

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

КАТРИН СТОУН

МОДЕРНИ
ЖЕНИ

От авторката
на ОБЕЩАНИЯ и
ОСТРОВЪТ
НА ДЪГИТЕ

КАТРИН СТОУН МОДЕРНИ ЖЕНИ

Превод: Пенка Дамянова

chitanka.info

В Саутхемптън клюките и скандалите са неуморни като приливите на океана.

ДЖУЛИЯ. Нейният щастлив брак предизвиква завистта на всички съпруги в Саутхемптън. Как им се иска да открият ужасяващата тайна, която да разруши идилията.

ДАЯНА. Световноизвестен хирург, тя знае всичко за лечението на болни сърца. Но е безсилна да спаси своето ранено сърце, особено от спомена за миналото ѝ.

КЕЙСИ. Красивата и амбициозна адвокатка, която с лекота се справя с интригите в съда, но дори не подозира колко са опасни игрите на страст.

ПЪРВА ЧАСТ

ГЛАВА 1

Саутхемптън, Лонг Айленд, щатът Ню Йорк, Юни 1989

Появявайки се на вратата на салона „Азалия“, Пейдж Спенсър прекъсна разговорите по средата и привлече върху себе си възторжени и любопитни погледи.

Какво търсеше Пейдж в елегантната столова на клуба в Саутхемптън в понеделник по обед? Ако беше събота вечер, тя би била тук като домакиня на някое благотворително парти със знаменитости, на галавечер със смокинги, посветена на Музея на изкуствата, или пък на пищен прием в чест на Маестрото на симфонията... Но в делничен ден по обед?

Какво или кой бяха толкова важни, че да откъснат Пейдж от натоварения ѝ график заради подобен неофициален обед?

Пейдж Баркли Спенсър беше бляскавият символ на новото поколение жени, не просто на саутхемптънските жени, а на всички жени. Просто защото виртуозно балансираше между ролите си на съпруга, майка, светска домакиня, покровителка на изкуствата и водещ архитект в Манхатън.

Но всички знаеха, че за да изглежда подобно постижение необременяващо, са необходими огромни усилия и дисциплина. А тази дисциплина не позволяваше подобен разточителен делничен обед в клуба. Обикновено Пейдж прекарваше часовете, в които Аманда бе на училище, в уютното усамотение на своето ателие в „Съмърсет“. Там тя създаваше своите проекти за сгради, белязани с елегантност и вкус, превърнали се в контрапункт на префърцунените постройки в Манхатън. Пейдж рисуваше скиците на тези великолепни произведения на изкуството, а Чейс Андрюс превръщаше нейното въображение в зашеметяваща реалност.

Може би Пейдж щеше да се срещне днес с Чейс? Може би те двамата се канеха да открият съвместния си обед с бутилка шампанско „Круг“ в името на тяхното царствено сътрудничество? Пейдж Спенсър — изумителният архитект, и Чейс Андрюс — шеметно преуспяващият агент на недвижимо имущество, на обяд в салона „Азалия“...

Страхотно! Ами ако и съпругата на Чейс, прочутият сърдечен хирург Даяна Шепърд, се присъединеше към тях?!

Но дори Пейдж да се канеше да обядва сама, това щеше да е все така интригуващо, нов детайл към портрета на тази забележителна жена. Може би тя просто искаше да си достави удоволствие с този непланиран обяд, за да отдъхне от натоварения си живот и да почерпи творческо вдъхновение от пищните градини на Клуба и от гледката към океана. Може би тя беше подредила меднорусата си коса в изкусна прическа, подчертаваща небесносините ѝ очи и бе обвинила стройното си тяло в меките вълни на ефирна коприна заради самата себе си? Един тост за самата Пейдж.

Каквато и да беше причината за днешното ѝ присъствие в салона „Азалия“, то беше впечатляващо.

Пейдж хвърли един поглед към запазената маса до прозореца, за да се увери, че Джулия все още не е пристигнала. След това се обърна към жените в салона и се понесе плавно между тях, като поздравяваше всяка една по име, доказвайки за пореден път, че е безупречна дама.

Щом седна, Пейдж отпи от сухото си мартини и погледна през прозореца навън, към великолепието на юнския ден. Градините вън бяха потънали в пастелните цветове на азалиите, розите и люляците. В далечината проблясваше „Пиконик Бей“, оброчен от безоблачното небе, цялото обляно в златно — едно обещание за топло лято.

Денят беше прекрасен — мек и нежен. Ден, който подхождаше чудесно на топлината и щастието, които Пейдж изпитваше не само днес, а непрекъснато.

„Доволна съм, мислеше си Пейдж. На четирийсет и две години съм, щастлива и доволна.“

Лека усмивка се прокрадна по устните ѝ, спомен за времето, когато думата „доволство“ беше символ на самодоволството. Пейдж беше своеобразен ветеран от 60-те в битката на жените за правото им да бъдат това, което искат да бъдат, да имат мечти и да превръщат тези мечти в реалност. Участвайки храбро и неуморно във всички решителни сражения, от прост войник Пейдж се бе превърнала в генерал. Сега, героиня и завоевателка, тя изживяваше мечтите си. Така „доволството“ се превръщаше в прекрасна метафора, дума, завързана с панделката на щастието и удоволствието.

Враждата с доволството и възрастта бяха останали в миналото. Да бъдеш на четирийсет и две беше прекрасно. Пейдж никога не се бе чувствала по-млада, по-красива, по-продуктивна.

Пейдж беше родена в Саутхемптън и бе наследила безупречното потекло и огромното състояние на рода Баркли. На петнайсет бе решила да стане архитект. Амбициите ѝ не бяха скромни. Тя беше творец и смяташе да извае елегантни структури от камък, които да се издигат до небето.

След като завърши „Йейл“, се премести в Манхатън. Първите години бяха трудни, но вярата ѝ в собствения талант беше силна и устойчива. Бавно, но сигурно, нейните стилни и демонстриращи вкус проекти започнаха да привличат вниманието.

Подчертано традиционният архитектурен стил на Пейдж направи силно впечатление на Едмънд Спенсър — оригинален, талантлив и безкомпромисно етичен адвокат от „Медисън Авеню“. Едмънд искаше да направи нещо със своя „обветрен“ таван и Пейдж превърна пещероподобното пространство в уютно, изпълнено с живот произведение на изкуството. И така, в късните вечерни часове, седнали на възглавници върху твърдия дървен под на тавана, пиейки вино и разглеждайки нейните скици, те се влюбиха един в друг.

Пейдж и Едмънд бяха идеалната двойка. Въроръжени с енергия, талант, мечти, а сега и с любов, те се заеха заедно да завладеят Манхатън. И го направиха. Докато „Спенсър и Куин“ се превръщаше в една от най-уважаваните адвокатски фирми в Ню Йорк, великолепните архитектурни виждания на Пейдж се превърнаха от деликатни стилни петънца в пъстрата палитра на Манхатън в елегантни мазки на четката, които постепенно променяха облика на големия град.

След това, преди десет години, Пейдж и Едмънд размениха вибриращата енергия на Манхатън за спокойствието на провинциалния живот в Саутхемптън. Причината, която ги накара да направят тази стъпка бе, че и двамата бяха дочули в един и същ миг тихото иззвъняване на биологическия часовник: те искаха дете. Това решение беше взето така просто, така естествено... Всеки от тях вярваше, че не би могло да има по-дълбока любов от тази, която изпитваха помежду си. И всеки от тях научи чрез малката Аманда нови

неща за любовта. Аманда бе по-важна от всичко. Останалото си дойде по местата.

Едмънд пътуваше всеки ден до града. Пейдж остана в „Съмърсет“ и продължи да прави проекти в компанията на дъщеря си. У дома, с Аманда, като по чудо се стопиха изнурителната страст към битките и настойчивото безпокойство — независимо от забележителния ѝ успех. Пейдж ставаше все по-улегнала и, точно като доброто вино, все по-ценена с възрастта.

„Свободно, войнико...“

Пейдж си бе дала „свободно“, въпреки че животът ѝ беше понатоварен от всякога. Подбирайки внимателно проектите, като работеше единствено с Чейс, споделящ нейното преклонение пред класическия стил, тя създаваше прекрасни сгради, все по-възторжено приемани с всяка изминала година. Беше станала изкусна ваятелка, каквато винаги бе мечтала да бъде, а освен това бе обичаща и обичана съпруга и майка.

Беше наистина доволна. И много щастлива.

Мислите на Пейдж бяха прекъснати от неочаквана промяна в атмосферата на „Азалия“. Тихото шушукане след настъпилата тишина бе прекъснато от възклицания. На входната арка се бе появила друга безупречно облечена, красива жена. Но този път любопитните погледи не бяха изпълнени с одобрение, както при появата на Пейдж.

Какво правеше тук Джулия Лоурънс? С кого би могла да има среща? С Джефри, разбира се. Но по това време изумително красивият съпруг на Джулия, новинарският колос на нацията, трябваше да е в телевизионното студио в Манхатън и да подготвя вечерната емисия. Тогава кой друг в Саутхемптън би се съгласил да обядва с нея?

Шокиращият отговор не закъсна. Виолетовите очи на Джулия проблеснаха с облекчение, щом откриха Пейдж. Джулия имаше среща с Пейдж. Този факт дръпна спусъка на нов кръг от още по-заплетени въпроси.

Но защо, за бога, Пейдж би се откъснала от претоварения си график, за да обядва точно с Джулия?

Вярно, имаше причини, които биха накарали Пейдж да поговори с Джулия. Името на Джефри Лоурънс неизменно водеше списъците с гостите на всяко парти в Саутхемптън. Всички канеха Джефри и Джулия. И макар двойката рядко да откликваше на тези покани, броят

им не намаляваше, защото дори кратката поява на Джефри Лоурънс вече гарантираше успеха на партито. Точно както присъствието на Джулия би могло да го провали.

За Пейдж би могло да има и още една причина да се срещне с Джулия — момичетата. Мери Лоурънс беше най-добрата приятелка на Аманда Спенсър. Естествено, заради приятелството на момичетата на двете жени би им се наложило да пообщуват. Но плановете за дъщерите биха могли да бъдат обсъдени и по телефона. Не беше нужно Пейдж да кани Джулия на този разточителен обяд, сякаш я одобрява, сякаш двете са приятелки. Възможно ли беше това?!

Пейдж се усмихваше на Джулия добронамерено и приятелски.

Вътре в нея обаче кипеше гняв, предизвикан от явното неодобрение, което съпътстваше Джулия, докато тя се носеше между масите, точно като нея преди това. Пейдж беше приета с уважение и възхищение. А Джулия — с прикрито отвращение.

Джулия се движеше грациозно, с леко сведени теменужени очи, сякаш бе Хестър Прин, а нейната изумителна красота и елегантност бяха чак срамни. Досега Пейдж просто не бе осъзнавала, че Джулия е все така нежелана в Саутхемптън. Пейдж организираше повечето от най-представителните партита в града, но претовареният ѝ график не ѝ позволяваше да се посвети на ежедневните гостувания за размяна на клюки. Все пак тя се досещаше защо Джулия предизвиква подобна предпазливост в женското общество. Причините за това бяха нелепи. Те нямаха нищо общо със здравия разум, защото бяха основани единствено на емоции.

В същината на проблема беше смразяващото убеждение, споделяно от всички жени в „Азалия“, че Джулия Лоурънс е способна да им отнеме всичко. Стига да пожелае...

Когато преди шест години Джулия пристигна в Саутхемптън, тя беше едва на двацет. По онова време, до деня, в който се премести в „Белведере“ с бабата на Джефри — Мередит Кабо, двацетгодишната Джулия беше от три години и половина съпруга на трийсетгодишния Джефри и майка на тригодишната му дъщеря. Още тогава в града имаше хора, които бяха осведомени за всичко около Джулия, както и за нейните прегрешения спрямо патрицианската добродетелност.

Слуховете за тези грехове, които тя дори не признаваше, бяха неуморно разпространявани от майката на Джефри, Виктория Лоурънс, живееща в своето имение „Бийкън Хил“ край Бостън. Виктория бе прекарала в Бостън трийсет години, но здравите нишки на нейната извратена паяжина все още се простираха до родното ѝ място — Саутхемптън. Джулия нямаше благородно потекло и Виктория информира за това своите приятели. Джулия била съблазнила Джефри и го била принудила да се ожени за нея заради детето. „Детето!“, шепнеше Виктория така, сякаш произнасянето на тази дума на висок глас би могло да убие някого. Свекървата на Джулия твърдеше, че нейното мошеничество и подлост достигали още по-далече, защото детето дори не било от Джефри. Джулия била измамила първо него, а после и Мередит Кабо, една от почитаните възрастни дами на Саутхемптън.

Джулия и детето били прекарвали заедно с нея в „Белведере“ четирите години, през които Джефри бил кореспондент в Близкия изток. Докато той рискувал живота си в Бейрут, Кайро, Дамаск и Триполи, Джулия била успяла да убеди някак си тази мила вдовица да я научи да се държи като истинска дама, като съпруга на аристократ, какъвто беше Джефри, и като господарка на огромното имение „Белведере“. Годините, прекарани в Близкия изток, били рисковани за Джефри, но той се завърнал триумфално и получил желания пост на славен телевизионен водещ. Но тези години били триумфални и за Джулия, защото когато възрастната дама починала, тя ѝ приписала великолепното имение.

Виктория бе успяла да не остави и капка съмнение у своите приятели относно това каква безскрупулна прелъстителка е нейната снаха. Но приятелите ѝ бяха от поколение, затворило се в своето елитно общество. Повечето жители на Саутхемптън не бяха и чували за престъпленията на Джулия срещу семейство Кабо. Те бяха оставени да правят своите заключения въз основа на това, което виждаха — самата Джулия. Толкова различна, толкова плашеща...

Младата жена никога не носеше кожени палта. Единствените ѝ бижута бяха елегантната брачна халка и нежните обеци с диаманти и сапфири, оставени ѝ от бабата на Джефри. До завръщането на съпруга ѝ от Близкия изток нейните дрехи бяха скромни, ушити от самата нея. След това Джулия трябваше да подмени гардероба си така, че той да

подхожда на популярността на Джефри. И все пак дрехите ѝ си останаха различни. Вярно, бяха стилни, но невинаги от „Диор“, „Живанши“ или „Шанел“. Само понякога тя обличаше бляскавите тоалети от сатен на бабата на Джефри, но изкусно модернизирани от самата Джулия.

И това не беше всичко. С безупречен вкус Джулия промени интериора на „Белведере“, и то без помощта на вълшебници като Буата или Хадли. Сама готвеше, сама поддържаше градината и чистеше дома си. Никога не ѝ се бе случвало да изчезне, дори за един ден, сякаш никога не ѝ се бе искало да се отдалечи от съпруга си и от дъщеря си. Джулия просто си седеше в Саутхемптън и създаваше уют за Джефри и Мери.

Дали грижите ѝ за домакинството бяха чак такъв непростим грях? Нечувано ли беше да се погазват традициите, свързани с богатството, безгрижието и привилегиите? Не можеше ли Джулия Лоурънс да е суперсъпруга и супермайка, без да предизвиква ледени погледи всеки път, когато се появеше някъде?

Можеше, разбира се! Стига... Стига да не беше толкова млада — на двайсет и шест, и така безсрамно привлекателна. Стига невинните ѝ теменужени очи, черната кадифена коса и прекрасната ѝ кожа да не действаха така омагьосващо на децата и на... мъжете.

Всеки малчуган беше добре дошъл по което и да е време в „Белведере“. Джулия бе превърнала внушителното имение в приказен замък, ухаещ на сладкиши, стоплян от горящи камини и от живите приказки, родени от невероятното въображение на Джулия и разказвани с нейния кадифен глас. Хлапетата се стичаха в „Белведере“ всеки следобед, веднага щом приключваха с училището. Постеснителните смело се включваха в игрите, най-палавите утихваха под нейния поглед, и така до караници никога не се стигаше. В къщата на приказките царяха само мир и хармония.

Чудесно, нека Джулия бъде вълшебницата на Саутхемптън!

Но имаше и още една заплаха, много по-голяма от обожанието на децата към нея. Мъжете, съпрузите я желаеха. Тя раздвижваше у тях нещо първично, някаква магическа съставка, нещо, което нито един закон на света не би могъл да промени. Тя излъчваше омагьосващи послания на чувственост и уязвимост, на крехкост и страст, на отчаяна нужда да бъде овладяна и покорена.

При вида на Джулия мъжките очи се изпълваха с копнеж.

Джулия беше тигрица. Засега зъбите и ноктите ѝ бяха скрити, но само да поискаше, тя можеше да разкъса порядките в обществото, да спечели любовта на децата и, което беше най-плашещо, да покори сърцата на съпрузите...

„Тигрица друг път!“, мислеше си Пейдж, докато Джулия се приближаваше към нея. Просто сериозна млада жена, която посвещаваше всеки миг от живота си, за да създаде уютен дом за мъжа, когото обичаше, и за безценното си дете.

Но дали успяваше? Ако се съдеше по мрачните погледи на местните жени, тя се справяше прекрасно, та дори ѝ оставаше време, за да печели чуждите деца и мъже. Пейдж обаче знаеше, че Джулия далеч не е уверена в успеха си с Джефри и Мери. Тя се бореше, подобно на плах пилигрим, нежелана и обкръжена отвсякъде от злонамереност.

— Здравей, Пейдж — прошепна меко Джулия, привършила смразяващата си процесия през салона „Азалия“.

— Добре дошла, Джулия.

— Съжалявам, че закъснях.

— Няма нищо. — Сега Пейдж разбра защо Джулия, която никога не закъсняваше, днес бе го сторила. Просто не бе искала да пристигне първа.

Гняв разтърси Пейдж, един познат гняв, който тя винаги изпитваше при досега си с несправедливостта. Редовият войник все още живееше в нея, готов да запретне ръкави в битка за всяка стойностна кауза. А каква по-важна кауза от нейната скъпа приятелка Джулия, която беше онеправдавана от самото начало?

Пейдж искаше да поправи грешката. Ако се наложеше, тя би говорила с всяка дама в салона, с всяка жена в Саутхемптън. Пейдж ги познаваше всичките, харесваше ги, знаеше, че са приятни и разумни хора.

„Ти ходила ли си някога при Джулия в «Белведере», докато възрастната дама беше още жива?“ — би попитала тя всяка една от тези жени. Пейдж добре знаеше, че никой не бе гостувал на Джулия, освен нея. Беше отишла в „Белведере“, защото „Съмърсет“ граничеше с имението, защото се бе разтревожила от слуховете за старицата, защото там имаше едно малко момиченце, точно на годините на

Аманда, и защото, тъй като беше Пейдж, искаше сама да провери всичко. И това, в което се увери, беше, че зловните обвинения на Виктория Лоурънс просто не бяха верни. В „Белведере“ имаше много любов, не и измамничество, прелъстителство и алчност.

Пейдж можеше без усилие да направи на пух и прах мита за безскрупулната преследвачка на наследства. Що се отнасяше до това коя всъщност беше Джулия, виж, тук беше по-трудно.

„Ти виждала ли си Джулия да се опитва да прелъсти мъжа ти?“ — щеше да попита още Пейдж, убедена, че отговорът ще бъде „не“. Джулия не се опитваше да омайва или прелъстява. Тя не желаше любовта на никой друг мъж, освен на Джефри. На партитата тя никога не се отдалечаваше от него, а теменужените ѝ очи изпращаха послания единствено към него. Тя не се опитваше да прелъстява, но това се получаваше от само себе си. Още с появяването си — където и да е, Джулия разпръскваше магия. Джулия си беше такава, в природата ѝ беше да закриля и утешава, и тя не можеше да направи нищо, за да промени това.

Да, всички щяха да се съгласят с Пейдж, но това нямаше да намали болката и страхът им от поражения. Другите можеха да я попитат на свой ред: „Ти как би се чувствала, Пейдж, ако Аманда предпочиташе да е с Джулия, а не с теб? Как би се чувствала, ако Едмънд я желаше?“.

Как би се чувствала, ако Аманда предпочиташе леля Джулия пред нея? Или ако очите на Едмънд бяха изпълнени с копнеж по другата? Каквото и да е изпитал Едмънд, когато я бе видял за пръв път, а сигурно бе изпитал нещо, той веднага го бе потиснал. Това, което се четеше в очите му при вида на Джулия, бяха топлота и приятелство, а не сласт.

Добре, но ако Едмънд все пак се беше поддал? Ако Аманда все пак беше предпочела „Белведере“? Нямаше ли спокойствието на Пейдж също да се изпари? Нямаше ли тя самата да се превърне в тигрица, желаеща да запази семейството си?

Вероятно би си казала трезво, че Джулия не иска да краде съпрузи и деца. Че е само едно коте — пухкаво, невинно и беззащитно. И все пак утехата от това би била малка. В края на краищата обаянието на Джулия щеше да си остане непроменено и ужасяващо заплашително.

Пейдж можеше да се бори за Джулия. Можеше да разтопи леда в хорските погледи, но дори една победа в случая щеше да е куха. До искрено приятелство нямаше да се стигне. А Пейдж знаеше, че Джулия отдавна вече не си търси приятели в Саутхемптън. Обичаните от нея хора — Джефри и Мери, Пейдж, Едмънд и Аманда, й стигаха. Джулия не искаше от живота нищо повече.

„Свободно, войнико! Не подхващай насила тази принципна война за Джулия. Тя не се интересува дали я харесват или се боят от нея, дали е добре дошла или не. Тя си има други грижи, свои собствени битки.“

— Е, Джулия, тази сутрин колко пъти бяха споменати думите „уроци по езда“, преди Мери да тръгне на училище? — засегна Пейдж проблема, който заемаше в съзнанието на Джулия много по-голямо място от леденото й посрещане в „Азалия“.

— Трилион милиона — отвърна Джулия с любимата цифра на Мери и Аманда. Тя се усмихна леко при спомена за препускащата около къщата Мери. — Момичетата сериозно са решили да се научат да яздят това лято.

— Знам. Ще броят всеки от оставащите пет дни до края на учебната година. Ти какво мислиш за това?

Двете жени трябваше да вземат едно и също решение за своите дъщери, които бяха най-добри приятелки. Пейдж и Едмънд бяха на общо становище: Аманда можеше да взема уроци по езда.

Пейдж беше леко разтревожена, както за всяка друга стъпка в живота на Аманда. Но тя беше склонна да поема рисковете, които една майка се налага да поеме. За Джулия обаче беше доста по-трудно да направи същото. Сякаш тя нямаше право на това, сякаш Мери не беше нейна дъщеря, а само едно скъпо дете, за което бе поела огромната отговорност да се грижи, докато се появят истинските родители.

Преди да вземе каквото и да е решение, Джулия събираше цялата достъпна информация, като внимателно сравняваше известното с неизвестното. И винаги надделяваше неизвестното. Може би защото нейното собствено детство бе съвсем различно от това на Мери, без следа дори от лукс и богатство. Плуването, разходките с яхта, пързалянето с кънки, ездата — това бяха все неща, чужди на Джулия, чужди и някак си плашещи я.

Всяко решение се превръщаше в мъчение за Джулия, и то в самотно мъчение, защото Джефри не участваше в разрешаването на ежедневните проблеми от живота на дъщеря си. Пейдж се опитваше да помогне на Джулия, насочвайки я ненатрапчиво, окуражавайки я, но винаги, без да е прекалено настойчива. Тя никога не казваше: „Довери ми се, Джулия, аз съм с шестнайсет години по-възрастна от теб“. Пейдж имаше доста по-богат житейски опит от Джулия, ценни истини, които можеше да сподели, но това, че и двете бяха майки на деветгодишни дъщери, ги правеше равни, еднакво опитни и еднакво неопитни.

— В един и половина ли ще се срещнем с инструктора по езда? — отвърна с нов въпрос Джулия на въпроса на Пейдж. Тя все още не беше взела решението си, защото не беше събрала достатъчно информация. Последното парченце в мозайката беше срещата с мъжа, който щеше да учи момичетата. След това вече щеше да ѝ се наложи да реши.

— Да, Джулия, в един и половина. Управителят на клуба е много стриктен в подбора си на служители и твърди, че този човек е прекрасен инструктор.

Спокойното насърчение на Пейдж не успокои достатъчно Джулия. Пейдж би предпочела да похапне заедно с нея в салона „Азалия“, за да могат всички да видят това, но знаеше, че Джулия няма да се успокои, преди да е взела решението си. След миг тя ѝ предложи с разбиране:

— Не искаш ли да отидем до конюшните още сега? Той може би е свободен. Ако ли не, ще се поразходим наоколо до един и половина.

— Това ще бъде ли проблем за теб, Пейдж?

— Ни най-малко. След това, Джулия, бихме могли да похапнем сандвичи на верандата в „Съмърсет“, ако искаш.

ГЛАВА 2

Високите им токчета потракваха отчетливо по каменните плочи в двора на конюшните. Сега, само пет дни преди началото на лятната ваканция, дворът беше празен, но много скоро тук щеше да гъмжи от коне и нетърпеливи млади ездачи. Още отдалече приятелките дочуха леко пръхтене, плискане на вода и шумолене на сено — доказателство, че конярите не стояха без работа, загрижени за състоянието на скъпоструващите коне.

Пейдж и Джулия прекосиха празния двор до офиса на конюшните. Инструкторът по езда беше там и прелистваше дневника с графика на уроците. Острото потракване на токчета, така различно от познатото му меко поскърцване на кожените ботуши за езда, го предупреди за тяхното приближаване и когато влязоха, той се бе изправил.

Това ли е прецизно подобраният инструктор по езда? — зачуди се Пейдж, когато го зърна. Тя бе очаквала грижливо сресана коса, безупречно чисти бричове за езда, тъмносиньо поло и кожени ботуши, лъснати така, че да можеш да се огледаш в тях. Бе очаквала да види пред себе си провинциален джентълмен, приближаващ петдесетте, с решителни черти и слаб английски акцент.

А този мъж беше на около трийсет, беше облечен в дънкова риза с навити до лактите ръкави, носеше избелели дънки и очукани каубойски ботуши. Сякаш току-що се връщаше от родео, а не от лов на лисици. Сякаш бе обяздвал мустанги, а не бе яздил отбрани коне. Като цяло видът му можеше да мине за небрежно шеговит, но в никакъв случай — за подobaващо елегантен.

Той самият беше хубав, доста хубав, но в гарваново черната му коса и безстрашните сиво-зелени очи имаше нещо диво, а стройното му тяло излъчваше грация и безпогрешно контролирана сила.

„Като обтегната тетива, не като пантера, реши Пейдж. Див, могъщ и царствен. А цветът на очите на пантерата наистина беше смесица от зелено и сиво, смарагд и стомана... неукротима зимна буря, разклащаща Атлантика.“

Очите на „пантерата“, които срещнаха погледа на Пейдж, бяха учтиви, спокойни и неразгадаеми, но тя си представи как биха могли да съблазняват. Представи си как и той, като Джулия, би могъл да разбуди огнени страсти и неутолими копнежи. Само че, за разлика от нея, тази гъвкава пантера беше съвсем наясно с въздействието на знойния си сексапил и хищническите си сиво-зелени очи.

— С какво бих могъл да ви помогна?

Нова изненада! Това не беше гласът на каубой! Без дори следа от акцент, тембърът му беше овладян и аристократичен.

— Търсим инструктора по езда — отвърна Пейдж, опитвайки се да си припомни името, което ѝ бе дал управителят на клуба. „Патрик, бе казал той. Патрик Джеймс.“ — Патрик?

— На вашите услуги.

— Аз съм мисис Спенсър, а това е мисис Лоурънс. Имахме уговорена среща с вас за един и трийсет.

— Да, но и сега бихме могли да говорим, мисис Спенсър.

След като отговори на Пейдж, изцяло в съгласие с добрия тон, Патрик насочи погледа си към Джулия. Пейдж го наблюдаваше, чудейки се как ли очите на „пантерата“ ще отговорят на магията на Джулия. Дали щеше да долови безмълвното доказателство за срещата на хищника с неговата жертва, на покорителя с изкусителката, на Адам с Ева?

Но сиво-зелените очи си останаха неразгадаеми. В тях не проблесна нищо повече от учтив поздрав и след това погледът му отново се върна на Пейдж.

— Значи ви интересуват уроците по езда, мисис Спенсър?

— Да, за дъщерите ни, за през лятото. Аманда и Мери са деветгодишни.

— Яздили ли са преди?

— Не.

— Частните уроци ли предпочитате или груповите занимания?

— Частните уроци, само за тях двете.

Патрик кимна и след това погледна към книгата с графика.

— Бих могъл да им дам първия урок тази събота, в десет сутринта. След това бих предпочел уроците им да са в средата на седмицата, ако това ще е удобно за вас. Трябва да оставя уикенда свободен за възрастните, тъй като не могат да идват в делнични дни.

— Да, така ще е добре.

И докато Патрик записваше в книгата „Мери и Аманда — за десет часа в събота“, с което въпросът на практика беше приключен, Пейдж осъзна, че Джулия въобще не е проговаряла.

— Джулия?

— Дали е безопасно, Патрик? — отвърна Джулия на въпроса на Пейдж с друг, отправен към Патрик. — Дали е безопасно за едно деветгодишно момиче да язди?

Патрик се обърна към Джулия, изненадан от мекотата на гласа ѝ и от тревогата в него. Той се почуди дали загрижеността ѝ е фалшива и претенциозна, но нейните люлякови очи бяха сериозни, а удивително красивото ѝ лице — смръщено.

— Безопасно е, мисис Лоурънс. — Това беше самата истина. И това бе всичко, което Патрик трябваше да каже, но той разкри още една частица от себе си, продължавайки с мекия си и успокоителен глас: — Конете са просто едни големи и нежни създания.

— Мери и Аманда обаче са малки момиченца — възпротиви се тихо Джулия.

— Безопасно е. Наистина. Ще ги следя внимателно.

— Дали ще бъде удобно да ги наблюдаваме и ние по време на уроците?

— Разбира се, щом желаете.

— Благодаря ви.

Когато двете излязоха от конюшните да отидат да обядват в „Съмърсет“ вместо в салона „Азалия“, Пейдж попита Джулия какво ѝ е мнението за Патрик.

— О — отвърна отнесено Джулия, все още заета от мисълта за избора, който бе направила, и с надеждата, че е постъпила правилно. — Изглеждаше мил, нали така?

— Да. — „Така предполагам“, добави Пейдж наум. Мил беше, но и малко застрашителен. Тя се запита как ли се справя Патрик с първичните страсти, които той пък разбужда? Дали утоляваше нечии копнежи? Или пък само измъчваше, дразнеше и си играеше със своята жертва? Дали пантерата дебнеше и подмамваше? Или пък беше непоковарен и невинно провокиращ, също като Джулия? Дали беше

отдал сърцето и страстта си единствено на истинската си любов, както Джулия бе отдала себе си на Джефри?

Пейдж пожонглира известно време с тези въпроси и после ги остави настрана. За нея бе без значение дали Патрик Джеймс е дебнеща пантера, благороден дивак или пък аристократичен каубой. Без значение беше как прекарва времето си извън уроците по езда. Дори ако той беше целта на тазгодишните летни прелъстителки, което според Пейдж не беше изключено, дори да беше най-неустоимият и интригуващ трофей на саутхемптънските дами, на нея ѝ беше все едно. От значение беше само дали Патрик е внимателен инструктор. И тя щеше да бъде на уроците по езда, за да го наблюдава и да се увери в това. И тъй като първият урок беше определен за събота, Едмънд също щеше да присъства.

— Може би Джефри ще успее да дойде в събота? — предположи тя, когато стигнаха до паркинга.

— О-о... — Люляковите очи на Джулия за миг се изпълниха с надежда, но после помръкнаха. — Не знам дали ще може.

— Надявам се, че няма да бъде извън градчето. Едмънд и аз сме запланували една неофициална вечеря за събота.

— Пейдж и аз сме запланували една неофициална вечеря за събота — повтори Едмънд Спенсър пред Джефри Лоурънс същите думи, десет минути по-късно.

Едмънд и Джефри бяха заедно на делови обяд в центъра на Манхатън. Бизнесразговорът им бе траял почти през целия обяд. По молба на Джефри Едмънд бе прегледал сценария за един документален филм за иранските контри, който трябваше да бъде заснет наскоро. По време на обяда те бяха обсъдили точка по точка въпросите и забележките на Едмънд. Двамата заедно бяха направили малки, но критични промени в материала. Накрая, когато си поръчаха кафе, Едмънд обяви сценария за „освободен от лъжи“ и застрахован срещу шанса да се окаже поредният провал на Западния модел.

После разговорът им се прехвърли върху други теми, по-лични, като вечерята в „Съмърсет“ в събота, например.

— Надявам се, че с Джулия нямате други ангажименти. Все пак знам, че трябва да говориш с нея — добави Едмънд с усмивка. Той и

Пейдж работеха по същата система — нито един от двамата не поемаше светски ангажименти, преди да е говорил с другия.

— Принципите ни са такива, Едмънд, но те не се отнасят до теб и Пейдж. Дватама с Джулия винаги се радваме на срещите с вас.

— Благодаря. И с нас е така.

— Значи малко парти с вечеря, а? — попита любопитно Джефри. Двете семейства често си организираха подобни съвместни вечери, уговаряни понякога в последната минута. „Партилата“, които Пейдж и Едмънд организираха в „Съмърсет“ или в клуба, бяха винаги изключително представителни — черни вратовръзки, рокли от сатен с пайети, стотици прочути гости, сребристи фонтани от първокласно шампанско. Малките партита обаче бяха по-различни.

— Вероятно ще сме само ние четиримата и най-новият член на фирмата ми — един невероятен адвокат от Калифорния. Докато се подготвя това лято за адвокатурата си в Ню Йорк, тя ще живее в нашата къща на брега.

— В „Сийклиф“?

Джефри познаваше отлично малката постройка, кацнала върху скалите. „Съмърсет“ и „Белведере“ бяха съседни имения. По общата им граница имаше горска ивица, чак досами скалите, откъдето се откриваше прекрасна гледка към морето. Като момче, по време на незабравимите лета, прекарани в „Белведере“ с баба си и дядо си, той често се бе разхождал през буйната гора до морския бряг. Щом стигнеше до скалите, Джефри вливаше поглед в безбрежността на морето и небето, вдишваше от свежия солен въздух и си мечтаеше за приключенията, които го зовяха отвъд хоризонта. После се спускаше по стръмната пътечка към плажа с бял пясък и заставаше толкова близо до брега, че гърмящите вълни почти винаги го опръскваха.

Джефри никога не се бе хвърлял сред морската пяна, никога не се бе гмуркал в разбиващите се вълни, нито пък се бе борил с могъщото течение. Още като малко момче той бе обещал тържествено на баба си и дядо си да не го прави. Макар че по-късно, когато петнайсетгодишен печелеше за училището си медали по плуване, тази възможност го изкушаваше, Джефри устоя на изкушението. Беше дал дума.

Джефри имаше своите момчешки спомени от „Сийклиф“, но освен това имаше и други, по-скорошни, от живота му като възрастен.

Неговите най-прекрасни спомени... за това как една вечер се любиха с Джулия на поляна с горски цветя, над самото море.

— „Сийклиф“ — повтори като ехо Едмънд. — Бях забравил, че къщата е кръстена така.

Едмънд почти бе забравил и за самата къща. Плажът и къщата бяха в един отдалечен ъгъл на огромното имение, ъгъл, който той и Пейдж избягваха заради смъртоносния прибор.

— Тя знае ли за приборя? — попита Джефри.

— Знае и обеща да не плува.

— Добре. Е, Едмънд, как се казва сензационната ти калифорнийска придобивка?

— Кейси Инглиш.

— Името не ми е познато. Би ли трябвало да съм го чувал?

— Засега не. Но със сигурност ще го чуеш.

— Звучи ми респектиращо.

— И наистина е така. — Едмънд се усмихна и добави:

— През целия си живот Кейси е била доста впечатляваща. След гимназията е продължила в Академията „Карлтън“ в Агъртън, съвсем близо до Сан Франциско. „Карлтън“ е малко заведение, но много специално, с невероятно високи изисквания и безбожно скъпо. Но след като си живял в Залива, Джефри, не си ли чувал за него?

— Чувал съм. Някои от състудентите ми в „Станфорд“ бяха завършили „Карлтън“. Доколкото си спомням, справяха се доста добре.

— Вярвам, че е било точно така. Академичните изисквания при приема направо са смъртоносни. Няма значение кой си или колко пари имаш, достъпът до „Карлтън“ не се купува. И тъй като таксите са високи, повечето от студентите са доста заможни, но са и достатъчно интелигентни. Освен това редовно се отпускат стипендии за изключително надарени ученици, които иначе не биха могли да завършат там.

— Като Кейси, например?

— О, не. Цените не биха били пречка за Кейси, макар че, ако ѝ се е налагало, тя сигурно би спечелила стипендията. Завършила е с най-добър успех във випуска си.

— Най-добра измежду най-добрите, а?

— Да. Подобни успехи е имала и в „Бъркли“, и след това, като студентка по право в „Хейстингс“. През ваканцията си е била на стаж в

нашия офис в Сан Франциско. Моите партньори там са били шашнати и страшно им се е искало да я задържат при себе си, но са предполагали, че тя ще отиде в „Инглиш и Макелрой“ след дипломирането си.

— Инглиш?

— Бащата на Кейси е Кърк Карол Инглиш.

— Виж, това име съм го чувал. — Джефри се засмя леко. Та кой не беше чувал за Кърк Карол Инглиш? Високите му хонорари и способността му да постига невъзможното се бяха превърнали в легенда.

— Предположих, че е така. Както и да е, Кейси завършила първа по успех от випуска си в „Хейстингс“ и изненадала всички, като постъпила в екипа на Областния прокурор в Сан Франциско.

— Алтруизъм?

— Не съм сигурен. По-скоро е искала да натрупа богат съдебен опит. Чувствала е, че това, което е научила в университета, е по-близо до кулите от слонова кост, отколкото до живота. Но може и да е проявила алтруизъм. Кейси е страстна поклонничка на справедливостта.

— Справедливост? Едмънд, та аз си мислех, че тя е за съдиите и съдебните заседатели, а задачата на адвокатите е да... — Джефри се опитваше да намери по-тактична фраза.

— Да спечелят? Независимо от всичко? — Едмънд се усмихна. — Евфемизмът за случая е: „да осигурят защита“.

— Да, прав си.

— Е, докато била в офиса на Областния прокурор, Кейси успявала да постигне всичко накуп — да осигури най-добрата защита, да възстанови справедливостта и да печели. Постиженията ѝ са наистина изумителни. Тя е спечелила няколко доста големи и сложни дела, до едно обаче бледи подобия на последното ѝ дело. Ответникът бил политически влиятелен прокурор от Сан Франциско.

— Звучи интригуващо.

— И наистина случаят е интригуващ, със заложено в него потенциално професионално самоубийство. Областният възложил делото на Кейси, като предполагал, според мен, че след като прегледа доказателствения материал, тя ще реши, че шансовете за победа са

незначителни, и ще препоръча делото да бъде прекратено. Дори е смятал, че няма да се стигне до повдигане на обвинение.

— Което било...?

— Изнасилване. Не от стандартните среднощни нападения, където поне можеш да се надяваш на конкретни доказателства, а изнасилване между познати. Безкрайно мъглява история, с нищожни шансове да се предизвика сериозно съмнение.

— Но Кейси решила да опита?

— Тя се срещнала с пострадалата и повярвала на историята ѝ. А, както недвусмислено ясно станало от нейното встъпление, Кейси Инглиш не би могла да види нищо мъгляво в едно изнасилване. Тя разяснила красноречиво на заседателите, че сексуален акт, различен от този, в който всеки от партньорите участва активно и доброволно, е изнасилване. Просто и ясно. Кейси неутрализирала всички увъртания. За съдебните заседатели останало единствено да преценят дали ищцата е участвала доброволно.

— И Кейси спечелила, предполагам.

— Всъщност спечелила справедливостта. По време на процеса се появили и други жени, други жертви. Точно преди заключителните изявления защитата променила мнението си и пледирала „виновен“.

— Доста драматично развитие.

— Да, така е. Една триумфална победа за Кейси. Всъщност перфектната ѝ лебедова песен, защото веднага след приключването на делото тя обявила, че желае да работи към фирма от Източното крайбрежие. Делото за изнасилването в Ноб Хил така и не достигнало до вечерните телевизионни новини, но било оценено по достойнство в юридическите среди. Кейси Инглиш неочаквано се оказала невероятно търсена.

— И ти се добра до нея, затова сега тя ще прекара лятото в едно от най-идиличните кътчета на Лонг Айленд.

— Надявам се и тя да остане със същото впечатление — каза замислено Едмънд. — Това дело я е изтощило невероятно, макар че сигурно няма да си го признае. Много адвокати, може би дори самият К. К. Инглиш, критикували Кейси за това, че е поела делото. Месеци наред тя беше център на внимание — една доста тежка и неблагоприятна роля, която стана поносима едва когато обръчът се поотпусна. Обещах

на Кейси, че никой няма да нарушава спокойствието ѝ в къщата. Надявам се почивката ѝ там да е безметежна.

Едмънд се усмихна и добави тайнствено:

— Освен това се надявам, че ще се задоволи с това да показва дългите си крака тук, на нашия уединен плаж, а не на „Пето Авеню“, където може да я мерне Айлин Форд.

— Какво? — Едмънд се страхуваше най-известната агентка от нийоркските модни къщи да не мерне Кейси?

— Май си започнал да рисуваш образа ѝ в съзнанието си, а, Джефри?

— Ами... — започна смутено Джефри. Да, беше изваял в съзнанието си образа на Кейси Инглиш, такъв, какъвто си го бе представил: спретната, сериозна жена, не задължително блестяща с красота, с тежичък характер и малко натегната. — Помагай.

— Освен че е брилянтен адвокат и страстна защитничка на справедливостта, Кейси Инглиш е и достатъчно красива, за да бъде модел. И освен това е много чаровна.

— Нямам търпение да се запозная с нея.

— Както казах, ти, Джулия и Кейси ще сте единствените гости, но Пейдж ще звънне на Даяна, за да види дали тя и Чейс няма да могат също да дойдат. Вие така и не се запознахте с тях.

Това се бе превърнало почти в анекдот. Въпреки внимателно планираните срещи и най-добрите намерения, Джефри и Джулия не бяха успели да се запознаят през последните две години с Даяна и Чейс. Все някоя от двете двойки не съумяваше да присъства на празненствата, които Едмънд и Пейдж организираха в „Съмърсет“ или в клуба. А всяка от вечерите, планирани било в „Льо Сирк“, „Ла Кот Баск“ или „Лютес“, пропадеше в последния момент. На Джефри му се налагаше да лети до Чернобил или до Манила, или трябваше да е в студиото, за да отрази спешно някаква катастрофа. Едмънд пък беше обикновено по средата на някое дело, върху което трябваше да работи дори през нощта. Даяна неминуемо я извикваха за спешна операция, а Чейс и Пейдж трябваше да се справят с някоя кризисна ситуация в строежа на нов хотел. После Мери се разболя от дребна шарка и Джулия не искаше да я оставя сама, а когато по-късно малките червени петънца се появиха и по кожата на Аманда, поредният ангажимент вече бе отишъл по дяволите...

— Да, все още не съм се запознал с нито един от двамата. Но затова пък имам уговорена среща с Даяна в три следобед.

— Уговорена среща с Даяна? Джефри, добре ли си?

— Моля? О, да, разбира се, май трябваше да уточня, че става дума за интервю. При това то ще е петнайсетина минути: само ние двамата, без камери и прожектори. За днес тя не разполагала с повече свободно време, а на мен ми се налага да я видя точно днес.

— Всичко това във връзка с утрешната операция на съветския посланик ли е?

— Да. Естествено, това е голяма новина, изцяло в духа на разведряването и гласността. Аз ще правя репортажите за операцията на живо и затова исках да науча колкото мога повече за „Сърцето на Шепърд“ и неговата създателка. Което означава, че, макар и за кратко, аз ще се срещна с прочутата Кралица на сърцата^[1].

— Не мисля, че Даяна обича да я наричат така. — Едмънд смръщи колебливо чело и уточни: — Макар че тя лично не ми го е казвала, останал съм с такова впечатление.

— Наистина ли? Звучи ми доста на място.

— Така е. Точно като за първа страница. Даяна и Чейс, Кралицата на сърцата и мъжът, който ще стане Крал, а цял Манхатън ще е тяхното кралство, ако не се брои...

— Кулата на Тръмп^[2].

— Да, Кулата на Тръмп — повтори Едмънд, който гледеше със съответната доза респект монументалната битка между двамата големи в областта на недвижимите имоти. Това беше битка на гиганти, различни в своите стилове, но еднакво силно желаещи да сложат нетленния си печат върху силуета на Манхатън. Битка за Манхатън, битка за безсмъртие. — Както и да е. Е, щом планираните седмици предварително събирания не дадоха резултат, да пробваме тогава с уговорка в последния момент. И дано Даяна да не е дежурна в събота.

— Но и събирането ще си го бива, а, Едмънд? — отбеляза Джефри, като си мислеше за списъка на гостите. Вярно, мъжете не бяха случайни хора, но истински главозамайващи щяха да са жените: прочут сърдечен хирург, брилянтен съдебен адвокат, надарен архитект... и Джулия, която бе напуснала училището си месец преди да завърши, за да се омъжи за него и да му роди дъщеря.

Дали Джулия щеше да се чувства неудобно в присъствието на тези впечатляващо преуспели жени? С Пейдж не, разбира се, но с Даяна и Кейси? Джефри знаеше само, че неговата невероятно интелигентна съпруга, която можеше да говори с начетеност и задълбоченост по почти всяка тема, щеше да бъде пестелива в думите си, както обикновено. Дали Джулия щеше да прекара следващите няколко дни в страх от предстоящата вечеря?

Той знаеше само, че Джулия ще сподели с него притесненията си, ако ги има.

— Сърбят ме ръцете да запозная Кейси и Джулия — каза Едмънд след краткото мълчание.

Джефри го погледна зачуден. Очевидно Едмънд, обикновено мил и загрижен за другите, не бе усетил тревогата му относно Джулия.

— Но защо? Какво общо биха могли да имат те двете?

Вярно, и двете бяха умни и красиви, но лятото на Кейси щеше да премине в подготовка за адвокатурата в Ню Йорк, за да може да покори и този град, а лятото на Джулия щеше да бъде посветено, както обикновено, на Мери.

— Не знам колко свободно време ще има Кейси, по-точно — колко ще си позволи да има. Тя е невероятна, издържала е изпита за калифорнийската си адвокатура с лекота, но без съмнение ще учи отново до побъркване. И ако все пак си позволи някаква почивка, мисля, че с удоволствие би я прекарала в компанията на Джулия.

— С Джулия? Защо?

— Ами те и двете са израснали в Северна Калифорния. Освен това са почти връстнички.

— Връстнички ли? — Джефри вече бе преразгледал представата си за сензационния адвокат, когото Едмънд умираше да присъедини към престижната си фирма. Освен че бе красива и чаровна, тя се оказваше и на една възраст с Джулия.

— На практика да. Кейси е само с една година по-голяма от нея.

Когато се върна в телевизионното студио в два и петнайсет, Джефри научи, че секретарката на доктор Даяна Шепърд се бе обадила, за да отмени срещата, уговорена за три часа. Доктор Шепърд

била все още в операционната зала и щяла да остане там поне до шест часа вечерта.

— Супер — промърмори саркастично Джефри.

Същата сутрин Джефри бе изразходвал доста от времето и търпението си, разговаряйки със секретарката на Даяна. Той учтиво беше изслушал колко заета ще бъде през същия ден доктор Шепърд, после бе обяснил колко гъвкав би могъл да бъде той самият и се бе съгласил на среща по кое да е време, освен докато траят вечерните новини. Секретарката на известната лекарка му бе отказала учтиво, но твърдо. Джефри бе също така учтив, но още по-твърд. Накрая все пак успя да изкопчи съгласие за „петнайсет или двацет минути“, от три нататък. А сега...

Все пак имаше някаква надежда, че интервюто ще се състои. Предадох му, че доктор Шепърд би могла да разговаря с него, ако той желае, след вечерната емисия, в осем часа. Джефри, естествено, се съгласи.

После влезе в кабинета си, затвори вратата след себе си и забеляза папката върху бюрото: информация за Даяна Шепърд, събрана от неговия екип през последните няколко часа. Джефри имаше предостатъчно време, за да я прегледа обстойно преди срещата в осем. Ако тя въобще се проведе... Предостатъчно време, за да опознае доктор Шепърд и да подготви вечерните новини. Дори щеше да му остане време, за да звънне на Джулия.

Джефри ѝ се обаждаше често, за по няколко минути, само за да чуе гласа ѝ.

— Здравсти, Джули.

— Джефри! — Топлият глас на жена му бе изпълнен с изненада и радост, както всеки път, щом той ѝ се обадеше. — Как мина обядът с Едмънд?

— Чудесно. Пейдж сигурно ти е казала за вечерята в събота. Това притесни ли те?

— Да — прошепна Джулия, опитвайки се да си припомни какво точно ѝ бе казала Пейдж, тъй като по-голямата част от съзнанието ѝ още беше заета с мисли по ездата на Мери. — Нещо за някаква жена адвокат, която щяла да работи във фирмата на Едмънд и щяла да прекара лятото в къщата на брега... Джефри?

— Да, скъпа? — Той бе доловил лекото притеснение в гласа ѝ. — Кажи ми, Джули. Ако не ти се ходи на партито, за мен няма да има никакъв проблем.

— Току-що записах Мери на уроци по езда в клуба. Мислиш ли, че съм постъпила правилно?

— А защо не? — Джефри чу как тонът му се изостри и усети как болката пробягна по оная част от сърцето му, която кървеше като отворена рана. Разговорът се бе пренесъл от неговата загриженост за Джулия върху проблемите на Мери.

Мери... Безценната дъщеричка на Джулия, живият символ на нейната най-голяма лъжа, непрестанно подсещащ го, че никога не би могъл да има пълно доверие на жената, която обичаше с цялото си сърце.

— Мислех си, че би могло да е опасно — отвърна меко Джулия, като се опитваше да овладее сълзите и гнева си. За нея сълзите бяха нещо познато, но гневът — доскоро не. Джулия, разбира се, познаваше гнева, гняв срещу самата себе си, но вече бе започнала да го усеща и срещу Джефри. Джефри, когото тя обичаше толкова много, но който все така отказваше, след всичките тези години, да заобича дъщеря си...

Джефри долови обидата в гласа на жена си и си припомни за обещанието, което ѝ беше дал преди три седмици, на тяхната десетгодишнина от сватбата: „Добре, Джули, така да бъде. Щом това е, което искаш, ние ще бъдем семейство“. Припомни си също така как се бе заклел пред себе си: „Ще опитам“.

— Вероятно не е опасно, скъпа — каза внимателно Джефри. — Особено щом става дума за уроци в клуба. Кога ще започнат?

— В събота сутринта, от десет.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Би ли го направил, Джефри?

— Разбира се.

— Благодаря ти.

„За теб винаги, моя Джули. Обичам те и съм ти дал обещанието си.“ Джефри искаше да спре дотук, но през всичките тези години той беше изгубил контрол над тази мъчителна мисъл. И тя продължи натрапчиво да го гложди: „Точно както ти ми беше обещала, преди десет години, че няма да има повече лъжи“.

Джефри пое дълбоко въздух, отърси се от тревогата и се върна отново към своята загриженост за Джулия.

— Джули? А какво мислиш за партито?

— А, да. — Жена му смръщи чело, опитвайки се да си припомни какво точно ѝ беше казала Пейдж. Бе запомнила не думите, а по-скоро ентузиазма на Пейдж. — Май трябва да отидем. Останах с впечатлението, че Едмънд бил много поласкан, понеже тази жена щяла да работи във фирмата.

— Да, така е. А каза ли ти Пейдж, че тя е почти твоя връстница?

— Не. Наистина ли? Трябва да е доста впечатляваща.

— Да — въздъхна леко Джефри. И да я притесняваше това, и да я ужасяваше дори, той така и нямаше да го разбере.

Тя щеше да запази страха си сгушен между другите тайни на своето сърце.

[1] Игра на думи със словосъчетанието „Queen of hearts“, което означава също „дама купа“. — Б.пр. ↑

[2] Известен небостъргач в Манхатън, построен от Доналд Тръмп. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Данните за доктор Даяна Шепърд, събрани от екипа на Джефри, включваха статии за нея, нейни научни материали и част от биографията ѝ. Джефри прочете статиите с интерес и направи едно изненадващо откритие, докато преглеждаше биографията ѝ.

Даяна Елизабет Шепърд и Джефри Кабо Лоурънс бяха родени в един и същи ден, преди трийсет и шест години, тя — в Далас, той — в Бостън. Кой ли, чудеше се Джефри, се бе появил първи на тоя свят, през онзи далечен 11 ноември? И дали звездите, луната и слънцето бяха надарили двете деца със сходни черти и качества?

Джефри Лоурънс не вярваше в астрологията. „Това само доказва, че си скорпион“ — дразнеше го Джулия.

Да, той не вярваше в астрологията, но наблюдателният му журналистически ум не можеше да отрече сходствата между него и Даяна Шепърд. Нещо дълбоко скрито в двете деца ги бе накарало да си поставят солидни цели, да ги постигат, после да си поставят нови цели, още по-предизвикателни, и да постигат и тях... Джефри познаваше силата на собствените си стремежи и виждаше същото в биографията на Даяна. Те и двамата имаха необятни амбиции, а освен тях притежаваха и другите съставки, нужни, за да бъдат превърнати мечтите им в реалност: способности, решителност и страст.

Точно като него, Даяна Шепърд беше човек, който постига целите си. Джефри предполагаше също, че тя беше и перфекционист, несвикнал да допуска провали. Е, и? Такива бяха почти всички мъже или жени, които Джефри познаваше. Амбициите, изумителният успех и неприемането на провалите не превръщаха задължително Кралицата на сърцата в негов астрален близък.

Но имаше и други прилики, които той видя в приложените снимки... Самурено кафявата коса, интелгентните сини очи и класически изваяните черти, с различен оттенък у всеки от тях — меки и симпатични — у Даяна, и решителни и красиви — у Джефри. Двамата бяха различни и все пак, по някакъв начин, еднакви. Джефри реши, докато изучаваше снимката на Даяна, че приликата идва от

очите, и то не толкова от сходния им тъмносин цвят, колкото от директния и преценяващ начин, по който двамата гледаха на света.

Но дали нейните сериозни очи заискряваха понякога, чудеше се Джефри. Дали имаше топлина в тяхната тъмносиня бездна? Той знаеше, че собствената му непреклонна страст към най-доброто е смекчена от чувството му за хумор и от любовта му. Дали и при нея беше така? Дали в сърцето ѝ имаше интимно местенце, едно нежно ядро, скрито в стоманата?

На тези въпроси Джефри не можеше да си отговори само като гледа снимката на Даяна. Интересно му бе какво щеше да открие при тяхната среща в осем.

Точно в осем без десет шофьорът на Джефри спря лимузината при главния вход на Мемориалната болница. Шофьорът беше осигурен от студиото и той щеше да го изчака, за да го закара след разговора у дома му.

Джефри влезе в болницата, посрещнат от поток от хора, които си тръгваха в края на деня. Щом се опразнесе от посетители, болницата щеше да се върне към своята тиха, омиротворена атмосфера. Докато Джефри се приближаваше към асансьорите, осветлението стана по-приглушено — знак, че е време за сън за болницата и нейните временни обитатели.

Кабинетът на Даяна се намирал на десетия етаж, в отделението по кардиология. Докато вървеше по безлюдните коридори, а стъпките му отекваха някак си злокобно, Джефри се чудеше дали тя ще е в кабинета си и как би могъл да я намери в този полутъмен лабиринт, ако тя все пак не бе дошла още.

Той забеляза в далечината златист проблясък, който му показваше пътя в мрака. Светлината идваше от кабинета на Даяна. Вратата бе отворена и Джефри дочу отвътре глас, мек, с едва доловимо южняшко провлачване на думите... глас, който сякаш се усмихваше.

Джефри почука леко и застана така, че тя да може да го види. Даяна беше на бюрото си и говореше по телефона. Усмихна му се топло и му махна с ръка да влезе.

— Благодаря ти още веднъж, Пейдж. Все някога и това ще стане! Моля те, поздрави Едмънд и Аманда специално от мен. Довиждане. —

Даяна остави слушалката и погледна към Джефри.

— Доктор Шепърд — поздравя я Джефри по стандартния начин.

— Мистър Лоурънс — отвърна му тя, спазвайки етикецията. Това беше все пак професионален разговор, а те не се познаваха лично. Единствено поредицата от неудачи, претоварените им графици и едно малко болно момиченце им бяха попречили да се срещнат досега. Тъмносините очи на Даяна се оживиха и тя добави с оттенък на лека закачка:

— Най-накрая все пак се срещнахме.

— Съвсем накрая. Моля ви, наричайте ме Джефри.

— А вие — Даяна. — И тя протегна към Джефри дясната си, неукрасена с никакви пръстени ръка. Златната ѝ брачна халка на другата ръка беше увенчана с четирикаратов диамант.

При здрависването Джефри се възхити на изящната ѝ ръка. Водени от брилянтния ум и непоколебимата ѝ решителност, грациозните и сръчни пръсти на Даяна ѝ биха завоювали огромна популярност — признание от върховете на Медицинския институт в Харвард, специализация по хирургия в Областната болница на Масачузетс, включване в „сърдечното“ общество на Мемориалната болница и зашеметяваща репутация на хирург кардиолог. През годините вълшебните ръце на Даяна бяха помогнали на безброй пациенти, но пръстите ѝ нямаха право на почивка. Когато Даяна не оперираше, те бяха заети с писането на научни материали.

Сред нейните изумителни творчески завоевания едно надминаваше всички останали — „Сърцето на Шепърд“. Нейното постижение представляваше гигантска крачка отвъд постигнатото в сърдечната трансплантация, отвъд „Джарвик 7“^[1], отвъд онова, което медицинската наука бе мечтала да постигне през следващото десетилетие. „Сърцето на Шепърд“ беше откритие на 21 век, създадено от една жена от 80-те.

— А ще се видим ли отново в събота? — попита Джефри, след като се здрависаха. От това, което бе чул при пристигането си, той предполагаше, че отговорът ще е отрицателен.

— Боя се, че не. Дежурна съм през този уикенд. А и съпругът ми ме напусна преди три седмици, за да премисли нещата за себе си. — Даяна смръщи леко чело, след това прогони изпълнените с надежда

мисли, които я спохождаха, след като Чейс си тръгна. „Чейс ще се върне. Ще реши да прекара живота си с теб. Повярвай в това.“

— Жалко.

— Да. Да.

— Понякога...

— Извинявайте, не съм се преоблякла — каза изведнъж Даяна, като смени темата на разговора.

Бялата, прилежно колосана престилка, с избродираното върху нея „Даяна Шепърд, Д. М.“, допълнително ѝ придаваше професионалното излъчване на лекар. Отдолу Даяна носеше хирургически екип в кралско синьо. Подобният на пижама екип стоеше свободно по нея, с изключение на мястото, където го бе пристегнала — стройната талия. Маратонките „Адидас“ допълваха впечатлението за тренирано, енергично и здраво тяло. Джефри си помисли, че Даяна би могла ей сега да захвърли престилката и да пробяга три мили, да проведе заниманието на група по аеробика или да управлява яхта.

— Изглеждате чудесно.

— И малко необичайно. Тъкмо се бях издокарала за интервюто, когато един мой колега се захвана с тежък случай и ме помоли да имам едно наум. В момента съм в нещо като бойна готовност.

Миг по-късно тя добави предизвикателно:

— О, „случай“ ли казах?

— Да.

— Професионален термин, вероятно твърде безвкусен за телевизията.

— А безвкусен ли е наистина? — попита Джефри.

Очите на Даяна се усмигнаха, но дълбоко в тях проблеснаха искрици на раздразнение, подобно на подводно течение под спокойна повърхност. Характерът ѝ явно беше многопластов, сложен, опасен — точно като неговия.

— Може би.

— А може би не. Дообразовайте ме, доктор Шепърд.

— Смята се, че използването на думата „случай“ обезличава пациента и позволява компромиси с грижите, полагани за него. Но въпреки това, независимо дали определям някого като „тежък случай“

или се обръщам към вас с „Джефри“, аз винаги давам най-доброто от себе си.

— Вероятно сте уникален случай сред медиците.

— Убедена съм, че не е така — отвърна натъртено Даяна. След това добави по-меко, с лека усмивка: — Както и да е, охулването на медиците е също толкова грешна практика, колкото и охулването на лекарите, тъй че с тази констатация ще сложа край на кратката си лекция.

— Освен ако?...

— Ами освен ако продължа да си точа брадвата, а вие да не се трогвате особено... — Даяна повдигна глава, сякаш чакаше неговото потвърждение.

— Досега звукът не беше твърде стържещ, но ще ви предупредя, щом се разхвърчат стружки — усмихна ѝ се той.

— О кей. Та като си говорим за обезличаване, пресата превърна вече съветския посланик в „случай“. В подкрепа на мнението ми е фактът, че въпреки новите сърца, които вече съм присаждала на някои мили, но обикновени хорица, водещият новинар на нацията се сеща да ме посети едва когато пациентът ми се оказва изключително важна личност. Посланикът пък е напълно обезличен и превърнат единствено в символ на разоръжаването.

— Новината е наистина голяма — промърмори тихо Джефри. Даяна, разбира се, беше права. Не че нейните наблюдения му казваха нещо ново. Джефри знаеше, че чувствата на близките на пострадалите и на самите тях често биваха жертвани заради „новината“ Драматични и красноречиви кадри на трупове и кланета често запълваха ефира дълго след трагичното събитие.

— Е, историята е следната. Петдесет и шест годишният съветски посланик, точно както петдесетгодишния механик, когото оперирах миналата седмица, би умрял много скоро без ново сърце. Тази операция вероятно ще бъде важна крачка в съветско-американските връзки, но за посланика това е просто въпрос на живот и смърт. Може би в другиден между Вашингтон и Москва ще има нов изблик на добра воля. Но всичко, за което сега е загрижен посланикът, всичко, за което съм загрижена аз, е, че след утрешния ден човекът може би ще има шанса да види внуците си.

— Какво бих могъл да кажа? — обърна се Джефри към сапфирените очи. — Точка за вас, докторе.

— Благодаря ви... господин Новинар. — Даяна се усмихна. — Сега какво бихте искали да узнаете за утрешната операция? Ето там имам модел на сърцето, също така брошури, визуален материал. Можете да вземете всичко, включително модела. Но ще трябва после да ми го върнете.

— Разбира се. Това е чудесно.

Даяна затвори вратата и го отведе до една голяма дъбова маса, поставена до остъклена стена, от която се откриваше панорама към Манхатън.

Джефри безмълвно се възхити на величествената гледка, но когато достигнаха масата, концентрира цялото си внимание върху модела на „Сърцето на Шепърд“. Творението на Даяна беше изработено от прозрачна пластмаса и имаше размерите на четири малки свити юмука. Отвътре се виждаха нежни проводници, сплетени в ефирна мрежа от нишки, по-тънки от копринено влакно.

Джефри впи поглед в откритието, изпреварило времето си с десетилетия. То беше така изчистено, така стерилно, така бледо! Какво бе очаквал? Пурпурна пластмаса във формата на сърце, обяснението на Даяна в любов към света? Когато се изпълнеше с кръв, сърцето естествено щеше да стане червено. И, както забеляза Джефри, проводниците, свързващи модела с две малки кутии — тази на храненето и другата — на миниатюрния компютър, бяха сини и червени — проводници в цветовете на вените и на артериите.

Ако собственото му сърце откажеше, дали би се съгласил да поставят това парче пластмаса в тялото му? Дали това стерилно творение би пулсирало със страст и любов? Дали би го накарало да плаче от болка или от удоволствие?

Джефри осъзна, че Даяна очаква въпросите му. Но въпросите, изпълнили сега съзнанието му, бяха философски, а не технически.

— Доктор Шепърд, а поправяте ли разбити сърца? — попита той накрая, леко смръщен, разкрил се неочаквано пред нея чудейки се дали тя ще го разбере.

— Не. Малка страшничко е, нали? Нервна работа си е да замениш сърце от плът и кръв с парче пластмаса. И въпреки това ми се налага да го правя. Налага ми се да отстраня цялото истинско сърце, за

да отворя място за това тук. В началото се питах какво ли още изваждам заедно с него.

— И?

— Обърнах гръб на емоциите. Аз просто заменям една помпа с друга. — Даяна говореше тихо, почитателно, с пълното съзнание за сериозността на това, което прави. — Никога не го наричам „сърце протеза“. Наричам го „ново сърце“. Наричам го... но да си остане между нас двамата, господин Новинар...

— Дадено.

— Наричам го „Харт нуво“^[2].

— Страхотно. Наистина ли не мога да го използвам?

Не можеше, точно както не можеше да използва „Кралица на сърцата“. А името пасваше така страхотно на Даяна! Тя имаше толкова царствена осанка, дори хирургическият ѝ екип беше в кралско синьо.

— Наистина — бе категорична Даяна. След това тя започна да му обяснява как работи „Харт нуво“, разказа му всичко за мъничкия компютър и кутийката с размери на портфейл, която даваше възможност на оперирания да ходи навсякъде като нормално човешко същество, без да е опакован в машинарии. — Истинското сърце отговаря на сложен комплекс от физиологични импулси. С този компютър е възможно да се симулират повечето от тях.

— Повечето, но не всички. Какво липсва?

— Загадките, загадките отвъд областта на познанието. Като например внезапното ускорение на пулса, когато човек се влюбва. Не знам откъде идва този импулс, той не е заложен в човешкото същество. Как тогава бих могла да го заложа в компютър?

Разговорът им беше прекъснат от почукване на вратата.

— О, Господи! — заизвинява се Даяна. — Сигурно е някой от операционната.

Джефри се усмихна.

— Няма нищо. С удоволствие ще ви изчакам.

После се загледа в Даяна, която прекоси офиса и отвори вратата. По изражението ѝ мигновено му стана ясно, че не е човек от операционната. Посещението очевидно я изненада. Джефри не можеше да види мъжа, но можеше да чува думите му, както и тези на лекарката.

— Доктор Даяна Спенсър?

— Да.

— Съпруга на Чейс Андрюс?

— Да. Какво се е случило с Чейс? — Тонът на Даяна се промени неусетно от учтиво любопитен в остро загрижен.

— Това е за вас, госпожо.

— Какво... — Даяна пое плика, който мъжът ѝ подаде. Адресът, изписан на него, беше на адвокатска фирма от „Парк Авеню“. Даяна не довърши въпроса си, защото вече се беше досетила за болезнения отговор.

— Документите по развода, доктор... госпожо Андрюс — отговори куриерът на недовършения ѝ въпрос. Задачата му бе изпълнена, госпожа Андрюс беше известена. В тона му се прокрадваше присмехулна нотка. „Наистина ли сте изненадана, госпожо доктор? Ето на, осем часът вечерта е, а вие сте все още на работа, вместо да сте си у дома, че и името сте си сменила.“ — Документите ще бъдат попълнени утре сутринта в съда.

Човекът си тръгна и Даяна остана с плика в ръце. Чейс бе направил своя избор.

За един дълъг, безмълвен миг сърцето на Даяна се разкъсваше между новата болка и старата, когато бе разбрала, че не е достатъчна за мъжа, когото обича. Накрая онази дисциплинирана част от нея, която винаги ѝ помагаше да продължи нататък, без значение колко големи бяха терзанията и болката, я изтегли обратно в настоящето.

Даяна затвори бавно вратата на кабинета и се обърна към Джефри.

— Предполагам, че чухте.

— Да.

— Ще ви бъда задължена, ако това не се появи в материала ви.

— Щом веднъж документите бъдат разписани в съда, този случай ще се превърне в публична тайна и от него ще излезе страхотен материал. На съдебните репортери за това им плащат.

— Знам. Просто ви моля да не го споменавате в утрешния си материал за операцията.

— Аз не съм журналист от таблоидите, госпожо доктор.

Не можеше ли и сама да предположи, че той не би се захванал с детайли от личния ѝ живот в новинарската емисия? Осъзнал, че тонът му е прозвучал остро, Джефри добави по-меко:

— Имате моята дума.

— Благодаря ви. Докъде бяхме стигнали?

„Тъкмо говорехме за загадъчното ускоряване на сърдечния ритъм, когато някой се влюби“, помисли си Джефри, но каза:

— Разяснявахте ми програмирането на физиологичните реакции.

— А, да.

Даяна постави неотворения плик върху бюрото си и се насочи към овалната маса до прозореца. Тя продължи разказа си за своето забележително откритие, но в очите ѝ вече не пробягваха искрици, а гласът ѝ беше точно като пластмасовото сърце — изчистен, стерилен, безизразен.

Що за сърце притежаваше Кралицата на сърцата, чудеше се Джефри. Дали ѝ се иска да изкрещи от болка? Имаше ли въобще сърце?

„Ранено сърце, реши той, докато слушаше механично изговаряните думи. Дълбоко наранено сърце.“

— Съжалявам — каза тихо, със симпатия Джефри.

— Това е... — Даяна не завърши изречението си, но очите ѝ излъчиха недвусмислено послание: „Не се меси!“.

Джефри разбра предупреждението и чувствата, които стояха зад него. Даяна реагираше точно както той би реагирал. Скръбта и яростта си бяха единствено нейни, в тях нямаше място за натрапници.

Точно както той би реагирал... Това беше най-странното. Даяна преживяваше пред очите му кошмара, който го преследваше непрестанно: тайния страх, че Джулия би могла да постъпи с него по същия начин. „Напускам те, Джефри. Всичко свърши. Между нас стои друг човек. Винаги е било така.“

Сцената би могла да бъде същата, както при Даяна. Ударът би сринал Джефри, но външно той би се възстановил моментално, както това бе направила и тя. И в тези разкъсващи мигове той нямаше да допусне мекият симпатизиращ глас на някой непознат да го успокоява. Щеше да иска да бъде сам, лице в лице с истината, лице в лице със своята загуба, със самотата си.

„Така че остави Даяна на мира“, каза си загрижено Джефри, въпреки порива си да помогне на тази умна, красива, наранена жена.

„Освен това, припомни си той, кое те кара да си мислиш, че с Даяна наистина сте еднакви? Звездите?“

— Чейс можеше да избере и по-подходящ момент — тихо подхвърли Джефри.

— Какво имате предвид? — За известно време Даяна се замисли над въпроса си и продължи хладно: — О, разбирам. В някой друг ден, когато не ми предстои да оперирам точно съветския посланик? Когато имам просто някой случай, а не важно за медиите събитие? Май не сте ме слушал преди малко...

— Напротив, слушах ви. Исках да кажа, че Чейс би могъл да избере момент, в който бихте имала по-голям шанс да останете насаме със себе си.

— Мислите, че ще се срине, нали така?

— Не. — Джефри дори не си го бе помислял. Ако на него самия му връчеха документите по неговия развод десет часа, или дори десет минути преди емисията, той щеше да е в състояние да продължи, е, да — механично, но нямаше да се срине. Ситуацията при Даяна обаче беше доста по-различна. След десет часа тя трябваше да отстрани едно умиращо сърце и да постави на негово място ново. Наистина ли щеше да е в състояние да оперира? Ако Джефри направеше вяло и неизгладено предаване, вероятно щеше да получи някое и друго критично писмо. А по-вероятно беше писмата да са изпълнени със симпатия. Да не би любимият водещ на нацията да е болен? Грип, може би? Но една неизпитана операция можеше да се окаже смъртоносна. — Все още ли се каните...

— ... да оперирам посланика ли? — тя довърши въпроса на Джефри и впери в него поглед, неочаквано съживен от гнева ѝ.

— Да — отвърна тихо той.

Даяна се опита да се овладее, преди да проговори отново. Въпросът беше оправдан, наистина, но не се нуждаеше от него. Тя самата щеше да си го зададе, да намери свой собствен отговор и да постъпи в съгласие с него.

— Това вече можете да използвате в материала, мистър Лоурънс — обяви ледено тя накрая. — Никога не бих изложила на риск здравето на пациента си. Ако, по каквато и да е причина, не съм способна да дам най-доброто от себе си, не бих оперирала.

Джефри се канеше да се извини. Дължеше ѝ го. В опита си да ѝ помогне, да изрази симпатия, само я бе наранил. Но точно когато се канеше да заговори, телефонът иззвъня и Даяна вдигна слушалката.

Обаждаха се от операционната. Там имаха нужда от нея.

— Трябва да вървя — каза тя равно след малко. — В брошурите ще откриете всичко, с което не успях да ви запозная. Моля ви, затворете вратата, щом си тръгнете.

След това тя излезе, без да се сбогува и преди Джефри да е успял да ѝ каже „съжалявам“ или „благодаря“.

Докато поставяше брошурите в папката си и макета на сърцето в кутията от пресован картон, той осъзна, че Кралицата на сърцата сама преценяваше кога да сложи край на аудиенцията.

Седнал в лимузината, понесла го към Саутхемптън, Джефри изпита болезненото усещане, че е станал неволен свидетел на смъртен случай — смъртта на една любов. Това усещане не го напусна по целия път към дома. Той предполагаше, че Даяна е била подготвена поне малко за обрата в своя живот. И все пак разводът беше нещо, от което тя се бе бояла, бе се надявала до него да не се стигне. Но дори да бе успяла да се приготви напълно за краха в личния си живот, самият момент на раздялата си оставаше болезнен и печален. Краят на надеждите, изпразненият завинаги от всички сладостни обещания на любовта край...

В съзнанието на Джефри запулсираха плашещи мисли. Щом тази красива, призната и талантлива жена не бе успяла да предотврати смъртта на своя брак, дали същата съдба не би могла да сполети и него? Може би още довчера, щом той се върнеше в „Белведере“, щеше да открие, че Джулия си е тръгнала и му е оставила една-единствена бележка: „Мери не е твоя дъщеря. Тя и аз се нуждаем от нейния истински баща. Толкова съжалявам, скъпи, моля те, прости ми!“.

Джефри противопостави на мрачните си мисли здравия разум. Болката, която изпитваше, беше за Даяна, заради нейната загуба. Това, което се бе случило тази вечер, не беше астрологическо предсказание за това, което предстои на него.

И все пак...

Когато видя жена си, Джефри почувства как сърцето му лудо заби — прекрасния и загадъчен импулс, който беше тайна дори за безпогрешната Кралица на сърцата.

— Джули — с облекчение прошепна Джефри.

— Здравей. — Със същото облекчение нейните теменужени очи трепнаха, щастливи да го видят отново. — Това сърцето ли е?

— Да.

Джефри остави папката си на пода във фойето и извади модела от картонената кутия. Той поддържа сърцето, докато Джулия прокарваше внимателно пръстите си по покритата му от преплетени нишки повърхност. Очите ѝ станаха замислени, тъй като в съзнанието ѝ изникнаха същите философски въпроси, над които бе разсъждавал и той.

— Ще ми разкажеш ли за него? — попита Джулия. Макар Джефри да се беше прибрал по-късно от обикновено, искаше ѝ се двамата да поседнат в гостната, както винаги — той с чаша скоч, а тя — сгушена до него. Като любовници, които не могат да се примирят с всеки миг, който ги разделя, те щяха да споделят събитията от изминалия ден, попълвайки с обич празнотите, оставени от времето, в което не са могли да бъдат заедно.

— Да, ще ти разкажа... — Джефри леко смръщи чело. Той си беше у дома, тя също беше тук, а очите ѝ пламтяха, изпълнени с любов... Но страхът не го бе напуснал.

— Джефри?

— Нека първо те прегърна за минутка. Нека да те докосна, да се убедя, че си истинска и си тук.

Джефри остави модела върху мраморната маса във фойето и протегна ръце към нея.

Плавно, изпълнена с радост, Джулия тръгна към него. „Прегърни ме завинаги, Джефри. Няма друго място, където бих искала да бъда.“

Деликатната, нежна милувка премина в силна и страдна прегръдка. Сякаш неговата стройна сила се сливаше с нейната податлива красота. Устните на Джефри докоснаха копринената черна коса на Джулия, погалиха я, заровиха се в нея, шепнейки името ѝ. Тя вдигна очи, видя страстта в тъмносините му очи и усети как вълна от трепетна топлина се разля по цялото ѝ тяло. Усмивайки се леко, Джулия протегна устните си към неговите.

Целувката им ставаше все по-дълбока и гореща, но това не им беше достатъчно.

— Още? — прошепна накрая Джефри.

„Още“ беше дума от техния интимен речник. От първия миг на тяхната любов целувката никога не им беше достатъчна. Двамата винаги бяха искали още нещо един от друг, бяха искали всичко.

— Още — задъхано отвърна Джулия.

С преплетени ръце те тръгнаха по виещата се стълба към втория етаж, преминаха край стаята, където спеше Мери, и стигнаха до голямата спалня.

Понесъл със себе си уханието на розовата градина, галещият нощен въздух проникваше през отворените прозорци заедно със златния отблясък на пълната лятна луна...

Нито един от двамата не понечи да затвори прозорците или да дръпне завесите. Единствено луната щеше да бъде техен свидетел, а никой от тях не желаше да се люби в мрак.

Джефри започна любовната игра бавно, протяжно и страстно, въпреки че мощните вълни на желанието го приканваха да я обладае веднага. Ръцете му изучаваха бавно тялото ѝ, галеха нежно грациозната ѝ шия, раменете ѝ с цвят на слонова кост, пухкавите ѝ, закръглени гърди...

Ръцете на Джефри посочваха пътя, а страстните му устни ги следваха. Яростен и нежен, възбуждащ, шепнещ и изучаващ, Джефри долавяше тръпнещите ѝ желаня и им отвърщаше любвеобилно и умело.

Нито едно кътче от прекрасната голота на Джулия не му беше непознато. Тя го бе дарила с цялото си същество, един дар, освободен от задръжки, изтъкан от любов и страст. Нито една част от тялото ѝ за него не беше забранена. След десет години любене двамата се познаваха така добре... И все пак всяко тяхно взаимно преоткриване бе изпълнено с тайнства и чудеса.

Джулия също познаваше желанията му, познаваше всички начини да го накара да стене от страст. Тя обичаше да го дарява с дръзки, леки, завладяващи целувки, докато той...

— Джули, скъпа. Искам те цялата, сега!

— О, Джефри. И аз те желая.

Търсеците им устни се откриха и сляха, изследвайки се взаимно, дълбоко и страстно. А после двамата потънаха един в друг. Той се откъсна от целувката, без да загуби усиливащия се ритъм, с който

проникваше в нея, за да се вгледа в блесналите ѝ на лунната светлина очи.

— Обичам те, Джули...

— И аз те обичам, мили...

Те останаха така, загледани влюбено един в друг, докато вибриращите неудържимо вълни на желанието не ги принудиха отново да слоят устни. След това плавно и едновременно двамата се разтвориха в златното течение на удоволствието, в пламъка на своята страст и любов... Така близо един до друг, че място за тайни нямаше.

Джулия заспа в ръцете на Джефри. Върху устните ѝ бе кацнала лека усмивка. Загледан в нея, Джефри се наслаждаваше на съвършенството на мига.

Любовта им беше така съвършена, че наподобяваше брилянт, окъпан в слънчева светлина, сияещ в цветен калейдоскоп, непрекъснато променящ се, но винаги главозамайващо красив.

Съвършен, бляскав и безупречен — за невъоръженото око... Защото дори в тяхната любов не липсваха пукнатини. В коя любов обаче, в кой брак ги нямаше? Джефри прекрасно знаеше това. И все пак пукнатината върху тяхната почти съвършена любов можеше да се окаже фатална. Тя беше незабележима, но точно като мъничките пукнатини по един прекрасен диамант можеше да стане разрушителна. Привидно вечният камък можеше да бъде разчупен само от лек удар, попаднал в целта. Тогава бляскавият кристал щеше да се разпадне на милион парченца, чудото щеше да изчезне.

Тази пукнатина беше лъжата на Джулия за Мери. Джефри знаеше, че Мери не е негова дъщеря, а и не би могла да бъде. И все пак Джулия му бе казала, гледайки го невинно с люляковите си очи: „Ти си нейният баща, Джефри. Никога в живота ми не е имало никой друг, освен теб“.

През всичките тези години тя стоеше неотстъпно зад този фарс, прикривайки тайния си любовник, чието съществуване продължаваше упорито да отрича. Тя бе могла да му каже истината толкова пъти досега! Той я бе насърчавал — нежно и с любов, но Джулия твърдо се придържаше към старата лъжа. Джефри не можеше да разбере защо тя продължава да пази тайната си и точно това го плашеше най-много...

От самото начало Джулия го бе подвеждала само за значими неща.

[1] Революционен прототип на изкуствено сърце. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи с „Heart Nouveau“ (англ.) и „Арт Нуво“ (фр.) — авангардно течение в изкуството. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Сан Франциско, Февруари 1979

Денят беше прекрасен, зимното слънце — топло, морският бриз — освежаващ, а небето — без нито едно облаче по него. Джефри се разхождаше из съботната суетня на „Джирардели Скуеър“, когато го обзе внезапен носталгичен порив. Това беше последният му ден като репортер в Сан Франциско. Скоро щеше да пристигне снимачният екип, за да може Джефри да направи своя прощален материал. След като камерата заснемеше и последния кадър, той щеше да отпътува към новото си назначение — кореспондент на телевизионната компания в Лос Анджелис. Джефри нямаше търпение да тръгне натам. Пред него се разкриваше вдъхновяваща, разтърсваща перспектива, и все пак...

Той щеше да запомни завинаги този елегантен и стилизиран град. Щеше да запомни и този прекрасен ден, за да се връща към него през бъдещите дни, в далечни градове, опустошавани от войната. Градове, чиито деца не можеха да тичат по зелените морави след бляскавите опашки на своите хвърчила, а щяха да лежат свити върху обгорената от слънцето трева, опръскани с кръв. Градове, чиито дни не бяха изпълнени със смях и музика, а единствено с трясъка на минохвъргачките и изтерзаните викове на умиращите. Винаги, когато образите в новия му живот станеха прекалено ужасяващи, той щеше да се връща към спомена за този безоблачен ден...

Джефри прекоси парка в предната част на „Джирардели Скуеър“, застана на ръба на Залива и се загледа в лъскавите яхти, които се плъзгаха по искрящата, увенчана с бяла пяна вода. Иззвъняването на камбана му припомни колко е часът и го измъкна от унеса.

Джефри се обърна, за да провери дали е пристигнал екипът. И тогава я видя. Тя бе седнала с кръстосани крака на тревата, дългата ѝ черна коса танцуваше с порива на вятъра, теменужените ѝ очи гледаха ведро към морето, а пълните ѝ устни бяха извити в лека усмивка.

Той прибави нейния образ на красива жена от Сан Франциско към останалите образи от деня. Не бе търсил съзнателно това. Джефри

познаваше много красиви жени, но този обединяваше в себе си всички останали — толкова слънчева, толкова елегантна, толкова красива!

И докато той запазваше за себе си този образ, тя го погледна. Люляковите ѝ очи проблеснаха, сякаш го бе познала, после тя се смути, разбрала, че е непознат, и сведе поглед. Подобно на малки ветрилца дългите ѝ мастилено черни клепки прикриха деликатно очите ѝ.

Джефри се почувства изненадан и смутен, но не отмести погледа си встрани. Вместо това впери очи в нея с надеждата, че тя ще се обърне отново. Когато тя се подчини на безмълвната му заповед, смущението в очите ѝ се бе сменило с учудване.

Тя го бе познала, но не както това ставаше обикновено — „О, ама вие сте Джефри Лоурънс от новините на Канал 4!“. Това беше нещо по-дълбоко и той също го усети.

Тя го бе познала със сърцето си.

Изведнъж Джефри почувства колко е прекрасно да бъдеш открит, макар досега да не си подозирал, че си се бил изгубил. Той се усети някак си изведнъж изпълнен, усети вътре в себе си една щедра пълнота, въпреки че досега в бляскавия му живот не бе имало нито един празен миг. Усети и триумфа, с който е придружено откриването на липсващия детайл в пъзела, детайла, който прави обърканата картина кристално ясна.

За един изумителен миг Джефри бе изгубен в нейните прекрасни очи и тяхната изкусителна покана: „Ела, бъди с мен завинаги!“.

В този кратък миг дисциплинираното съзнание на Джефри се намеси и се наложи над препускащото му сърце, изписа на устните му стандартната телевизионна усмивка и заповяда на краката му да тръгнат по посока на снимачния екип.

Джефри се отдалечи, но бе разтърсен. Неговият любознателен ум, който вече му бе спечелил толкова награди за журналистическите му разследвания, търсеше отговорите.

„Ти просто я опакова като коледен подарък в неочаквания си пристъп на носталгия по Сан Франциско“, си каза той.

Обяснението му се стори приемливо. Емоциите играеха много малка роля в неговия живот. Незначителна второстепенна роличка, с удачно намерено в сценария място. Днес обаче чувствата, които бе извикал у него Сан Франциско, го бяха сварили неподготвен. Тези

чувства, изпаднали в летаргия и разбудени неусетно, се бяха превърнали във вихри, породили на свой ред други фантастични чувства.

Като например да се влюбиш? Разбира се, че не! Просто емоциите му бяха излезли извън контрол в този сантиментален ден. Всичко бе свързано с него самия, а не с нея.

И все пак, докато Джефри заснемаше своя прощален материал за Сан Франциско, погледът му се понесе към мястото, където тя бе седнала, и той ѝ изпрати нова безмълвна команда: „Не си тръгвай!“. Веднага щом свършеше с последния кадър, той щеше да поговори с нея, за да си докаже, че всичко това се дължи просто на собствените му изненадващи емоции.

„Не си тръгвай, повтори Джефри своята безмълвна заповед към красивата жена с теменужените очи. Остани там, за да мога да ти кажа «здравей» и «сбогом».“

Тя не си беше тръгнала. Седеше все така на тревата, макар зимното слънце да се бе скрило, като бе отнесло със себе си деликатната топлина от въздуха. Когато се приближи на по-малко разстояние отпреди, Джефри забеляза, че тя е дори още по-хубава и по-омагьосваща, но не и толкова изтънчена, колкото му се бе сторила. Широките ѝ дънки не бяха известна марка, а светложълтата ѝ памучна блуза бе избеляла от честото пране. Бе облякла още син износен пуловер с дълбоко деколте, който едва ли беше кашмирен. Нямаше елегантна чанта от „Гучи“, всъщност нямаше въобще чанта, яке — също. Когато се обърна към него, той видя в скута ѝ книга. И книгата беше като дрехите ѝ — протрита и стара, платнената ѝ подвързия се бе разкъсала и под нея прозираха картонените корици.

— Здравей. Аз съм Джефри.

— Джулия.

Порив на вятъра заметна едно кичурче от черната ѝ коса върху очите и устните ѝ. Пръстите на Джулия трепнаха, докато отместваха кичура.

— Студено ли ти е?

— Май че да, мъничко — призна тя, макар да бе треперила още от мига, в който срещна очите му за пръв път, много преди слънцето да се потопи във водите на океана.

— Не искаш ли да отидем на някое по-топло място? „Като Южна Калифорния, например“, обади се един от непокорните импулси в съзнанието му. Джефри си напомни, че бе решил само да каже „здравей“ и „сбогом“, колкото да се убеди, че се е заблудил. Но не се беше заблудил. Прекрасните ѝ очи, мелодичният глас и износените ѝ дрехи — всичко това бе пленило сърцето му и не искаше да го освободи.

— Да. Благодаря ти.

— „Джейн Еър“ — прочете той заглавието на окъсаната ѝ книга.
— Май ти е любимата?

Джулия кимна. Силната, търпелива Джейн и красивият, изпаднал в беда Рочестър бяха нейните обични приятели. Джулия за малко не каза, че не тя е довела книгата до това състояние, не би могла да направи това с приятелите си. Други я бяха повредили, бяха я чели с невнимателни пръсти, но точно заради тяхното невнимание безценната книга се бе озовала в антикварна книжарница, с толкова ниска цена, че да може Джулия да си позволи да я купи.

— Ето. Облечи това. — И Джефри наметна самото си върху стройните ѝ рамене. — Е, ще пийнем ли някъде? Горещ ром? Ирландско кафе?

„Той си мисли, че съм поне на двацет и една“, осъзна Джулия, потръпвайки от възбуда и уплаха.

— Само кафе.

— А един гъст рибен бульон? Почувства ли как изведнъж захладня?

Рибният ресторант беше топло убежище, сякаш създадено за хора, които искат да се спасят от внезапно падналия мраз на зимните вечери. Известното заведение беше препълнено и шумно, но Джефри и Джулия се бяха уединили в дървено сепаре, по чиито стени бяха издълбали инициалите си мнозина влюбени двойки. Отвсякъде ги обгръщаше ароматът на домашен хляб и уханието на риба. Прекрасно бе и усещането, че са заедно.

— Ти си актьор — каза тихо, но убедено Джулия. За нея изумително красивият мъж, застанал пред камерата и заобиколен от

почитатели, най-вероятно беше известна филмова звезда. Ако ѝ се намираха пари за кино, вероятно щеше да е съвсем сигурна в това.

— Наистина ли не знаеш кой съм? — попита внимателно Джефри, тъй като не искаше да я смути. Беше се зарадвал от това, че тя не е от обожателките му.

— Не, съжалявам. Не знам.

— През последните четири години бях репортер за новините на „Канал 4“. Репортажът, който днес заснемахме, беше последният ми материал оттук. От понеделник започвам работа за една телевизионна компания в Лос Анджелис. А ти тук ли живееш?

— Живея в Бъркли. — После тя добави смутено, сякаш се извиняваше: — Не гледам телевизия.

В тясната къща на леля ѝ Дорийн в Бъркли имаше телевизор, но той беше в спалнята на лелята.

„Не гледаш телевизия и вероятно не четеш и вестници“, помисли си Джефри. През последните няколко седмици цялата преса в Залива бе заляна от материали за него, за блестящото му дипломиране в „Станфорд“, за шеметната му кариера, за постиженията му в публицистиката, за приемането му в горните етажи на новинарските емисии и за неразкритото му до момента родословие...

Джефри Кабо Лоурънс беше наистина заможен. Той използваше натрупаните от цели поколения пари и привилегии така, както се използва наметнатият шлифер — за в случай че завали. Но ако някой погледнеше този шлифер отблизо, щеше да установи, че е ушит перфектно, точно както един по-внимателен поглед върху Джефри би установил безупречните му маниери, съвършения му вкус и неговата любов към скъпите и редки неща.

Изведнъж на всички бе станало ясно откъде идват неговите излъчване, елегантност и стил. Той беше аристократ. И това се дължеше по-скоро на закваската, отколкото на парите, макар че състоянието на Джефри вече беше придобило внушителни размери. Все пак той работеше здраво и бе достигнал до мястото си в „Канал 4“, както и до назначението в Калифорния, без да се възползва от влиянието, което му осигуряваше неговата синя кръв. Джефри Лоурънс беше едно богато хлапе, което бе решило да върви по собствения си път и да си осигури свой, заслужен успех. Новите разкрития около Джефри накараха почитателите му да го заобичат още по-силно.

По-голямата от гледащите телевизия и четящи пресата жители на Залива знаеха всичко за Джефри Лоурънс.

Но не и Джулия.

— Ти си много известен, нали? — попита тя, спомняйки си за тълпата, която след заснемането на материала се беше събрала около него за автограф.

— По-скоро съм популярен в този район.

— Но ще бъдеш известен.

— Предполагам, че ще бъда, ако постигна това, което съм запланувал. Славата обаче не ме интересува.

— Единствено мечтите.

— Да — каза Джефри, изумен от думите, които бе подбрала. Това наистина бяха мечти, но пред другите винаги ги определяше като „цели в кариерата“. До този ден... „Да, единствено мечтите.“

И Джефри разказа на Джулия за своите мечти. Оказа се, че новата му позната го разбира по-добре от всички останали.

— Обожавам да бъда в центъра на събитието, докато то набира скорост, и да правя репортажи за това, което съм видял. Досега съм се занимавал само с местни репортажи, но се надявам да пътувам и да бъда в политически оживените центрове в света.

„Това би ти дало доста ефирно време, ако си в Близкия изток или някъде другаде, нали?“ — би го попитала коя да е от красивите и изтънчени жени, минали през леглото му. След това би добавила с усмивка: „И така би станал популярен дотолкова, че да те направят водещ говорител в телевизионната мрежа“.

Това също не беше изключено, но не към него се стремеше Джефри.

— Мечтите ти наистина са значими — каза с разбиране Джулия.

— И аз така мисля — отвърна ѝ Джефри. Тази планета беше малка, толкова малка. А от малките политически искри в някое отдалечено място можеше да пламне огнената стихия на унищожението за цялото човечество. Красивите теменужени очи знаеха, че неговите мечти са значими, но дали разбираха защо? Една част от Джефри не искаше да ѝ зададе този въпрос, за да не чуе как тя ще каже: „Ами просто това ще ти осигури много ефирно време и ще те направи главен говорител в телевизионната мрежа“. Но онази част от

него, която бе започнала да вярва, че той е търсил Джулия през целия си живот, без да го съзнава, искаше да получи отговор.

— И защо мислиш, че това е толкова значимо, Джулия?

— Защото планетата ни е толкова малка.

Докато седяха, сплели пръсти върху масата, до купите с горещ бульон, но без да се хранят, защото имаха по-важни неща за правене — да си говорят, да се усмихват един на друг и постепенно да се влюбват, — Джефри внимателно разкри на Джулия истината за своите мечти.

Тя също му каза някои истини, но заедно с тях — и някои лъжи.

— Ти каза, че си от Бъркли. Там ли учиш?

— Да. — Джулия наистина беше от Бъркли и учеше там. Но тя знаеше, че Джефри се интересува дали тя следва в Университета и че със своето „да“ го подвежда.

— В кой курс си?

— Завършвам. — Също вярно, в известен смисъл. Това беше последната ѝ година в гимназията, макар да беше само на шестнайсет, с една година по-малка от повечето си съученици.

— А какво ще правиш, когато завършиш, Джулия? Разкажи ми за твоите мечти. — Джефри забеляза как красивите ѝ очи придобиха тревожно изражение.

— Аз... не знам.

— Когато те видях днес за пръв път, ти гледаше към залива и се усмихваше. За какво си мислеше тогава?

— Просто си съчинявах една история.

— История за какво?

Джулия погледна към този невероятен мъж, който я бе накарал да се почувства защитена, освобождавайки я по магически начин от болезнената ѝ стеснителност, който я бе окуражил да говори и бе посрещнал тихите ѝ думи с топла усмивка.

— За любов.

— Любов — внимателно повтори Джефри. — Писателка ли искаш да станеш? Една съвременна Шарлот Бронте?

— Едва ли.

— Каква искаш да бъдеш тогава? — настоя леко Джефри. — Каква е твоята мечта?

Той си помисли, че Джулия няма да отговори. Страните ѝ порозовяха, а в очите ѝ отново се появи смущението. Той зачака, като ѝ се усмихваше и ѝ изпращаше своите безмълвни послания. „Каж ми, Джулия. Повери ми своите тайни мечти.“

Джулия никога досега не се бе осмелявала да мечтае. Но, въпреки всички загуби в младия си живот, тя имаше своите мили пожелания, които живееха в едно скрито дори за нея местенце от сърцето ѝ.

Джефри намери пътя към това крехко, накърнимо, изпълнено с надежда кътче.

— Мечтая да направя щастлив човека, когото обичам — прошепна храбро Джулия. — Нищо особено, в сравнение с това да рискуваш живота си в името на човечеството.

— Напротив. — Това нежно и смело момиче бе докоснало в Джефри онова място в неговото сърце, белязано с нежност и любов. — Ето нещо наистина значимо — да превърнеш една безценна любов в реалност.

— Обожавам океана — ѝ каза Джефри, докато се разхождаха по мостика под звездното небе. Привързаните рибарските лодки проскърцваха, полюшвани от освежаващия зимен вятър и обкичените с бяла пяна вълни.

— А аз се страхувам от него.

— Наистина ли? — Джефри я погледна изненадано. Само преди няколко часа тя се бе взирала така замечтано към океана, докато си бе съчинявала любовни истории...

— Красив е, когато слънцето блести по повърхността му, но през нощта изглежда мрачен и студен. — Денем Джулия се опитваше да преодолее този свой страх, като се взираше в искрящата синева и си мислеше за любовта. Но през нощта близостта до бушуващата вода я ужасяваше. Щеше да ѝ е необходимо повече време, за да преодолее и нощните си страхове, защото именно през нощта самолетът, с който пътуваха родителите ѝ, се бе превърнал в пламтящ адски ковчег, устремил се към мрачните дълбини. — Пък и не мога да плувам.

Джулия понечи да тръсне леко рамене, но ледената тръпка на страха разтърси цялото ѝ тяло. Джефри я обгърна с ръцете си и я

притегли към себе си, сякаш за да я предпази от тръпнещия океан, искайки тя никога повече да не изпита страх.

И пожела още...

Нейните пухкави устни бяха студени на повърхността заради зимния вятър, но малко под тази повърхност, съвсем малко под нея, се бе разгорял пламъкът на страстта.

Джулия не се бе целувала никога преди, но устните ѝ инстинктивно намериха неговите с ласка, която беше плаха и дръзка, нежна и неуголима. Плаха и нежна от учудването. Дръзка и неуголима заради порива, таен цял живот. Ръцете на Джулия също затърсиха инстинктивно врата му, заровиха се в косата му, и нейното тяло, плахо притискайки се, целуна неговото.

Джефри почувства нейното потръпване и прекъсна нежната си целувка, за да я погледне. Нейният трепет бе събуден от страстта, а не от зимния вятър.

— Още? — попита я внимателно той.

— Още — прошепна тя, без да знае на какво се е съгласила, но разбрала, че не би могла да каже „не“.

Джефри нае стая в мотела край пристана. Той дръпна завесите, включи климатичната инсталация и окачи на вратата табелката „Не ме безпокойте“.

В това време тя търсеше отговори на въпросите, които се вихреха в съзнанието ѝ. Какво трябваше да направи? Какво очакваше той от нея? Тя искаше да му достави удоволствие, но нямаше никакъв опит. Романтичните романи, които бе чела, бяха пълни с прекрасни любовни фантазии, а не с наставления. Но пък ако кажеше на Джефри истината — колко е млада и неопитна, нощта щеше да приключи на мига. Нежните му сини очи щяха да помръкнат от разочарование, а може би дори от гняв за това, че го бе подвела. И той щеше да ѝ каже да си върви.

А как, ах как не ѝ се искаше да го изгуби! Само мисълта за това я изпълваше с празнота, по-голяма дори от тази, която ѝ бе останала след предишните загуби в младия ѝ живот. „Трябва да действам като жена с опит, си каза тя. Но как?“

С треперещи пръсти и молейки се да се окаже, че е постъпила правилно, тя започна да се съблича. В мига, в който Джефри се обърна към нея, тя вече бе свалила износения си пуловер, светложълтата памучна блуза и ги бе сгънала спретнато на един стол близо до леглото.

Гола и красива, с прекрасна бяла кожа и с пълни, стегнати гърди, Джулия стоеше пред него. Плаха и смела, очакваща неговата преценка, надяваща се очите му да се изпълнят с одобрение.

Джефри се чудеше дали наистина бе забелязал едно неуверено теменужено потрепване, когато ѝ бе предложил да отидат в мотела. Тогава почти се бе приготвил да ѝ предложи просто да се целуват цяла вечер или пък да говорят, или да се наспят... Но сега тя стоеше пред него, най-красивата жена, която някога бе виждал.

— О! — Джулия се намръщи. „Май не трябваше да правя точно това?“

— Толкова си красива...

Джефри стопи сладкото ѝ смръщване с целувка. След това устните му намериха нейните, а нежните му ръце — голото ѝ тяло. И Джулия разбра, че няма защо да се притеснява от своята неопитност, защото можеше да се люби с Джефри, както го бе и целувала — следвайки инстинктите си. За пръв път в целия си досегашен опит на експерт в правенето на любов, Джефри също се остави инстинктите да го водят. Винаги преди това съзнанието му бе заето с мисълта дали добре се справя. Неговите партньорки го бяха обявявали за най-добрия, но това беше въпрос единствено на техника и точни изчисления.

Той бе правил любов стотици пъти, винаги елегантно и с финес, но никога преди не се беше любил. Никога, преди да срещне Джулия, не си бе поставял друга цел, освен удоволствието. Сега, отвъд наелектризиращото блаженство от това да я докосва, в Джефри пламна неудържимата страст да бъде колкото се може по-близо до нея, да се превърне в част от нея.

Целувайки и изучавайки нейното невероятно чувствено тяло, Джефри беше обзет от копнеж по цялото ѝ съществуване, но той налагаше безкомпромисен контрол на страстите си, откривайки нейните страсти и съхранявайки всяко свое откритие. Съвършеното тяло на Джулия му отвръщаше без сван, изпълвайки се срещу него, без да крие нищо, без

да пази някакви тайни. Тя го дари с цялата си сладост — един бездиханен, тръпнещ, изтъкан от удоволствие дар.

— Джулия? — умоляващо прошепна Джефри накрая, когато не можеше повече да се контролира в отчаяното си желание да се слее с нея.

Тя го посрещна с готовност, макар че беше девствена. А той беше толкова внимателен... сякаш знаеше за това.

— Моя скъпа Джули.

— Никой досега не ме е наричал Джули — призна му тя, сгушена в неговите прегръдки, докато устните му галеха една къдрица от тъмната ѝ коприна коса. Ничий глас не се бе разнежвал от страст по нея. Тя винаги бе Джулия, едно сериозно име, а не Джули, име, изречено с любов.

— А аз може ли да те наричам така?

— О, да.

— Джули — прошепна отново Джефри.

През цялата тази невероятна любовна нощ той шепнеше името ѝ отново и отново. И в един миг Джефри изрече на глас това, което вече бе усетил със сърцето си, сладостните, интимни, вълшебни думи... думите, които никога преди не бе изричал:

— Обичам те, Джули. Обичам те.

Десет часа преди да отпътува за Лос Анджелис, Джефри остави Джулия на „Телеграф Авеню“ пред входа на Университета в Бъркли. Остави я раздвоен, започнал вече да усеща липсата ѝ през дванайсетте дена, които трябваше да изминат, преди тя да успее да го посети в Лос Анджелис.

Веднага щом колата се скри от погледа ѝ, Джулия потегли по дългия две мили път до разнебитената къща, където живееше с леля си Дорийн. Маршрутът ѝ я отведе далеч от ярките светлини на „Телеграф Авеню“, но тя не се боеше от опасностите, които я дебнеха из отдалечените, мрачни кътчета на Бъркли. Бе прекарала живота си, преминавайки по улици, пълни със заплашителни непознати, и бе оцеляла.

А тази вечер тя не би и могла да се стресне от нищо, защото в съзнанието ѝ отекваха вълшебните думи: „Обичам те, Джули“.

Никой до този момент не бе обичал Джулия: нито родителите ѝ, нито леля ѝ, никой мъж. Като малко момиченце тя бе стигнала до единственото възможно обяснение — в нея имаше нещо, което я правеше недостойна за любов. Дали защото беше плаха? Или пък твърде сериозна? Тогава нямаше как да разбере, че това се дължеше просто на нейната орис да бъде дъщеря на родители, твърде заети със себе си, за да обичат собственото си дете.

Родителите на Джулия принадлежаха към хипи поколението. Тя се бе появила на този свят напълно случайно. Едно крехко цветче, което се нуждаеше от грижи и обич, но получаваше единствено безразличие. И така тя се превърна в диво цвете, нежно, но издръжливо, оцеляващо срещу стихииите без нечия закрила. До десетата си година Джулия живя заедно с майка си и с баща си в една комуна в Хейт-Ашбъри. Нейните родители бяха просто двама от многото рокмузиканти на 60-те, които така и не станаха звезди. Баща ѝ беше доста талантлив и неговата звезда вероятно щеше да изгрее един ден, но той откри, че е по-лесно да продава наркотици, вместо да се бори за своя успех.

И така, Джулия сякаш живееше с двама призраци, които често изчезваха от живота ѝ и бяха непостоянни в любовта си, когато се връщаха при нея. Ненадеждни, недостъпни и все пак толкова важни за нея!

Джулия се бореше срещу самотата в своя живот, като си измисляше приказки. В тези вълшебни истории тя беше принцеса, обичана силно от любящите си родители. Как само мразеха те да бъдат далеч от нея! Но им се налагаше да пътуват надалече, за да споделят магията на своята музика с други, не така щастливи като нея деца.

В нейните приказки нямаше смърт, тъга или насилие. Там нямаше и злодеи, нямаше зли вещици, лоши магьосници или пък ужасни чудовища. Приказната страна на Джулия беше населена от прекрасни създания като Пуф — малкия нежен дракон, който кръстосваше небесата, носен от ефирните си крила, и разпръскваше благоухания, вместо огнени вихрушки.

Джулия предпочиташе своите красиви и весели приказки пред онези от книжките, които четеше, но за нея четенето също бе вид бягство. Тя се бе научила да срича сама и един ден някой от хипарското ѝ обкръжение, случайно задържал се извън мъглата на

наркотиците, осъзна, че четиригодишното дете чете съсредоточено статия от „Ролинг Стоун“^[1]. Това откритие предизвика изблик на внимание. Колко ли умна бе тя? Колко ли познания бяха събрани в малкото сериозно момиченце? Родителите ѝ разбраха, че Джулия е невероятно интелигентна и за известно време това я превърна в ценен екземпляр. Интересът към нея впоследствие се стопи, но не и преди да я пратят в детска градина, около година по-рано от останалите деца.

Сърцето на момиченцето затуптя от радост при внезапната проява на внимание и се сви от болка, когато тя излиня. Това беше поредното доказателство, че нещо у нея отблъсква любовта на другите. И в душата ѝ се зароди ново противостояние — радост — болка. Радост от искриците интерес, проявени от учителите или съучениците ѝ, тъй като тя беше толкова умна, и болка, когато тези искрици загаснаха, тъй като тя си остана плаха и мълчалива.

Когато Джулия навърши десет години, родителите ѝ отново потеглиха нанякъде. „Чао, хлапе. Да слушаш“ — промърмориха те на тръгване. И никога не се завърнаха. Сякаш целунат от огнения дъх на някой зъл дракон, техният малък самолет избухна в пламъци и се понесе като горящо кълбо към студените бездни на океана.

Джулия така и не разбра, че родителите ѝ са пренасяли наркотици от Картахена, а експлозията на самолета им е била причинена от бомба, поставена от хората на наркобарона, който не обичал да се месят в неговото царство. Тя не разбра също, че в банковата сметка на родителите ѝ имаше шейсет хиляди долара.

Единственият ѝ жив роднина се оказа леля Дорийн, сестрата на баща ѝ. Дорийн Филипс, наследила като брат си генетичния код на разрушението, беше неизлечимо пристрастена към наркотиците и към търсенето на лесния начин за оцеляване. Самата тя нямаше свои собствени деца, нито се бе омъжвала. Дорийн не искаше десетгодишното момиче, но то вървеше в комплект с шейсетте хиляди долара в банката.

„Малка компенсация, реши Дорийн, за това, че трябва да се грижа за хлапето.“ Доста преди да профука парите от наркотиците, Дорийн заяви на Джулия, че трябва да заслужи подслона, който ѝ се дава, като се захване с някаква работа из квартала, докато стане достатъчно голяма, за да си намери истинска работа.

Цели две години след смъртта на родителите си Джулия живя в непрекъснатата болка, а фантазиите ѝ пресъхнаха. Когато навърши дванайсет и започна да се превръща в жена, тя попадна на романтичните романи на Джейн Остин, Луиза Мей Алкът и сестрите Бронте. Тези прекрасни книги за любовта възпламениха въображението ѝ и тя започна да съчинява свои собствени истории за любовта.

Героините в тях бяха млади, силни и горди жени, които заслужаваха да бъдат обичани. Не и тя самата, никога тя... Още със смъртта на най-близките си хора Джулия окончателно бе погребала мечтите си за щастие. И не вярваше, че един ден някой мъж би могъл да я дари с любов.

„Обичам те, Джули.“ Тя бе убедена, че Джефри наистина го е мислил в оня миг, точно както и други бяха проявявали мимолетен интерес към нея. Но Джулия, това ужасно интелигентно момиче, което бе научило добре болезнените житейски уроци, знаеше, че той би могъл и да загуби интереса си към нея. Джефри харесваше красивото ѝ тяло, лишена от свян страст и вероятно още нещо. Засега. Но това може би нямаше да продължи дълго. Вината нямаше да е нейна, нито на Джефри. Той щеше да си тръгне, защото тя просто не можеше да задържа любовта на другите.

Джулия премина по последната тъмна алея и докато се изкачваше по скърцащите стълби на къщата на леля си, шепнеше тихичко своята молитва: „О, Джефри. Моля те, обичай ме, колкото можеш по-дълго“.

[1] Едно от най-популярните и авторитетни американски списания за попмузика. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Лос Анджелис, Май 1979

Джефри вече знаеше, че винаги ще я обича, и нетърпеливо кроеше планове за тяхното общо бъдеще. Преди обаче да помоли Джулия да сподели живота си с него, той трябваше да ѝ довери една много лична своя тайна. Той трябваше да каже на своята любима, която искаше само да направи щастливи хората, които обича, че те двамата не биха могли да имат деца. Щяха да бъдат само той и тя. Дали това щеше да ѝ е достатъчно? Или щеше да я загуби?

Докато Джефри пътуваше към апартамента си в оня първи петък на месец май, сърцето му биеше учестено, защото Джулия щеше да е там, щеше да го очаква. А освен това, защото през този уикенд той щеше да ѝ каже истината.

Тя беше в хола, загледана към градината под прозореца и така унесена в мислите си, че не чу пристигането му.

— Здравей, скъпа.

Дочула гласа му, Джулия се обърна. Прекрасните ѝ теменужени очи бяха потъмнели и разстроени и тя не се спусна към него.

— Какво има?

— Дойдох да се сбогувам.

— Да се сбогуваш? Но, Джули, защо?

— Защото... има три неща, които не знаеш за мен.

— Кажи ми ги тогава — прошепна спокойно Джефри, макар че сърцето му се разтуптя от вълнение. „Сподели с мен тайните си, любов моя, а аз ще споделя своите с теб... и да си кажем «здравей» завинаги, а не «сбогом».“

— Аз не завършвам „Бъркли“, Джефри. И не живея в университетското общежитие. Живея при леля си. Тя е моята пазителка.

— Пазителка ли?

— Да. Родителите ми заминаха, когато бях на десет. Малкият самолет, с който са летели от Картагена, е експлодирал във въздуха и те паднали в океана.

— О, скъпа, толкова съжалявам за това! Сега вече знам защо се боиш от океана.

— Когато съм с теб, не се страхувам — отвърна бързо Джулия, смутена от нежността и загрижеността в очите му.

— Радвам се, че е така. Когато си с мен, няма защо да се страхуваш от нищо. — Но тя се боеше, боеше се от това, което трябваше да му каже сега, боеше се, защото бе дошла, за да му каже „сбогом“. Джефри нежно я подкани: — Значи леля ти се е превърнала в твоя пазителка, след като родителите ти са починали?

— Да — въздъхна леко Джулия. — Джефри, това беше преди шест години.

— Да не искаш да кажеш, че си само на шестнайсет?

— На толкова съм. Знам, че трябваше да ти кажа. Съжалявам.

— Съжаляваш? — реагира остро Джефри, изумен от истината и разгневен от лъжата. Тя бе казала, че завършва колежа и той бе предположил, че е на двайсет и една или на двайсет и две. Дори се бе питал дали не е по-голяма, подведен от нейната интуиция, от спокойствието ѝ, от нейната улегналост и от страстта ѝ.

Шестнайсетгодишна? Шестнайсетгодишните момиченца никога не го бяха интересували, дори когато той самият беше на шестнайсет. Нещо повече, глупавото им кикотене, претенциите им за изтънченост и зрелост винаги го бяха изнервяли. Теменуженосините очи на Джулия обаче бяха замислени, мъдри очи, които познаваха мъката в живота. Джулия не се кикотеше, а се усмихваше... А когато се любеха, той се учудваше на удоволствието, което струеше от нея.

Не, Джулия не беше на шестнайсет, само възрастта ѝ беше такава.

Сега, когато храбро срещна гневния му поглед, тя му се стори по-млада, отколкото му се бе видяла в началото. Млада и толкова красива, толкова самотна, толкова изплашена... Джефри пожела тя никога повече да не изпита страх! Сякаш със силата на магия това стопи гнева му и той осъзна, че я обичаше, независимо от възрастта ѝ. Можеше да ѝ прости за лъжата. Тя дори се бе оказала необходима. Защото, ако Джулия му бе издала възрастта си през оня омагьосващ следобед на „Джирардели Скуеър“, той щеше да си тръгне, да побегне дори.

— Значи си на шестнайсет — прошепна той, усмихвайки ѝ се с обич. — Това не би могло да промени чувствата ми. Аз все още те обичам, Джули.

Теменужените очи на Джулия потрепнаха невярващо. Тя бе дошла единствено защото си мислеше, че дължи на Джефри истината и се молеше тяхната неизбежна раздяла да бъде спокойна. Щом научеше истинската ѝ възраст, той сигурно щеше да каже, че връзката им не може да продължи. И все пак, може би, щеше да ѝ признае нежно, че наистина я е обичал. Би могла да прекара остатъка от живота си, убедена, че за цели два месеца и половина е била обичана от този невероятен мъж...

Джулия дори за миг не бе посмяла да си помисли, че Джефри би я пожелал отново. Ако си беше представила нещо подобно, тя въобще нямаше да дойде, защото имаше и още една тайна, която бе решила никога да не сподели с него.

— Джули? — Разтревоженото сърце на Джефри се бе успокоило при вида на радостната ѝ усмивка, но сега отново се разтуптя, защото погледът ѝ пак помръкна. — Още някоя тайна ли?

— Да. — Джулия смръщи чело в колебанието си. Щеше ѝ се да бе имала време да обмисли това предварително. Но внимателните очи, които винаги досега бяха успявали да измъкнат на бял свят и най-съкровениите ѝ тайни, я подканиха отново и тя се чу да казва: — Аз съм... бременна.

Думите едва се чуха, но те отекнаха като гръм в съзнанието му и го разтърсиха с нетърпима болка. В главата му нахлу живият образ на Джулия в прегръдките на друг мъж. Мъж, дал ѝ нещо, което Джефри не бе успял.

И докато образът се премятеше шеметно, а сърцето му крещеше от болка, очите на Джефри изгубиха своята топлина и се изпълниха с буреносни вихри, надхвърлящи обикновения гняв. Джулия видя как той се променя и усети как я пронизва ледена тръпка при мисълта за мрачното и недвусмислено послание, което стоеше зад неговия гняв.

Той не искаше тяхното дете. Просто в плановете на Джефри нямаше място за деца. Ако бе имала възможността да помисли над това, сигурно би се досетила и сама. Сега Джулия вече знаеше и това ѝ причини нова болка... Болка за невинния живот, който растеше в утробата ѝ, за мъничкото създание, което тя вече толкова обичаше!

Отново се обади и старата болка за друго едно дете, което също беше нежелано, обади се малкото момиченце с теменужени очи, което бе оцеляло благодарение на собствените си измислени приказки.

Това момиченце се бе превърнало вече в жена, която през последните два месеца бе живяла в нова вълшебна приказка. И тя за малко не бе завършила с щастлив край. Защото Джефри я обичаше, желаше я... Но не желаше тяхното дете.

— Съжалявам, Джефри — прошепна тя безнадеждно, взряна в гневните му тъмни очи.

Гласът ѝ надделя над бурята в съзнанието му, но само след миг то бе завладяно от ново унищожително прозрение за истинската причина, поради която тя бе дошла да се сбогува с него.

— Напускаш ме, за да бъдеш с бащата на детето, нали?

— Не, Джефри, ти си негов баща. — Очите ѝ се разшириха, изумени от неговото предположение, че тя би могла да има друг любовник. — През първата нощ, когато бяхме заедно, не бях взела никакви противозачатъчни.

— Аз не бих могъл да бъда баща на детето, Джулия.

— Но ти си неговият баща — противопостави му се плахо тя, — колкото и да не ти се иска да е така! Джефри, аз никога не съм била с друг мъж.

Как ѝ се искаше да не му бе казала за детето! Как ѝ се искаше да запази един красив спомен от тяхната раздяла! Но цялата нежност бе изчезнала от очите и гласа на любимия ѝ, а нараненото сърце на Джулия не можеше повече да издържа на напрежението и мъката.

— Трябва да си вървя. Сбогом, Джефри.

„Нека си върви! — съветваше го здравият му разум. — Тя е на шестнайсет. Освен това те лъже. Излъга те още в самото начало и сега продължава да го прави. Нека върви при своя любовник! Твоят живот ще ти принадлежи отново, отново ще бъдеш независим и свободен!“ Да поеме отговорността за Джулия и чуждото дете щеше да бъде истинска лудост.

Но сърцето на Джефри го съветваше друго. „Ти я обичаш. Тя е другата половина от теб. Ще можеш ли наистина да живееш без нея?“

— Обичаш ли ме, Джули? — Неговият глас я спря и когато Джулия се обърна, той я задържа с погледа си и добави тихо:

— Моля те, кажи ми истината.

— О, Джефри! Обичам те.

— Тогава се омъжи за мен. Искам да прекарам остатъка от живота си с теб.

— Джефри — промърмори тя, изпълнена с надежда и болка. — Детето...

Джефри се пребори с пробождащата болка, преминала по тялото му, и се усмихна несигурно.

— Искам те, Джули, искам и твоето дете.

„Твоето дете.“ Джулия знаеше, че малкото създание в нейната утроба е плод на лъжите ѝ, защото тя бе накарала този мъж да си помисли, че е опитна, а в действителност тогава тя бе девствена и отчаяна в своята любов. Но все пак носеше в себе си рожбата на тяхната любов. Част от ума на Джулия, който беше съхранил уроците от миналото, предупреждаваше да бяга заедно с детето, за да предпази себе си и него от предстоящата болка. Едно упорито ъгълче в съзнанието ѝ обаче, което заедно със сърцето ѝ бе създавало прекрасните любовни истории, я принуждаваше да остане. Защото дори в нейното невероятно въображение не се бе появявал любим, така всеотдаен, така съвършен, като Джефри.

Той имаше пълното право да е разгневен от това, че го бе заблудила, и разбира се, бе шокиран да открие, че тези лъжи бяха довели до създаването на един живот, който той самият вероятно никога не би решил да създаде. Но някой ден Джефри може би щеше да обикне своето дете. „А дотогава ти ще даряваш с любов това скъпоценно дете, Джулия!“

— Наистина ли искаш да се ожениш за мен?

— Повече от всичко на света.

Единственото нещо, което Джулия искаше, бе двамата с Джефри да се оженият колкото се може по-скоро. Точно това искаше и Джефри.

Най-близката възможност беше след седмица. Така бяха решили заедно през оня уикенд, когато си бяха обещали да се обичат завинаги и никога повече да не се страхуват да си казват истината. Тогава Джулия бе прошепнала с пламнал поглед: „Никакви лъжи повече, Джефри, обещавам ти“. След това плахо бе споделила с него болезнената истина за своето самотно, лишено от любов детство.

Джефри слушаше, търпеливо очаквайки да чуе признанието за изречените лъжливи думи — „Никога не е имало друг, освен теб, Джефри“. Но Джулия така и не каза, че го е излъгала. Тя просто срещаше неговия влюбен, очакващ поглед и накрая поруменяваше, тъй като очите му я преценяваха настойчиво. Джефри не пожела да изтръгне от нея признание, като ѝ каже защо детето, което тя носеше в утробата си, не би могло да бъде негово. Просто в един от безкрайните мигове на този уикенд, посветен на сладостни планове и обещания, в неговото съзнание затанцува най-невероятното, най-прекрасното от всички предположения.

Ами ако Джулия казваше истината? Ако през последните единайсет години всичко се бе променило? Ако жената, която той обичаше толкова много, наистина носеше неговото дете?

— Когато бях на петнайсет, изкарах много тежка заушка — каза Джефри на специалиста по стерилитет към Медицинския институт в Лос Анджелис, пет дни преди той и Джулия да се оженят. — В резултат на това броят на сперматозоидите ми намаля невероятно и лекарите казаха, че не очакват да настъпи промяна.

— Все още положението е непроменено — потвърди специалистът. — Правил ли сте все пак опити за оплождане?

— Никога.

— В такъв случай не бихме могли да сме сигурни.

— Не бихме могли да сме сигурни? — Той си спомни стандартните наставления на лекарите преди единайсет години да внимава, за всеки случай. Спомни си и недвусмисленото определение „стерилен“ и ужаса на майка си пред окончателната, неподлежаща на обсъждане диагноза: Джефри Кабо Лоурънс няма да може никога да предаде синята си кръв на свой наследник. — Някои от лекарите ми препоръчаха тогава контрацептиви, освен в случай че зачеването е желателно. Но, честно казано, тогава реших, че това е просто, за да не ги разкъса майка ми на място.

— Може и така да е било — каза лекарят. — Макар че, както сам знаете, един-единствен сперматозоид е достатъчен, за да оплоди яйцеклетката, в действителност са необходими милиони, за да се създадат подходящите за зачеване условия. И все пак, при наличието

на сперма, аз също бих препоръчал контрацептиви, освен ако евентуалната бременност е желана.

— Искате да кажете, че в действителност има шанс?

— Само шанс, макар той да е нищожен. Лекарите обаче не казват „никога“. Ние също вярваме в чудеса, като всички останали хора.

— Значи това би било чудо?

— Близко до чудото. Но, Джефри, вашият шанс да станете баща благодарение на метода „инвитро“ далеч не е нищожен. Някога лекарите мислеха, че бебетата в епруветка ще си останат в научната фантастика, но миналата година по този начин в Англия се роди Луиз Джой Браун.

Естествено, той знаеше за забележителните постижения на медицината... но това, което му бе необходимо сега, бе чудото.

А Джефри Лоурънс не вярваше в чудеса. Поне журналистът в него, чийто логичен мозък бе приучен да борави единствено с неоспоримите факти, не вярваше в чудеса. Но нима същият този Джефри Лоурънс не се бе влюбил, макар да бе смятал, че това е невъзможно? Сърцето му се бе отдало радостно и уверено на Джулия, и сега то му казваше със същата радост и увереност, че чудото вече е станало.

Възможността той да е бащата на детето на Джулия не беше ли само по себе си чудо? И Джефри реши просто да повярва, че това бе неговото дете.

Джефри и Джулия прекараха уикенда преди сватбата си в романтичния Кармел, любиха се в „Пайн Ин“, разхождаха се по плажа, смяха се на лудориите на игривите видри и обикаляха из чудатите магазинчета на „Оушън Авеню“.

Джефри бе предложил Кармел, защото Джулия никога не бе ходила там. Той все още си спомняше за уникалните златни украшения, изработвани от талантливите местни бижутери. Джулия му каза, че не иска диамант, но прекрасните ѝ очи се изпълниха с възторг, когато той ѝ предложи един много специален сватбен пръстен.

Джефри наистина искаше нещо по-особено, символ, който да съответства на тяхната любов, но Джулия държеше на обикновено злато. И все пак, когато видя пръстените, плетеница от бяло и жълто

злато, очите ѝ се изпълниха с почуда. Нежни лентички от двата вида злато се вплитаха в едно и избухнаха в общ огън, за да се разтопят завинаги в едно цяло...

По-малкият от двата пръстена беше необичайно изящен. Когато Джефри го постави на пръста на Джулия, той пасна идеално: безупречен, елегантен, създаден сякаш специално за нея. По-големият пръстен пък ставаше идеално на безименния пръст на Джефри.

— Ще носиш ли този пръстен? — попита го Джулия, докато гледаше как той го поставя на пръста си.

— Разбира се, скъпа. Нима не знаеш колко горд ще бъда, когато светът научи, че ти си моя съпруга?

— И повече никакви подаръци, Джефри, никога — каза Джулия двайсет минути по-късно. Те бяха седнали в един парк, на две преки от „Оушън авеню“. Сватбените пръстени бяха в джоба на Джефри, а той бе обгърнал нежно талията ѝ под арка, окичена с глицинии. — Нека оттук нататък си подаряваме единствено любов.

— Като бъдещ твой съпруг си запазвам правото да те глезя. Но ти наистина няма нужда да ми правиш каквито и да е било подаръци, защото ти си най-прекрасният подарък.

— Ти си този подар...

— Не, ти. Искам да те заведа на един вълшебен меден месец. Какво ще кажеш за триседмично скитосване из Европа?

— А няма ли всеки следващ ден да бъде нашият меден месец?

— Разбира се.

— Тогава няма защо да ходим до Европа.

— Джули?

— Никога не съм се качвала на самолет.

— И се боиш да летиш?

— Да. — Джулия сви леко рамене.

— Животът е пред нас, скъпа. Един ден, когато се почувстваш готова, ние ще летим заедно. — Някой ден те щяха заедно да преодолеят страха на Джулия от небето. Но имаше един още по-съществен страх, с който трябваше да се преборят — блуждаещата несигурност, която той все още забелязваше в очите ѝ, когато ѝ казваше, че я обича. — От двамата ни романтичката си ти, но аз не мога

да престана да мисля за думите, които да гравираме на пръстените. Мисля надписът на твоя пръстен да бъде: „Джули, винаги ще те обичам. Джефри“.

— Е, кой е романтикът?

— Ти ме направи такъв. Какво мислиш?

— Мисля, че след като утре сложиш брачната халка на пръста ми, няма да искам никога да я сваля.

— Нито пък аз моята. Освен това — добави нежно той — думите ще бъдат гравирани върху сърцата ни.

Меридит Лоурънс се роди на дванайсети септември, един ден, след като Джефри замина за кратко във Виетнам. Бебето имаше проблеми с дишането, но мъничкият бял дроб бързо се възстанови извън утробата на майка му.

Осем дни след като роди, Джулия се прибра с дъщеричката си у дома.

Тя бе заобичала мъничкото създание от мига, в който бе разбрала, че е бременна, но нищо не би могло да се сравни с необятната ѝ радост, когато за пръв път подържа Мери в ръцете си и се усмихна на дребното, красиво лице.

Джулия нямаше търпение да покаже на Джефри неговата дъщеря, най-скъпия от всички дарове на любовта. Тя непрекъснато мислеше за това как той също ще поеме Мери за пръв път в ръцете си, за да бъде окрилен от тази невероятна радост, която не може да бъде описана с думи.

Когато бе разбрал, че е възможно той да е бащата на детето на Джулия, Джефри с душата и разума си бе взел твърдото решение да повярва в това и никога повече да не го подлага на съмнение. Но когато видя детето, сгушено в ръцете на Джулия, той — винаги пристрастеният към истината, бе шокиран. Беше толкова очевидно, толкова ужасно очевидно, че детето със златна косица и кафяви очи не може да е негово! И двамата с Джулия имаха тъмносини очи, а очите на детето бяха с нежнокафяв цвят. И все пак науката не беше така непреклонна в тази насока. Затова пък се появи нещо друго, което го

убеди, че най-вероятно Мери е била зачената, преди още двамата с Джулия да са се познавали.

Когато Джефри бе подготвял спечелилия впоследствие награда материал за Детската клиника в Сан Франциско, той бе прекарал часове, загледан в инкубаторите. Там имаше бебета, родени преждевременно месец, два или дори три. Лекарите му бяха обяснили, че родените два месеца преди нормалния срок оцеляваха, но след месеци, прекарани в инкубатора. Той бе отсъствал само десет дни, а през това време бебето на Джулия се бе родило и дори беше вече у дома.

— Ето я малката ти дъщеричка, Джефри. Кръстих я Меридит, на твоята баба. О, Джефри, нали е чудесна? — Джулия се стъписа пред неговите уморени очи, изпълнени с толкова тъга. — Джефри?

— Каж ми ти как се чувстваш, скъпа?

— Нищо ми няма. — Джулия се усмихна с любов, опитвайки се да заличи неговата тъга, която сигурно се дължеше на това, че той е отсъствал, когато малката се е родила. — И двете сме добре. Искаш ли да я подържиш?

Но Джефри не протегна ръце към Мери. Вместо това той седна срещу Джулия и я попита:

— Кой е нейният баща, Джули? — Сърцето на Джефри, което само бе оркестрирало тази великолепно измама, което бе повярвало в чудото, сега бе разбито. Мисълта за това как друг мъж се е любил с Джулия и е създал този мъничък, скъпоценен нов живот заедно с нея, беше твърде тежка, за да бъде преглътната. Ами ако преди него бе имало не един, а много? Ако Джулия дори не знаеше кой е бащата?

— Ти си нейният баща, Джефри.

— Не, скъпа, не съм аз. — Джефри въздъхна леко и се усмихна добронамерено на Джулия. Тя бе крила своя любовник с надеждата детето да се окаже от Джефри или поне да се роди по време, в което двамата биха могли да повярват в това. Джулия бе искала да му спести болката, точно както той бе искал да направи същото, като не й бе казал за своята стерилност. Но сега трябваше да приемат истината и общото си разочарование и заедно да продължат нататък, споделяйки любовта към това малко момиченце, сгушено сладко в ръцете на майка си. Джефри продължи с тих глас, извинявайки се за това, че не й бе казал преди:

— Когато бях на петнайсет, преболедувах заушка с усложнения, които на практика снижиха шансовете ми да стана някога баща до нулата. Не исках да ти казвам за това преди, за да не помрача радостта ти. Съжалявам, Джули, но ми казаха, че истинско чудо би било това дете да е от мен.

Джулия го гледаше стресната и ужасена. Защо той се опитваше да намери и някакви далечни причини, поради които Мери не би могла да е негова дъщеря. Защо?!

— Но тя е твоя дъщеря, Джефри — кротко настоя Джулия. — И тя е чудо.

Джефри усети как го полазват ледените тръпки на страха. „Повече никакви лъжи, Джефри, обещавам.“ Така му се бе заклела тя. Но ето че сега отново го лъжеше!

— Джули, кога трябваше да се роди тя? — попита той на ръба на търпението си. — Моля те, не ме лъжи!

— Нали и сам знаеш това, Джефри? Трябваше да се роди на твоя рожден ден, единайсети ноември.

— А кога се роди?

— На дванайсети септември.

— И днес вече е у дома, абсолютно здрава. Това не е бебе, родено два месеца преждевременно.

— Просто сме извадили голям късмет, скъпи — прошепна Джулия.

Джефри впери поглед в жената, която обичаше с цялото си сърце, и почувства непреодолим страх. Той не ѝ вярваше, фактите не му позволяваха да го направи. Но тя продължаваше да го лъже. Искаше да предпази своя тайнствен любовник. Защо? Дали все още не вярваше достатъчно в неговата любов, за да му каже истината? Или нещата стояха по-иначе, по-зле?

Джулия го бе лъгала само когато ѝ се бе налагало, само за истински важните неща. Нима тази лъжа беше по-важна за нея от тяхната любов?

Джефри я погледна с помръкнал поглед, отразяващ вихъра, бушуващ в сърцето му. Джулия отвърна на погледа му. Прекрасните ѝ теменужени очи бяха изумени и невинни... толкова невинни, колкото бяха, когато му бе казала и другите необходими за нея лъжи.

— Стана късно, Джулия — гласът му беше уморен. — Последните двайсет и четири часа ги прекарах в път и съм адски изтощен. Утре рано сутринта трябва да съм в студиото, за да започна монтажа на материалите. Отивам да си легна.

Джулия остана в хола да кърми бебето и да се бори с болката, която я разтърсваше. През лятото тя бе започнала да вярва, че Джефри иска детето. Но сега не бе посрещнал своята дъщеря с желание и радост. Освен това той се бе опитал да намери някакви причини, поради които Мери не би могла да бъде негова дъщеря, и когато Джулия бе настояла на това, очите му бяха потъмнели и се бяха изпълнили с оня неописуем гняв, който за пръв път бе видяла в тях, когато му бе казала, че е бременна.

Джефри не искаше Мери. Не искаше дори Мери да е от него. Но защо? За да може да не краде от времето си за своята кариера? За да не се разкъсва между мечтите си и огромната отговорност за детето? Ето защо той не е пожелавал никога да го създаде.

И докато мъничките нетърпеливи устнички на Мери сучеха от пълните ѝ гърди, Джулия си припомняше клетвата, дадена от нея в деня, когато се бе съгласила да се омъжи за Джефри. Тя щеше да продължи да обича своето прекрасно малко момиченце и никога нямаше да иска нещо повече от Джефри, никога нямаше да го притиска, никога нямаше да го кара да се чувства виновен. И може би някой ден...

„Твоят татко ще те заобича, моя малка Мери, обещаваше ѝ Джулия с нежни целувки. Но сега той не може да намери покой, защото има своите важни задачи. Аз вярвам в значимите мечти на твоя татко и се надявам, че някой ден и той ще повярва в моите. Но ти си моята най-важна мечта, моя малка любов. Един ден твоят татко ще разбере това.“

Когато Мери престана да суче, Джулия я отнесе в спалнята и нежно я положи в люлката от своята страна на леглото. После, щом се сгуши тихо до Джефри, си обеща още нещо в тъмнината: „Джефри, обещавам ти, че ще оправя всичко. Мери и аз никога няма да пречим на мечтите ти“. След това, тъй като доверието, белязало тяхното любовно лято, бе разколебано, и тъй като в нея винаги щеше да живее

онова малко момиче, което не бе вярвало, че заслужава нечия любов, Джулия се помоли само за още едно нещо: „О, скъпи, моля те, не ни изоставяй“.

В три след полунощ Мери се събуди с плач. През предишната нощ тя въобще не бе плакала. Може би защото Джулия бе останала будна до нея, за да я гледа, докато тя спи, и да ѝ шепне нежни думи всеки път, когато се размърда. Но тази нощ Джулия не беше край люлката, защото умората я бе сломила.

Тя скочи, взе Мери и бързо излезе с нея в хола, тъй като плачът на малката премина в писъци.

— О, Мери, моля те, замълчи! Татко ти трябва да се наспи. Моля те! — Детето обаче бе усетило паниката в гласа на майка си. Топлите меки гърди на Джулия също не успяха да го успокоят. Нейните горещи сълзи се изляха върху малката ѝ дъщеричка, а гласът ѝ потрепери. — Мери, Мери, моля те, татко трябва да се наспи.

— Джулия, какво...

— Съжалявам, Джефри — прошепна тя. — Толкова съжалявам!

Ядът на Джефри се стопи. Та тя се страхуваше от него! Той трябваше да е изплашен, изплашен да не я загуби, изплашен от тайната, която бе прекалено важна, за да я сподели тя с него. А се бе получило обратното!

„Не се страхувай от мен, моя сладка Джули!“ Джефри се бе закълел да сложи край на нейните страхове, като се започнеше с най-важния от тях — крехката ѝ несигурност в неговата любов. И той почти бе успял да го стори през тяхното вълшебно любовно лято. Но сега тя трепереше и изглеждаше също тъй изоставена, както през оная вечер, когато я бе помолил да се омъжи за него.

В оная топла пролетна вечер той бе разбрал, че тя носи в утробата си детето на някой друг мъж. И въпреки това бе решил да се ожени за нея.

А сега? Сега детето се бе родило и неговият разум не позволяваше на сърцето му да се самозаблуждава, че чудото се е случило, а Джулия се канеше да запази своята тайна...

Но той все така я обичаше с цялото си сърце.

Джефри взе внимателно Мери в скута си и каза много нежно на плачещото дете:

— Мери, ще накараш мама да се разплаче. Може ли така? Мама изглежда толкова уморена.

Като по чудо писъците на Мери преминаха в леко хленчене, а после и в любопитно гукане. Нейното внимание бе привлечено от дълбокия глас и от силните ръце, които я държаха така стабилно.

— Така е по-добре — прошепна Джефри и погледна към Джулия. — Джули, аз прегърнах ли те, целунах ли те, казах ли ти колко много ми липсваше и колко много те обичам?

— Не.

— Защо тогава да не се заловя с това веднага, щом Мери заспи?

— Правилно ли постъпих, като я кръстих на баба ти? — попита Джулия, докато есенното небе започваше да просветлява. Мери бе заспала, а те запълваха паузите между целувките си с нежни любовни слова.

— Разбира се — отвърна ѝ Джефри с глас, разнежен от любовта му към Джулия и към старата дама. Той си спомни колко самотна бе неговата баба през годините след смъртта на дядо му, но Джулия ѝ бе върнала като с магическа пръчка радостния смях и младежкия дух. Тяхното приятелство бе започнало с писма, тъй като отначало Джулия се боеше от непознатия, изтънчен глас по телефона. Сега обаче телефонните разговори бяха нещо обикновено, а Меридит, която бе обявила още преди четири години, че е вече твърде възрастна, за да пътува, бе дошла да ги посети за десет дни през юли. Джулия обикна възрастната дама и тя ѝ отвърна със същото. А сега Меридит беше така щастлива, че ще си има внуче.

— Баба ще бъде очарована. Защо не ѝ се обадим още сега? Ти ще ѝ кажеш, Джули.

— Меридит? — попита Джулия няколко мига по-късно по телефона, когато от другата страна на линията, като от друг континент, се дочу един бодър глас:

— Джулия? Добре ли си?

— О, да. Джефри си е у дома и двамата искахме да ти кажем, че нашето бебе се роди. Тя е едно прекрасно малко момиченце.

Кръстихме я Меридит.

— Меридит? — гласът на възрастната дама потрепна.

— Казваме ѝ Мери.

— О, милата ми, някога, в онова прекрасно време преди около милион години, дядото на Джефри ме наричаше Мери.

Пет часа по-късно Джефри се свърза по телефона с лекаря на Мери. Това беше разговор, който той трябваше да проведе. Беше разговор, продиктуван от неговото сърце, което все още вярваше в чудото, но също така и от неговия дисциплиниран ум, приучен да подлага всички факти на двойна проверка.

Лекарят потвърди онова, което Джефри вече знаеше: раждането било преждевременно, то избързало с около четири седмици, но определено не с близо девет, а Джулия се била справила удивително добре за едно така ранно раждане. Фактите говореха, че Мери не беше негово дете. Джулия щеше да продължи да го лъже. Посред нощ Джефри си каза, че нищо не се е променило. Но това не беше вярно. В безмерната му любов към Джулия се бяха намесили и нови емоции — болка, гняв и страх. Ако се опреше на своята любов, той със сигурност щеше да приглуши тези нови чувства. Но дали те нямаше да продължат да живеят в душата му, да човъркат сърцето му, и така все по-дълбоко и по-дълбоко, докато причинят неизлечима рана, която да хвърли завинаги сянка върху тяхната любов?

Дали беше по силите му да прости на Джулия лъжата и да заживее с този факт така, както навремето с радост бе приел да повярва в чудото?

Длъжен бе да опита. Но Джулия не го бе помолила открито да бъде баща на детето, което не беше негово. Дори обратното — през доста пооределите му напоследък престои у дома, когато Мери беше будна, жена му много внимателно се опитваше да я държи далеч от него.

Джулия направо обожаваше мъничкото златокосо момиченце, но продължаваше всеотдайно да обича и Джефри. Тяхната любов оцеля, защото Джулия, чието великодушно сърце бе живяло тъй дълго без обич, имаше повече от достатъчно любов, с която да дари и Джефри, и неговата дъщеричка.

ГЛАВА 6

Още преди Джефри да се влюби в Джулия, той вече бе успял да омагьоса телевизионните зрители със своя открит, интелигентен поглед, с аристократичната си привлекателност и чара си. Но след срещата с нея върху лицето му се бе появило нещо непознато и изумително.

Никой не можеше да определи какво точно бе то. Едно ново, прекалено изплъзващо се усещане, нов душевен подтекст, лека усмивка, едва доловима интонация, някакво извинение в сините очи, когато му предстоеше да съобщи трагична новина. Любовта на Джефри към Джулия бе поставила своя отпечатък и върху чертите на лицето му. Когато той говореше към камерата, сякаш се обръщаше и към своята любов. Така зрителите охотно се превърнаха в несъзнателен свидетел на чудотворната интимност в неговия живот.

Невероятната висота и безупречната честност на материалите на Джефри го издигнаха с изумителна скорост до най-елитната група от работещите зад граница кореспонденти. По времето, когато Мери навърши три години, Джефри вече се бе превърнал в номер едно в отразяването на най-важните световни събития. Месец по-късно телевизионната компания го командирова в една от най-критичните за мира на планетата точки... Близкия изток.

За Джефри назначението беше прекалено важно, за да се откаже от него, и прекалено опасно, за да може да вземе Джулия и Мери със себе си. И така, решено бе той да замине сам за Бейрут и да пристига в Ню Йорк със самолет винаги, щом може, а Джулия и Мери да отидат да живеят при Меридит в „Белведере“. Две седмици преди да отпътува, Джефри ги заведе в Саутхемптън. Той се притесняваше малко от това, че ще му се наложи да бъде непрекъснато с малката Мери, докато трае петдневното им пътуване. Джулия се притесняваше още повече от него, защото не искаше той да се подразни от бърборенето на нейното малко, жизнерадостно момиченце.

Все пак всичко мина чудесно. Джефри шофираше, а Джулия забавляваше Мери. Майката и дъщерята си говореха и си играеха тихо,

гледайки как светът прелита край тях. През цялото време Джулия разказваше на Мери най-прекрасните вълшебни приказки, които Джефри някога бе чувал.

— На красивата малка принцеса така й се спеше — шепнеше Джулия на своята дъщеричка, която трябваше да дремне, но се инатеше, — и все пак тя трябваше да реши: на малкото меко облаче в небето ли да заспи или на пухкавата вълничка в океана?

Докато я слушаше, Джефри осъзнаваше с възхита, че неговата Джулия, която се боеше от небето и от океана, бе успяла да превърне за Мери тези места в приказни. Джулия не искаше малката да расте в страх и затова я даряваше само с щастие и любов.

— Според теб, Мери, къде би искала да заспи тя?

— В небето. Оттам може да я прибере Дафне.

— Да, така е — отвърна й нежно Джулия. — И тъй, малката принцеса извика Дафне. Тя я намести върху гърба си и заедно отлетяха до едно малко розово облаче, което изглеждаше толкова удобно. Двете пожелаха лека нощ на златната луна и заспаха.

— Коя е Дафне? — попита Джефри, след като Мери заспа.

— Едно драконче.

— А Робърт и Сесили?

— Морски змийчета близнаци.

— А Ендрю?

— Еднорог.

— Ти ли си измислила тия приказки, Джули?

— Да.

— Прекрасни са, скъпа. — Миг по-късно той добави тихо: — Ти никога не си ми разказала някоя от твоите любовни истории. Ще ми ги разкажеш ли? Или ще ми ги напишеш?

Двамата бяха обещали да си пишат всяка вечер и да си споделят случилото се през деня.

— Не съм измисляла нови любовни истории, Джефри. Те не са ми нужни, защото нашата любов е по-вълшебна от всичко, което някога съм си представяла.

— А ще ми пишеш ли тогава за нашата любов?

— Всяка нощ. Обещавам.

— Мууу, крави, мамо! Мууу, крави! Мамче! Мамче! — възклицаваше Мери, задъхана от радост, когато на следващия следобед колата прелетя край стадо животни, които преди това тя бе виждала само в книжките.

Джулия погледна виновно към Джефри, но той се усмихна на ентузиазма на Мери и попита:

— Дали ще иска да ги погледне по-отблизо, Джули? Да спрем ли?

— Ако нямаш нищо против.

— Разбира се, че нямам.

След около два километра Джефри отби от пътя до една ливада, където пасяха стадо крави. Повдигна въодушевената Мери над ръба на дървената ограда, за да може тя спокойно да ги разгледа, и когато Джулия се доближи до него, той ѝ прошепна нежно: „Мууу крави, мамче“.

Животът в „Белведере“, заедно с Меридит и Мери, изпълваше Джулия с неизмерима радост. Само дето Джефри ѝ липсваше толкова много! Той се обаждаше и си идваше винаги, щом можеше, но понякога се случваше с месеци да го вижда единствено по телевизията.

Както си бяха обещали, Джулия и Джефри си пишеха всеки ден.

Джефри беше очевидец на едни от най-важните събития в историята на човечеството и в своите репортажи той предаваше съзнателно видяното. Неговата страна започваше все повече да се опира на будния му поглед и на острия му ум. А в писмата, които пишеше вечер на Джулия, той разкриваше чувствата, които извикваха у него трагедиите, на които бе свидетел.

Както Джефри бе в центъра на значимите световни събития, така Джулия ставаше свидетел на важните събития в живота на неговата дъщеря. В предаването на тези новини Джулия беше не по-лош журналист от самия Джефри. Тя обаче винаги пишеше „Мери“, а не „твоята дъщеря“ или „нашата дъщеря“, защото си бе обещала никога да не упражнява натиск върху него... дори когато плачеше неутешимо. „О, Джефри, изпускаш такава радост, такава вълшебство!“

Джулия пишеше за Мери и за техния щастлив живот в „Белведере“. Освен това в дълги, лишени от свян пасажи, тя

разказваше смело за любовта си, за своята страст, за своите желания и фантазии.

Ежедневните писма и честите обаждания по телефона предотвратяваха сриговете в тяхната любов, но дори планините от думи не можеха да излекуват болката, причинена от физическата раздяла. И докато седмиците прерастаха в месеци, нуждата на двамата от докосване, прегръдки и любене ставаше все по-неутолима...

От октомври 1985 до май 1986 Джефри не успя да се върне дори веднъж у дома. Като се започнеше още с отвличането на Акиле Лауро през октомври, събитията следваха мълниеносно едно след друго... Непостоянните, но изпълнени с надежда слухове за мир в Ливан, и срещата на специалния пратеник Тери Уайт с терористите, отвлекли четиримата американци... Отвличането на египетския самолет, отклонен към Малта, което завърши със смъртта на петдесет и седем пътника и на екипажа, когато командосите щурмуваха борда... Двете почти едновременни кланета на невинни хора в Рим и Виена по Коледа и последвалата заповед за арестуването на Абу Нидал... Бунтовете на военната полиция в Кайро... Сблъсъкът на американски и ливански военни части в залива Сидра... Бомбата на борда на самолета от Рим за Атина и предотвратяването на подобен опит на летище „Хийтроу“... Американските бомбардировки над Либия във връзка с бомбения атентат в дискотеката „Ла Бел“ в Западен Берлин...

През цялото това време в бесния калейдоскоп на тези събития се вплиташе и непрестанното увеличаване на сблъсъците в гражданската война в Бейрут.

Джефри просто не можеше да си тръгне. Той бе станал почти незаменим за телевизионната компания и за зрителите, които разчитаха на него като на генерал по време на военни действия. В известен смисъл той наистина беше незаменим. Славата, всеобщият респект към неговите репортажи, доверието към тях и фактът, че те бяха гледани от една огромна част от свободния свят, всичко това му даваше достъп до хора и места, които бяха недостижими за останалите.

За повече от шест месеца всяко пътуване до Саутхемптън биваше отлагано, а впоследствие и отменяно. И тогава Джефри успя най-накрая да потегли към дома си. Той се обаждаше на Джулия от всяка

спирка по своето пътуване: „Тръгвам от Бейрут. Обаждам се от Атина“. После — „На летище «Де Гол» съм. Самолетът спазва разписанието, скъпа. Ще се видим след четири часа“.

Джефри се чувстваше като пътник, престоил твърде дълго сред пясъците на пустинята, умиращ от жажда... А Джулия беше неговият оазис. Той излезе от вратата за пристигащите пътници и се озова в прегръдките на жена си. Те просто останаха така прегърнати, неспособни да промълвят и дума, обладани от невероятното усещане, че се докосват отново, че животът отново изпълва самотните им тела.

— Господи, колко ми липсваше! — прошепна той накрая. — Тръгваме ли за дома?

Джулия бе казала на Меридит, че ще се приберат за вечеря, а Мери беше в „Съмърсет“, при Пейдж. Джулия бе решила още преди седмици, че иска да остане с него насаме, на някое усамотено място. И все пак тя се усети така разколебана, че за малко не подмина с колата хотела, в която бе запазила стая. Но когато паркира колата наблизко и затърси в чантата си ключа за стаята, колебанието ѝ мигом се стопи, защото видя страстта, която гореше в очите му.

В стаята на „Рибарски пристан“ някога Джулия бе съблякла сама износените си дрехи, под които не си бе сложила сутиен. Сега я съблече Джефри, който правеше това винаги след онзи първи път. Сега под дрехите си тя носеше скъпо бельо, а прекрасните ѝ гърди бяха прикрити в сатен и дантела.

Ръцете на Джефри потръпваха, докато я събличаше, а в съзнанието му бушуваха ония лишени от престорен свян думи, с които тя бе описвала своите фантазии. Джефри знаеше как тя е мечтала той бавно да я съблича, а нежните му, умели устни да покриват с целувки всяко ново кътче от нейната бяла копринена кожа, разкрило се под плъзгащия се надолу плат. Месеци наред самият той бе мечтал да направи това и още толкова други неща, но...

— Желая те, Джули — прошепна той до голите ѝ гърди. — Толкова много те желая!

— Какво ти се прави днес? — попита Джефри три дни по-късно, когато Джулия се върна при него в леглото, след като бе изпратила Мери на училище, а Меридит бе тръгнала на гости у своя приятелка в Ийст Хамптън.

— Това, което и ти би предпочел.

— С какво щеше да се занимаваш, ако не бях у дома?

— Щях да си мисля за теб.

— И още?

— Да работя в розовата градина.

— Ами да се захванем с това след малко.

Два часа по-късно Джулия го поведе към окъпаното в слънчева светлина островче от богат чернозем и му посочи шест розови храста.

— Мисля, че им е време да бъдат преместени от лехата за възстановяване.

— Лехата за възстановяване ли?

— Точно така. В тази леха преместих храстите, които не изкараха добре зимата, защото тук слънцето грее най-добре. Бях решила веднага щом се възстановят, да ги върна под нашия прозорец.

Джефри ѝ се усмихна. Тя така умееше да се грижи за всичко, което обичаше, беше така любяща, толкова нежна...

Отначало той изкопа шест дупки в градината, под прозореца на тяхната спалня. После започна много внимателно да вади някога хилавите, но вече напълно съвзели се храсти от „възстановителната леха“ на Джулия.

— О, почакай — каза Джулия, когато Джефри понечи да постави едно от растенията в новоизкопаната дупка до друг храст. Тя погледна металната табелка, забучена до него. — Това е „Смоуки“. Но той не може да стои до „Мистър Линкълн“, защото цветовете им не си отиват.

— А какви ще бъдат цветовете на „Смоуки“ и „Мистър Линкълн“? Джули? Какво има, скъпа?

Тя поклати глава. Бе си дала клетва никога да не пречи на неговите значими мечти.

— Кажи ми. — Джулия мълчеше. Джефри остави сърцето му да отгатне причината: — Това е, защото няма да съм тук, когато храстите разцъфнат, нали?

Джулия го погледна и кимна, сякаш се извиняваше. Това негласно признание обаче изпълни Джефри с щастие.

— Ти винаги се владееш така добре, когато тръгвам занаякъде.

— Разплаквам се веднага след това, Джефри. Но ти също се владееш.

— И аз плача, скъпа. — Това беше самата истина. Другата истина, която се въртеше из главата му, бе, че не може да продължава повече така. Не можеше да я напусне отново, със съзнанието, че могат да не се видят през следващите седем месеца. И нямаше да го направи. — Нека се поразходим, след като засадим тези розови храсти. Искам да поговоря с теб за нещо.

Те вървяха по следите на елените, из пищната гора, която свършваше на откритата поляна, надвесена над морето. Сега тази поляна бе заприличала на пъстрата палитра на някой художник, покрита с диви пролетни цветя. Наблизо се виждаше и чаровната къща, кацнала на скалата. Джефри я поведе надолу по криволичетата пътечка, към плажа с бял пясък. Той погледна към коварния прибор на хоризонта и си припомни думите, които неговият дядо му бе казал на същото това място: „Винаги следвай мечтите си, Джефри, където и да те отведат те, каквото и да казват другите“.

Джефри бе прекарал толкова време тук, бленувайки за приключенията, които го очакват отвъд хоризонта, любувайки се на опасностите, които криеха вълните, нетърпелив да ги последва отвъд хоризонта.

Но сега неговата мечта беше тук, до него. Джефри се вглеждаше в нейните теменужени очи, за да усети, че могъщите вълни я плашат мъничко, макар той да я бе прегърнал. Притисна я още по-близо до себе си и малко по-късно я отведе отново на скалата.

— Мила, трябва да се върна отново в Бейрут, докато успеят да ми намерят заместник — каза той, когато достигнаха върха на скалата и седнаха до дивите цветчета върху затоплената от слънцето трева. — Няма да е за дълго. След това ще се върна у дома, за да видя твоите рози.

— О, Джефри... Но какво ще правиш тогава?

— Мисля, че ще се мотая с теб по цял ден.

— Ще се изнервиш и ще ти стане скучно.

— Не мисля така, но ако ти писне да ти се пречкам из краката, вероятно бих могъл да си намеря работа в някоя местна компания.

— Вероятно. — Джулия се усмихна, но устните ѝ трепнаха, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

Джефри целуна сълзите ѝ, после потръпващите ѝ устни и накрая отново сълзите. И когато страстните им целувки се оказаха недостатъчни, той я съблече много бавно и много нежно. После погали всички прекрасни местенца по нейното тяло с невероятни ласки, които надхвърляха въображението на Джулия дори в най-смелите ѝ фантазии. Единствено пролетното слънце стана свидетел на тяхната любовна игра в уханния океан от диви цветя и дори бушуващият в далечината прибой се превърна в мек плясък, в люлеещ се нежен ритъм.

— Здравсти, Франк. — Джефри се усмихна топло на шефа на отдела в Бейрут, три седмици по-късно.

— Добре дошъл, Джефри. Как беше почивката?

— Чудесно. — Джефри пое леко въздух. — Франк, има нещо, което бих искал да обсъдя с теб.

— Аз също трябва да ти кажа нещо. Хайде, влизай. — Франк отвори вратата на кабинета си, но преди някой от двамата да успее да влезе, в работната зала настъпи суматоха.

— Имало ли е някой вътре?

— Не.

— Какво се е случило?

— Експлозия в училището зад дипломатическия център. Слава богу, че занятията са били привършили.

— Как, по дяволите, са се промъкнали в центъра?

— Кой знае?

Джефри бързо огледа залата. Той беше единственият репортер. Извика един от операторите и на излизане подхвърли на Франк:

— Ще му ударим по едно по-късно, нали, Франк?

— И още как.

Дипломатическият център беше своеобразно убежище за служителите към чуждестранните посолства и техните семейства. Той се намиреше съвсем наблизо до студиото. Тъмни кълба дим се издигаха от горящата четириетажна сграда, чиито първи три етажа служеха за склад, а последният — за училище. Отпред се бе събрала тълпа, която безпомощно следеше как пожарът се разраства. Отначало хората очакваха да чуят воя на сирените — сигнал, че пристига помощ. Но това беше разкъсваният от гражданска война Бейрут, далеч от родината. Тук нямаше да се появят лъскавите червени коли на пожарната охрана, за да изправят дългите си сребристи стълби към потъмнелите от пушека стени.

Джефри интервюира няколко от близкостоящите, убеди се бързо, че никой не е видял нещо по-особено, и започна своя репортаж на живо. Докато говореше, той сочеше към обхванатата в пламъци постройка и после се обърна към нея...

Но какво беше това? Само пламък? Или пък безмилостното слънце, отразено в някой от прозорците?

Не, пред него искреше русата косица на малко момиченце. Навярно то се бе върнало в класната стая, за да вземе книгата, която бе забравило, после при грохота на взрива се бе скрило под някой чин, а димът и пламъците го бяха накарали да се покаже на прозореца.

Нямаше да пристигнат пожарни коли с дълги стълби, водни струи нямаше да потушат пожара, нямаше да има и опънати под прозореца мрежи, за да може детето да скочи...

Без да се поколебае дори за миг, Джефри се спусна към горящата сграда. Откри стълбището и хукна по него нагоре, задържал дъха си, молейки се да не нагълта нещо много отровно от наситения пушек, преди да е успял да хукне обратно с детето в ръце.

Златокосото момиченце беше приблизително на възрастта на Мери. То бе застанало до прозореца и все още беше невредимо, когато Джефри достигна до пламтящата класна стая. Той му се усмихна дружелюбно, преди да се подаде от прозореца за тъй необходимата му глътка чист въздух.

„Ще са ми необходими вълшебните летящи дракони на Джули, помисли си той, след като погледна земята, четири етажа под него. Дафне, къде си? Безмълвният въпрос извика у него вихър от емоции. Джули! Връщам се у дома при теб, Джули.“

— Здравей — обърна се внимателно Джефри към уплашеното дете. — Ще те измъкна отук. Хвани се за мен. Точно така. Сега се дръж здраво, защото ще вървим бързо. Щом кажа „три“, поemi дълбоко въздух през прозореца и после го задръж така, докато излезем от сградата. Готова ли си? Едно. Две. Три!

Джефри не виждаше абсолютно нищо, тъй като димът се бе превърнал в непроницаем черен воал. Движеше се в посоката, за която предполагаше, че е обратна на тази, от която бе дошъл, стъпка по стъпка, докато най-накрая с облекчение откри стълбището. Когато достигнаха втория етаж, се разнесе оглушителен трясък и огнени кълба плъзнаха около тях. Ударната вълна връхлетя Джефри и счупи ключицата му. А когато понечи да поеме дълбоко дъх от болка, дробовете му се изпълниха с дим.

Но те продължиха пътя си надолу и когато накрая се озоваха навън, момиченцето, което бе задържало дъха си, защитено от взрива благодарение на Джефри, беше невредимо. Той самият бе откаран в болница.

— Току-що говорих с Джулия — каза Франк на Джефри два часа по-късно. — Казах, че си в добра форма, въпреки счупената ключица и нагълтания пушек. Тя, естествено, иска да говори с теб, тъй че помолих да донесат кислородна маска и някакъв телефон. И докато чакаме, смятам да ти разкажа за едно друго телефонно обаждане, преди да се беше превърнал в национален герой. Телевизионната компания иска ти да станеш основен водещ на нощния информационен блок. Шефът на новинарския отдел ми се обади около час преди да пристигнеш. Търсеше теб, но мисля, че и аз имах правото да узная новината.

— Ти какво му каза?

— Че си се задържал тук прекалено дълго — заговорнически се подсмихна Франк. — Че тук става твърде опасно за теб, защото твоята популярност те прави идеалният човек за отвличане. Така му казах, и то още преди да разбере, че си придобил склонността да се хвърляш в избухващи сгради на помощ на малки, уплашени госпожици.

— Аз също нямах представа за тази своя склонност.

— Както и да е, компанията търси сериозен и талантлив професионалист, за да се отърве от стария, титулуван водещ, който вече успя да заблуди нацията, че новините се изчерпват с неговата персона. Искаха от теб още да станеш и национален герой, при условие че ще имат последната дума в емисиите ти. Сега обаче си господар на положението и ще се окажеш невероятен глупак, ако не се възползваш от това.

Джефри бе замислял да се прибере у дома просто за да бъде с Джулия, но не можеше да се откаже от поста на основен водещ, а и тя не искаше това от него.

Какъв невероятен разкош бе това, че сега вече можеше да ѝ се обажда десетки пъти на ден, ако поиска, да я прегръща, щом се прибере у дома късно вечерта, да си говорят за случилото се през деня, преди да си легнат...

Джефри започна работата си като водещ на „Светът тази вечер“ през август 1986. Следващата пролет неговото предаване скочи от трето място в класациите за зрителски интерес до солидното второ. Малко преди октомври 1987 „Светът тази вечер“ бе започнало вече сериозно да конкурира водещото предаване, а доста преди нацията да гласува за избирането на Джордж Буш за президент, Джефри Лоурънс вече се беше превърнал във водещия, от чиито уста повечето американци предпочитаха да чуят новините.

Коледните празници на 1988 бяха помрачени от две световни трагедии — земетресението в Съветска Армения и бомбата, избухнала на борда на самолета от полет 103 на „Пан Ам“ на английското летище „Локърби“.

Шест седмици след началото на 1989, в една снежна нощ на февруари, почина Меридит. Онази вечер тя се бе чувствала само малко уморена, нищо повече, а Мери и Джулия бяха ѝ разказвали на смени една от техните вълшебни приказки. Меридит заспа с лека усмивка на лицето си и по някое време през нощта умря, съвсем безболезнено, все така усмихната.

— Не искам Мери да ходи на погребението, Джефри.

— Добре, скъпа. — Джефри притисна скованото тяло на Джулия до своето и повдигна белязаното ѝ от скръбта лице, за да срещне

погледа ѝ. Той не държеше да знае защо Джулия не иска Мери да ходи на погребението, но очакваше тя да му каже нещо. Смъртта на Меридит се бе отразила убийствено на Джулия, но тя прикриваше своята мъка, за да се посвети на деветгодишната си дъщеря. Джулия помагаше на Мери, а Джефри искаше да помогне на нея.

— Скъпа, но защо?

— Защото зимата е толкова студена...

Изведнъж сълзите ѝ рiekнаха, а тялото ѝ се разтрепери. Когато отново бе в състояние да говори, тя разказа на Джефри за ужасяващите спомени, които бе запазила от погребението на родителите си. После продължи да хлипа тихо, а Джефри я целуна и за кой ли път си пожела да не позволява на сърцето ѝ повече да преминава през подобна агония.

— Джули, аз пък не искам ти да присъстваш на погребението. Баба би разбрала. През пролетта, или когато ти пожелаеш, ще занесем цветя на гроба ѝ.

Погребението на Меридит Кабо беше грандиозно. В завещанието си тя бе осигурила щедро най-верните си прислужници, а голямата част от състоянието си в ценни книжа и недвижими имоти справедливо бе разделила между своите деца и внуци. На Джулия тя бе завещала „Белведере“, петнайсет милиона долара и диамантено сапфирените обеци, които ѝ бе подарил нейният съпруг. На своята внучка и съименница Меридит бе оставила попечителстван фонд от пет милиона долара.

Старата дама бе оставила и две писма, които да бъдат прочетени единствено от тези, за които са писани — Джефри и Джулия.

Коленичила до гроба ѝ, на който бе донесла дванайсет зимни рози, Джулия прочете своето писмо.

Моя мила Джулия,

Не се тревожи за мен. Аз съм на небето, което е също тъй прекрасно като приказното царство на твоето въображение, и съм щастлива, защото отново съм с моя Холис. Животът ми без него бе сив и тъжен, докато не се

появихте ти и твоята безценна Мери. След този ден се чувствах наистина прекрасно!

Сега „Белведере“ ти принадлежи, Джулия, и така би трябвало да бъде. Виктория ще съска и ще фучи, но Едмънд е помислил за някои хитри застраховчици, които ще предотвратят всеки неин опит да анулира моето завещание. Може би ако бях тъй добра майка като теб, това щеше да се окаже излишно. Но нека не се отплесвам...

Знам, че не би могла да освободиш прислужниците, макар че не би могла да допуснеш някой да изпълнява твоите заповеди, затова ги направих до един милионери! „Белведере“ е твой, а също и обещите. Те бяха едно съкровище, подарено ми от него, а сега искам те да бъдат неговият подарък за теб. Оставих останалите си бижута на Виктория, тъй като знам, че ти не би ги носила никога.

Носи и моите рокли, Джулия. Прекрой ги, както намериш за добре. Знам, че си твърде стеснителна, за да го направиш, но в твоите ръце те ще добият ново обаяние, както това става с всичко, до което се докоснеш.

Мила моя, мисля, че самата ти не разбираш какъв прекрасен човек си, колко ценни и рядко съчетани са даровете на твоята любов. Ти даваш много от себе си, Джулия, но трябва и да вземаш. Знай, че моят внук те обича по-силно, отколкото би могла да си представиш. Познавах добре Джефри, какъвто беше, преди да го срещнеш ти — прекрасен и великолепен мъж, но все пак малко самовлюбен. Чувството му към теб обаче го промени. Сега той е толкова нежен и така изпълнен с любов...

Вярвай в обичта на Джефри, безценна моя Джулия, вярвай и в себе си.

Джефри прочете своето писмо в апартамента си в Манхатън, нает от компанията. Жилището се намираще на две минути от студиото. Това бе мястото, където стояха костюмите му, чистите ризи и ушитите по поръчка вратовръзки. Освен това Джефри преспиваше тук,

когато пътищата биваха затворени поради силния снеговалеж или когато се изискваше постоянното му присъствие в града.

Джефри винаги предпочиташе да се върне при Джулия, независимо колко късно бе станало. Но сега бе решил да се възползва от усамотението на това място, за да даде воля на емоциите, които бе държал под неумолим контрол заради тревогата за Джулия. Тъмносините очи на Джефри бяха помътнявали на няколко пъти през последните дни, но той не бе заплакал. До този миг...

Скъпи мой,

Плачеш ли? Не плачи за мен, Джефри, но се радвай, че си способен да плачеш. Ти никога не беше познавал истински сълзите, смеха и любовта — да, разбира се, че обичаше своята баба, — докато Джулия не се появи в живота ти. Тя откри в сърцето ти едно кътче, до което още никой не се беше докосвал, най-хубавото кътче от него.

Забрави за шушуканията и приказките на докторите и приеми, че Мери е твоя дъщеря. Да не си мислиш, че майка ти ми е спестила подробностите? Не. Знам, че не можеш да имаш деца, Джефри, но ми се иска науката да не се месеше така в любовта. И все пак дали науката е чак толкова важна?

Позволи си да заобичаш това малко момиче, миличък мой, тъй както обичаш неговата майка. Позволи си да споделиш с Джулия нейното неописуемо щастие!

Има и още нещо, скъпи ми внуко. Понякога в Мери аз виждам дядо ти. Неговите очи бяха тъмнокафяви, не помниш ли? А когато тя се усмихне, ме обзема чувството, че Холис се е завърнал от рая.

Знам, че Мери не би могла да бъде твоя дъщеря, но ти можеш да я заобичаш, тъй както аз я заобичах като своя правнучка.

Единствената пречка за това, Джефри, е в сърцето ти.

Джефри държеше писмото на Меридит в ръцете си и плачеше. Съзнанието му бе изпълнено с нейния любящ образ. „Ти си права, бабо, най-добре е човек да не знае истината. За мен щеше да е далеч по-лесно, ако бях повярвал, че Мери е моя дъщеря.“ Но Джефри знаеше истината. И двамата с Джулия я знаеха. И макар да ѝ бе казал, че не може да има деца, тя продължаваше да ползва контрацептиви, за да не направи грешка, за да не допусне до себе си друго дете, освен своята дъщеря, която продължаваше да държи на разстояние от него.

Писмото на Меридит предизвика у Джефри изблик на мъка, защото той я обичаше много и тя щеше да му липсва. То събуди и старите болки и въпроси, причинени от рана, за която си мислеше, че отдавна е заздравяла.

И когато старата болка и гняв го пронизаха отново, Джефри осъзна, че раната му никога не е заздравявала. Просто нежните, приятни и желани болкоуспокоителни на любовта я бяха притъпили. Но въпреки тяхното временно въздействие, си оставаше все така отворена, тревожеща, изгаряща... И тази рана никога нямаше да заздравее, докато Джулия не решише да му повери тайната на сърцето си. Но дотогава, както винаги бе правил от раждането на Мери насам, Джефри щеше да я прикрива с любов и да се бори с неописуемата болка.

„Повече никакви подаръци, никога.“ Така му бе казала Джулия под оная арка от цветя в Кармел, мигове след като бяха купили прекрасните си сватбени пръстени. „Нека просто се даряваме един друг със самите себе си и със своята любов.“

В памет на оня пролетен ден Джефри и Джулия никога не си разменяха подаръци на годишнините от сватбата си. В замяна на това се отдаваха един на друг, потъвайки в любовта си. Обикновено на въпроса „Какво искаш да ти подаря за годишнината?“, всеки от тях просто отвърщаше: „Искам само теб“.

Но на тяхната десетгодишнина през май, три месеца след смъртта на Меридит, и двамата си пожелаха още един любовен подарък.

— Бих искал да те заведа на оня меден месец, който ти бях обещал преди десет години — каза Джефри на Джулия.

Но това беше само част от желанието му. Той искаше много повече. Искаше жена му да идва оттук нататък с него, когато работата

го задължаваше да пътува до безопасни места. Искаше да ѝ покаже най-прочутите градове по света, да види тези красиви места и да им се възхищава, както само тя умееше, да се наслаждава на лукса на разкошните хотели, в които той отсядаше. Не че Джефри бе виждал някога при своите пътувания място по-разкошно от „Белведере“ или пък толкова красиви и поддържани розови градини, или интериор, демонстриращ такъв вкус и елегантност, или толкова завладяващи и романтични тоалети. И все пак...

— Май е време да преодолеем страха си от полетите със самолет?

— Мисля, че да, скъпа, с моя помощ. Ти вече направи една огромна крачка. Преди изглеждаше разтревожена, когато ми се налагаше да летя, но сега от този твой страх няма и следа.

— Просто станах по-добра актриса. — Джулия въздъхна. Тя се бе опитала да крие чувствата и опасенията си, бе се заклела никога да не пречи на Джефри и да не го тревожи, но все пак се реши да му каже истината: — Твоите полети ме карат да изпадам в ужас. Всеки път се боя, че няма да се върнеш.

— Винаги ще се завръщам при теб, Джули. — И Джефри подпечата своя обет с нежна целувка. — Е, ще помислиш ли върху предложението ми? Дали ще мога някога през следващите десет години да те придумам за това романтично пътуване из Европа?

— Сигурно ще можеш.

Джефри реши засега да не настоява повече. Той знаеше, че Джулия се бои не толкова за самата себе си. Все още живият ѝ детски страх бе придобил и други нови черти — една от тях беше страхът да не направи дъщеря си сираче, така, както това се бе случило с нея. Джефри не настоява повече, защото знаеше, че Джулия ще си помисли. Затова я попита:

— Сега ми кажи какво би желала ти.

Джефри очакваше тя да му отговори както обикновено, без никакво колебание: „Само твоята любов“, но се оказа, че и тя има своето по-особено желание.

— Искам ние тримата да бъдем истинско семейство, Джефри. — Гласът на Джулия беше несигурен, тих, изпълнен с извинение и с надежда.

Порив на надежда обзе и него. Най-накрая тя щеше да му каже онази тайна и раната щеше да заздравее завинаги.

— Знам колко си зает, Джефри, но сигурно можем от време на време да планираме някои неща заедно... — Очите на Джулия ставаха все по-плахи под напора на настойчивия му поглед. Нейното дете се нуждаеше от баща си, все пак. Вярно, повечето други бащи бяха далеч по-свободни от Джефри, но не тотално внимание искаше Джулия за тяхната дъщеря. Тя бе дала на Мери цялата любов, на която бе способна. Когато Меридит беше жива и сред тях, обичта за малката беше двойна. Но сега Меридит я нямаше, а Мери се нуждаеше от Джефри не по-малко, отколкото Аманда — от Едмънд. Джулия повтори плахата си молба:

— Моля те, Джефри.

Надеждата, която бе изпълнила сърцето на Джефри, че раната му най-сетне ще заздравее, угасна заедно с осъзнаването на факта, че Джулия просто искаше да промени правилата, по които бяха живели през последните десет години. Сега, след толкова дълго време, тя искаше от него да заживее с лъжата, искаше той да стане баща на това дете, което той дори не познаваше.

Джефри наистина не познаваше Мери, не и нейния вътрешен свят. Погледът му на талантлив журналист отчиташе само външната страна от превръщането на крехкото бебе в малко момиче. Мери като мъничко бебе, гукащо в нежната прегръдка на Джулия... Мери като жизнерадостно човече, което тича на несигурните си крачета към ръцете на Джулия... Мери като малко девойче, чиито светлоруси къдрици потъмняват, за да се превърнат в истинско злато, и чието мелодично гласче, което така приличаше на гласа на Джулия, вече изговаря завършени изречения, а не сипе развълнувани порои от думи.

Джефри познаваше от разстояние непрекъснато променящата се, слънчева корица на тази удивителна книжка, но не и самата нея. Той винаги бе имал за Мери нежна усмивка и топло „здравей“, просто защото винаги бе желал най-доброто за дъщерята на своята любима. Докато беше съвсем мъничка, Мери винаги го гледаше с интерес и любопитство, сгущена в прегръдката на Джулия, играейки си с него оттам на криеница. След завръщането му от Бейрут Мери смутено поруменяваше, когато той се обърнеше към нея и ѝ се усмихнеше.

Мери казваше на Джефри „татко“ и това в началото го смущаваше. Но през близо десетте изминали години за Мери и Джулия „татко“ се бе превърнало в дума без особено съдържание.

До този ден. Денят, в който Джулия очакваше от него да прегърне тази лъжа.

На тази десета годишнина от сватбата им Джефри бе помолил Джулия да се опита да преодолее своя страх от летенето. А тя искаше той да приключи със страха си от старата тайна, която очевидно беше прекалено важна, за да бъде споделена.

Дали можеше да го направи? Можеше ли да се преструва, че е баща на малката, в чиито вени течеше чужда кръв?

Джефри нямаше никаква представа за това. Но докато гледаше занесено Джулия, той се чу някак отстрани да произнася:

— Така да бъде, Джули. Обещавам ти да опитам.

Веднага след като неговата стара рана бе разкрита от пропитото с любов писмо на Меридит, Джефри бе побързал да я прикрие под меките, плътни превръзки на своите чувства към Джулия. Но сега раната отново бе прокървила и този път не можеше да я лекува така лесно, защото му се налагаше да се примири трайно с една болезнена лъжа.

Старото чувство на страх и на гняв отново се бе появило от дълбините на душата му, и сега, след десет години, прекарани във взаимно доверие, щастие и любов, Джефри отново го усещаше все така неудържимо и заплашително.

Щеше да му е необходимо известно време, за да потуши тези стари чувства, но той щеше да се справи.

Скритите емоции все така разкъсваха душата на Джефри, три седмици по-късно, когато той се бе завърнал в „Белведере“ след разговора с доктор Даяна Шепърд. През онази нощ го бяха връхлетели плашещи мисли, но той бе усетил огромно облекчение, когато Джулия го посрещна и отново го погледна по тъй познатия, белязан с обич и щастие, начин. След като се любиха и Джулия заспа, Джефри дълго размишлява за лъжата ѝ и за мъничката пукнатина в скъпоценния камък на тяхната любов. Когато най-накрая сънят започна да го унася, той се запита дали подобна пукнатина не бе разбила любовта на Чейс Андрюс и красивата Кралица на сърцата.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА 7

Манхатън, Юни 1989

Даяна бе застанала на верандата на луксозния тавански апартамент на „Парк Авеню“, който бяха споделяли с Чейс през последните пет години, и гледаше как грее лятното слънце. Прекараната нощ бе мъчителна за нея. Сънят ѝ бе смущаван от кошмари, а безсънието ѝ — от призраци. Някои от призраците бяха нови — фантоми от брака, който се бе родил и бе умрял в този красив апартамент, но други идваха от миналото — болезнените мъгливи спомени за Джейни и Сам.

Нощта бе мрачна и дълга. С утрото бе дошла надеждата за бягство — в недостъпната за други грижи болница.

„Все още ли смятате да оперирате съветския посланик?“ — я бе попитал Джефри Лоурънс. Водещият говорител на нацията и прекрасният журналист, какъвто той беше, бе задал въпроса си с равен тон, без да влага в него и намек за упрек, но въпреки това този въпрос представляваше предизвикателство срещу професионалната етика на Даяна. Не че подобен въпрос бе недопустим, но на нея ѝ се искаше той да не ѝ го беше задавал.

Дали наистина беше етично да оперира днес? Даяна не бе спала нормално, но тя бе привикнала с безсънните нощи и знаеше от дългогодишния си опит, че способността ѝ да се концентрира в операционната зала беше безотказна.

Никакви призраци не можеха да прекратят прага на операционната. Нито спомени, нито емоции. Даяна бе напълно уверена в способността си да им обърне гръб. Зад себе си тя имаше години практика. Когато Даяна оперираше, всяка частичка от нейния брилянтен мозък бе концентрирана върху действията ѝ. Тя беше в безопасност, пациентите — също.

Даяна обичаше спокойствието в операционната. То бе нарушавано единствено от неизбежните шумове, свързани с хирургическата намеса — тихите въздишки на вентилатора и ритмичните писукания на кардиографа, леките всмуквания на

дихателната помпа и шепотът на ножиците, срязващи конците на шева, остро изтракване на инструментите и проскърцването на гумените ръкавици при свалянето им от умелите пръсти.

Даяна и нейните колеги общуваха предимно безмълвно. Нямаше нужда тя да казва „скалпел“ или „тампон“, „скоба“ или „форцепс“ на своята дребничка медицинска сестра, защото тя предугаждаше мислите ѝ. Не ѝ се налагаше да инструктира и асистиращите ѝ хирурзи, нито да им обяснява тънкости и детайли от работата им, тъй като те ги знаеха.

Когато Даяна оперираше, тя вършеше работата си в благоговейна тишина. И тъй като умееше да бъде водач на своя екип, неговите членове също следваха нейния начин на работа. Нямаше подхвърлени забележки за времето, нито пък заяждане с политиците, нямаше и споменаване на книги, филми или театрални постановки.

Самата Даяна нямаше нищо против говоренето. Тя чудесно знаеше, че хирурзите могат да говорят и да оперират едновременно. Разговорите не можеха да нарушат концентрацията ѝ, но музиката сигурно би го направила. Защото можеше да извика у нея емоции, недопустими за операционната зала. Емоции, свързани с песните за любовта, някога писани и пети за нея.

Музиката никога не беше допускана до Даяна, когато тя оперираше, и призраците стояха далече, докато талантливите ѝ ръце творяха своята магия.

Дали щеше да оперира днес?

Да. Това не би било в разрез с нейната етика.

Пет минути след като напусна апартамента си, Даяна беше вече в съблекалнята на операционната зала в Мемориалната болница. Тя закачи дрехите си на металната закачалка, сменяйки бледоморавата коприна с памучния си операционен екип в кралско синьо. После с почти рефлекторно движение се пресегна, за да свали четирикаратовия диамантен пръстен и брачната халка от пръста на лявата си ръка.

Колко ли стотици пъти бе сваляла пръстена и халката си през последните пет години и ги бе закачала за хирургическия си екип с безопасната игла от чисто злато, която Чейс ѝ бе подарил точно за тази цел? Докато оперират, хирурзите трябва да са без пръстени, пък и

Даяна имаше известни резерви срещу носенето на подобен безценен диамант. Този пръстен обаче беше семейна реликва на рода Андрюс и Чейс искаше тя да го притежава. Освен това, както се бе пошегувал той, нима нейните талантиливи пръсти не бяха достатъчно умели, за да успеят да свалят един пръстен, без да го изтърват на пода?

Сега Даяна посегна към пръстените, но те вече не бяха на мястото си. Беше ги свалила миналата вечер след интервюто с Джефри Лоурънс и ги бе поставила в чекмеджето на тоалетката си. Не беше посмяла повече да носи блестящия символ на брака.

Когато докосна оголения си пръст, Даяна въздъхна. Трябваше да се отучва от навиците си на омъжена жена. Трябваше да свиква да живее отново сама... Може би завинаги!

— Добър ден. Гледате извънредното предаване на Джефри Лоурънс. Прекъсваме обичайната си програма заради специален репортаж. Току-що приключи успешно операцията на съветския посланик. Всеки момент очакваме специална пресконференция от Мемориалната болница. Въпреки че очите на света са обърнати към съветско-американските отношения, пластмасовото сърце на Шепърд не може да бъде пренебрегнато. Искам да споделя с вас това, което научих снощи от разговора си с доктор Даяна Шепърд. Става дума за забележителното ѝ изобретение. За телевизионните зрители тя великодушно предостави негов модел.

Като държеше макета на изкуственото сърце пред камерата, Джефри започна да обяснява. Беше се подготвил много добре от Даяна и от брошурите, които му беше дала. И както винаги, всичко си беше написал предварително. Когато привърши, пресконференцията на живо още не беше започнала. Той продължи да украсява репортажа, докато режисьорът не му даде знак, че от болницата са готови да се включат.

Джефри наблюдаваше пресконференцията от мониторите в студиото. Залата беше претъпкана с журналисти от цял свят. Даяна пристигна с екипа си — три сестри, двама хирурзи кардиолози и един

анестезиолог. След като представи всеки, тя описа накратко операцията и съобщи, че за посланика се грижат в интензивното.

— Посланикът е в интензивното? — учуди се един репортер, когато Даяна свърши. — Какво означава това?

— Всеки пациент, който получава ново сърце, се възстановява там. Такава е обичайната ни практика.

Около двадесет минути бяха задавани въпроси относно техниката на операцията, продължителността на сърдечно-белодробния байпас, колко години живот има пред пациента. Репортерите задаваха и медицински, и политически въпроси. Дали Даяна Шепърд очаква обаждане от президента Буш? От Горбачов?

Даяна изслушваше всеки въпрос с внимание и даваше уместни отговори: сериозни — на медицинските запитвания, и леко двусмислени — на политическите.

Пресконференцията би могла да продължи цял следобед. Даяна беше обаятелна и явно се забавляваше. В един момент обаче журналист от програмата на Джефри я попита:

— Доктор Шепърд, току-що сте разбрали, че имате личен проблем. Беше ли ви трудно да се концентрирате върху операцията?

— Не ви разбрах?

— Вашият съпруг, магнатът в бизнеса с недвижими имоти Чейс Андрюс, днес е подал заявление за развод.

Сред врявата, настъпила в залата, Джефри не можа да чуе отговора на лекарката. Но той видя нейната реакция. За момент тя просто се взираше в репортера с невярващи очи. После елегантно и величествено Кралицата на сърцата поведе екипа си към изхода.

Секунди след това Джефри предложи на нацията сладниково и изразително резюме на специалния репортаж. В мига, когато беше извън ефир, извика вбесен:

— Веднага искам да разбера как този репортер е узнал за развода!

— Лоши новини, Даяна?

Тя вдигна поглед от листата пред себе си. Надолу към нея гледаше доктор Томас Чандлър. Лицето му изразяваше искрено съчувствие.

— Случило ли се е нещо с посланика, Том?

— Имам предвид Чейс.

— О! — Даяна се намръщи. След това със своето тексаско провлечено наречие обясни на Том, че той може да е надживял житейските проблеми, но и тя е като него. — Това не са лоши новини. Но все пак ти благодаря за загрижеността, Том.

— Ти си добра, Даяна.

— Имаш предвид операцията на посланика?

— Знаеш какво имам предвид! — Това беше прощалният залп на Том.

След това той си отиде, а Даяна дълго време не можа да успокои разлюлените си нерви, да овладее гневните вълни, които я поглъщаха.

Преди осем месеца Даяна и Том се бяха кандидатирали за престижния пост директор на Института по кардиология към Мемориалната болница. И двамата бяха подходящи — талантиливи хирурзи кардиолози, способни администратори и изключителни преподаватели. Всеки от тях силно желаше този пост. Конфликтът между двамата беше започнал буквално в момента на първата им среща и застрашаваше да се превърне във война. Но дори и когато на Даяна ѝ се налагаше да критикува, тя умело прикриваше истинските си чувства под пластове учтивост. Антипатията обаче между нея и Том Чандлър беше очевидна за всички.

Красавецът доктор Чандлър приличаше на Том Круз. Или, както се изразяваха почитателките му, така би изглеждал актьорът, когато навърши четиридесет и една. Том Чандлър беше пристигнал в Мемориалната болница със самочувствието, че трябва да бъде на върха. Даяна се беше подготвила за това. Тя не се съмняваше, че новият ѝ колега, с опит в сърдечната хирургия и с добри препоръки, скоро ще я надмине. Но останалите хирурзи в болницата поставяха и двамата на едно ниво. Единственото нещо, което влошаваше положението, беше взаимната им антипатия, родена от пръв поглед.

— Той е типичен кардиохирург — беше обяснила Даяна на Чейс.

— Искаш да кажеш, че е изключително сексапилен, необикновено умен и има очарователни сини очи? — беше запитал влюбено своята съпруга Чейс. За него тя беше идеалното олицетворение на хирурга кардиолог.

— Не — беше отговорила усмихната Даяна, — искам да кажа, че е неописуем грубиян и егоист.

Том Чандлър наистина беше арогантен и самовлюбен, но уменията му в операционната не можеха да бъдат отречени. Той и Даяна обаче не оперираха заедно. Всеки си имаше свой екип. Въпреки това тя познаваше в детайли работата му, както и той — нейната. Даяна привлече вниманието на обществеността със своето изобретение. Дълго преди това обаче се беше прочула с уменията си на сърдечен хирург педиатър. Том пък беше станал известен с трудовете си за трансплантацията на сърце. Но и двамата бяха незаменими в областта на детската сърдечна хирургия и би трябвало да бъдат в плодотворно сътрудничество. Вместо това бяха въввлечени във война на нерви. Война, в която ударите по противниковия лагер бяха подготвяни с хирургическа прецизност и финес.

Том, разбира се, имаше причина тази вечер да бъде в детското отделение. Там той минаваше на визитация при малките си пациенти, точно както и Даяна. Но нямаше причина да разговаря с нея, освен ако не искаше да провери как понася тя съобщението, направено пред милиони зрители, че съпругът ѝ повече не я иска.

Даяна съзнаваше, че е била подложена на проверка. Том е искал да види дали ще затреперят непоклатимите ѝ като скала ръце. „Лоши новини!“ Гласът на съперника ѝ издаваше, че те можеха да бъдат и по-лоши. Защото не означаваха просто един разрушен брак. Бракът ѝ с изключително богатия и влиятелен Чейс беше добра препоръка за високия директорски пост. С Чейс Даяна би могла да допринесе за престижа на института. А разводът ѝ с него можеше да провали кандидатурата ѝ за директорския пост.

Дали Том наистина не мислеше, че съобщението за предстоящия ѝ развод би повлияло на комисията? Очевидно мислеше така. И може би беше прав, защото комисията на Мемориалната болница беше консервативна и винаги се съобразяваше с общественото мнение.

Даяна въздъхна. Беше привършила с писмената си работа. Провери времето, за да отбележи часа в графика. Седем вечерта. Всичките ѝ пациенти бяха добре, в безопасност.

Време беше да си ходи у дома. Но преди това имаше да свърши още нещо.

Джефри беше в кабинета си. Вечерните новини току-що бяха приключили. Приготвяше се да си върви, когато на вратата застана Даяна. Не беше предупреден за идването ѝ. Навярно хората от охраната я бяха познали от репортажа. Ако го бяха попитали дали да я пуснат при него, той щеше да даде съгласието си и щеше да я чака пред асансьора. Но никой не беше се обадил и тя беше влязла. Това беше нарушение на реда за сигурност. Някакви манияци постоянно искаха да нахлуят в студиото, за да бъдат излъчени в ефир. Миналата година по време на една от емисиите беше извършено убийство.

Ами ако доктор Шепърд носеше пистолет? Леденостудените ѝ очи говореха, че с удоволствие биха го видели мъртъв. Но Кралицата на сърцата не се нуждаеше от оръжие, за да убие. Тя притежаваше цял арсенал от медицински амуниции. Може би беше пъкнала в някой джоб на модерната си копринена рокля спринцовка, пълна с кураре?

Очите на Даяна горяха от гняв. Когато заговори, за да я поздрави, Джефри забеляза, че лявата ѝ ръка беше без пръстени. Толкова ли бързо способната лекарка беше изхвърлила Чейс Андрюс от сърцето си?

— Добър вечер, докторе.

— Вие наистина сте негодник!

— Благодаря. Какво съм направил? — Джефри не би трябвало да симулира неосведоменост. Той знаеше причината за яростта на Даяна. Самият той бе разгневен по същата причина. Към отрицателните му емоции се прибавяше и огорчението му от това, че тя явно упрекваше него за случилото се в ефир.

— Ако аз си позволя да предам свой пациент, веднага ще бъде съдена. Може да загубя и правата си на хирург. В медицината това се нарича етика. Основен, неприкосновен код за запазване правата на личността. Но вие, журналистите, сте си въобразили, че сте над закона. За вас нищо друго няма значение, освен повишаването на рейтинга ви. Да видим какво ще стане, ако я разнищим по националната телевизия? Да видим дали Кралицата на сърцата все пак ще се окаже без сърце? Нямам нужда от това, негодник такъв! Не го искам и, по дяволите, не съм го заслужила!

— На същото мнение съм.

— Така ли? Тогава защо го направихте?

— Не съм го направил аз.

— Не ви вярвам. Човекът беше репортер от вашата програма.

— От местната телевизия. Не от това студио.

— Какво удобно оправдание! Достатъчно далече, за да се избегне отговорността, но и достатъчно близко, за да се издигне престижът.

— Снощи отношението ви към журналистиката беше толерантно. В чувството ви за превъзходство имаше нещо очарователно. Но сега, докторе, вие подлагате на съмнение моята честност. Това не мога да ви позволя.

— Не можете? Честността ви не може да бъде подложена на съмнение?

— Точно както и вашата етика. Документите за развода бяха подписани тази сутрин. Съдебните репортери от местната телевизия разкриха този факт около 10 часа.

— И се опитвате да ми кажете, че те не са узнали по частен път?

— Не от мен.

— Може би от някой, когото познавате?

Джефри беше станал неволен свидетел на съобщението за развода ѝ. Беше ѝ обещал, че никой няма да узнае за това. Сега тя го обвиняваше, че се е раздрънкал.

— Аз не съм отговорен за развода ви, доктор Шепърд. — Джефри замълча. Тъмносините му очи довършиха мисълта: „Вие сте виновна за това“. — Нито имам отношение към информацията, станала известна на пресата. Нямам причина да се съмнявам, че съдебните репортери са били уведомени. Може би това е направил вашият съпруг или негов приятел?

Намекът за „приятеля“ беше прозрачен. Джефри имаше предвид някоя любовница на Чейс.

Даяна го гледаше. Очите ѝ святкаха гневно. А може би в тях напирараха сълзи? Знак, че ледът се е разтопил?

— Повтарям, господин Лоурънс — изсъска тихо тя. — Вие сте негодник.

След това напусна кабинета му, а кутията с макета на изкуственото сърце остана на бюрото. Би могъл да ѝ го изпрати по куриер, с букет червени рози за извинение.

Джефри помнеше колко наранена бе Даяна миналата вечер. Сега раните ѝ бяха станали публично достояние. Загиването на брака ѝ се бе превърнало в обект на нечистоплътни вълнуващи интриги. Имали ли са любовници? Или проблеми със секса?

Даяна беше уязвена и се беше нахвърлила върху Джефри от болка. Той я разбираше, но въпреки това се чувстваше и обиден. Може би някой ден тя щеше да разбере колко са го засегнали оскърбителните ѝ забележки.

Джефри реши, че ще върне сърцето без бележка. Не се гордееше с реакцията си. Не беше запазил самообладание. Жестоко ѝ беше намекнал, че неговото достойнство има стойността на нейната етика.

„Защо толкова си приличаме?“

Не, двамата с Даяна не си приличаха толкова много.

Но това беше без значение. Те може би никога вече нямаше да се срещнат. Сега вече Джефри беше убеден, че тя няма да присъства на малкото съботно парти у семейство Спенсър. Допускаше, че и Чейс няма да бъде там. Чейс работеше с Пейдж. По тази причина доктор Шепърд нямаше да получава покани за бъдещите събирания, домакинствани от Едмънд и Пейдж.

Много вероятно беше Джефри да не срещне отново доктор Шепърд. И по-добре, защото нямаше никакво желание за това.

ГЛАВА 8

— Ох-х!

— Ох-х?

— Ципът ми е заял. Би ли го вдигнал вместо мен?

— Молиш ме да те облека? — Джефри се доближи до нея и целуна голите ѝ рамене. — Ако трябва да те съблека, ще го направя незабавно, Джули. Но да помагам да се крие това тяло?

Джулия се извъртя в ръцете му и го целуна усмихната. Беше щастлива от спомена за този чудесен ден. Джефри беше дошъл на първия урок по езда на Мери и я беше наблюдавал с интерес. Беше окуражавал Мери и Аманда без ни най-малък жест на нервност и досада.

— Благодаря ти за тази сутрин, скъпи — прошепна Джулия. Устните ѝ милваха неговите. — Това беше много важно за Мери.

Леки облачета обаче засенчиха лицето на Джефри. Беше отишъл до конюшните, защото тя искаше това. И не беше усетил никакъв ефект от това свое действие върху детето. Мери беше срамежлива и отчуждена от него, както винаги.

— Радвам се, мила. Е, какво ще кажеш за идеята ми да те съблека?

— Но след десет минути трябва да бъдем при Пейдж и Едмънд!

— Обаче ако сега вдигна ципа ти, ще мога ли да го сваля веднага, щом се върнем?

— О, да!

— Заповядайте. Радвам се, че ви виждам.

Няколко минути по-късно Пейдж с усмивка поздравяваше семейство Лоурънс. После се обърна към Мери, която щеше да прекара нощта в „Съмърсет“:

— Как е моята любима гостенка?

— Добре съм, лельо Пейдж.

— Още ли си мислиш за първия урок?

Мери изразително кимна. След ездата Мери и Аманда бяха се вживели в нови роли от своя детски свят. Те вече не бяха Алиса и Рапунцел от „Алиса в страната на чудесата“, а малки кончета с буйни руси гриви.

— Тичай при Аманда. Тя е във всекидневната.

Преди да препусне в галоп, Мери се обърна към Джулия.

— Чао, мамо! — След това вдигна храбро поглед към Джефри:
— Довиждане, татко.

— Мисля, че се досещам къде ще прекарат лятото нашите момичета — каза Пейдж. — Доколкото знам, конярите трябва непрекъснато да се занимават с интересни неща, като подменяне на сено, изгребване на овес и почистване на оборите.

— Патрик може да не им позволи да се мотаят там по цял ден.

„О, Джулия!“, помисли си Пейдж с нежност. Не знаеше ли приятелката ѝ, че това, което иска Патрик, е без значение? Патрик беше от прислугата. Плащаше му се, и вероятно малко. Неговото задължение беше да задоволява прищевките на богатите господарки. „Всички прищевки“, бе убедена Пейдж. Днес тя отново беше попаднала в плен на съблазнителната чувственост на Патрик Джеймс. Можеше да се досети какви прищевки на господарките трябваше да задоволява.

Джулия беше една от най-богатите в Саутхемптън. Но защото беше Джулия, тя уважаваше изискванията на Патрик и никога нямаше да си позволи да го командва.

— Сигурна съм, че Патрик няма да възрази, Джулия. Но ако държиш, можем да го попитаме. Е, ще излезем ли отвън? Кейси и Едмънд са на терасата.

Докато вървяха нататък, Джулия си спомни за белгийския гоблен от 17 век, който Пейдж и Едмънд бяха купили наскоро. Двете се върнаха в трапезарията, за да му се насладят, а Джефри продължи към Едмънд и ослепителната му нова сътрудничка.

С нетърпение Кейси Инглиш очакваше срещата си с Джефри Лоурънс. Подобно на почти цяла Америка тя беше забелязала елегантната му брачна халка. Но личният живот на водещия централната новинарска емисия грижливо се пазеше в тайна. Според Пейдж Джефри беше щастливо женен.

Кейси не се интересуваше от съпругата на Джефри. Интересуваше я той самият. Както я интересуваше всеки красив и преуспял мъж. Кейси не отнемаше чуждите съпрузи. Тя само обичаше провокативните игрички, невинното прелъстителство. Начинът, по който срещаша погледите ѝ. А сега ѝ се искаше да се наслади на проблясъците желание и оценка в очите на нашумелия новинар.

— О, Джефри, ето те и тебе. Бих искал да те запозная с Кейси Инглиш. Кейси, това е Джефри Лоурънс.

— Здравей, Едмънд. Госпожо Инглиш, приятно ми е да се запознаем. „Тя наистина е красива.“ Очите ѝ бяха с цвят на незабравка, усмивката ѝ — перфектна. Фината ѝ фигура беше поддържана, а златисторусата ѝ коса беше направо зашеметяваща, осветена в червено от залязващото слънце.

— Всяка вечер ви гледам на екрана — разля се Кейси. Очите ѝ с безсрамна прямота му подсказваха, че гледат него, а не новините. Изпращаха му закачливо, изпълнено с копнеж съобщение: „Знам, че си женен, Джефри Лоурънс. Много лошо. Но бихме могли да се позабавляваме, нали?“.

— Сега разбирам, че е чудесно да ви наблюдава човек в съдебната зала — отговори учтиво Джефри. Възхищаваше се на красотата и самоувереността ѝ, но и на липсата на интерес от своя страна. Той беше привикнал с пленителните усмивки на поклонничките си. Наистина, малко от тях бяха истински красавици, като Кейси Инглиш, но сърцето му никога не учестваше пулса си. Дори за миг той не се възбуждаше. Това чудо беше съхранено за една-единствена жена. Най-красивата от всички, въпреки че не беше толкова самоуверена...

Джулия се появи на терасата. Нейните очи бързо го откриха. Джефри ѝ се усмихна гальовно и каза:

— Кейси, запознайте се със съпругата ми.

„Джулия!“, простена в себе си Кейси. За части от секундата сияещата ѝ усмивка се изпари, а самоувереното ѝ излъчване изчезна. Кейси обаче бързо се овладя и дори успя да долови думите през тътена на собствения си мозък.

— Джулия Филипс?

— Кейси? Колко е хубаво да те видя отново! Нямах представа, че си тук!

— Двете се познавате? — ахна учуден Едмънд.

— Бяхме съученички в гимназията. Колко отдавна беше това? — попита Кейси нехайно. Но знаеше много точно: преди десет години.

— Какво чудесно съвпадение — отбеляза Пейдж. — Едмънд, защо не предложиш питиета, докато аз сервирам предястието? След това ще се запознаваме и опознаваме.

— Нека да ти помогна, Пейдж.

— Не, Джулия. Остани, за да си поприказвате с Кейси.

— Ние наистина не се познаваме много добре — каза тихо Джулия.

Надяваше се с това да прекъсне дискусията, защото вече бе забелязала мимолетната промяна в очите на Джефри. Заплашителното помръкване на синьото тя беше виждала досега два пъти. Когато му беше съобщила, че е бременна и няколко месеца след това, когато беше се родило тяхното момиченце. Това буреносно помръкване я ужасяваше. Навремето то беше станало символ на отказа му да приеме Мери. Какво го беше разярило сега? Фактът, че тя и Кейси се познаваха от гимназията? Може би това му напомняше за времето, когато бяха създали детето си? Това дете той не го беше пожелал. Не го искаше все още.

Не! Не беше така. Джулия си спомни неотдавнашната сцена в конюшнята. Днес беше началото. Крехкото начало на осъществяването на мечтата ѝ. Бяха започнали да се превръщат в семейство. Най-сетне...

— Ние наистина не се познаваме много добре — съгласи се бързо и Кейси. Тя също се нуждаеше от време. Трябваше да овладее вихрушката от мисли, преди да се задълбочи в разговор за миналото. Дори само споменът за Джулия винаги беше предизвиквал неприятни чувства у нея. И сега, когато двете стояха една до друга...

— Радвам се да те видя, Кейси — повтори Джулия. След това, с желание да прехвърли разговора в настоящето, тя добави: — Добре сме се справили с живота.

„Ти си се справила добре, Джулия. Омъжила си се за недостижимия Джефри Лоурънс. Погледът на този мъж се изпълва с копнеж само като се докосне до теб!“ При запознаването му с нея, само преди минути, той не беше проявил дори желание за флирт. Когато обаче се беше обърнал да поздрави Джулия, бурният океан от

любов в очите му беше накарал Кейси да трепне. „По-добре от мен си се справила, Джулия. Както винаги.“

Докато Едмънд приготвяше напитките, Кейси превъзнасяше „Сийклиф“, поразителната гледка наоколо, великолепната задушевност в обстановката, чаровната къщичка, свежите тапети от Лаура Ашли.

Тя печелеше време. Беше превключила на автопилот, докато умът ѝ се напрягаше. Опитваше се да се успокои с чаша бърбън. Колкото пъти погледнеше към Джулия, толкова пъти се надяваше, че тя е мираж, който ще изчезне. Както някога.

Джулия се усмихваше стеснително. Мислите ѝ също бяха напрегнати. Тя се надяваше, че в разговора няма да се намесва миналото. В края на краищата тя и Кейси наистина слабо се познаваха. Чудно ѝ беше дори, че съученичката ѝ от едно време си беше спомнила за нея. Но злото вече беше сторено. Джефри беше като натегната струна. Защо?

В паметта на Джефри бяха оживели два разговора. Неотдавнашният — с Едмънд, когато той му беше казал за впечатляващите препоръки за Кейси и за дипломирането ѝ в елитната академия „Карлтън“. И един по-далечен, когато с Джулия бяха правили планове за сватбата. Тя му беше доверила, че дипломирането ѝ в гимназията и постъпването в колеж не я интересуват. За нея учението не било важно. Било посредствено, нищо изключително.

Но Джулия е била в „Карлтън“ с Кейси!...

Джефри очакваше най-сетне да научи повече тайни за живота ѝ, но тя мълчеше, объркана.

Кейси отпиваше от бърбъна и се опитваше да пропъди неприятните емоции, които пулсираха в нея.

Джулия... Нейното възмездие, нейният най-зъл враг от войната, за която Джулия дори не подозираше. Джулия, която така не умееше да прикрива чувствата и недостатъците си.

„Да върви по дяволите! Проклетата да е, че ме накара да се почувствам така!“

Кейси мразеше чувствата си. Мразеше Джулия, че ги е предизвикала. Мразеше себе си, че не е успяла да ги прогони.

Катрин Карол беше рожденото име на първото дете на Кърк Карол Инглиш. Тя не беше желаният от баща си син. Това ужасно разочарование се превърна в постоянно, когато лекарите съобщиха на родителите ѝ, че няма да могат да имат друго дете.

Катрин Карол Инглиш никога не стана Кати или Кити, или Кат. Краткото ѝ име винаги беше Кей Си младша. Едно ексцентрично име с неприятен край. Постепенно, с благоволенieto на своя баща, тя беше станала Кейси.

За Кърк Карол Инглиш най-важни бяха делата. Перфектността беше неговият критерий. Второто място за него беше последно. Той никога не хвалеше успехите, но винаги осъждаше провала. Кейси беше посветила младежките си години на това да удовлетворява амбициите на баща си перфекционист. За него тя никога не беше достатъчно успяла, въпреки забележителните си постижения. Причината беше, че е само дъщеря, а не син.

Кейси беше родена с мозък, красота, богатство и привилегии. Тя печелеше и посрещаше всичките си успехи с непреклонна дисциплина. Винаги получаваше първи награди. Подлагаше се на диети и никога не забравяше да направи упражненията си. Изучаваше мимиките на красивото си лице и ги майстореше съблазнителни. Изхвърли онези, които говореха за страх и колебание.

Кейси се самовъзпита да бъде непреклонна. Тя се опасяваше дори от най-дребното опетняване на съвършените си успехи. Някакъв изменнически глас обаче, вътре в нея, понякога спъваше упоритата ѝ работа, подтикваше я да се отпусне от своето бдение поне за малко. „Това няма да навреди. Ти пак ще си останеш най-добрата.“

Но Кейси никога не си позволяваше почивка. А когато Джулия Филипс се появи в „Карлтън“, разбра, че направеното досега не е било достатъчно. Успехите ѝ са били заблуда.

Джулия беше стипендиантка. Едно изключително надарено момиче, дошло от гимназията в Бъркли. До пристигането на Джулия Кейси беше най-умната в клас и най-младата. Но новата беше по-умна от нея. И с цяла една година — по-млада.

Заради Джулия Кейси откри, че нуждата ѝ да побеждава е като нуждата да диша. Ако не беше първа, тя сигурно би се задушила.

Кейси упорито работеше, за да отстои първото си място. Но вече не успяваше. Защото Джулия я превъзхождаше. Тя беше по-умна, дори

понякога можеше да бъде и по-хубава. Но беше срамежлива и наивна. Не осъзнаваше силата на главозамайващата си чувственост, не подозираше за своята красота. По тази причина Кейси бързо възстанови титлата си на красавицата на „Карлтън“. Ако Джулия беше влюбена в себе си, щеше да се получи по-вълнуващо състезание: сияйната златиста красота на Кейси — срещу знойната тъмнокоса съблазнителност на Джулия.

Кейси запази позицията си на най-хубаво момиче в „Карлтън“, но загуби другата си корона. Вече не беше най-умната. На всеки изпит, при всяко есе, при всеки тест Джулия я превъзхождаше. Не с много, само с една-две точки. Но беше по-добрата. Учителите, които преди се възхищаваха от Кейси, сега забравиха за нея. Кейси дълбаеше, работеше упорито, до изтощение, и скъси дистанцията. И все пак оценките на Джулия бяха по-високи!

А непрактичната натрапница прекарваше дълги часове в мечтание. Вместо да флиртува и да завързва приятелства, тя четеше романите на Шарлот Бронте и Джейн Остин. Дори и не подозираше за конкуренцията, която щеше да предизвика, ако се опиташе да поведе битка.

Кейси обаче поведе студена война. В основата ѝ беше шпионажът. Умът ѝ се забавляваше със саботажи. Измисляше умни и непочтени пътища да хвърли своя противник в капан.

Момчетата в „Карлтън“ биха дали всичко, за да спечелят вниманието на Кейси. Уверената, надарена, главозамайваща Кейси беше кралицата. Тя ги подтикна да опитат с Джулия. Но не успяха дори да се докоснат до нея. „Тя сякаш е от друга планета, Кейс!“, възкликваха те озадачени и разочаровани. „Съжаляваме, но тя наистина е извънземно.“

Джулия живееше в някакъв друг свят, в друга епоха — на учтивост и романтичност.

Накрая Кейси реши сама да се сближи с Джулия. Не за да ѝ стане приятелка, естествено, а за да следи действията на врага. Тя я покани в жилището си в Сан Франциско, на парти край брега, в края на седмицата. Джулия стеснително благодари и отклони поканата. Обясни, че след училище и в почивните дни трябва да работи.

— Да учиш? — беше попитала Кейси.

— Не — беше отговорила Джулия, очите ѝ гледаха невинно. — Да работя.

„Глупости!“ Кейси не ѝ беше повярвала. Джулия със сигурност използваше всяка секунда единствено за да учи. Никога — да се забавлява. Ето как печелеше битките.

Един ден Кейси подкара своето Беемве след колата, която превозваше ученичката между Бъркли и Атъргън. Ако изобличеше Джулия в лъжа, това щеше да бъде някаква победа, все пак.

Но Джулия не лъжеше. Петнадесет минути, след като беше слязла пред малка, разнебитена къща, излезе оттам. Облечена в кафява униформа, тя се запъти към една сергия със сандвичи, където работеше. Противничката ѝ научи, че тя трябва да е там три дни от седмицата и всеки уикенд.

Грозни, плашещи чувства разтърсиха красивото тяло на Кейси. Ужасни мисли обладаха съзнанието ѝ. Мисли на ревност, омраза и безсилие.

Очевидно Кейси не можеше да победи, колкото и да се напруга. Беше опитала всичко, но Джулия се беше оказала по-добрата.

Имаше ли други начини да провали Джулия? Ако например нещо ѝ се случи? Ако изпадне в кома или умре?

Кейси ненавиждаше тези мисли, презираше се заради тях. Това я накара да намрази Джулия още повече. Кейси не можеше да си представи, че ще осъществи злокобните си мисли. Но искаше Джулия да пострада. Мечтаеше за някаква лоша поличба...

Тогава се случи чудото и тя победи без усилие. През пролетта на последната им година Джулия просто изчезна. Отначало загадъчно отсъстваше от клас всеки петък и понеделник. След това през май тя като че ли просто се изпари. Директорът им обясни, че е напуснала по лични причини. Взела си била устните изпити, преди да прекъсне, за да имала шанс за дипломиране. Въпреки че не била получила диплома, тя имала право на курсова работа през пролетта.

Това означаваше, че Джулия се е дипломирала втора, след Кейси. И не тя щеше да прочете прощалното слово пред завършващите. Кейси, а не Джулия, се обърна към съучениците си. Най-умната гимназистка в областта уверено им пожела успех в живота.

Кейси победи, но тази победа горчеше. Горчеше от грозната истина, която беше научила за себе си: отчайващата нужда винаги да

печели.

През лятото, преди да запише първи курс в „Бъркли“, тя се подготвяше за следващата фаза от своя живот. Никога обаче нямаше да допусне да бъде въввлечена в подобно състезание. В колежа, в правния факултет и като практикуващ юрист щеше да има и други Джулии, убеждаваше се Кейси. Тя не беше най-добрата и не можеше вечно да побеждава.

Подчинявайки духа си на тази истина, тя се подготви да посреща загубите снизходително, така както посрещаше и успехите.

През следващите десет години нито жена, нито мъж се опитаха да застрашат победите на Кейси. Тя се дипломира първа в „Бъркли“ и в Правния факултет в Хестинг. Спечели и рекорден брой дела по време на тригодишната си практика в районния съд в Сан Франциско.

През тези години животът на Кейси отново беше измамно лесен. Джулия беше просто един тревожещ спомен, фантом. Едно напрежение, което затихваше.

Но не беше забравено.

Какво се беше случило с Джулия? С какво се занимаваше сега? Дали не беше станала писателка? Тя притежаваше изключителен талант да пише. „Господи, не ѝ позволявай да стане адвокат!“

Нищо чудно Джулия да се занимаваше и с двете — да пише и да практикува право. Тя можеше да се справя с всичко. Ами ако е завършила Харвардския юридически факултет? Кейси внимателно беше прегледала годишниците на Университета. Това, че не беше открила името ѝ сред дипломираните адвокати, беше добре. Но все пак не беше спокойна.

Джулия сигурно работеше някъде. Какво ли щеше да стане, ако двете застанеха от двете страни на съда? Коя от тях щеше да победи?

Кейси знаеше. Джулия отново щеше да бъде по-добрата.

И сега, на изпълнената с благоухания тераса, в меката юнска вечер, Кейси се срещна очи в очи със своя отколешен враг. Там беше и още по-големият ѝ неприятел. Той беше вътре в нея: неистовото желание да бъде на върха!

Неприятните емоции се вихреха, но Кейси ги овладя: умът — над чувствата; фактите — над фантазията! Джулия беше тук, но тя не

беше адвокат. Не представляваше заплаха.

Подгрята от прекалено многото бърбън и за момента надвила над чувствата си, Кейси реши да приключи с проблема си завинаги. Тя ще прогони злите демони. Ще ги заслепи с червено-златните лъчи на слънцето. Ще ги филтрира през клоните на дърветата.

— Има нещо, което трябва да призная на Джулия — започна Кейси смело. Тя премести поглед от разтревожената Джулия към заинтригувания Едмънд, шегувайки се меко: — Едмънд, как си приготвил тази напитка? Уискито ме подтиква към изповед.

— Когато ме помоли за бърбън, не съм добавял нищо към него, Кейси.

— О! — усмихна се тя. — Добре. Май за в бъдеще ще трябва да се подложа на въздържание.

— Какво е това признание, Кейси? — попита безстрастно Джефри, като си наля втора голяма доза скоч.

— Кейси...

— Джулия, не искам да кажа нищо лошо за теб. А и как иначе би могло да бъде? Това засяга мен. — Кейси си пое въздух и погледна в предпазливите очи срещу себе си. — Просто ми се струва, че те засегнах в гимназията.

— Но ти винаги си била толкова добра към мен!

„Добра! Джулия, не хитрувай. Толкова ли не си могла да разбереш, че те мразех!“

— Ти беше страшно умна. Въвлече ме в съперничество.

С упоение Кейси започна да разказва за надареността на Джулия, как накрая трябвало неизбежно да приеме, че тя била най-добрата.

Всички се почувстваха... чудесно. Никой от компанията дори и не подозираше дълбочината на чувствата, които се криеха зад разказа ѝ. Бяха чути единствено благосклонните похвали за Джулия, обвеяни от скъпите спомени. Никой не се досети, че става дума за война.

Кейси с лекота възкресяваше миналото. Не било ли това просто едно момичешко съперничество, надживяно днес? Нещо, над което да се посмееш и после да го забравиш? Самата тя дори вече била харесала Джулия... Дори би могло да станат приятелки!

Едмънд и Пейдж слушаха и се усмихваха. Изобщо не бяха изненадани от тази информация за скромната им и талантлива приятелка. Кейси продължаваше да набира скорост в превъзнасянето

на Джулия, „чиято слава се носеше далеч из областта“. Заради тях ѝ била предложена стипендия за „Харвард“.

Джефри си наля трето питие, отдалечи се към края на терасата и се загледа в океана.

— Всички мислехме, че ще станеш писателка, Джулия. Сега не пишеш ли? — попита накрая Кейси.

Джулия откъсна разтревожения си поглед от напрегнатата фигура на Джефри и отговори разстроена:

— О, не!

— Да — поправи я усмихнато Пейдж. — От години Джулия пленява децата в Саутхемптън с вълшебните си приказки. За щастие тя ги е записала.

— Но те трябва да станат достояние на света! Единственото нещо, от което има нужда Джулия, е добър илюстратор — загрижено възкликна Кейси.

Джефри и Джулия умело се преструваха по време на вечерята, въпреки че в нея всичко крещеше: „Защо си ядосан, Джефри?“.

А в сърцето на съпруга ѝ сякаш бе забит нож.

— Колко време ще останеш в „Сийклиф“, Кейси? — попита учтиво Джулия.

— До края на август. Последната седмица на месеца обаче ще прекарам в апартамента си в града — имам работа в съда. През уикенда ще се върна за партито в клуба.

— Тържеството — поясни Пейдж — е в чест на Кейси.

— Това е много мило от ваша страна. — Кейси разбираше, че разточителната вечеря, която Пейдж и Едмънд организираха за нея, беше повече от любезност. Това беше добър бизнес. Смело представяне на най-новия член на престижната адвокатска кантора на Едмънд. На партито бяха поканени най-влиятелните личности от Саутхемптън и Манхатън.

— Кога ще получиш резултатите от изпита?

— В началото на октомври.

— Тя обаче започва работа веднага след Деня на труда — добави Едмънд. Той потвърди това, което всички знаеха. Кейси щеше да

издържи без проблем изпита за районния съд в Ню Йорк. — Между другото, Кейси ще защитава адвокатската кантора на Елиот Барнес.

— Така ли? — За първи път тази вечер Джефри проявяваше някакъв интерес.

Адвокатурата на Елиот Барнес вече беше добила популярност. Случаите, с които се занимаваше, бяха изключително сложни. Адвокатите на Елиот убедително се бяха изправили срещу един от най-влиятелните политици в страната, уличен във взимане на подкупи и рекет. След този случай Барнес внезапно беше обвинен в измама. Всички очакваха да оттегли обвинението, но той очевидно беше решил да продължи издирването.

Фирмата „Спенсър и Куин“, убедена в невинността на Барнес, се беше заела със защитата му. Кейси Инглиш щеше да бъде водещият защитник. Това щеше да бъде първото й голямо изпитание.

— Да — отговори Едмънд на въпроса на Джефри. — Това е голям случай.

— Наистина е такъв. — Джефри се обърна към Кейси. — Три години сте работила в районната адвокатура на Сан Франциско и сега първото ви изпитание ще бъде срещу Манхатънската районна адвокатура?

— Трябва да се науча да седя в противоположните страни на залата — отговори самоуверено Кейси. — Но ще бъда винаги на една страна. На страната на справедливостта.

— Колко още тайни имаш, Джулия?

Двамата стояха един срещу друг в романтичната си спалня. Джефри не беше посегнал веднага да съблече роклята й, както беше обещал. Всичко се беше променило. Гласът му беше спокоен, но смразяващ.

— Тайни?

— Лъжи.

— Джефри, не те разбирам.

— Така ли? Това не е ли странно за умница като тебе?

— Моля те да ми обясниш!

— Получила си пълна стипендия за едно от най-престижните частни училища в страната, в света! А си ми казвала, че за теб

дипломирането ти в гимназията и постъпването ти в колеж нямали значение.

— Това не беше лъжа, Джефри. Отидох в „Карлтън“ само защото ми предложиха стипендия.

— Ти си била отлична ученичка, затова са ти предложили стипендия.

— Правех най-доброто. Бях им задължена, защото се отнесоха така добре с мен.

— Как си се дипломирала, Джулия? По пощата? Когато е пристигнала дипломата ти, си я скрила?

— Не, Джефри. Седмица преди женитбата ни си взех устните изпити. Вероятно са изпратили дипломата на леля ми. Никога не съм я виждала.

— Защо никога не си ми признала, че си се дипломирала?

— Казвал си ми, че това не те интересува. Но все пак се оказва, че е важно за теб! Искаш да бъда като Кейси или като Пейдж, нали?

— Не! Единственото, което ме е интересувало, е било да ми казваш истината.

— Това е истината, Джефри, защо не можеш да ми повярваш?

— Заради лъжите, в които сме живели и продължаваме да живеем!

— С какви лъжи сме живели?

— Ти ще ми кажеш, Джулия. Те са твой патент.

Но тя само го гледаше и трепереше от гнева му. Джефри я чакаше да заговори. Внезапно почувства ужасяващата сила на своя гняв. Беше заприличал на ранено животно, подивяло от болка, способно да атакува дори тези, които обича.

— Къде отиваш? — измъчено и отчаяно го попита Джулия, виждайки го да измъква дънките и маратонките си от дрешника.

— Имам нужда да бъда далеч от тебе!

Джефри набързо се преоблече в облицованата с дъб библиотека. След това излезе навън и започна да тича. Беше пробягал близо два километра през гъстата гора, когато осъзна, че се е насочил към скалите над океана. На това място беше търсил отговори като момче.

Стъпките му се осветяваха от луната, която беше единственият свидетел на тяхната интимност миналата вечер. Но сега наоколо беше пълно със сенки. Приличаха на тъмна пелена, спуснала се над тяхната любов. Тази вечер Джефри беше разбрал, че пукнатината не беше само една. Той не можеше да си обясни защо Джулия пази тайни от него. Защо например ѝ е трябвало да крие и „Карлтън“?

Джефри видя светлините на „Сийклиф“. По време на вечерята всички бяха обещали на Кейси абсолютно уединение. Тя можеше да се пече или да бяга гола по белия пясък на плажа и никакви очи нямаше да я наблюдават. Тази вечер може би тя се събличаше на лунната светлина, забравила да спусне завесите?

Но Кейси беше затъмнила стаята си и Джефри виждаше само сенки. За един отчаян миг само почувства порив да нахлуе при нея и да я засипе с изгарящите го въпроси: „Каж ми, Кейси, кого е обичала Джулия в «Карлтън»? Ти видя Мери, когато дойде да ни пожелае лека нощ. Дали не прилича поразително на някого, когото си познавала? Може би на учител, чиято кариера би рухнала от скандала с шестнадесетгодишната ученичка? Или на директора, разрешил ѝ да се дипломира след устните изпити?“

Дали Кейси Инглиш знаеше причината за измамата на Джулия? Може би. Но Джефри не би могъл да въвлече чужд човек в интимния си живот!

Той тичаше по пясъчната ивица на брега. Всяка клетка от тялото му крещеше от изтощение и стенеше за почивка, но той не обръщаше внимание на агонизиращите викове и тичаше все по-далеч и все по-бързо...

Три часа по-късно, дълго след като светлините на „Сийклиф“ бяха загасени, Джефри се върна в „Белведере“ при Джулия.

Въпреки успокоителното благоухание на лятната нощ тя тръпнеше под завивките и се вслушваше в шума от душа. Очакваше, че следващото, което ще чуе, е, че Джефри се облича и излиза.

Но Джефри не излезе, а се приближи тихо до леглото.

В брака им нямаше правила за битки. Нямаше ритуали, които трябваше да спазват, след като са се скарали, защото никога не се караха. На Джулия и през ум не ѝ мина да се престори на заспала, да

му обърне гръб, да се сърди, да играе. Джефри беше нейното сърце, нейната любов, нейният живот. Вместо да се обърне настрана, Джулия смело срещна погледа му, готова отново да се опита да отговаря на объркващите му въпроси.

Те бяха същите. Джулия даде същите отговори. Единствените, които би могла да му предложи, защото те бяха истината.

— Защо не си ми казала, че си учила в „Карлтън“, Джулия?

— Защото това нямаше значение за мен. Единственото, което ме интересуваше, беше да бъда с теб.

— И да родиш Мери? — Гласът на Джефри беше спокоен, но думите му звучаха обвинително.

— Да. Да бъда с теб и да имаме Мери. — Джулия замълча. После колебливо попита: — Джефри?

— Да? „Каж ми, Джулия. Моля те, кажи ми истината!“

— Ти ще ни напуснеш ли?

— Да ви напусна? — повтори тихо Джефри. Беше слисан от въпроса ѝ и от страха в гласа ѝ. Да я напусне? Той беше този, който се чувстваше предаден и уязвен. На Джулия принадлежеше сърцето му, цялото. Но той нямаше нейното. — Никога няма да ви напусна!

Докато изричаше тези думи, Джефри се чудеше дали сега той не беше започнал да лъже. „Някой ден, за да оцелея, Джулия, може и да те напусна. Не мога да се доверя на любовта ти и това ме убива!“

Те правиха любов внимателно, с премерена нежност и учтиви усмивки. И двамата искаха любов, само любов, винаги любов. И докато търсеха пътища да направят обичта си силна и цялостна отново, си спомняха обещанията, които си бяха дали в деня на годишнината им преди месец.

— Това лято ще бъда много зает — ѝ събщи Джефри, когато ѝ се обади от работата си в понеделник следобед. — Трябва да замина в Европа, за да отразявам посещението на президента в страните от Източния блок. В Париж пък ще се чества двестагодишнината на Бастилията, по същото време там ще се проведе и икономическа конференция.

— Ясно. Ще имаш много нощни предавания и специални репортажи. Разбирам те, Джефри — унило отговори Джулия. Джефри

се опитваше да ѝ каже, че нямаше да намери време да бъдат семейство. Въпреки че се беше показал радостен от урока по езда на Мери, той не беше щастлив.

— Не, скъпа, не разбираш. Лятото ми ще бъде наистина много ангажирано, но през втората седмица на септември ще бъда в отпуск. Току-що се обадох в училището на Мери. Учебната година няма да започне до 18 септември. Имаме една седмица да бъдем заедно. — Джефри се беше опитал да си „открадне“ и седмицата преди тази. Тогаваше да пътува в командировка, но нямаше кой да го замести в емисията „Светът тази вечер“. Истинските татковци отдавна бяха заявили отпуските си за юли и август. — Ще бъда изцяло ваш тази седмица, Джули. Може да правите с мен, каквото пожелаете.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Това означава, че ще си бъдеш у дома за рождения ден на Мери. О, Джефри, благодаря ти!

— За нищо, скъпа.

— Ти ми дължиш меден месец — прошепна Джулия след малко.

— Можеш да си избереш времето.

— Днес подадох документи за паспорт. Мисля си за октомври или ноември. След като Мери тръгне на училище. — Това бяха смели думи, казани от сърце. Защото тя го обичаше ужасно много. Правеше любовно обещание, за да прогони страховете си.

— Както кажеш, Джули. Когато си готова.

ГЛАВА 9

На сутринта, след вечерята в „Съмърсет“, Кейси си състави план за времето в „Сийклиф“. Скицира заниманията си: кога ще прави гимнастика, кога ще се храни, какво ще яде.

Това беше продължение на дисциплинирания ѝ начин на живот. Тя винаги изпълняваше предназначенията, всяка сутрин и всяка вечер. Нямаше значение колко рано или късно беше, или колко изморена се чувстваше. Талията ѝ беше слаба, мускулите на краката и ръцете — тренирани, а гърдите — стегнати. Кейси позволяваше в здравето ѝ, сексапилно тяло да влиза само здравословна храна. Внимателно поддържаше и идеален тен. Тя знаеше, че излишъците от слънце са вредни, но също така бе убедена, че лекият златист нюанс подчертава блестящата ѝ руса коса. И освен това създава илюзията, че успехите ѝ са постигнати без усилие, че тя прекарва дълги часове да мързелува под слънцето.

Тя прецизираше до крайност пледоариите си в съда. Премисляше ги многократно, докато педантично изписаните изречения станеха естествени. Дори опонентите ѝ се възхищаваха на нейната перфектна и лека реч. Думите, които изговаряше в съдебната зала не бяха случайни, а и тя не изглеждаше случайна.

За различните случаи се променяше и видът ѝ. Всичко зависеше от степента на изпитание пред адвоката, съдебния заседател, съветника. Заплатата на младите юристи в районния съд е скромна. Но всеки знаеше, че Кейси е богата наследница. Месечният доход от капиталите ѝ далеч надхвърляше годишната ѝ заплата. Кейси не работеше за пари. Дрехите ѝ бяха от „Шанел“, „Сейнт Дилиан“, „Льо Крильон“ и „Диор“. Бижутата ѝ — от „Тифани“ и „Шръв“. Часовниците — от „Ибел“, „Чонърд“ и „Бланкиейн“. Понякога носеше очила с рамка от костенурка или с телени рамки от колекцията на Ан Клайн.

Поразителната ѝ коса допълваше цялостния ефект. Тя можеше да бъде вдигната на строг кок, вързана на конска опашка или пусната свободно. Каскада от злато, целуната от слънцето.

Преди да влезе в съдебната зала, Кейси с часове се ровеше в конкретния случай, за да подготви най-добрата защита. Допълнително отделяше дълги часове, за да подготви и себе си.

Кейси искаше винаги да я виждат красива, нежна и женствена. Тя можеше да сменя вида си, защото наистина ставаше дума за свободата, нали? Не беше ли истинската независимост в това да бъде красива, ако пожелае? И нежна, ако пожелае? И женствена? Не беше ли истинската свобода на жената в това да бъде всичко онова, което пожелае?

Лятото на Кейси в Саутхемптън би трябвало да бъде спокойно. Тя беше получила обещание за абсолютно уединение. Нямахше да има досадни натрапници.

Само че имаше досадници. В главата ѝ се въртяха мисли и я тласкаха към опасна територия. Джулия...

„Защо постоянно мисля за нея?, чудеше се настойчиво Кейси. Джулия е история. Демон, от който съм се освободила.“

Джулия вече не беше заплаха. Само дете беше победила. Джефри Лоурънс, който можеше да има всяка жена на света, беше избрал именно нея. И се виждаше колко много я обича. Кейси беше усетила любовта му към Джулия в мига, когато тя се беше появила на терасата. Цяла вечер беше наблюдавала очите му и беше открила в тях и нежност, и желание, граничещо с болка.

Да бъдеш обичан толкова много! Да бъдеш обичан за това, че си ти!

Да, красотата на Джулия бе разцъфтяла от чувството на Джефри. Днешната млада жена беше просто една женствена версия на срамежливото и надарено момиче, несъзнателно измъчвало Кейси в гимназията. Джулия не беше се променила. Тя просто беше намерила мъжа. Забележителният мъж, който я обичаше всеотдайно и страстно.

„Дали някога ще ме обикнат такава, каквато съм?“

Мнозина се бяха влюбвали в нея, разбира се. Богати, красиви, влиятелни, те не бяха се изплашили от успеха ѝ. Бяха запленили от провокиращите думи и съблазнителните ѝ усмивки, подбирани толкова внимателно, колкото по време на представленията ѝ в съда.

Но дали всичките тези мъже бяха влюбени в нея, или в талантливата актриса? И защо тя самата никога не обикна нито един от тях? Защо, въпреки своя триумф и брилянтно изиграни роли, никога не

беше почувствала радостта, трескавото желание и тръпките на щастieto?

Може би Кейси и талантливата актриса бяха една и съща жена? Винаги на върха, но неизменно тъжна. Обречена да живее почти по военному. Да не чувства никаква страст и на практика да няма време за самата себе си.

„Не може да няма и друга Кейси“, нахлуха в нея объркващи мисли. Та нали едно време имаше едно малко момиче, което обичаше да тича по брега, да играе на гоненица с вълните и да преследва слънцето? Беше ли все още живо то? Беше ли жива онази Кейси, която можеше да изостави учебниците по право, защото хоризонтът я мамеше?

Да! Малкото момиче беше живо и сега тичаше по следите на вятъра, след залязващото слънце. Пясъкът по брега беше толкова нежен и топъл под босите му стъпала! Половин километър, после един. Без умора, без болка. Тя танцуваше жизнерадостна и свободна...

След това внезапно плажът свърши. Превърна се в масивна стена от подгизнали скали. Само една тясна ивица снежнобял пясък се протягаше като език в морето. Ако искаше да види залеза, Кейси трябваше да застане на най-отдалечения участък на ивицата. Изправена върху един каменен блок, тя се напрягаше да улови пропадащия диск на слънцето. Огромни, въртящи се вълни целуваха камъка и я пръскаха с топъл душ.

Влажната горещина върху лицето на Кейси, примесена с морските пръски, беше топлината на собствените ѝ сълзи. Кейси, която никога не плачеше, сега ридаше.

Една самотна фигура — на фона на умиращия залез. Кейси плачеше. Защото се беше провалила. Защото огненото кълбо се беше скрило от погледа ѝ. Защото преследваше нещо неуловимо — себе си, своето щастие, свободата си.

Патрик вдиша топлия солен въздух и се потопи в ободряващото усещане за покой.

Спокойствието беше рядък гост в бурния му живот. Нощен гост, омаен и измамен. Лъжливо успокоение в центъра на развихрил се ураган.

И преди беше имало моменти на покой. Патрик се беше опитвал упорито да ги задържи, но те винаги му се бяха изплъзвали. Не очакваше вече спокойствие. Никога. Веднъж го беше имал, но му се беше наложило пак да бяга. Преди три месеца отново слънчев лъч беше пробил сивото небе.

В оня мартенски ден Патрик беше спрял с пикапа си в Ню Джърси. Търсеше работа. Щеше да пита за фургон, който се нуждае от втори шофьор. Или може би щеше да открие самотен работник, който имаше нужда от помощ за разтоварване. Така беше живял почти пет години. Пътуваше из страната, живееше от работа до работа, сменяше си името. Нямаше дом.

Патрик никога не беше имал дом.

Докато пиеше кафето си, той се беше загледал в един брой на „Ню Йорк таймс“. Нещо го беше накарало да обърне на обявите за работа. Това беше един вид мазохизъм, безжалостно себенапомняне за неговата зла съдба. Никога нямаше да си намери подходяща работа. За нея се изискваше документ за самоличност и удостоверение за раждане.

„Търси се спешно инструктор по езда. Изисква се опитност. Клубът в Саутхемптън. Телефон...“

Когато прочете обявата, сърцето му се разтупа. Само ако можеше отново да язди! Тогава би бил близко до спокойствието, до истинския дом.

Клубът в Саутхемптън. Патрик се беше състезавал за голямата награда на Саутхемптън. Дали тогава се беше конкурирал с ездач от някой престижен клуб? Не, беше сигурен. Така беше по-безопасно, защото никой нямаше да го разпознае.

„Изисква се опитност.“ Патрик никога не беше взимал уроци по езда, но беше шампион. Така че можеше да заблуждава за своя опит, да даде фалшиви препоръчителни, ако трябва. Оставаше му да се надява, че някой от клуба в Саутхемптън отчаяно се нуждаеше точно от него.

Този някой беше управителят и наистина спешно търсеше инструктор по езда. Започваше пролетната ваканция. Тя обикновено беше една седмица, но сега щеше да се проточи от средата на март до средата на април. В тези дни децата и внуците в Саутхемптън щяха да

нахлуят в конюшната за уроци. А човекът, който трябваше да ги обучава, току-що се бе преместил в друг град.

Три часа след като беше набрал телефонния номер, Патрик седеше в кабинета на управителя. Беше се опитал да си уговори среща за утрешния ден, за да се направи на по-представителен. Дотогава щеше да изхарчи всичките си трудно спечелени 220 долара, да се подстриже и да си купи подходящи дрехи. Патрик знаеше, че клиентите са много богати. Той трябваше да носи елегантни, ушити по поръчка костюми, да се изразява учтиво. Накратко — да се превърне в хамелеон. Всеки трябваше да мисли, че той също е бил роден с богатство и привилегии. Че е завършил подготвително училище на изток, след това „Харвард“ или „Йейл“. Че е прекарвал ваканциите по спортните площадки на Европа. Управителят на клуба обаче не му даде възможност да се облече от „Брукс Брадърс“ или поне да подреже своята антрацитночерна коса.

Патрик се носеше с работническия влак към Саутхемптън, като си мислеше, че когато практикуваха, най-добрите ездачи на света носеха дънки, а не бричове.

Той познаваше навиците на богатите, защото някога беше сред тях. Знаеше и за най-добрите ездачи, защото някога беше един от тях.

— Обучавали ли сте в езда? — попита го управителят. Гледаше Патрик недоверчиво, но очевидно му беше приятно, че говорът на кандидата беше изискан, че нямаше прекалено дълга коса и овехтели дънки.

— Да.

— Къде?

— Къде ли не!

— Работата е само за един месец. — Управителят реши да не иска препоръчителни. Имаше нужда от някой, който да започне още от утре. След пролетната ваканция щеше да има цели два месеца, за да открие някой по-подходящ за летния сезон.

— В брой ли ще ми се плаща?

— Ако вие желаете това.

— Да. И още нещо. След като ще работя един месец тук, трябва да се настаня някъде. Мога да спя в конюшната и да се къпя в

съблекалнята.

— В конюшната има апартамент. Малък е, но е удобен. Може да го ползвате.

Патрик Джеймс започна работа. Управителят очакваше от непознатия да има оплаквания. Беше приготвил и отговора си: „Наел съм го само за един месец“. Но единственото, което чуваше за новия инструктор, бяха похвали. Той се оказа търпелив, неуморим, отличен учител. Дори дънките, дочените ризи и очуканите му ботуши бяха приети с одобрение. Каубойският вид на Патрик се превърна в нещо като всеобща мода. Скъпите пуловери за езда, ленените бричове, копринените блузи с поло яка и ловджийските ботуши лежах в дрешниците на богатите имения. Дори бижутата — диаманти, сапфири, смарагди и рубини — бяха зарязани в стенните сейфове зад картините на импресионистите.

Патрик не жалеше силите си, за да обучава юношите. В свободното си време, за да изкара допълнително пари, той работеше като сервитьор на разточителните партита, давани в клуба.

В края на пролетната ваканция управителят го помоли да остане. Той прие предложението, без да се тревожи от неговата неопределеност. Отказвайки се от твърда заплата, той се чувстваше по-малко обвързан. Получаваше процент от всеки урок, както и възнаграждение за работата си като сервитьор. Имаше право да живее в малкия апартамент, без да плаща наем. А вкусната храна в ресторанта можеше да бъде пропускана.

Откакто беше постъпил на работа в конюшната, не му бяха искали никакви документи. Не беше попълвал официална молба за постъпване и не беше подписвал договор. Можеха да го уволнят без предупреждение. Но и той можеше да напусне без предупреждение.

Управителят се надяваше, че дотам няма да се стигне. Той беше заинтригуван от новия си инструктор, толкова различен от хората, които обикновено наемаше. През лятото другите инструктори обикновено се увличаха по яhti, тенис и плуване. Патрик беше красив, много красив. Въпреки изисканите му изрази, около него имаше нещо диво. Управителят беше сигурен, че богатите хубавици щяха да закръжат около красивия инструктор по езда. Но щеше ли Патрик да бъде благоразумен? Щеше ли да спазва правилата?

Жените винаги бяха искали Патрик. Той също не ги избягваше. Поне някои от тях. Онези, с които му се бе искало да сподели самотата си. За него сексът винаги е бил чудесно удоволствие. Скъпоценна свобода, подарък на интимността. Сериозен и радостен избор...

До преди пет години, когато Патрик беше предпочел да каже „не“ на една красива млада богаташка. Това му бе коствало всичко — свободата, мечтите, шансът му за спокойствие.

От пет години Патрик бягаше. И сега, понеже отново се занимаваше с езда, беше пак сред богати и влиятелни хора, които трябваше да обслужва. И красивите жени на Саутхемптън, като онази богата наследница, го желаеха. Искане да го получат като играчка за удоволствие. Когато те кажат, защото те избираха.

Някога Патрик беше предпочел да каже „не“. Този отказ му беше отнел всичко. Сега обаче нямаше какво повече да губи, освен спокойствието си. Ако кажеше „не“, просто трябваше да бъде готов отново да излети.

А ако кажеше „да“? Ако задоволи нечии капризи? Ако приемеше подаръците? Нямаше какво повече да губи, освен самоуважението си. Своето нищожно право да избира.

Патрик избра да каже „не“ на жените от Саутхемптън. Някога към капризната млада наследница той не беше нежен. Сега неговите откази отново бяха навъсени и категорични. Това също даваше нежелан резултат. Съблазънта ставаше по-настоятелна, играта — повълнуваща, отплатата — по-ценна. Презрението на Патрик мамеше, упоритостта му привличаше, необуздаността му възбуждаше. И докато всички искаха да го опитомят, малко неочаквано за себе си, Патрик откри тайната на оцеляването си на новото място. Той просто каза на поредната натрапница, че е обвързан и че е верен на жената, която обича. Това не беше лъжа. Патрик знаеше, че ако някога се влюби, нямаше да изневерява.

Той откри, че предаността беше идеал за тези жени, които търсеха единствено удоволствието. Омъжени жени, чиято невярност е причинена от нещастни бракове. Неомъжени жени, които копнееха за любов. Беше им казал, че има приятелка, на която иска да е верен. И го бяха оставили на мира. Така беше оцелял сред богатите и привилегированите. Нещо повече — беше намерил спокойствие.

Покой. Покой сред хората, които презираше.

Патрик се взираше в блъскащите се по брега вълни. Почувствал нетърпението и силата на жребеца под себе си, за миг той пожела да пришпори великолепното животно и да подгони залязващото слънце. Но първо искаше да гравира тази сцена в съзнанието си. Вечерта, като се върнеше в апартамента си, щеше да нарисува отнемаща дъха картина на небето, пясъка и океана.

Когато можеше, той идваше по залез-слънце на този бял пясъчен бряг. Беше открил и други идилични места, сред затревените покрайнини на богатите имения. Докато яздеше между стръмните скали и благоуханните поляни, Патрик беше осъзнал, че тези кътчета се бяха превърнали в негови лични убежища.

Но днес той не беше сам. Когато приближаваше мокрите скали на края на полуострова, видя, че там стоеше жена.

Полуостровът... Патрик беше прекарал много вечери да съзерцава драмата на тесния отрязък. Неговият размер, форма, самото му съществуване зависеха от вълните и прилива. Снежнбялата запетая на провлака завършваше доста навътре, в тъмните води. Но когато океанът започваше да се разлива, каменният връх се отделяше от брега, полуостровът се превръщаше в остров, обточен от смъртоносно подводно течение. При най-високите приливи, при пълна луна, островът изчезваше бързо, подобно слънцето в океана...

Сега приливът приближаваше. Непознатата и коварният полуостров вероятно щяха да бъдат погълнати от океана. Патрик пришпори по потока от вода, който беше започнал да отделя полуострова от брега. Каналът още не беше станал дълбок. Тази вечер приливът може би нямаше да погълне изцяло острова. Но жената трябваше да бъде предупредена за евентуалната опасност.

— Здравейте! — извика Патрик, когато приближи достатъчно.

Кейси не беше го чула да се приближава. Ударите на копитата бяха заглушени от мекия пясък, от шума на разбиващите се вълни и объркващата буря в ума ѝ. В един миг над останалите звуци се извиси мъжки глас. Който и да беше този мъж, отдалеч се виждаше, че беше красив. Усмиваше ѝ се извинително, заради това че е нарушил уединението ѝ.

Би трябвало да го поздрави. Когато посегна да избърше влажните си очи, Кейси с облекчение разбра, че сълзите можеха да бъдат възприети и като морски пръски.

Топлите капки, които благородно бяха прикрили сълзите ѝ, бяха направили тънката памучна материя на роклята ѝ прозрачна. Намокрена, тя се прилепваше плътно към нея, разкривайки издайнически чувствените ѝ форми. Когато се обърна, Кейси тръсна глава. Кехлибарените ѝ къдрици затанцуваха под гаснещата слънчева светлина. Огън, запален от огън. Копринените кичури паднаха в пищна покривка върху мокрите ѝ гърди.

„Като раждането на Венера“, помисли си Патрик. Буйната червено-златиста коса скромно бе прикрила съвършено изваяното тяло, което сякаш се издигаше от морето.

— О! — Страните на Кейси поруменяха.

Смутеното ѝ възклицание би могло да се възприеме като нежен поздрав. Кейси можеше мило да мърка. Старателно го беше упражнявала и го пазеше единствено за срещата с някакъв красив мъж. Но сега, пред този поразително привлекателен непознат, мъркането не вървеше.

Защото прелъстителното глезене принадлежеше на другата Кейси. Онази, която не умееше да плаче. Кейси, която никога нямаше да пренебрегне режима си, за да гони слънцето, да бяга по пясъка и да позволи да я намокрят морските пръски. Каквато и да беше причината, тази вечер го нямаше кокетно прошепнатото „Здравейте!“. Само поруменели страни и тромавото „О!“.

— Какво правите тук? — попита тя.

— Предполагам, че съм дошъл да ви спася.

— От какво?

— От прилива.

— Прилива? — Дали не сънуваше? Дали той не беше рицарят в блестящите доспехи, дошъл да я спаси от водния дракон? Но той беше захвърлил ризницата. Беше я заменил с памучна риза, разтворена от топлия океански бриз.

— Елате с мен! — настоя сериозно Патрик.

Кейси почувства вълнуващ порив. Толкова необичаен, толкова прекрасен! Внезапно ѝ се прииска този мъж да я командва, а тя да играе играта, която той беше избрал.

— Добре.

— Яздите ли?

— Да — отговори Кейси неуверено. Беше взимала уроци по езда в Карлтънския клуб. Никога още не беше яздила без седло. — Малко.

— Качете се зад мен и се дръжете.

Патрик доближи коня до големия камък и го задържа, докато тя се покатери върху гърба му.

— Дръжете се — повтори Патрик.

Кейси обви хлабаво ръце около кръста му. Когато стигнаха до канала, вече по-дълбок и по-развълнуван, конят залитна. Почувствала напрежението в силното тяло на животното, Кейси несъзнателно се притисна към Патрик.

Конят се засили и преодоля насъбралата се вода. На брега Патрик бързо успокои животното. След това, обвил кръста на Кейси със силните си ръце, ѝ помогна да слезе на пясъка.

— Това не беше игра — прошепна Кейси, когато се обърна назад и видя какво се беше случило с полуострова.

— Не.

— Мястото, където стоях, е почти изчезнало!

Дали вълшебната битка между галантния рицар и митичния дракон не е била на живот и смърт?, чудеше се Кейси, осъзнала в каква опасност наистина е била. Какво ли щеше да се случи, ако той не беше решил да пояди наблизно?

— Все пак най-високата точка може би няма да потъне тази вечер. Пълнолунието беше преди десет дена и приливът не е много висок. Можете само да се озовете в капан, докато започне отливът. Ако сте добър плувец, щяхте да се доберете до брега. „Или ти наистина си Венера?“

Патрик не можеше да плува. Ако му се случеше да се заклеци на полуострова при пълна луна, той със сигурност щеше да се удави... Ако не съумееше да се задържи за някое парче дърво и приятелското течение да го пренесе на брега, вместо да го притегли към черните дълбини.

— Това не беше игра — повтори тихо Кейси и потръпна от ледените тръпки, преминали през тялото ѝ.

— Аз не играя игри. Студено ли ви е? Искате ли да ви дам ризата си?

— Не, благодаря. Добре съм.

Вечерният въздух беше топъл и памучната рокля беше почти изсъхнала. Далече от угнетяващия спрей на морето, Кейси отново беше прикрита. Настоятелните му сиво-зелени очи оставаха фокусирани единствено върху лицето ѝ. Усмехнати, учудени, спокойни.

— Хубаво.

— Кой сте вие? — попита Кейси. Тя беше по-нетърпелива от него. „Кой си ти, който познаваш фазите на луната и тайните на океана?“

— Патрик Джеймс. А вие?

— Кейси Инглиш.

— Е, Кейси Инглиш, какво правиш на моя бряг?

— Прекарвам лятото в къщичката на скалата.

— Само лятото?

— Да. Точно преди Деня на труда ще се върна в града.

— Какво ще правиш там?

„Ще играя игри. Ще бъда очарователна актриса, която пленява света с брилянтни представления, с чудесни костюми, със законова находчивост и процъфтяваща риторика.“

Патрик беше казал, че не играе игри. Какво щеше да стане, ако с него тя не играе роли? Ако не е Кейси Инглиш — богатата наследница, адвокатката, големият майстор в побеждаването? Ако си останеше просто момичето, танцувало срещу залеза? Ако беше просто Кейси?

— Ще работя. Аз съм работещо момиче. — Кейси разбра, че трябва да обясни защо ще прекара лятото в „Сийклиф“. Никога преди не беше употребявала думата „шеф“. Никога не беше възприемала Едмънд или някой друг от районния съд като началник. Те бяха просто колеги, по-опитни от нея. Но сега каза: — Къщата е собственост на шефа ми. Това лято мога да върша служебната си работа там.

— Това е хубаво. Но тази вечер няма да работиш, нали?

— Няма. — Кейси не беше му казала важните истини за себе си. За своето богатство и за зашеметяващите си успехи. Но ако наистина нямаше да си играе с него, се налагаше да сподели някои важни подробности. — Гонех слънцето, но се загубих сред скалите.

Патрик се поколеба само за миг, мислейки си за своето тайно място. Той би бил щастлив да заведе там тази жена, дошла на брега. За

него беше ясно, че когато пътуването ѝ към слънцето е било блокирано от скалите, тя безстрашно се е запътила към морето. Същото нещо му се беше случвало и на него, той винаги беше избирал пътя нагоре, по скалата. Отдавна вече живееше в близост до смъртоносните вълни.

— Има пътека нагоре. Тя е влажна, но води към една поляна, от която се вижда как слънцето потъва сред дърветата. Искаш ли да ти я покажа?

— Разбира се.

Патрик дръпна юздите на коня, отклонявайки го от основния път. След това поведе Кейси през буен лабиринт от папрати и дървета.

Поляната на Патрик беше един океан от диви цветя, заобиколен с крепости от борове, окъпан от гаснещите златни лъчи. Слънцето изтанцува над дърветата огнен пирует и изчезна сред зеленината и зад себе си остави прощален дар — небосклон в пастелно розово.

Сред благоговейна тишина двамата се сбогуваха с лятното слънце. Нямахше думи, които да опишат красотата, покоя, чудото. Кейси неочаквано усети върху лицето си горещината на сълзите. Не!

— Какво не е наред, Кейси?

— Не знам — прошепна тя истината. След това продължи с лъжливото: — Може би реакция на облекчение от това, което можеше да ми се случи.

Но Патрик не възприе лъжата.

— Ти плачеше и преди това — каза той нежно.

— Да. — Кейси започна да се извинява за сълзите си, но изражението на Патрик я спря. Той изглеждаше загрижен за нея. Не се чувстваше неловко от сълзите ѝ. Съчувствието на Патрик към необяснимите ѝ чувства я накара да се усети едновременно защитена и освободена. Сякаш беше нещо нормално да плачеш, да бъдеш уязвим. — И тогава не знаех защо плача.

— Винаги ли отговаряш така? „Да, винаги. Винаги преди...“

— Предполагам, че не. — Усмивката ѝ беше красива. Тя никога не беше се усмихвала така. Тази усмивка не беше упражнявана пред огледалото. Тя никога не беше я виждала. В противен случай би я пропъдила. — Аз също бих искала да узная.

— Сигурен съм, че след време ще разбереш. Знаеш ли, сълзите невинаги са лошо нещо...

— Така ли? — попита обнадеедена Кейси. За всичките тези 27 години дъщерята на Кърк Карол Инглиш беше узнала единствено, че сълзите са нежелан признак на слабост.

— Аз мисля така. За мен сълзите са дъжд. Понякога нежелан, понякога напоителен. — Патрик се усмихна и добави: — Зависи от това дали си крайбрежен булевард или градина.

Тя се засмя. Преди малко той не ѝ беше разрешил да се удави в соления океан, а сега не ѝ позволяваше да се удави в солените си сълзи. Говореше усмихнат, приятно закачлив, но думите му бяха сериозни.

— Е, ти какво си, Кейси? Цвете или камък?

Предишната Кейси беше от камък. А новата?

— Не знам — прошепна тя. „Но ще открия.“

— Трябва да прибера жребеца в конюшната. Скоро ще се стъмни — каза Патрик, когато розовото небе изсивя.

— Конюшната?

— В клуба на Саутхемптън. Да те изпратя ли донякъде?

— О, благодаря ти.

Тръгнаха обратно към брега, по следите си през ливадата. Когато стигнаха пясъка, спряха за малко и погледнаха към полуострова. От него беше останало едно островче — малко, тъмно възвишение сред въртящите се вълни. Това беше доказателството за целувката на прилива. Но сега не можеше да се каже дали тя е била гальовна или опустошителна.

— Благодаря още веднъж, че ме спаси — каза Кейси, когато стигнаха пътеката за „Сийклиф“.

— Вероятно щеше да се справиш и сама.

— Съжалявам за сълзите.

— Така ли?

— Всъщност не — предположи тихо Кейси. „Не, защото имаше нещо чудодейно пречистващо в чувствата, които се изливаха с тях. Имаше нещо чудесно и в това, че те не те обезпокоиха.“

— По-добре да вървя. Без лунната светлина пътят през гората е много тъмен. Лека нощ, Кейси.

— Лека нощ, Патрик.

Тя дълго гледа след него, докато той се превърна в сянка и изчезна сред дърветата.

Кой беше той? Кой беше този тъмнокос красив непознат, отнесъл се така мъдро към сълзите ѝ? Който познаваше тайните на природата? Поет? Писател? Или адвокат, който прекарваше лятото в подготовка за съда, а в свободното си време галопираше из брега? Сигурно беше от Саутхемптън. Членуваше в клуба и самоуверено я дразнеше, че е нахлула в неговия бряг. Той със сигурност много добре знаеше, че земята тук принадлежи на Едмънд и Джефри. Когато за пръв път беше чула гласа му, тя беше предположила, че е един от двамата. Но Патрик само приличаше на тях — богат, аристократичен, успяващ и влиятелен. Като Едмънд и Джефри. Като нея самата.

Кейси не му беше признала тази незначителна истина за себе си. Но вместо това му беше казала по-важни неща. Беше му позволила да види сълзите ѝ.

Сега, когато сянката на Патрик избледня в сивотата на нощта, това крехко чувство също беше изчезнало.

Патрик си беше отишъл... И нямаше да се върне.

Тя все пак трябваше да си поиграе с него. Да го омае, да го съблазни. Не трябваше да допуска той да я вижда объркана, уязвена, разплакана...

ГЛАВА 10

— Здравей, Даяна!

— Чейс?

Двамата не бяха се чували повече от месец. Докато се оформяха документите за развода, бяха се свързвали чрез адвокатите си. Разтрогването на брака между Даяна Шепърд и Чейс Андрюс беше лесна работа. Формалностите бяха свързани единствено с разделяне на значителното им състояние. Как ѝ се искаше на Даяна и болката да бъде така лесно облекчена!

Беше се надявала, че Чейс ще се обади. Имаше нужда да чуе гласа му, да разбере дали в него има гняв и горчилка. За самата нея загубата на любовта на съпруга ѝ беше достатъчно болезнена.

„Би трябвало Чейс да избере по-подходящо време да те уведоми!“, беше отбелязал Джефри Лоурънс онази вечер в кабинета ѝ. Тонът на популярния новинар не беше насмешлив, но това не правеше думите му по-малко язвителни.

Дали наистина Чейс нарочно не беше избрал навечерието на най-важната операция в нейната кариера? Дали така не искаше да ѝ покаже, че прекаленото ѝ посвещаване на работата беше разрушило любовта им? Това изглеждаше толкова обидно, толкова враждебно, толкова необичайно! Мъжът ѝ в никакъв случай не беше отмъстителен. Дори когато беше попадал в неблагоприятни ситуации, винаги реагираше с учтивост и някаква тъга. Но никога — със злоба. И диалогът им чрез адвокатите беше цивилизован и дружелюбен. Чейс настояваше за Даяна да остане апартаментът на „Парк авеню“. От него за пет минути тя стигаше до Мемориалната болница. Не искаше и частица от нейното сърце!...

— Как си, Даяна?

— Вече съм по-добре, Чейс. Все пак се развеждам, което не е много приятно.

— Така е — съгласи се нежно той. — А и неуместните злонамерени клюки в манхатънската преса не помагат.

— Не. Те обаче не биха могли да открият нищо ново, нали?

— Няма какво да се открива, Даяна.

„Знам“, помисли тя. Лакомото издирване на друга жена в живота на Чейс щеше да се окаже безплодно. Чейс винаги ѝ е бил верен. Тя на него — също.

Дали наистина е била? Дали тайната ѝ преданост към отдавнашната любов не беше разрушила брака ѝ?

— Съгласен ли си със споразумението, Чейс? Нали не възразяваш да задържа жилището?

— Ни най-малко. Искам да си осигурена.

— Благодаря ти.

— Даяна, бях в Париж, когато са попълвани документите. Срегнах се с адвокатата си, преди да замина и се разбрахме, щом подготви всичко, да те информира. Дори не бях чул за операцията на съветския посланик. Разбрах за нея, след като се върнах.

— Надявах се да има нещо такова.

— Много съжалявам.

— Всичко е наред. И ти беше атакуван от пресата.

— Да, но не попаднах в капан на живо по телевизията.

— Е, вече е минало. Радвам се, че всичко е станало случайно.

— Кълна се, че е така. — Чейс замълча, пое въздух и продължи:

— Даяна, бих искал да те видя. Имам нещо за теб.

— Аз също, Чейс.

— Удобно ли е тази вечер? След един час?

— Ще те чакам.

Какво трябваше да облече за последната среща с мъжа, който би трябвало да бъде неин съпруг завинаги? Имаше ли подходящи дрехи за такива случаи? Би ли могла и най-известната дизайнерка да даде съвет как да се спазят етикетът?

Чейс беше познавал и обичал Даяна, облечена във всичко и в нищо. В модерните костюми, които носеше през април на бала в Париж. В светлите жизнерадостни рокли, които обличаше под бялата престилка. Във вълнените поли и кашмирени пуловери, които слагаше през уикендите. В копринените нощници, които сваляше с лекота. Но най-много я обичаше съблечена, насаме, в тяхното легло.

Даяна реши да изглежда красива. Толкова красива, колкото умората и напрежението през последните седмици позволяваха. Тя избра вталената си рокля от сапфирена коприна. Само една от любимите на Чейс. Хвана тъмнокестенявите си къдрици със синя кадифена панделка. Охлади бутилка „Дом Периньон“. Докато чакаше на терасата и гледаше светлините на Манхатън, тя се замисли за брака си, който беше приключил.

Този брак имаше шанса да продължи вечно, поне така го бяха планирали двамата с Чейс. Бяха сигурни в любовта си. Не се съмняваха и за миг, че сърцата им бият в идеална хармония и винаги ще бъде така. Чейс обожаваше факта, че съпругата му е съвършен хирург. А Даяна се гордееше с великолепните постройки на Чейс и се възхищаваше на чувството му за отговорност.

„Няма какво да се открива, Даяна!“, беше й казал Чейс. Тя знаеше, че това е самата истина. Чейс не изпитваше нужда друга жена да му дарява удоволствие. И тя имаше нужда само от него. Той беше единственият мъж, който я караше да забрави Сам.

Сам! Десет години, след като я беше напуснал, всичките й връзки бяха помрачавани от спомена за него. През тези години, когато самотата беше ставала нетърпима, тя се беше обръщала към митологичната Даяна — богинята на лова. Отчаяно искаше новото чувство да я отърве от болезнените спомени за изгубената любов. Имаше мъже, които я желяеха и я обичаха. Но тя не успяваше да отговори на чувствата им. Сам беше още в нея. Една мъглява сянка, тежка и черна, която закриваше слънчевата радост, която превръщаше дори любенето в отчаяние.

До преди пет години, когато Чейс Андрюс влезе в живота, в сърцето, в леглото й. Когато Чейс я любеше, чувствителните му устни и знаещите му ръце открадваха всички мисли, спомените, цялата болка. Тя се загубваше... И се откриваше сред привлекателните и властни бездни на собствените си желания.

Чейс искаше Даяна. Само Даяна. Винаги Даяна. И тя искаше Чейс. Чудесният мъж, преоткрил в нея нежността, страстта и радостта, толкова задълго забравени... Един мъж и една жена, които радостно градяха планове за бъдещето.

Чейс обаче провали всичко.

Бяха се споразумели да нямат деца, с тържествена клетва, дадена още преди да се оженят. Строежите на Чейс щяха да бъдат неговите рожби, неговото безсмъртие. А Даяна имаше своята кариера, своите сърца. Тя не се съмняваше, че решението на Чейс е твърдо. Иначе никога нямаше да се омъжи за него. Защото знаеше, че вече никога няма да има деца... Никога нямаше да роди друго дете!

Когато Чейс ѝ каза, че иска деца, всички болезнени спомени за Сам и Джейни нахлуха обратно и започнаха да помрачават любовта.

Даяна никога не беше разказвала на Чейс за Сам. Не беше му признала и за любовния дар на Сам — Джейни, своята обожавана мъртва рожба. Чейс и Даяна не бяха говорили за предишните си влюбвания, така че не беше имало повод Даяна да признае за Джейни, да сподели мъката си с него.

Те нямаха намерение да раждат деца.

Но преди шест месеца Чейс промени намерението си и двамата се окопаха от различни страни на бездната. А тя ставаше все по-дълбока и по-тъмна. Чудесната им любов повехна.

Даяна беше готова да каже на Чейс за Джейни, но не беше честно да иска от него да изостави мечтата си заради нейната трагедия. Беше сигурна, че той ще го направи, ако узнае тайната ѝ. Чейс щеше да престане да я насилва, но това нямаше да означава, че се е отказал. И може би след време дълбокото желание в сърцето му щеше да го накара да опитва пак.

„Ти си имала красива дъщеричка, която е починала, Даяна, щеше да ѝ каже нежно той. Но защо да не можем да си имаме свои собствени деца? Това няма да омаловажи любовта ти към Джейни, да я изличи от твоята памет!“

Тогава Даяна щеше да се изправи пред другата истина. Тя обичаше достатъчно Чейс Андрюс, за да прекара живота си с него. Но не го обичаше достатъчно, за да ражда децата му. Не би могла да си позволи да го обича толкова много, колкото беше обичала Сам.

Затова му беше казала просто: „Не, Чейс. Няма да имаме деца“. И той беше останал с убеждението, че причината е в кариерата ѝ. Двамата разговаряха, молиха се един на друг, плакаха. Накрая Чейс трябваше да решава дали да живее с Даяна без деца, или да се разделят и някога, с някоя друга, да осъществи мечтата си.

Чейс беше направил своя избор. Преди петнадесет години Сам бе сторил същото: „Мога да живея и без теб, Даяна!“.

Чейс също искаше да изглежда привлекателен за нея. Тъмносивият костюм, един от любимите ѝ, добре подходеше на тъмните му очи.

— Здравей! — Зад краткия поздрав се криеха многозначителни чувства. Щастие, че я вижда, защото му е липсвала... Тъга, защото вече я губи. Несигурност, защото той все още се колебае. И желание, защото е толкова хубава и той все още я обича.

— Добре дошъл! — Поздравът на Даяна беше отражение на неговия. Същите чувства. Същите желания. — Влез. Ще пиеш ли шампанско?

— Разбира се.

Чукнаха се с кристалните чаши. Мълчалив тост за неизвестното, в което може би някога отново ще бъдат щастливи?

— Бих искал да заминеш на триседмично пътуване из Европа — каза Чейс, извади дебел плик от джоба на сакото си и ѝ го подаде. — Започва на 8 септември. Предполагам, че след като знаеш предварително, ще успееш да нагласиш работите си.

— Да, но, Чейс...

— Ти трябва да пътуваш, Даяна. Всичко вече е ангажирано и платено.

— И вероятно си ми резервирал първа класа?

— За всяка отсечка от маршрута.

Даяна се усмихна. Чейс я познаваше много добре. Знаеше, че тя никога няма да си позволи луксозна ваканция, въпреки че това не представляваше проблем за нея. Той прекрасно разбираше, че тя има нужда да бъде далеч. Да размисли, да се излекува. Има ли нещо по-красиво от Европа през есента? А и до септември раната вече нямаше да кърви толкова силно.

Да. От опит Даяна знаеше благотворното въздействие на времето. Не че то лекуваше... Но поне вкочаняваше!

До септември тя щеше вече да е готова. Щеше да е достатъчно твърда, за да се изправи пред мисълта, кънтяща в съзнанието ѝ: „Ти се провали. Ти отново не си нужна на мъжа, когото обичаш!“.

Тези мисли изискваха анализ. През септември в Лондон, Париж и из останалите чудесни места тя щеше да търси отговори и облекчение.

— Благодаря ти!

— За нищо.

Това беше подарък от негова страна. А онова, което Даяна имаше за него, идваше от миналото. От началото на тяхната любов. Един дар, който сега трябваше да върне.

— Реших, че е по-добре да вземеш това — каза тя тихо и измъкна четирикратовия диамант от джоба на копринената си рокля.

— Не е необходимо, скъпа.

— Но е по-добре, не мислиш ли?

Даяна му връщаше едно съкровище, принадлежало винаги на неговото семейство. Заедно с пръстена той пое пръстите, които го държаха. Спокойните и талантливи пръсти, които сега трепереха. После нежно я привлече към себе си и още по-нежно я целуна.

От докосването му тя почувства обичайните тръпки на желание и се зачуди дали щяха да се любят. Умовете им си казваха довиждане, сърцата им биеха — въпреки гибелта на тяхната любов, но телата им имаха нужда от целувка, от отнемашо дъха сбогуване. От продължително сбогуване с петте години нестихваща страст. Щеше ли това последно отдаване да облекчи болката?

Даяна не можеше, не желаше да се изгуби отново. Тази вечер, ако те се любеха, това щеше да им донесе само болка.

Тя се отдръпна и изпитателно погледна в очите му. Те бяха толкова тъжни!

— Не мога да го направя, Чейс!

Той нежно обхвана лицето ѝ в дланите си.

— Знам. — След малко тихо добави: — Даяна, страшно съжалявам!

— И аз.

После Чейс си отиде завинаги. Даяна стоеше над светлините на Манхатън, тиха и сама, а отблясъците на града се размиваха от сълзите ѝ.

Беше 4 юли. Десетият ден, след като Патрик беше спасил Кейси.

„Той няма да се върне, повтаряше си Кейси. А и защо трябва да го прави?“

След като беше изчезнал в сенките на нощта, тя се беше погледнала в огледалото. Искаше да прецени опустошителните следи от морето и сълзите. Имаше такива, реши тя, като гледаше разрошената си от вятъра коса, измачканите си дрехи и уязвимите си сини очи. Приличаше на безпризорно дете, приютено от диваци.

Дори Патрик да е бил привлечен от съвършеното ѝ тяло, със сигурност е бил отблъснат от колебливостта в думите ѝ, от треперещата усмивка и горчивите сълзи.

Да, очевидно този красив мъж не беше впечатлен от нея.

Но Кейси не можеше така лесно да се откъсне от новооткритата си същност. Всеки ден тя тичаше по брега и играеше на гоненица с вълните, после пожелаваше лека нощ на слънцето, което потъваше зад скалите. Никога обаче не кривна по обточената с папрати пътека към поляната — вълшебното място на Патрик. Той можеше да бъде там, избрал пътя през гората, за да я избегне.

От дълбините на душата ѝ започваха да изплуват истински чувства. Душата ѝ се потапяше в сантименталност, от която не можеше да се излекува. Едно живително усещане за щастие и радост.

Кейси четеше, когато Патрик почука на вратата.

— Патрик?

— Здравей, Кейси. Как си?

Той прочете отговора в щастливата ѝ усмивка. Непрекъснато беше мислил за нея. Беше се предупреждавал да стои по-надалеч. Тя беше нежна и хубава, а той не можеше да ѝ предложи нищо. Освен неоспоримия факт, че беше очарован от нея и че отчаяно я желаше.

Кейси беше не само в мислите му, но и върху платното му. Беше започнал да я рисува. Опитваше се да задържи ефирния образ на изненаданата и незащитена Венера, обърнала се от морето към него. Патрик беше талантлив художник. Богатото му въображение рисуваше живописни отражения на онзи вълшебен момент. Но сега, като я гледаше, разбираше, че талантът му го е подвел. Тя беше по-нежна и по-красива от спомена му за нея.

— Добре съм, Патрик.

— Чудех се дали би пожелала да погледаш малко илюминации с мене?

— Да. В клуба?

— Не. Нещо истинско. На поляната.

— Сигурно би ми харесало.

Двамата тръгнаха по обветрената пътека. Патрик разгърна едно одеяло, което предварително беше оставил там.

— Залезът е само първото действие. Надявам се да ти хареса и да останеш до края на представлението.

Те наблюдаваха поразителните фойерверки на природата. Потъването на слънцето, издигането на звездите, изгряването на пълната луна. Вслушваха се в звуците на лятната нощ, в музиката на щурците, в песента на нощните птици, в шепота на листата.

— Такава необятност — прошепна Кейси, като гледаше към мастиленото небе. — Кара ме да се чувствам толкова незначителна. „Прави успехите ми обидно маловажни!“

— Наистина ли? Чувствам се достоен да бъда част, макар и малка, от вечността.

— О, Патрик! Какво те прави толкова мъдър?

— Аз не съм мъдър, Кейси.

— Ти знаеш кое е важно и кое — не.

— Така ли?

— Да. — Кейси се усмихна стеснително. — Кое е най-важното нещо на света за теб?

— Моята свобода — отговори Патрик без колебание.

„Свобода, помисли си Кейси. Да, Патрик. Ти си мъдрец.“

— Свободата да правиш какво?

— Свободата да наблюдавам величието на небосвода и океана. Да яздя по белия пясък и... — Патрик внезапно замълча. Точно сега имаше нужда от свобода, която никога не му беше липсвала.

— И?

Той не отговори, а само погледна в хубавите ѝ сини очи и се усмихна нежно. „И свободата да обичам!“

Вече беше полунощ. Двамата стояха пред вратата на нейната къщичка и тогава Патрик я целуна за лека нощ. Преди целувката се беше намръщил, сякаш се колебаеше, но тя видя желанието в очите му. Това беше учтива целувка, едно нежно сбогуване. Докато устните му докосваха нейните, силните му пръсти галеха копирената ѝ коса с изящна деликатност.

„Не трябва да си толкова внимателен с мене, Патрик, мислеше Кейси. Аз имам опит.“

Но опитността ѝ не беше готова да посрещне топлата вълна, която премина през нея от допира му. До този момент тя великолепно играеше ролите си на съблазнителка, която спечелваше сърцата и копнежите на повечето красиви и влиятелни мъже. Кейси също желаше богатите си любовници... докато я докоснеха. След това Кейси не чувстваше нищо. Когато я целуваха и когато я любеха, тя се дразнеше от чуждото удоволствие. Всички тези мъже очакваха от нея да им бъде благодарна, че изкусно я водеха към екстаза. Но въпреки триумфа от прелъстяването тя неизменно изпитваше чувство на провал. Трябваше все пак да има и още нещо. Кейси обаче много добре схващаше, че те се нуждаеха единствено от удоволствие. За нея оставаше усещането за несъвършенство и нещо по-лошо — убедеността, че е студена като лед.

Но с Патрик Кейси не беше така...

Той я целуна и тя отговори на целувката му. Поиска ѝ се още. Нещо повече — искаше да се подчинява на желанията му. Каквито и да бяха те. Но той се отдръпна и я погледна. В погледа му имаше не само красноречиво желание, но и още нещо... Дълбока загриженост.

„Патрик, аз не съм девствена. Или съм?“, питаше се Кейси.

„Какво, по дяволите, правя?, мислеше Патрик. Тя е толкова хубава и аз адски я искам. Но какво право имам да я любя? Какво мога да ѝ обещаю? Каква сигурност ще ѝ предложа? Нищо, освен сигурността, че ще прекарам живота си в криене!“

— Патрик? — Гласът на Кейси като че ли се беше пречупил. Сякаш вече не беше сигурна, че той я желае. Патрик видя трогателната ѝ уязвимост и разбра, че не може да я остави.

— Може ли да те вида отново, Кейси?

— Да.

— Утре до късно имам работа. Удобно ли е вдругиден? Около 9?

- Добре. Какво работиш?
- Обучавам ездачи в клуба.
- А, разбирам.

Но Кейси не разбираше. След като си беше отишъл, тя дълго лежа будна и мисли върху думите му. Той ѝ беше казал, че не играе игри. Но сега играеше. Може би това лято беше инструктор по езда единствено за разнообразие? Но сигурно обикновено караше яхта или мързелуваше по плажовете на Сан Тропе. А може би предпочиташе да управлява своята империя от офиса си в Манхатън?

Кейси се опита да си представи това. Прозрението изведнъж я огря и тя усети учестените удари на сърцето си. Тя и Патрик толкова си приличаха! Всеки от тях беше богат, преуспяващ. Но това лято всеки беше избрал да се освободи от бремето на парите и почестите и да бъде... свободен.

Това лято Патрик Джеймс беше инструктор по езда, а тя — Кейси Инглиш — работещо момиче. Двамата споделяха истинската си същност, а не това колко бяха спечелили или какво бяха постигнали. Това лято Кейси и Патрик споделяха истината на сърцата си, огнените целувки и...

Кейси потръпна, когато си спомни целувката на Патрик. И негласното обещание в чувствената му мъжественост, че техните отношения няма да приключат само с това. Кейси потръпна от желание и страх.

Тя просто жадуваше за този мъж. Но я беше страх да не разочарова и двамата.

Кейси поръча шампанско от областния магазин. Доставка ѝ струваше цяло състояние. Тя им обясни, че това си е жив обир, при положение че е искала само една бутилка от най-евтината им марка. Шампанското струваше 20 долара и беше нещо средно между „Круг“ и „Дом Периньон“.

Кейси не почерпи Патрик само с шампанско. Тя му предложи себе си. Един подарък, който той прие. Галеше я и я любеше толкова нежно, колкото никой преди.

„О, Патрик! Ти дойде да ме спасиш отново, нали?“ Така мислеше Кейси, когато устните му изгаряха нейните и възпламеняваха скритата ѝ чувственост. Но ако тя вече не можеше да бъде спасена? Ако колебливата ѝ еротичност избледнееше и се вкаменеше? От неговите докосвания обаче поривите на желанието избухваха в пламъци. Все погорещи. Ами ако внезапно изчезнеха?

— Патрик, по-бързо!

— Кейси? — Патрик забеляза смесицата от желание и страх върху хубавото ѝ лице и отгатна причината за нейната несигурност. — Няма нужда да бързаме, Кейси.

— Да!

— Не, мила моя, успокой се!

Нежно, внимателно Патрик доказва на Кейси, че желанието няма да изчезне така неочаквано, както се беше появило. Огънят на тяхната любов не беше хитроумен трик или последица от опитните му ръце. Огънят беше истински, запален в сърцата им. Вълшебен, но не магия.

Избликналата чувственост в цялото същество на Кейси не изчезна. Тя ставаше все по-силна и по-дълбока. Като целувките на Патрик. Тя тръпнеше цялата. Милувките му сега вече бяха навсякъде — по устните, по шията, рамената, гърдите. След това затанцуваха там, където на никого преди това не беше позволявала. Там, където никога не беше ги пожелавала.

Кейси не беше от лед. Великолепното усещане нямаше да се изпари. Но когато страстта ѝ стана прекалено силна, направо опустошителна, тя беше захвърлена в нови страхове.

— О, Кейси... — Патрик беше усетил, че тя е недокосната за любов, а не за секс. — Не се бой!

— Патрик, аз...

— Всичко е наред, скъпа. Аз съм с теб!

Той наистина беше с нея. Държеше я в ръцете си, усмихваше се влюбено в очите ѝ, караше я да се чувства защитена. Достатъчно, за да се отдаде на удоволствието без страх. Достатъчно, за да бъде свободна!

— Искам да ме погледнеш — настоя нежно Патрик, когато дишането им се успокои. Кейси се беше свила до него, а кехлибарената

й коса почиваше върху гърдите му. Тя мълчеше и трепереше, скрила се във влажната горещина на сълзите си. — Кейси?

Когато тя вдигна глава, Патрик внимателно отмести косата от очите ѝ.

— Здравей.

— Здравей. — Кейси му се усмихна храбро и стеснително.

— Знаеш ли? Открих, че си цвете.

— Не съм камък?

— Не! — Патрик галювно целуна радостните, напоителни сълзи. Видя радост в незабравченото синьо и после трепет на несигурност. Шепот на недоверие, като че случилото се преди малко никога няма да се повтори.

Той я притисна към себе си. Люби я отново и отново... Тяхната любов щеше да продължи... вечно!

— Какво си сложила тук? — попита Патрик, когато вдигна раницата на Кейси.

Тя беше по-тежка от обикновено. Очевидно в нея имаше нещо повече от одеяла и пуловери, които взимаха за вечерите си на поляната. През изтеклия месец Патрик и Кейси прекарваха почти всяка нощ заедно. На поляната или на брега, ако той можеше да се освободи порано. Или в колибата.

— Шампанско.

— О!

Кейси уважаваше мълчанието на Патрик. Спокойните паузи между техните разговори. Интимната тишина, когато двамата се прегръщаха, след като се бяха любили. Отнемащото дъха възхищение, когато гледаха залеза на слънцето, блясъка на звездите. Кейси разбираше тази влюбена, успокоителна тишина. Но не познаваше мълчанието, което ги придружаваше сега, докато вървяха по брега към поляната. Явно той беше неспокоен, беше разтревожен от нещо. Когато му беше казала за шампанското, в очите му се беше появила сянка на загриженост.

— Дали ще ти хареса тази марка, Патрик? — попита тя, когато пристигнаха и той извади бутилката.

— Разбира се. Никога не съм опитвал шампанско.

— Май първо трябваше да те попитам. Сигурно предпочиташ вино или уиски?

През времето, прекарвали заедно, Кейси не беше му предложила нищо, освен себе си. Никаква храна, нито алкохол, нито дори кафе. А и той не беше искал нищо повече. Тази вечер съвсем импулсивно тя беше взела бутилката, купена преди първата им любовна нощ.

— За мен няма значение. Никога не съм опитвал алкохол.

Кейси ахна изненадана. После видя неочакваната болка и загриженост по красивото му лице и се разтревожи за него. Очевидно имаше причина Патрик да не е вкусвал алкохол. Нещо, което му причиняваше болка. Само ако можеше да му помогне!

— Защо, Патрик?

Той обмисляше отговора си. Чудеше се дали тази вечер не трябва да ѝ разкаже за престъплението, в което беше несправедливо обвинен и заради което трябваше да се крие. Тя трябваше да знае. Но тогава връзката им щеше безвъзвратно да се съсипе. Искаше да ѝ разкаже за това точно преди тя да си замине. По такъв начин, ако тя не можеше да преглътне този горчив хап, можеше да го напусне елегантно. С извинения за прекалената си заетост.

Но сега тя го питаше защо не е опитвал алкохол и той се чудеше дали да не сподели всичко с нея.

— Никога не съм се чувствал в безопасност, за да пия, Кейси.

„Защо?“, ѝ се искаше да го попита. Не го направи. Желанието ѝ беше да помогне, а не да се натрапва. Тя чакаше и се усмихваше мило на помръкналите му очи. След малко разбра, че болката му е отлетяла надалеч. Разбра, че той ще ѝ каже всичко. Но не тази вечер.

— А сега чувстваш ли се в безопасност? — попита тя. В сърцето си тихо се молеше: „Моля те, чувствай се защитен с мене! Аз съм толкова спокойна с тебе!“

— Много — усмихна се Патрик. — Е, хайде да опитаме това.

Той сръчно отвори бутилката. Прекалено сръчно за човек, който не пие. По лицето ѝ се появи объркване, после — загриженост. Тревога, че той току-що я е излъгал.

— Работя и като сервитьор — обясни безстрастно той. Искаше да ѝ вдъхне увереност, но тя олекваше от собствените му притеснения. „О, Кейси, дали ще се чувстваш предадена, когато ти призная истината за себе си?“

— И никога не си отпивал от бутилките, които отваряш?

— Не. Но винаги съм се изкушавал от шампанското.

На Патрик му хареса вкусът. Шипящата течност с цвят на мед беше облагородена от вкуса на целувките им.

Когато Патрик отпиваше от шампанското, той чувстваше неговия ефект. Беше прав да се страхува от алкохола. На това идилично място, до жената на своето сърце, той усети как шампанското го лишава от предпазливост. Правеше го дързък и неразумен. Резултатът се допълваше чудесно от Кейси. Една реална, топла, замайваща радост. Но в момчешките му години, в бедняшкия квартал, където дори децата бяха въоръжени, там алкохолът беше коварен. Бавно разбиваше сърца, умове и надежди. В онзи жесток свят той унищожаваше чрез моментите на безгрижие и загуба на бдителност.

Шампанското освободи в Патрик мълчаливата река на радостта и го подтикна да говори.

Тази нощ той призна само една истина на Кейси, най-важната истина:

— Обичам те, Кейси.

— Кога се премествах в града? — попита Патрик, преди да се върне в конюшната на следващата сутрин.

— През последната седмица на август пристигат нещата ми от Калифорния. Тогава ще се опитам да се настаня.

„Да разопаковам изящните си дрехи, да взема бижутата си от депозитната банка, да се уверя, че мерцедесът ми върви, и да взема изпита си за съда.“ Кейси не се тревожеше от това, че трябва да признае на Патрик тайните за себе си, защото предполагаше, че и той има такива. Тя не бързаше да говори. Когато се върнеха към напрегнатото си ежедневие на успехи и богатство, можеха отново да бъдат заедно. Но как да приключиш с това нежно и спокойно лято на любовта!

— Всъщност няма да започна работа до Деня на труда, така че ще се върна в петък за уикенда. Вечерта ще има тържество, на което съм поканена — галавечер в моя чест. Искане ми се да дойдеш с мене, Патрик.

— Страхувам се, че не мога.

— Сигурен ли си?

— Да. Съжалявам. До късно съм на работа. Но защо не планираме нещо за следващата вечер? Тогава ще вечеряме заедно.

— Пикник на поляната с повече шампанско?

— Както ти кажеш, Кейси.

ГЛАВА 11

— Навън валя ли? — попита Джефри Джулия, когато тя се появи усмихната на прага на библиотеката.

Беше последната неделя на август. Денят беше започнал горещ и влажен, а след обяд от навъсените небеса се беше изсипал проливен дъжд. Джефри и Джулия се бяха разбрали, че ще работят. Той — в библиотеката, а тя — в градината с розите.

— Валя. Мисля да отида до магазина. Искаш ли нещо по-специално?

— Тебе.

— За вечеря?

— Същият отговор.

— Може да ме имаш след вечеря.

— Обещавах ли?

— Разбира се.

— Добре. Тогава искам нещо, което се изяжда бързо.

— Татко, може ли да говоря с мама?

— Тя отиде да пазарува, Мери.

— Кога ще се върне?

Дори и по телефона в детското гласче се долавяше паниката.

„Не много скоро“, помисли си Джефри и попита нежно:

— Какво не е наред, скъпа?

— Искам да се прибера у дома. Може ли да помоля мама да дойде да ме прибере? — Последните думи трепереха.

— Разбира се. Но няма да е скоро.

— Да помоля тогава леля Пейдж и чичо Едмънд?

— Защо да не дойда да те взема аз, Мери?

— Добре.

— Ще бъда при теб след... — Джефри се замисли за разстоянието между „Белведере“ и имението на Монтгомъри определи с точност — шест минути. Добре ли е?

— Да, татко.

Даниел Монтгомъри със сигурност нямаше да изпрати Мери до колата, ако шофираше Джулия. Но зад волана беше Джефри и тя му се усмихна подкупващо.

— Джефри, моля те да ме извиниш. Трябваше да се посъветвам с Джулия, но ние, разбира се, не очаквахме дъжд. Мислех, че ще останем цял следобед в басейна. Между другото, повечето деца на девет години са гледали този филм.

Джефри кимна разсеяно на Даниел. Той беше загрижен за Мери. Тъмнокоравите ѝ очи бяха пълни със сълзи. Тя изглеждаше толкова малка, толкова безпомощна и изплашена. И толкова упорито се опитваше да изглежда смела...

Шестте минути в колата по обратния път бяха мълчаливи. Джефри я поглеждаше, усмихваше ѝ се нежно и съчувствено. Но тя не можеше да говори. Цялата се беше съсредоточила в това да се бори със сълзите. А и с него очевидно се чувстваше много неловко.

Това не учудваше Джефри — та тя не го познаваше! На път за Монтгомъри той беше осъзнал, че краткият телефонен разговор между тях беше първият. И сега, концентрирал вниманието си върху хлъзгавия път, той поглеждаше с внимание момиченцето до себе си. Двамата никога не бяха оставали сами.

Когато стигнаха „Белведере“, Мери изхвърча от колата и се втурна към къщата. Лутайки се безумно от стая в стая, тя търсеше Джулия. Джефри чуваше отчаяните ѝ викове.

— Мамо? Къде си?

Треперещата фигурка изглеждаше миниатюрна в огромната стая. Там безрезултатното търсене беше приключило и сълзите вече не можеха да бъдат задържани.

Като го чу, Мери вдигна глава. Видял лицето ѝ, Джефри остана без дъх. Тя изглеждаше толкова крехка и объркана, толкова приличаше на Джулия, когато му беше признала, че е само на шестнадесет години! Така, както беше постъпил с майка ѝ преди десет години, Джефри почувства огромна нужда да прогони сълзите ѝ. Да я защити и да я направи щастлива завинаги.

— Кажы ми какво се е случило, миличко? — Джефри коленичи до нея на луксозния килим.

— Понеже валеше дъжд, гледахме един филм. Беше много тъжен.

— Кой филм?

— Казва се „Възрастният глашатай“.

Някога, в един от редките моменти на майчинска загриженост, Виктория беше завела деветгодишния Джефри на същия филм. Тя беше чула, че всички деца са го гледали и че им бил харесал. Но синът ѝ се беше натъжил. Джефри не беше признал това на никого, дори на баба си. Беше скрил сълзите си. Но сега отдавна забравената тъга го връхлетя отново.

Ако знаеше, че Мери ще гледа „Възрастният глашатай“, той, като неин баща, щеше да забрани. Както и Джулия, доколкото я познаваше. Джулия осмисляше живота си, защитавайки своята дъщеря. Тя обгръщаше Мери с топлота, с нежна мантия от любов и непрекъснато я предпазваше от тъгата.

— Когато бях малко момче, Мери, точно колкото теб, гледах същия филм — успокоително заговори Джефри. — Той натъжи и мен.

— Така ли?

— Да, милото ми.

— Защо трябваше той да умира, татко? — попита Мери, точно както преди двадесет и седем години беше попитал малкият Джефри. Гласът ѝ затрепери отново и отново сълзите рiekнаха по нежното лице.

— Не знам защо трябваше да умира, миличко — отговори нежно Джефри. — Понякога в живота се случват неприятни неща.

Мери кимна замислена. След това го погледна смело в очите и попита сериозно:

— Новините могат да бъдат и много тъжни, нали, татко? А ти трябва да ги съобщиш на хората. Това кара ли те да плачеш понякога?

— Понякога — съгласи се Джефри. — Мери, как разбра за новините?

— Ами аз и мама те гледаме всяка вечер.

В ума на Джефри премина живописна картина на събитията, които Мери не би трябвало да вижда. Първо си спомни коледната сеч на летището в Рим, където беше убита дъщерята на един журналист.

Това беше преди три години, но не можеше да бъде забравено лесно. Събитията отпреди четири месеца бяха изпълнени със същия драматизъм. Неописуемо зловещият ритуал Матаморос, нещастieto в Шефилд по време на футболен мач... Невероятната жестокост на баща, убил собствената си дъщеря в Калифорния... Ужасните последици след демонстрацията на китайските студенти на площада „Тянанмън“.

За секунда само Джефри си спомни поне за пет трагедии, които не би искал Мери да види. Не можеше да повярва, че тя знае за тях, че Джулия е допуснала това.

— Ти следиш новините с мама?

— Ние гледаме тебе. Мама винаги е първа и записва частите, които мога да видя и аз. Когато бях по-малка, стоях пред телевизора повече. Сега разбирам повече и трябва да гледам по-малко. — Без да се обърка, Мери обясни този парадокс. Очевидно тя и Джулия бяха обсъждали проблема. — Но когато твоите специални репортажи са за политика и икономика, мога да гледам всичко.

Джефри се усмихна, но в ума му изникна един смущаващ въпрос. Мери гледаше новините, за да види него? Своят баща? Джулия пожела те да станат семейство. Дали това хубаво, чувствително момиченце очакваше нещо от него? Дали имаше нужда от любовта му?

Джефри беше възприел факта, че Мери не очаква нищо от него. Той знаеше, че животът ѝ е пълен с любов, която тя получаваше от Джулия. Пейдж и Едмънд също ѝ бяха като родители. Това лято, макар и рядко, той беше прекарвал уикендите в „Съмърсет“. Беше останал удивен от смеха, приятелството и доверието, които свързваха Мери и Джулия с Едмънд, Аманда и Пейдж. Джефри беше някъде съвсем в периферията на този кръг. Винаги беше стоял там. Сега се опитваше да се присъедини, защото от сърце беше обещал на Джулия, но се чувстваше несигурен. Беше желан от цялата компания, разбира се, но беше чужд на извора на смеха и любовта, които свързваха всички. Беше една допълнителна тежест... Защото не се усещаше част от бащите и дъщерите по време на тържествата.

Все пак винаги, когато беше наблюдавал малкото момиченце да се усмихва и оживено да бърбори с Едмънд, отчаяно му се искаше да се включи в техния кръг.

— Мери?

— Мамо! — Очите на Мери светнаха и тя се втурна срещу майка си. — Ти се прибра!

— Да, скъпа! — Джулия коленичи, както Джефри преди малко. Погали златисто русата коса на детето и попита нежно: — Какво се е случило?

— Показаха ни филм — „Възрастният глашатай“. Беше много тъжен и аз пожелах да се прибера у дома. Татко дойде да ме вземе. Знаеш ли, мамо, когато е бил малък, той също го е гледал. И също се е натъжил. — Мери говореше на Джулия. Доверчивите ѝ очи бяха приковани в майката, която винаги е била до нея. Едно сигурно, нежно, любящо убежище. След това се обърна към Джефри, усмихна му се стеснително и добави: — Татко ме спаси точно както спаси малкото момиче в Бейрут.

— Благодаря ти — прошепна меко Джулия на Джефри. След това взе ръката на Мери. — Ела да ми помогнеш в кухнята, за да може татко да довърши работата си.

— Приключил съм вече. Може ли и аз да помогна?

— Разбира се. Ти и Мери ще подредите масата.

— Ако искаш, ще ти покажа как се правят шоколадови сладки, татко — предложи му Мери.

— Много би ми харесало, скъпа.

Гласът на Джефри беше спокоен, но сърцето му биеше учестено. Той искаше да опознае това малко момиче. Искаше Мери вече да е наясно, че тя би могла да вярва и на него, така, както вярваше на Джулия, Едмънд и Пейдж. Че би могла да разчита на него, когато има нужда.

„Наистина ли желаете това?, питаше той разтуптяното си сърце. Наистина ли искате да станете семейство?“

Да. Така беше. Беше обещал на Джулия, че ще опита. Това беше обещание, дадено от любов, но подплатено с несигурност.

Но сега...

Джефри не знаеше дали Мери иска той да бъде неин баща, дали имаше нужда от повече любов в живота си. Той щеше да се опита да преодолеят неловката стеснителност помежду си.

Когато Джефри се усмихна на предложението на Мери за шоколадовите сладки, тя също му се усмихна. И тогава той повярва, че в крайна сметка всичко би могло да се оправи.

„Знам, че Мери не може да бъде твоя дъщеря. Но ти можеш да я обичаш като свое собствено дете, както аз я обичам като своя правнучка. Единствената пречка, мой скъпи Джефри, е в твоето сърце.“

Докато тримата вървяха към кухнята, Джефри си спомни тези мъдри думи на своята баба. „Ти беше права, бабо. Истината не се е променила, но от сърцето ми падна голяма тежест. Сега там има място за толкова радостна надежда.“

— Ще ми липсваш — прошепна Патрик с лице, заровено в косите на Кейси.

Двамата бяха във всекидневната на „Сийклиф“ и гледаха как дъждът вали над океана. Патрик стоеше зад своята любима и ръцете му нежно обгръщаха кръста ѝ.

— Ти също ще ми липсваш, Патрик. Не си ли променил намеренията си за петък?

— Наистина не мога, Кейси. Но исках да говоря с теб за вечерята в събота. Мисля, че е по-добре да отидем на ресторант. В Саутхемптън има едно място, наречено „При Клод“.

„При Клод“. Пейдж ѝ беше разказвала за скъпия и романтичен френски ресторант.

— Вероятно там не бих могла да отида с дънки?

— Бихме могли да се нахраним и на друго място, ако искаш.

— О, не, имам официална рокля. „Точно както ти имаш костюм и копирен смокинг.“ — И бих искала да вечерям с тебе в „При Клод“.

— Тогава ще направя резервация.

— Чудесно. — Кейси се извърна в ръцете му. Гласът му беше прекалено тих и сериозен. Тя надникна в очите му и видя там само загриженост. — Защо изглеждаш толкова мрачен пред перспективата за вечеря на свещи и шампанско, Патрик?

— Защото трябва да поговорим.

— За това как ще се виждаме, след като се преместя в града?

— Да. — Той я целуна. „Ще продължаваме да се виждаме, любов моя, ако ти все още имаш желание, след като научиш истината.“ — Кейси, има неща, които бих искал да знаеш.

— Аз също, Патрик.

Патрик се страхуваше, че Кейси ще се разсърди, загдето не се е разкрил пред нея по-рано. Дали щеше да се почувства предадена? Щеше ли да поиска да избяга от него? Той бе решил да я улесни в избора ѝ и затова предложи да вечерят в ресторант... Неутрална територия в реалния свят, нещо различно от вълшебната поляна на любовта.

Кейси не се страхуваше от това, което тя трябва да каже на Патрик. Нито от неговите признания. Те вече знаеха най-важните истини за себе си. Детайлите — богатствата им и успешните им кариери, бяха незначителни. Кейси забеляза, че Патрик е разтревожен. Предполагаше, че се чувства малко виновен, дето е играл игри. Ако това бяха неговите притеснения, двамата можеха да се посмеят над тях. Но дори и да имаше нещо друго, и това не я тревожеше.

Тя обичаше Патрик. Беше убедена, че и той я обича. Всичко останало нямаше значение.

До три часа на следващия ден работниците си бяха отишли. Останала сама, Кейси трябваше да се настанява в апартамента си с изглед към Централ парк. Първо разопакова сборниците със законите. Тя беше станала адвокат, за да угоди на другата Кейси Инглиш. През последните седмици на лятото, когато обмисляше важните и незначителните неща в живота си, Кейси осъзна, че наистина е вярвала в това, което върши. Да бъде добър юрист за нея беше важно. Но повече нямаше желание да е най-добрият адвокат на земята. Достатъчно беше просто да дава най-доброто от себе си.

Юридическите книги бяха нейни познати и желани приятели. Такива бяха и скъпите ѝ плетени възглавници в пастелни тонове. Заедно със светлите елегантни мебели те ѝ напомняха за „Сийклиф“.

Когато нареждаше модерните си красиви дрехи, Кейси се намръщи. Ленът от „Лоурън“, коприните от „Диор“ и газът от „Шанел“ бяха толкова различни от лекия памук, който беше носила цяло лято! Тези чудесни, семпли дрехи, които Патрик беше събличал с нежни и сръчни движения. Модерните дрехи принадлежаха на старата Кейси, на талантливата актриса, чиито представления бяха блестящи, но неносещи ѝ щастие и радост. Когато се облече в скъпите материи, щеше ли новата Кейси да изчезне? Не, тя щеше да живее и под

пластовете коприна и атлаз. „Те просто ще удължат влюбените движения на Патрик, когато ме съблича.“

Кейси се усмихна на красивите си дрехи и избра от тях две рокли. За партито в нейна чест се спря на тази с пайетите на Касини. Известният дизайнер не беше създал зашеметяващата рокля специално за Кейси, но тя чудесно ѝ прилягаше. Бледосини и виолетови, пайетите проблясваха на фона на слънчево златното ламе. Кейси реши да носи този тоалет в петък, когато трябваше да изглежда зашеметяващо.

В събота, за вечерята на свещи с Патрик, тя избра роклята си от Лаура Ашли. Цветът ѝ беше наситено кремав. Нежна, романтична дреха, с волани и дантели. Приличаше на сватбена рокля от отминала епоха. Беше я купила седмица преди да напусне Сан Франциско и никога не я бе обличала. Тогава Кейси сама се бе учудила на тази импулсивна, изненадваща покупка, защото стилът не беше нейният. Но сега се усмихна на красивата рокля и си помисли: „Тя съм аз. Може би още тогава, още преди да напусна Сан Франциско, съм знаела, че има и друга Кейси“.

— Мога ли да ви помогна? — с неприкрито неодобрение попита младата жена. Патрик беше влязъл в скъпия магазин за мъжко облекло на Саутхемптън.

— Имам нужда от някои дрехи.

„Наистина имаш“, помисли продавачката. Патрик искаше да си купи нещо по-представително за вечерята в събота. Ако Кейси пожелаеше да се виждат и след разговора, можеше да се върне пак тук и да се снабди с делнични дрехи. С тях щеше да я посещава в Манхатън. Кейси не можеше да го напусне! Чувствата им бяха толкова истински и дълбоки. Дали да не помисли за нещо допълнително още сега?

Патрик имаше достатъчно пари. През лятото беше дал достатъчно уроци по езда и беше обслужвал много партита в клуба. Той знаеше, че след като започне учебната година, ще се прости с уроците по езда, а може би и с партитата. Затова се беше постарал да припечели повече за зимата. Достатъчно, за да може да пътува до града и да бъде с нея.

Преди години Патрик се обличаше така, сякаш е богат и с привилегии. Сега, със своя непогрешим инстинкт и безукорен вкус, той избра елегантни и модерни дрехи. Когато излезе от пробната, продавачката възкликна:

— Но, аз ви познавам!

— Съмнявам се — отговори хладно Патрик, въпреки че сърцето му заби бясно. Той знаеше, че сега изглежда както през онова време. Тогава беше част от претенциозните клубове, които организираха представителни състезания. Сега беше добре дегизиран в док и каубойски ботуши. Но ако действително тази жена го беше разпознала?

— Не, сигурна съм. — Тя се засмя свенливо и после събщи триумфиращо: — Вие сте модел на Келвин Клайн, нали? Видях ви на последната реклама.

Докато се обличаше за партито в нейна чест, Кейси се гледаше в огледалото. Зашеметяващото произведение на Касини беше пълна грешка. Лъскавата тясна рокля излагаше на показ ужасно бледите ѝ ръце. Някога внимателно поддържаният ѝ тен беше изчезнал. Кожата сега беше безцветна, въпреки лятното слънце в Саутхемптън. Тогава през деня беше учила, за да може да прекарва нощите с Патрик. Това беше лято на лунната, а не на слънчевата светлина. А как само обичаше Патрик белотата на гладката ѝ кожа!

Вероятно той щеше да каже, че роклята е великолепна. Е, да, контрастът със златистото сигурно беше зашеметяващ.

Тази вечер, сред най-богатите и влиятелни мъже и жени от Ню Йорк, от Кейси Инглиш се очакваше да бъде очарователна и вълшебна. Да изговаря подобрани изрази, да пленява, да побеждава. Цялата вечер тя щеше да бъде на палци. Щеше да изпълнява грациозно па дьо дьо при всеки разговор.

Но тя не искаше да зашеметява! Не беше и сигурна, че някога въобще ще може да го направи.

Кейси се намръщи. Роклята беше символ на блясъка, който вече не ѝ принадлежеше. Реши, че за тази вечер ѝ е нужен символ на новата Кейси. Символ на любовта им с Патрик.

Щеше да пусне косата си, както я беше носила цяло лято. Щеше да завие полски цветя в нея, както Патрик често беше правил на тяхната поляна. Цялата погълната от тръпките на желание при докосването му, тя не беше обърнала внимание как точно го върши. Беше забелязала как изглежда часове след любовната нощ — ефектно кълбо от коси и венчелистчета.

Тази вечер непременно щеше да вплете цветя в косата си. Така Патрик щеше да бъде с нея.

Но Кейси не можеше да ги закрепил. Докато силните и нежни пръсти на Патрик бяха извайвали произведение на изкуството от цветя и къдрици, нейните бяха несръчни. Цветовете се отпуснаха и падаха или се показваха повече стръкове. Въпреки че се опитваше отново и отново, тя не успяваше да се справи.

А ставаше вече късно. Закъсняваше.

Накрая, разстроена, Кейси грабна дългата си буйна коса и пръстите ѝ, непохватни с полските цветя, сега я завъртяха в гладка и богата вихрушка. Превърнаха я в елегантна корона от тежко злато.

В този момент ръцете принадлежаха на предишната Кейси. Те бяха привикнали да контролират уверено. Предишната Кейси не беше се върнала съвсем, но в този момент ѝ беше нужна.

Когато летеше бясно със спортния си мерцедес към клуба, закъдето беше закъсняла почти с час, тя говореше на разтуптяното си сърце: „Просто бъди такава, каквато си. Покажи новата си същност. Бъди тази Кейси, която харесваш, а Патрик обича. Но ако мога да бъда себе си единствено с Патрик?“.

ГЛАВА 12

— Пейдж, страшно съжалявам! — възкликна Кейси във фоайето на клуба. Лицето на Пейдж беше повече загрижено, отколкото раздразнено.

— Изискано закъснение, Кейси — увери я домакинята на партито. — Всичко наред ли е?

— Да. Просто цяло лято бях по спортни гащета, с които се справях за две минути. Загубила съм темпото.

— Изглеждаш великолепно.

— Благодаря.

Към тях се присъедини Едмънд. И неговата усмивка великодушно ѝ съобщаваше, че е добре дошла. Няма нужда от извинения.

— Как мина изпита в съда, Кейси? Взе ли го?

— Задаваха ми единствено въпроси, които знам.

— Наложило ти се е да обсъждаш ограничен брой закони, нали?

— Предполагам — усмихна се Кейси.

— Е, готова ли си да се срещнеш с някои хора?

В елегантния клуб на Саутхемптън нямаше просто „някои хора“. Събрали се бяха около двеста души. Модерно облечени и отрупани с бижута, те се разхождаха от бюфета към терасата в градината и обратно. Навън, под луната, оркестърът свиреше лирични мелодии.

„Тези хора ще бъдат твои клиенти, припомни си с разтуптяно сърце Кейси. И ти ще дадеш всичко от себе си за тях. Единствено това е необходимо. Не е нужно отново да играеш и да главозамайваш.“

Тази вечер Кейси не разиграваше представление. Тя завладяваше единствено със своя чар, с учтивите си усмивки, с кратко изречените благодарности за комплиментите. С всяко ново запознанство тя се чувстваше по-спокойна и обнадеждена. „Мога да го направя. Мога да бъда себе си.“

До момента, когато видя Патрик.

Върху терасата в градината висяха цветни фенери. Полюшвани от благоуханния бриз, те осветяваха и най-отдалечените ъгълчета,

включително и мястото, където на открито беше разположен барът.

Кейси помнеше Патрик в избелели дънки и каубойски ботуши. Силното му стройно тяло обаче не можеше да бъде сбъркано с никое друго. Сега той беше облечен с черни панталони и червено сако — обичайната униформа на сервитьор в претенциозен клуб. Патрик беше сервитьор. Стоеше малко над слугите, които паркираха колите. Малко над келнерите, които обикаляха със сребърни подноси и приемаха поръчки. Патрик изпълняваше поръчките. Той бързо приготвяше коктейли за богатите и известни личности, събрали се в нейна чест.

Обслужваше нейното тържество, вместо да бъде един от гостите до нея.

„Давам уроци по езда, но понякога работя и като сервитьор.“ Така ѝ беше признал той. Такава беше светата истина.

А тя му беше казала: „Аз съм просто едно работещо момиче“.

„Просто...“ Беше го казала като извинение, че не е нещо по-добро. Но Патрик никога не ѝ се беше извинявал за това, което върши. Никога не ѝ беше казал: „Аз просто обучавам по езда“.

Кейси си беше въобразила, че той е някой друг. Нещо повече. Нещо по-добро. Защото Кейси Инглиш никога не би се влюбила в един обикновен инструктор по езда.

Предишната Кейси не би могла.

Но новата можеше и го беше направила. Нямаше значение какво работеше Патрик.

Кейси се взираше в него през терасата и копнееше сиво-зелените му очи да срещнат нейните. Той обаче беше зает да размесва питиета за бъдещите ѝ важни клиенти. Патрик беше зает, като нея. Тя се запознаваше с влиятелни и властни мъже и жени, макар че ѝ се искаше всички да се изпарят и тя да остане насаме с него.

На Кейси отчаяно ѝ се прииска да отиде при него. Да му каже, че нищо няма значение, да го успокои.

Но самата Кейси имаше нужда от успокоение. Сърцето ѝ тръпнеше от страх.

За нея не беше от значение, че Кейси Инглиш е богата наследница и адвокатка, а Патрик Джеймс — инструктор по езда и понякога сервитьор. Но тя се страхуваше, че него това ще го разбие.

Патрик разбра, че Кейси е тук, веднага щом тя се появи на терасата. Усещаше нейното присъствие, но не можеше да вдигне глава и да срещне погледа ѝ. Той я беше очаквал. Докато беше пристигнала, от разговорите беше узнал всичко за нея. Приказно богата наследница, опитна и способна адвокатка. Зашеметяващо златно момиче, което играе стилно и неизменно побеждава.

На Патрик, който винаги е бил изключително внимателен с богатите, красиви жени, и през ум не му беше минавало, че Кейси си е играела с него. Но така беше станало. Преуспяващата адвокатка и инструкторът по езда. Дали той и звездните им любовни нощи за нея не са били просто чувствена награда за дългите дни, прекарани в учене?

„О, Кейси, помисли тъжно Патрик. Нямах представа, че се забавляваш с мен. Ти играеше толкова добре... И ме победи. Защото се влюбих в тебе, Кейси. Наистина се влюбих.“

— Шампанско? — попита Патрик. Кейси най-сетне се беше откъснала от блясъка на партито и беше застанала до него. — Страхувам се, че нямаме нищо под хиляда долара. Дали ролята, която играехте, не беше на лейди Чатърли?

Сдържаният му тон овладя гневните удари на сърцето ѝ. Но това, което чу, беше страшно. Вместо изблик на гняв — доказателство, че я обича, тя долови единствено безразлична хладина. Подигравателните му въпроси бяха пропити с учтивия тон на слуга. Сякаш между тях не е имало нищо. Сякаш бяха непознати. А когато за момент фенерите го осветиха, сиво-зелените му очи бяха станали стоманеносиви. Тъмно покривало, което криеше всичко, облак, който блокираше видимостта ѝ към сърцето му. Непроницаеми очи, които го отнасяха толкова далеч от нея! Толкова надалеч от сладостта на тяхната любов!

— Не съм играла ролята на лейди Чатърли, Патрик. И мислех, че ти... — Кейси млъкна. Тя осъзна, че ако признае за догадките си, че и той е богат и успяващ, това щеше да го отблъсне още повече.

Но Патрик довърши мисълта ѝ:

— Мислила си, че и аз съм беден като тебе? Аристократичното, работещо момиче? Не, съжалявам, че съм те разочаровал, Кейси.

— Ти не си ме разочаровал, Патрик. Аз те разочаровах, нали? Знам, че съм те наранила. Моля те, кажи ми нещо!

— Нека просто да приемем, че ти си сбъркала с мене и аз — с тебе.

— Ти не си сгрешил с мен!

— Не? Добре. Това няма значение. Тогава да приемем, че ти си сбъркала с мене, и да оставим всичко.

— Да оставим всичко? — повтори Кейси с нарастващ ужас. — Да, разбира се, сега не можем да говорим. Но, Патрик, може да се срещнем по-късно. След партито. Ще ти обясня.

— Не е нужно нищо да обясняваш.

— Но бих искала — настоя тихо тя. Следващите й думи бяха пропити с надежда и страх. — Утре вечер, моля те!

— Аз не мисля така, Кейси.

Тогава се появи келнер с поръчки и Патрик се върна към задълженията си. Сякаш нея вече я нямаше там... Накрая Кейси се отдръпна от сенките и се върна при гостите.

Явно Патрик беше ядосан, сигурно и обиден, въпреки че изглеждаше ужасяващо спокоен. Сякаш току-що бе взел решение, че любовта им е приключила.

Дали никога нямаше да й позволи да му обясни?

„Но, разбира се, че ще ми даде възможност, уверяваше се колебливо Кейси. Той има нужда от малко време, а и тук не е място за разговори.“ Те щяха да се видят по-късно.

Кейси не можеше да се прости с надеждата. Тя хвърляше крадешком погледи към него, търсеше проблясъци на топлина. Патрик обаче решително избягваше погледа й. Но това не му пречеше да я привлича като магнит.

Накрая, като отчайващ акт за оцеляване, Кейси обърна гръб на сенчестия ъгъл и се загледа в двойките, които танцуваха под лунната светлина. Пред очите й преминаха Джефри и Джулия. Досега не ги беше забелязала. Сините очи на Джефри милваха Джулия и й изпращаха любовни послания.

Джулия. Тази вечер косата й беше спусната свободно. Имаше и още нещо... Нещо, в което Кейси се беше провалила: в дългите вълни от черна коприна деликатно бяха вплетени полски цветя...

Както винаги Джулия беше по-добрата.

„Това лято се опитам да бъда като тебе, моя съпернице. Да бъда обичана за това, което нося в себе си. Бях толкова близо до щастието!

А сега... Сега трябва да си тръгна.“

Кейси разбираше, че не би могла да избяга в „Сийклиф“. Но отчаяно се нуждаеше от малко уединение. От време за спокоен размисъл — далеч от Патрик, далеч от Джулия.

— Извинете, господин Лоурънс? — прислужникът, изпратен да открие известния водещ, почти шепнеше. Беше му неловко. По-лесно би му било да прекъсне Джефри Лоурънс, ако обсъждаше войната срещу наркобароните на Колумбия. Но сега той танцуваше с красивата си съпруга.

— Да?

— Търсят ви по телефона от вашата програма.

— Благодаря. — Джефри се усмихна успокоително на човека и извинително — на Джулия. Обажданията от службата му почти винаги означаваха, че той трябва да действа. Трябва да се върне в града за специално предаване или да отлети за мястото на събитието. — Ще се върна веднага, скъпа.

След като Джефри излезе, Джулия остана сама сред морето от лица. Когато съпругът ѝ не беше с нея, те бяха познати, но не приятелски.

„Наистина трябва да поговоря с Кейси“, реши Джулия.

През лятото често беше мислила за това, но не беше направила нищо. Пейдж я беше уведомила, че Кейси е заета и явно се наслаждава на уединението си. Но не по тази причина не я беше потърсила Джулия.

Причината беше в спомена ѝ от объркващия гняв на Джефри през юни, гняв, провокиран от Кейси. Оттогава Джулия се страхуваше да се срещне с нея.

Но сега вече всичко беше отшумяло. Онзи случай се беше превърнал просто в притъпен спомен. Почти в мираж. Едно незначително вълнение в океана на тържествуващата им любов.

Джефри и Джулия бяха преодолели онази нощ. Техните чувства отново бяха силни и цялостни.

А изминалите пет дена бяха направо вълшебни.

Магията беше започнала в неделя. Когато Джулия се беше върнала от магазина, Мери и Джефри бяха в голямата стая. После

тримата бяха прекарвали вечерта заедно. Мери беше научила баща си да прави шоколадови сладки. А по време на вечерята нейната стеснителна и чувствителна дъщеря беше разговаряла с него! В компанията на майки си Мери беше живо дрънкало, фонтан от думи, признания, въпроси и мисли. Но винаги се беше срамувала да споделя с Джефри.

В неделя Джефри беше измъкнал Мери от нейната стеснителност. Точно така преди години той беше подтикнал срамежливата Джулия да говори.

След неделната вечер магията не беше изчезнала. Всяка сутрин през седмицата Джефри беше тръгвал за работа по-късно от обичайното, защото по време на закуската бе разговарял с Мери.

За този уикенд не бяха правили план. Знаеше се със сигурност обаче, че Джефри ще си бъде у дома. Това можеше да се промени само ако му се обадеха от студиото. Но дори ако събитията по света изискваха той да отлети далеч, след една седмица пак щяха да бъдат заедно. Джулия и Мери вече бяха започнали да планират ваканцията с татко. Възбудена и неуверена, Мери искаше да бъде сигурна, че техните планове ще се харесат на Джефри. Първите три дена щяха да бъдат в Ню Йорк със семейство Спенсър. „Дали татко ще иска да види Статуята на свободата? Дали татко обича балет? Мамо, сигурна ли си?“

Докато се усмихваше на скорошните спомени, Джулия разбра, че Кейси не можеше да бъде заплаха за тяхното щастие. Сега вече щеше да бъде безопасно да разговаря с нея. Нямаше защо да се страхува, че Джефри ще ги намери заедно в розовата градина. Джулия наистина имаше нужда да се сбoguва с Кейси и да ѝ пожелае успех.

Но Кейси не беше сред розите. Когато Джулия стигна върха на стълбата, я видя да се отдалечава към езерото с яхтите. Не я последва, но затова пък дълго гледа след нея, докато тя се изгуби от погледа ѝ. Когато се обърна да провери дали не се връща Джефри, в сенките видя познато и приятно лице.

— Добър вечер, госпожо Лоурънс — поздрави я Патрик. Той се усмихваше топло на красивата млада майка, която наблюдаваше всеки урок на дъщеря си със загриженост и гордост.

— Добър вечер, Патрик. Момичетата са много възбудени за шоуто. Искам да кажа — за състезанието.

Патрик го беше нарекъл така — „шоуто“. И беше намерил наистина най-подходящата дума. Момичетата откриха това, когато провериха в речника: „Шоу за ездачи — състои се от демонстрация на ездитно изкуство и много драматизъм“. Точно това планираха те — Мери, Аманда и Патрик. Новата, чудесна дума правеше техните планове по-специални и вълнуващи. Драматизъм и ездитно изкуство бяха планирани за деня след ваканцията в Ню Йорк. През този ден Джефри щеше да бъде в отпуск. Дори и да е на работа, Едмънд беше обещал да дойде до четири часа на 12 септември, рождения ден на Мери. Уменията на момичетата щяха да бъдат изненада за Джефри и Едмънд, които не бяха ги гледали след първия урок. Но Мери и Аманда искаха да изненадат и майките си. През последната седмица на Джулия и Пейдж беше забранено да гледат репетициите.

— Мисля, че ще го харесате. Мери и Аманда са добри ездачки.

— Те ще скачат, нали?

Момичетата бяха накарали Патрик да обещае, че няма да издава тайните им. Патрик се беше съгласил, но Джулия изглеждаше малко разтревожена...

— Малки скокове, госпожо Лоурънс. Много безопасни.

Джулия леко въздъхна.

— Наистина — повтори Патрик, — много безопасни.

— Чел ли сте „Отнесени от вихъра“, Патрик?

— Не. Защо?

Преди Джулия да отговори, се появи Джефри.

— Ето къде си била.

— Джефри, помниш ли Патрик? Инструкторът по езда на Мери.

— Разбира се — Джефри учтиво поздрави Патрик с кратко кимване и с усмивка. — Трябва да отида в студиото, Джулия.

— Нещо се е случило в Меделин? — попита тя тихо. Сърцето ѝ шепнеше безмълвна молитва: „Моля те, не ми казвай, че трябва да летиш за Картагена!“.

— Не, не е в Колумбия. Става дума за Средния изток. Имало е експлозия в търговски лайнер над Средиземно море.

— Експлозия?

— Бомба — поясни сериозно Джефри. — Искаш ли да останеш още?

— Предпочитам да се върна с теб.

Кейси си тръгна от партито в полунощ. Неколцина от гостите все още танцуваха, но повечето си бяха отишли. А тя трябваше от приличие да остане достатъчно дълго. „Може би, ако си тръгна, тържеството ще свърши по-скоро, Патрик ще се освободи и ще дойде при мене.“

Когато тя пристигна в „Сийклиф“, бързо свали помпозната рокля на Касини и облече бермуди и блуза. Написа бележка на Патрик с молба да я намери на тяхната поляна и я закачи на вратата.

Дали наистина, без да я изслуша, той беше решил, че е дошъл краят на тяхната любов? Защото тя беше богата, а той — беден? Защото тя беше влиятелна адвокатка, а той обслужваше бара, за да допълва хилавото си възнаграждение като инструктор?

Може би Патрик най-много се беше обидил заради лъжата ѝ. „Аз не играя игри“, беше ѝ казал той още в самото начало. И той не беше играл. Тя го беше направила.

Но това не беше преструвка. Най-важното беше, че Патрик я обича заради нея самата. Заради това, което в действителност беше, а не заради зашеметяващите ѝ успехи и значителното ѝ богатство.

Всичко, което ѝ беше казал Патрик, се беше оказало истина. Но той ѝ беше признал и най-важната истина: че я обичаше.

Когато гледаше звездите, тя се вслушваше в звуците на нощта, очаквайки да чуе шумоленето на папрати. Напразно.

Безразсъдно беше. Но той самият беше неразумен. Нямахше какво да губи. Нямахше какво повече да изгуби!

Дълго преди зората Патрик измъкна препятствията от навеса. Заради уроците ги беше нагласил на височина един метър. Сега ги превърна във високи огради и масивни стени. Изкачи летвите на най-високото. Достатъчно високо, за да бъдат предизвикателни дори за шампион.

В конюшната на Саутхемптънския клуб бяха останали двама шампиони: Патрик и Нощния танцър. Антрацитно черният жребец беше пристигнал през юли. Премиран скачач, той беше изтеглен от Гранд при и заменен срещу дванадесетгодишна кобила. Патрик

познаваше Нощния танцьор от един месец. Неговият предишен собственик му беше обяснил, че преодолява двуметрови стени.

На Патрик му отне два часа, за да нагласи препятствията. За десет минути оседла коня и настъпи мигът на радост за животното и за ездача — чудесната, освежителна свобода на полета.

Шеметните скокове обаче припомниха на Патрик всичко, което беше изгубил. Върнаха го във времето, когато бъдещето пред него беше многообещаващо.

Животът на Джеймс Патрик Джонс беше започнал без обещания. Той нямаше баща, а майка му не можеше да се грижи за него. Въпреки че Джеймс беше прекарал по-голямата част от детството си без нея, той ясно си я представяше. Кехлибарената коса и смарагдовозелените ѝ очи бяха единствените светли нишки, вплетени в безцветния пейзаж на бедняшката им квартира в Чикаго.

Понякога зеленото в очите ѝ се замъгляваше от наркотиците. Тогава изтръгваха Джеймс от нея и временно го изпращаха да живее в сиропиталище. След известно време тя се появяваше, с чисти и блестящи от сълзи очи. Тогава получаваше сина си обратно, но много скоро отново го забравяше.

Когато Джеймс беше на единадесет, майка му изчезна завинаги. Той никога не разбра дали беше умряла или беше изгубила крехкия си интерес към него. Пристрастеността ѝ към наркотиците, удоволствията и мъжете беше прекалено голяма. Не би могла да ги пренебрегне за сметка на живота с малкия.

Така Джеймс се бе научил да преживява както с майка си, така и без нея. Когато бяха заедно, той вършеше незначителни престъпления. Крадеше храна, за да не гладува. Дрехи и одеяла, за да не замръзне от ледения вятър в Чикаго. Когато беше без нея, в безкрайно сменящите се приюти, Джеймс също се научи да оцелява. С предпазливост.

Той живееше в тъмносивия свят на безнадеждност, упадък и жестокост. Но младият му ум съзираше красиви нюанси и нежни образи в сивотата и несправедливостта. Художническото му въображение раждаше образи, а талантливите му ръце ги превръщаха в реалност. Докато другите като него намираха изход в наркотиците и

алкохола, Джеймс беше открил тайно утешение, тайна радост в рисуването.

Чрез своите рисунки и вечно будната си предпазливост той беше оцелял.

На четиринадесет години Джеймс вече беше решил, че на света има и по-хубави места. Една нощ той просто избяга от последния си „дом“, където беше живял по-малко от месец. Два дена по-късно беше сякаш в небесата, изпълнени с блестящи цветове и неизмерима хубост. Беше попаднал сред зеленината на Кентъки. Намери си работа в една конюшня и там веднага почувства любов към величествените животни, до които никога не беше се докосвал. Една сутрин Джеймс опита да язди без седло. Талантът, който откри в себе си, беше дар, инстинктивен като рисуването.

Естествените му способности да язди не останаха незабелязани. Богати мъже и жени започнаха да му плащат, за да скача с премираните им коне. Джеймс печелеше ленти, предимно сини. И трофеи, предимно златни. Сред елитните кръгове бе признат за един от най-добрите ездачи в света.

Животът в бедняшките квартали на Чикаго беше останал далеч зад гърба му. Но Джеймс можеше отново да се озове сред мизерията, ако богатите разберяха за дребните му престъпления. Затова реши, че ако иска да оцелее сред тях, трябва да заприлича на тях. Да възприеме патрицианските им маниери, рафинираната им реч и елегантните им дрехи. Джеймс се адаптира бързо и красиво. Тъй като никога не отговаряше на въпроси за произхода си, всички го възприемаха като дошъл от Източното крайбрежие, може би от Гринуич, от Сейнт Пол, Йейл или Харвард.

През януари 1984 съдията Фредерик Барингтън нае Джеймс да тренира конете му. За една година той трябваше да ги подготви за олимпийските игри в Лос Анджелис. През времето, когато не беше зает със състезания за Гранд при, Джеймс живееше в дома на градинаря на Барингтън, в Луисвил.

Той знаеше, че съдията е вдовец, но не знаеше, че има дъщеря. Тя беше на седемнадесет години, казваше се Памела и учеше в престижно девическо училище в Женева. Беше много красива и много разглежена. Изпаднаше в ярост, когато не получаваше каквото

пожелаше. Гневните ѝ изблици обикновено бяха краткотрайни, защото нейните капризи биваха веднага задоволявани.

През юни 17-годишната хубавица се върна във ваканция. В момента, когато видя Джеймс, тя го пожела. Но Джеймс не искаше да рискува. Тя беше прекалено млада и прекалено капризна, той не би направил нещо, с което да съсипе спокойствието и щастието си. Учтиво, внимателно и дипломатично започна да отклонява опитите ѝ за сближаване.

Обаче Памела мразеше да ѝ отказват. Когато стана ясно, че Джеймс няма да отстъпи пред желанието ѝ, нейният отговор беше — отмъщение...

Джеймс рисуваше, когато в онази юнска вечер тя почука на вратата му. Изисканите ѝ, поддържани ръце прегръщаха наполовина изпразнена бутилка уиски. Очевидно беше пила от нея.

Тя безсрамно събщи, че току-що е правила любов с един от многото си приятели, но той бил неин връстник. А сега искала мъж. Искала Джеймс.

Той се държа учтиво, но Памела настояваше. Увереността ѝ се подхранваше от това, че винаги беше получавала това, което беше искала. Когато се опита да пъхне бутилката в устата му, той я отблъсна настрана. Когато с пиянска страст обви пръстите си около шията му, той се отдръпна и дългите ѝ остри маникюри го одраскаха до кръв.

Накрая, с яростно святкащ поглед, Памела напусна жилището на Джеймс. Той подозираше, че ще си има неприятности, но беше доволен, че си е отишла.

Десет минути по-късно навън се чу звън от счупено стъкло. Последваха неистови викове. Джеймс изхвърча по посока на крясъците, които идваха от верандата.

Там стоеше Памела с разкъсани и мръсни дрехи, едва поемаща си дъх. От изплашените ѝ очи се стичаха сълзи. Когато Джеймс се приближи да ѝ помогне, се появи съдията. Памела падна в прегръдките на баща си и закрещя истерично: „Джеймс ме изнасили, татко! Той ме изнасили!“.

От думите ѝ Джеймс отначало беше поразен, после се ужаси. Със сигурност възрастният зрял мъж, който уважаваше Джеймс и понякога го наричаше „синко“, би могъл да разбере... Но беше

безполезно. Съдията бе вбесен. Единственият начин за Джеймс да оцелее, беше да бяга.

И той буквално излетя навън в тъмнината. Нощният покой само след минути беше пронизан от воя на полицейски сирени и от лая на кучетата. Зловещи сигнали, които го търсеха като луди. С тях спокойствието в живота му беше подкопано завинаги.

Джеймс избяга само с дрехите на гърба си. Малкото му спестени пари, ездитните трофеи, документите, картините му — всичко остана в къщата. Джеймс беше принуден да зареже вещите си. Но той изостави нещо много по-ценно — свободата и мечтите си.

Той знаеше, че никога вече няма да се носи над препятствията. Може би никога нямаше да може да язди. И със сигурност — никога нямаше да бъде Джеймс Патрик Джонс.

Младият мъж смени името си и се подготви да прекара остатъка от живота си сред сенките. И за момент не се съмняваше, че ако го хванат, следващият му дом, най-дълговременният, щеше да бъде затворът. Човекът с дребни престъпления в джунглите на Чикаго не значеше нищо. Важна беше безценната дъщеря на уважавания съдия.

Джеймс Патрик Джонс стана Патрик Джеймс. Пет години той преживяваше от случайна работа. Кръстосваше страната, не завързваше приятелства, не оставяше следи след себе си.

След това, през март миналата година, късметът го бе довел в Саутхемптън. И той отново яздеше. Това му беше донесло спокойствие, въпреки че живееше сред млади и богати глезли като Памела Барингтън. Започна отново да рисува. А по залез-слънце в онази вълшебна юнска вечер, той срещна Кейси Инглиш и се влюби в нея.

Тази вечер, на светлината на свещите, той беше планирал да признае всичко на Кейси.

Неговата Кейси, хубавата, непретенциозната и уязвимата жена, с която се обичаха, щеше да му повярва. Тя щеше да защитава неговата тайна. Дори и да знаеше, че е издирван престъпник, щеше да го прикрие. Заради него щеше да рискува цялата си юридическа кариера.

Но другата Кейси, блестящата адвокатка, се беше подиграла с него. Щеше ли тя да повярва в невинността на мъж с досие, избягал от мястото на престъплението? Или щеше да се обади на полицията?

Патрик не знаеше това. А и вече не го интересуваше. Любовта между Патрик Джеймс и Кейси Инглиш беше приключила.

Така трябваше да бъде!

Търсейки вратата на апартамента, в който Патрик ѝ беше казвал, че живее, Кейси се луташе сред лабиринта от прегради из конюшната. Вътре беше тихо. Долавяше се само гризенето на мишките и цвиленето на конете. Дори конярите не бяха пристигнали още. Когато минаваше покрай ездитния ринг, тя чу мекото тупкане на копита върху чим. Насочи се натам и погледна.

Беше Патрик, яхнал един жребец. Кейси стоеше в сумрака и го гледаше как се носи над гигантските препятствия. Като момиче Кейси беше наблюдавала най-добрите ездачи в състезанията за Гранд при. Тя знаеше малко за скоковете, но се беше научила да разпознава перфектното. Сега се убеди, че Патрик е ездач от световна класа.

Тя остана скрита, докато двамата с коня шампион привършиха полетите си. После мъжът овладя силното животно. Шепнеше му тихи думи на похвала и го тупаше по силния врат. Кейси се откъсна от сенките и закрачи смело към него.

— Кейси? — Гласът на Патрик беше спокоен, въпреки че като я видя, сърцето му лудо заби.

Снощи, когато разговаряха, светлината на фенерите беше зад гърба ѝ и осветяваше блестящите пайети, кехлибарената ѝ коса, но не и лицето ѝ. Снощи очите на Кейси бяха засенчени и той разговаряше с нея така, сякаш бяха непознати.

Но сега нямаше затъмняване. Сега тя беше неговата обична Кейси. Дългата ѝ коса беше още влажна от душа, а в сините ѝ очи прозираше несигурност, уязвимост, нужда от любов.

Когато слизаше от коня, той си напомни: „Ако тази жена не е любимата ти Кейси, на която си дал сърцето си, тя може само да те нарани“.

— Патрик, толкова съжалявам, че не ти казах. Искан тази вечер да поговорим. Не мислех, че за теб това ще бъде от значение.

— От значение е.

— Защо?

— По много причини. — Той трябваше да приключи с тази история. Час по-скоро! Но виждайки острата болка и объркващата тъга в красивите очи, отново му се прииска да я държи в ръцете си, да бъде нежен с нея.

Кейси забеляза гальовното в погледа му. Този поглед снощи бе сив и помръкнал. Сърцето ѝ заби с надежда.

— Патрик, моля те, прегърни ме!

— Не, Кейси! — гласът му беше благ. „Ако те прегърна, няма да мога да те пусна. А аз трябва да те отпратя!“

Нежността в гласа на Патрик вдъхна още надежда на Кейси. Тя смело обви треперещите си ръце около шията му и пръстите ѝ се заровиха в черната му коса. С устните си потърси неговите...

— Моля те, Патрик, нека да се любим!

— Не!

— Не?

Патрик долови изненадата в гласа ѝ. По дяволите, сякаш на него не му беше позволено да отказва! Напомни си, че това може би беше другата Кейси, която той не познаваше. Богатата разглезена наследница, която винаги получаваше това, което пожелае. Кейси Инглиш, досущ приличаща на Памела Барингтън. „Хайде да се любим, Джеймс!“, беше заповядала Памела, и маникюрите ѝ бяха оставили кръв след себе си. Дланите на Кейси бяха деликатни и нерешителни, но въпреки че ѝ беше казал „не“, тя все още се притискаше към него. В съзнанието му отново изплува образът на Памела и всичко, което му беше причинила...

— Аз не те искам, Кейси!

Кейси се отдръпна от него. Нежните ѝ пръсти не оставиха кървави следи по шията му. Тя беше наранената. Наранена от думите и от неочакваната безчувственост в гласа му.

— Миналата неделя ти не можеше да ми се наситиш, Патрик — припомни му тихо тя. Крехка, объркана защита.

— Сега вече съм се наситил.

— Патрик! — Болезнен шепот, от който сърцето го заболя. — Ние се обичаме!

— Любов! — Патрик долови жестокостта в гласа си. Но тя му беше нужна в този момент. Ако би могъл да накара Кейси да го намрази, щеше да ѝ бъде по-лесно да забрави за неговите чувства.

— Да, любов. Ти ми каза, че ме обичаш.

— Бях се напил от евтиното шампанско.

— Може би първия път. Но ти си ми повтарял тези думи много пъти.

— Това ти се е искало да чуваш. Ние просто правихме добър секс, Кейси. Това е всичко.

Тя цялата се сгърчи от болка при грубите му думи. В този момент Патрик беше готов да я прегърне и да ѝ прошепне: „Разбира се, че те обичам!“. Но докато той се бореше с властния подтик, видя промяната в синьото на очите ѝ и разбра, че е бил прав да се пази от онази Кейси, която не познаваше. Болката и страданието бяха заменени от хладна решителност и леден гняв.

— Кой си ти, Патрик Джеймс? — студено попита Кейси, с поглед, прикован в препятствията.

— Ти знаеш кой съм.

— Не, не знам. Ти също играеш игри. Има нещо около теб, което искаше да признаеш тази вечер!

— Нищо важно. Ти знаеш всичко за мен.

— Аз не мисля така! — Гневните ѝ очи му изпратиха последно, предупредително съобщение: „Ще открия истината за теб!“.

След като Кейси си отиде, той започна да демонтира препятствията, като през цялото време си повтаряше, че няма начин тя да разбере за истинската му самоличност. Той беше прикрил следите си наистина добре. До безразсъдния си каприз тази сутрин беше внимавал много. Кейси обаче го беше видяла да скача и бе усетила, че в таланта му има нещо специално, нещо изключително.

Това беше незначителна улика. Да, но ако някой на света беше достатъчно умен и достатъчно решен да жадува неговото унищожение, това беше отхвърлената от него Кейси Инглиш!

Инстинктите за самосъхранение, които го бяха водили от бордеите в Чикаго към търсения рай и после в тъмното, сега отново го предупреждаваха: „Трябва да бягаш! Веднага!“.

Патрик леко въздъхна. Щеше да го направи. Но не сега. Толкова беше изморен да бяга!

ГЛАВА 13

Кризата, която беше грабнала Джефри от партито в чест на Кейси, бомбата в търговския лайнер над Средиземно море, отбеляза началото на цяла една седмица на ужаса. Безпрецедентната жестокост, тръгнала от Средния изток, се разрази в брутални прояви на тероризъм по целия свят.

Две денонощия планетата беше в опасност.

След това внезапно настъпи покой. Дали това не беше застрашително затишие пред смъртоносна буря? Или безжалостен знак, че не са останали вече сърца, които да се борят? А може би беше нещо друго, нещо добро?

Фениксът, който се въздигна от пепелта, обещаваще мир, обнадеждаващо начало. Старите врагове се съгласиха да седнат на масата за преговори. Арбитри им бяха лидерите на големите нации. Враждуващите страни щяха да разговарят и може би...

Историческата мирна конференция трябваше да започне в понеделник, в Лондон.

В петък вечерта, малко след като Джефри и Джулия се върнаха в „Белведере“, колата дойде да откара Джефри в Манхатън. Той нямаше да се върне до четвъртък вечерта. През всичките тези шест дни и нощи щеше да остане в града. Оттам щеше да информира разтревожената нация, да разговаря с кореспондентите по света. Оставаше му да се надява, както всички останали, че не е настъпило началото на края. През това напрегнато време, когато би имал възможност да си почине, той щеше да се отбива в рядко използвания апартамент, намиращ се срещу студиото.

Накрая, когато започнаха да се разнасят обнадеждаващи сигнали за мир, Джефри успя да се върне за малко в „Белведере“.

— Толкова се радвам, че си у дома — посрещна го Джулия с целувка.

— Аз също, скъпа. — Джефри я прегърна. Трябваше да я държи близо до себе си, заради думите, които му предстоеше да изрече.

Джулия усети слабата неувереност в гласа му и напрегнатостта на стройното му тяло. „Не, Джефри! Моля те, не постъпвай така!“

— Джефри?

— Трябва да замина за Лондон, скъпа. За понеделник сутринта имам резервация. Ще летя за Дорчестър.

— Не! Не постъпвай така, Джефри!

— Налага се, мила. Много съжалявам.

— Ти обеща да прекараш следващата седмица с нас, не си ли спомняш?

— Разбира се, че помня. Но, скъпа, това е може би най-важното политическо събитие на нашето време. Аз съм специалист по Средния изток. И съм единственият журналист, който би могъл да вземе интервю от...

— От кой? От терориста? Интервюто с престъпника е по-важно от обещанието ти към нас?

— Не — отговори много кротко Джефри, с думи, дошли направо от сърцето му. Отпуската с Джулия и Мери беше от огромно значение за него. През изминалите шест денонощия и двете му бяха липсвали. Отразяването на историческата мирна конференция не беше най-важното нещо за Джефри. Но той имаше задължения, по-силни от собствените му желания. — Наистина нямам друг избор, Джулия. Трябва да замина.

Едно здравомислещо угълче в съзнанието на Джулия разбираше Джефри. Но неговият оправдателен шепот беше заглушен от емоциите, неочаквано експлодирани в нея. И Джулия беше живяла дълго време с открита рана. И тя, като Джефри, беше я прикривала зад огромната си любов към него. Зад вярата, че един ден раната ще се затвори, защото Джефри ще обикне дъщеря си.

Тя беше вярвала, че това време е настъпило. Че най-крехкото начало от всички е започнало преди две седмици. Мери беше очаквала и обичала търпеливо баща си. Тя имаше нужда от него и живееше с увещанията на Джулия: „Татко те обича, миличко. Много те обича, но е постоянно зает. Някога той ще има повече време за тебе“. През изминалите две седмици двете планираха чудесна ваканция.

„Наистина, ама наистина ли си сигурна, че татко ще поиска да дойде на това състезание с коне, мамо?“

И сега Мери щеше да бъде ужасно травмирана. Раната щеше да е по-значителна от всичките ѝ мълчаливи разочарования в миналото. Защото този път дъщеря им беше започнала да вярва...

Сега Джулия беше погълната от властни и опасни чувства, които не признаваха никакви обяснения.

— Джефри, ти никога няма да ми простиш, нали?

— Да ти простя? Какво? — попита Джефри. Той беше смутен от въпроса и от необичайния гняв във виолетовите ѝ очи.

— Че имаме Мери. Дори и сега, след десет години, ти би искал тя никога да не се е раждала!

— Това не е истина!

— Истина е. Ти искаше да направя аборт, нали?

— О, Господи! Джулия, как може дори да си помислиш такова нещо?

— Защото е вярно. Видях го в очите ти, когато ти казах, че съм бременна.

— Не, не си права — потвърди Джефри настойчиво. Той знаеше какво е видяла Джулия в очите му. Мъчително страдание при мисълта, че е била с друг мъж. Желание да не е имала любовник. Тъга, че тази тайна любов я е дарила с дете, което той никога не би могъл да ѝ даде. В онези мигове, когато той се беше опитал да осъзнае нейното признание, със сигурност му се е прищяло бременността ѝ да е заблуда. Но той никога не е искал тя да премахне своето дете. — Никога не съм искал да правиш аборт, Джули. Моля те, трябва да повярваш в това!

Джулия почти не чу слабата защита на Джефри. Собствените ѝ сърдити думи я бяха отнесли надалеч. Пак там, в онази вечер, споменът обърна гнева ѝ към нея самата.

Мери щеше да страда, че Джефри не е изпълнил обещанията си. Но те всъщност бяха изпросени от Джулия. Грешката беше нейна. В онази майска вечер част от разума ѝ припомняше тъжните уроци на нейния живот, лишен от любов. Тогава остротата в реакцията на Джефри съвсем ясно ѝ беше показала, че той не иска детето си. Разумът ѝ беше прошепнал да бяга, да защити себе си и своята неродена рожба. Но сърцето я беше подмамило с обещания: „Някога

Джефри ще обикне детето си“. Тя беше повярвала на сърцето си, защото обичаше този мъж прекалено много.

Сега Джулия си даваше сметка, че вярата ѝ е била егоистична, подхранвана от мечтата да прекара живота си с мъжа, когото обича. Дори това да бе струвало страданията на дъщеря им.

— Джефри... — Ядът на Джулия към него се беше разсеял. Дори гневът ѝ към нея самата се беше разтворил в огромната тъга по Мери. — Моля те, не наранявай Мери. Не е нейна вината, че аз забременях.

Джефри започна да отговаря: „Никога не бих наранил Мери“, но последното изречение направо му отне дъха.

— Чия грешка беше това, Джулия? Не и моя.

— Не, Джефри, не е твоя. Вината е в мене — съгласи се Джулия, припомняйки си шестнадесетгодишното момиче, което се правеше на много опитно в леглото, защото не можеше да понася повече загуби в младия си живот. — Аз трябва да бъда обвинена. Аз съм отговорна.

— Какво друго, Джулия? — попита той нежно. От цялото ѝ същество струеше объркваща тъга. Джулия току-що беше започнала да му признава истината. Най-сетне на глас се беше съгласила, че е имало и друг мъж. Джефри искаше да чуе останалото. Тогава всичко щеше да бъде преодоляно и раната — изцерена.

Сърцето на Джефри се изпълни с надежда, въпреки че все още беше замаян от думите, които Джулия му бе хвърлила в лицето. Дали през всички тези години тя наистина е вярвала, че е предпочитал да махне детето?

Докато я чакаше да продължи, той взе решение. Нямахте да отиде в Лондон. Щеше да прекара седмицата с Джулия и Мери. Тримата с много нежност щяха да лекуват старите рани.

„Каж ми останалото от истината, Джули, подтикваше я безмълвно Джефри и ѝ се усмихваше. Разкажи ми истината, за да може нашата любов най-после да намери покой.“

Когато Джулия заговори, думите се отронваха от нея тъжно и изморено:

— Не трябваше да се омъжвам за теб. Трябваше да отгледам нашето хубаво момиче сама и да ѝ разкажа колко чудесен е бил нейният баща. Тогава тя никога нямаше да сподели с мен цялата тази болка и разочарование.

Джефри се взираше в нея и не вярваше на ушите си. „Но ти винаги си искал от нея да ти каже истината. Независимо от страха ти, че когато го направи, сърцето ти ще се разбие.“

Сега сърцето му беше разбито на хиляди кървящи късчета. Инстинктът за самосъхранение повлече Джефри към скрина във фойето. В горното чекмедже бяха ключовете на неговия Ягуар. Трябваше веднага да се махне! Паспортът му беше в куфарчето. Дрехи и друг багаж имаше в апартамента в града. Там нямаше да има повече болка. Припомни си мига, когато преди десетина дни беше посегнал пак така към ключовете, за да спаси Мери. Мери, която не беше негово дете.

— Джефри...

Той не се обърна. Не можеше.

— Къде е татко? — попита нетърпеливо Мери на другата сутрин. Миналата вечер си беше легнала с обещанието, че баща ѝ ще се прибере късно и ще се видят на сутринта, преди той да отиде за последен ден на работа.

— Скъпа, татко трябваше да замине за Лондон на мирната конференция. Беше толкова тъжен, но нищо не зависи от него.

— Разбирам, мамо.

„Знам, че разбираш, милото ми.“ Джулия натъжено гледаше своята винаги разочарована, но опитваща се да бъде храбра, Мери. Нейната умна дъщеричка разбираше всичко и беше разумна. Сега на Джулия ѝ се искаше самата тя да е била толкова разумна миналата вечер.

— Мисля да помоля Патрик да запишем състезанието на видеолента. — Предложението на Джулия накара собственото ѝ сърце да плаче. Мери през целия си живот беше гледала баща си на запис... — Така, когато се прибере татко, ще му я покажем. Ще му разкажем за ваканцията си в Ню Йорк.

„Когато татко се прибере у дома!“ Ами ако Джефри не се върне? Никога не беше го виждала толкова ядосан, когато замина.

Разбира се, че Джефри беше ядосан. И разбира се, че си беше отишъл. Какво е очаквала тя? В гнева си към нея самата тя му бе наговорила ужасни неща.

„Трябва да отида при него и да му обясня какво се крие зад кашата, която забърках. Възможно най-скоро ще намеря начин и ще отида в Лондон. Трябва да поговоря с него!“

Даяна критично наблюдаваше отражението си в огледалото на дамската тоалетна на аерогарата. Единствено тъмните ѝ къдрици изглеждаха непокътнати от събитията през последните месеци. Порасналата ѝ коса беше все така гъста и блестяща. Нежна, изящна рамка на изопнатото ѝ лице. Изтънчените черти на лицето ѝ правеха сапфирените ѝ очи по-големи. За другите те може би изглеждаха загадъчни и вълнуващи. Но това не беше загадъчност. Беше просто болка.

Тази сутрин тъмни кръгове под очите довършваха картината на опустошението. В три сутринта Даяна беше повикана спешно да оперира мъж, прострелян в гърдите. Тя не даваше дежурства в навечерието на триседмичния си отпуск из Европа. Но след като беше получила съобщението на Чейс за развода, негласно винаги беше на разположение.

„Май не се грижиш много добре за себе си“, помисли си тя. През изминалите няколко седмици Даяна нарочно се претоварваше с работа. В ежедневието ѝ почти нямаше място за храна, сън, почивка. Не ѝ оставаше време и за мислене. „Криеш се от нещо, а, Даяна?“

Състрадателният лекар в Даяна се почувства длъжен да успокои жената в огледалото. „Би трябвало да бъдеш по-добра към себе си. Да се поглезиш малко.“

Чейс беше резервирал само в първа класа. Беше ѝ осигурил почивка, каквато могат да си позволят само най-богатите в света. Доктор Шепърд щеше да пътува и почива в суперлюксозни условия. Но през дългите самотни нощи, сред копринените чаршафи и пухените възглавници, тя щеше да лежи будна. И, неразсейвана от ужасяващия покой, щеше да мисли. Щеше да фокусира всичката си енергия, за да изучава самата себе си. Даяна — опитният лекар, щеше да разбулва в детайли историята на своя живот. Щеше да разгадава най-чувствителната част — сърцето. Своето собствено сърце.

Тя прибра една предизвикателна къдрица от лицето си и въздъхна. „Много ще разговаряме“, обеща тя на образа в огледалото.

Даяна трябваше да открие защо два пъти се беше влюбвала и два пъти беше вярвала, че любовта ще продължи вечно, но тя беше повехнала и умряла.

Оставаше един час до излитането на самолета за Лондон. Даяна си наля чаша чай и намери удобно кресло в чакалнята. От мястото си виждаше движението на самолетите по пистата и на хората край нея.

Отпуснала се приятно, Даяна отпиваше от чая. Когато работеше, тя пропъждаше надалеч мъглата. Сега обаче ѝ позволи да я загърне в топло, утешително наметало.

„Утешително... съгласи се тя неохотно, защото ти позволи да се извиняваш с умората. Да не мислиш, да не се запътваш към миналото.“

„От утре започвам, кълнеш се тя пред себе си. След като се наспя в Дорчестър, ще започна добросъвестно и внимателно да обсъждам знаците и симптомите на живота си. Те трябва да ми помогнат да поставя диагноза на това в какво съм се превърнала. Зашеметяващ професионален успех — и стремителен провал на личния ми живот.“

Засега единствено мъглата беше приятна. С изключение на това, че влезе Джефри Лоурънс. Без съмнение той летеше за мирната конференция. Очевидно щеше да пътува в първа класа и по всяка вероятност с нейния полет.

Ако все още беше силна и самоуверена, би трябвало да се запъти срещу него. Да се взре спокойно в тъмносините му очи и да се порицае заради истерията си в кабинета му.

Това обаче беше действие на решителна жена, в каквата Даяна смяташе да се превърне чак след три седмици.

Засега тя просто искаше да избегне този човек. Посегна към списанието, поставено на масичката пред нея и леко се намръщи, като го взе в ръцете си. От корицата я гледаше ласкателски нарисуваният портрет на красива жена с уверени сапфирени очи и усмивка на Мона Лиза. Непокорната и тъмнокестенява коса се къдреше чувствено под тюркоазена хирургическа маска. Нейният собствен портрет ѝ се усмихваше от четвърти брой на „Таим“ за месец септември. Даяна не прочете ласкателните думи, които придружаваха образа ѝ. Тя прегъна корицата, за да не я познае някой, и бързо затърси статията. Остана

изумена от дължината ѝ. Авторът правеше поредна хроника на нейната кариера, на успехите и научния престиж, които беше достигнала на 36-годишна възраст. По-голяма част от материала беше посветен, разбира се, на изкуственото сърце. Предимно заради него Даяна се беше съгласила на това интервю. Статията беше придружена с усмихнатите физиономии на благодарни реципиенти.

Даяна бързо прелисти на новините от света. Те бяха от изминалата седмица, малко преди да започне безпрецедентното клане. Дори и през спокойните си дни светът беше препълнен със смайваща жестокост и с трагедии. Тя обърна страниците към по-леките четива — за театър, изкуство, книги, светска хроника.

Но отново откри името си. Множеството думи от статията, мерило за успеха ѝ, бледнееха на фона на това четиво. Тук, само с няколко съжалителни изрази, бе документиран огромният ѝ личен провал.

„Разтрогнат брак. Доктор Даяна Шепърд — кардиохирург и изобретател на «Сърцето на Шепърд» (виж на корицата), и Чейс Андрюс — милионер, собственик на строителна компания, се развеждат след пет години брак без деца.“

„Без деца...“ Няколко минути Даяна се взира в тези думи, после въздъхна и обърна на светската хроника. Тя щеше да бъде по-безопасна. Съобщения за чествания, премиери на филми, интригуващи двойки. Хора, за които беше чувала, но които не познаваше.

Но и този раздел ѝ подежда шокиращо. Там беше Сам.

„Сам Хънтър се връща у дома. Миналата седмица композиторът и певецът Сам Хънтър, шест пъти носител на «Грами», се премести в Калифорния, където си е купил имение. Родената в Далас суперзвезда живя в Лондон петнадесет години. Току-що е подписал договор с «Капитол рекърдс» за три албума. Въпреки че Хънтър няма твърдо планирано турне в САЩ, импресариото му не изключва тази възможност. Изключително популярните лирични балади на Сам Хънтър са мерило за неговия успех. Десет от неговите заглавия са се задържали на първо място в класациите на хитпарадите. Последният му сингъл, «Танцувай с мен», е на челно място през последните десет седмици. Най-новият му албум — «Обещания за любов», вече е станал платинен.“

Даяна препрочете краткия параграф няколко пъти, въпреки че разбра съдържанието му веднага. Нищо повече от това, което тя знаеше, нямаше да ѝ донесат тези думи. Но между редовете все пак беше поместен петнадесет години живот.

Тя бавно затвори списанието и го остави на масичката. Пътуването ѝ в миналото щеше да започне днес, защото то беше свързано със Сам Хънтър. Той беше влязъл в живота ѝ един слънчев есенен ден в Далас, през 1970 година...

Даяна седеше край една от масите във фойето на гимназията „Теодор Рузвелт“. Беше обяд и наоколо беше претъпкано с ученици, които се мотаеха сред отрупаните с многоцветни неща маси. Продаваха се ключове за настройване на музикални инструменти, пуловери, билети за танци, обложки за книги, сладкиши и какво ли още не.

Даяна не продаваше нищо. Тя чакаше търпеливо доброволци за шоуто на талантите, което беше планирала. Такава проява не беше новост за гимназията. Редовно се провеждаше всяка пролет, и то успешно. Но този концерт трябваше да се състои в чест на Деня на благодарността. Средствата щяха да отидат за открития наскоро приют за деца — едно изключително необходимо убежище за изоставени или малтретирани малолетни. Есенното представление беше идея на Даяна. Тя беше получила подкрепата на преподавателите и на Ученическия съвет и сега ѝ оставаше да вярва, че някои от надарените ученици щяха да отделят от времето си за идеята.

Тя трябваше да се надява, защото не беше в нейната природа да кърши ръце и да ласкае когото и да било. Седеше тихо край масата, очаквайки да се случи нещо, което да повлияе на организаторските ѝ способности.

Даяна мечтаеше в следващия си живот да умее да пее. Обичаше музиката на шестдесетте години. Тази музика постоянно озвучаваше живота ѝ. Тя присъстваше дори в часовете, когато гимназистката подготвяше уроците си. Даяна знаеше текста на всичките си любими песни. Тананикаше си ги, но не беше певица. Талантът ѝ беше другаде — в превъзходния ѝ ум, в безграничното ѝ благородство, в

инстинктивния ѝ стремеж да споделя радостта и ентузиазма на своя живот с другите. Самата Даяна не можеше да участва в шоуто на талантите. Но можеше да го превърне в събитие. В един часа след обяд край масата ѝ се появи най-голямата изненада.

— Здравей.

— Здравей? — отговори Даяна изненадана. До нея беше застанал самият Сам Хънтър, най-добрият защитник на отбора по футбол в училището.

— Искам да участвам в шоуто.

— О! — Даяна знаеше за таланта на Сам Хънтър да хваща топката в мачовете по ръгби. През последните две години той беше извел отбора на гимназията в националния шампионат. Сам беше знаменитост не само в „Рузвелт“, но и в Далас. Участието му в шоуто щеше да гарантира всеобщ интерес. Ако Сам Хънтър беше решил да подава пасове на сцената, щеше да бъде повече от чудесно. — Добре. Радвам се.

Сам я изгледа очаквателно и след малко допълни:

— Аз пея.

Преди Даяна да успее да отговори, до масата доплува сексапилна красавица — приятелката на Сам, Черил.

— А, ето къде си бил, скъпи. — Явно момичето беше в настроение.

— След малко ще се освободя, Черил.

— Мислех, че ще се повозим. — Провокативната нотка ясно подсказваше, че тя набляга повече на паркирането.

— Веднага, щом свърша тук.

— Хайде да тръгваме — подкани го хубавицата и с дългите си пръсти добави прелъстително ударение, като си поигра с копчетата на ризата му. След това се спря многозначително на колана му. Поруменяла от смущение, Даяна наблюдаваше смелата интимност. Поиска ѝ се да не е там.

Погледът в тъмнокафявите очи на Сам не можеше да се разгадае. Той прекъсна интимността на приятелката си нежно, но твърдо. Ръцете му, които се стегнаха около кръста ѝ, бяха силни и мускулести — като него самия.

— След пет минути ще те видя отвън, Черил.

— Ще те чакам.

— Е... — започна Сам, след като Черил си тръгна. — Какво ви е нужно да знаете? Казвам се Сам Хънтър.

Дали не мислеше, че тя не знае кой е той? Разбира се, Сам и Даяна не бяха се срещали преди. Причината не беше само в размера на гимназията: всеки випуск бълваше по петстотин човека. Просто Даяна Шепърд и Сам Хънтър живееха в съвършено различни светове.

Красивият футболен защитник ръководеше елитна клика. Нейните членове, подобно на Сам и Черил, бяха атрактивни, самоуверени и сексуално обиграни. Групата на Даяна беше усъвършенствана в учението, и само толкова. Тя и нейните приятели побеждаваха в турнири по математика, не по футбол или партита. Те обожаваша „Бийтълс“. Оценките им бяха сред най-добрите в цялата страна. През уикендите Даяна и приятелите ѝ се събираха на групи, а не по двойки. По време на скучните партита момичетата оплакваха своята сексуална наивност и непросветеност.

Даяна и Сам никога не бяха се срещали, но тя, разбира се, знаеше кой е той.

— Известно ми е. Аз съм Даяна Шепърд.

— Знам. Гласувах за вас. Вие бяхте най-подходящият кандидат.

— Благодаря.

Съперникът на Даяна на последните избори за председател на Ученическия съвет беше от групата на Сам. Но той, очевидно, беше слушал речите ѝ по време на кампанията през пролетта и заедно с поразителното болшинство в училището беше решил, че Даяна трябва да стане първото момиче председател в шестдесетгодишната история на „Рузвелт“.

— Няма защо. Е, какво ви е необходимо?

— Трябва да ви чуя. — Разбира се, дори ако Сам Хънтър не можеше да изпее и нота, дори ако музикалният му талант беше като нейния, Даяна пак би искала той да участва. — Трябва да знам какво ще изпеете.

— Добре. Кога е прослушването?

— След училище следващата седмица. Но това пречи на футбола, нали?

— Да. Има ли и друго време, което ви е удобно?

Шоуто беше идея на Даяна, но окончателната програма щеше да се определи от комисия. Получаваше се известно неудобство от това,

че Сам Хънтър, водещият защитник, училищният герой, вероятно най-важният участник, молеше Даяна за специално прослушване.

Сам Хънтър беше звезда, разбира се. Със сигурност той го знаеше добре и въпреки това в очите му имаше повече стеснителност, отколкото нахалство.

— Разбира се. Но кога ще можеше вие?

— Тази седмица мачът е в петък вечерта. Може би в събота? Сутринта или след обяд?

Събота вечерта не се броеше, предположи Даяна. Сигурно Сам и Черил щяха да празнуват петъчната победа и да танцуват.

— В събота след обяд работя в болница. Да се срещнем сутринта.

През следващите три дни Даяна се чудеше за какво да разговаря със Сам Хънтър. Той беше обещал да я вземе към десет и да я откара в Линкълн парк, където щеше да се проведе специалното прослушване. Лошото беше, че тя и Сам нямаха нищо общо. Дори и да познаваше щастливия и наивен свят на Даяна и нейните приятели, той щеше да го намери безнадеждно старомоден и скучен.

Даяна изрови две възможни теми за разговор: Черил и футбола. В крайна сметка реши, че спортът е по-универсална територия.

Тя изучи старите броеве на всички гимназиални издания и се запозна с рекордите на Сам. След това изрепетира какво може да каже за неговата кариера, за да звучи ерудирана и заинтересувана. Това успокои малко тревогите ѝ от евентуалното неловко мълчание между двамата.

Но имаше и друг проблем, който не можеше така лесно да бъде разрешен. Как щеше да се покаже заинтересувана от пеенето му, ако то не беше на ниво?

Даяна се беше подготвила добре, но в събота, още преди мълчанието да се настани между тях, Сам я изпревари:

— Шоуто на талантите е за приюта, нали?

— Да.

— Мислех, че вече е построен.

— Открит е преди шест месеца. Но ние може да използваме тези средства за специални тържества и за екскурзии.

— Ние?

— Аз съм доброволка.

— С това ли ще се занимаваш този следобед?

— Не. Днес работя в детската болница. Във вторник след училище ходя в приюта. — Даяна замълча. После направи предложение, което би могло да свърже неговия интерес към спорта с нейния към децата. — Може би някога бихме могли да заведем децата на футболен мач на отбора?

Сам не откъсваше очи от пътя. Даяна с изненада и успокоение забеляза, че той е внимателен шофьор.

— Не мога да си представя, че физически измъчвани деца ще харесат нещо толкова жестоко като футбола!

Даяна търсеше някакъв учтив отговор. Нещо, което нямаше да разкрие липсата ѝ на интерес към спорта. Спортът беше бъдещето на Сам, но и тя го намираще за жесток. Преди да открие правилните думи, стигнаха Линкълн парк.

Оказа се, че е било излишно Даяна да репетира какъвто и да е разговор, на каквато и да било тема. Не беше необходимо и да се тревожи как ще се преструва на впечатлена, ако Сам не можеше да пее.

Всичко това не ѝ беше нужно. Тя не намери най-точната дума, за да му каже как се чувства след неговото изпълнение. Той изпя любимите ѝ балади. По-красиво и по-емоционално, отколкото тя можеше изобщо да си представи. Силните му и талантлив пръсти изтръгваха неповторима магия от китарата.

А чувствените му тъмни очи, нежният богат глас и благата му усмивка омагьосаха сърцето ѝ.

Без да я попита какво би искала да чуе, Сам просто ѝ изпя: „Вчера“, „Песента на Кати“, „В моя живот“, „Тя ще дойде през април“, „Ако падна“, „Звукът на тишината“, „Мост над разтревожената вода“, „Нещо“, „Това е само любов“.

— Защо преди не си участвал в шоуто на талантите, Сам? Ти си толкова... Свириш толкова хубаво!

— В такъв случай мислиш ли, че можеш да ме използваш?

— Мисля, че ще е по-добре това да бъде авторски концерт — смело отговори Даяна.

ГЛАВА 14

Шоуто в гимназията „Рузвелт“ не беше авторски концерт на Сам Хънтър, но той определено бе звездата. Точно както преди четири дена с един бомбастичен пас беше грабнал купата в първенството по футбол.

Представлението на талантите беше зашеметяващ успех. От уважение към достойната кауза Сам Хънтър беше изпробвал безценната си ръка и върху китарата. Нямаше съмнение, че никой, дори Черил, не е знаел за таланта му. С изключение на неговите родители, може би. След концерта последва прием със сладки и пунш.

Сам продължаваше да се усмихва със своята неуверена усмивка. С Даяна се разминаха в коридора, но нямаха причина да се спрат, защото събитието, което ги беше събрало, беше приключило.

Всеки един от тях се завърна в своя свят, толкова различен от света на другия...

— Здравей, Даяна.

Беше средата на декември, три седмици след шоуто. Тя беше в кабинета на Ученическия съвет, когато той заста на прага.

— Сам?

— Чудех се дали имаш нужда от още доброволци за детския приют. Футболният сезон завърши. След обяд във вторник съм свободен.

— О, това е чудесно. Тези деца имат нужда от помощ всеки ден, не само във вторник.

— Все пак бих предпочел да идвам с теб. Мислех си, че можеш да ми покажеш как да се справям.

— С удоволствие. Всъщност ние просто си играем с децата. Опитваме се да ги накараме да се почувстват обичани и в безопасност.

Това, разбира се, беше трудно осъществимо. Имаше деца, които болезнено се бяха затворили в себе си. Но дори и при тях след време

недоверието изчезваше. Благодарните им, боязливи усмивки си заслужаваха усилията на съветници, психолози и лекари.

Първия път Сам се чувстваше доста неловко, но самите деца му помогнаха да се отпусне. Далас беше градът на футбола, а той беше всеобщ любимец. Сам окончателно разтопи леда и спечели сърцата с неуверената си усмивка и чудесните песни.

През февруари Даяна набра кураж да го помоли за нещо, което обмисляше от седмици. Би ли могъл да попее на децата, настанени в детската болница? Тя очакваше отказ от страна на Сам, който беше изключително зает. И без това той достатъчно великодушно отнемаше от времето си всеки вторник. Сам обаче мигновено се съгласи.

Концертът беше заплануван за втория четвъртък на март, от седем вечерта. Щеше да се проведе в салона на болницата. Децата от приюта също щяха да присъстват. Сам беше техен човек!

Той обеща да я вземе в 6:15. Това щеше да му даде време да нагласи усилвателите и да поздрави новите си малки приятели.

Когато стана 6:20, Даяна започна да се притеснява. Пет минути закъснение. После десет. След това — петнадесет.

Даяна намери номера на Сам Хънтър в телефонния указател и веднага го набра. Даваше заето.

„Той се опитва да ми се обади“, помисли си тя и бързо затвори. Очакваше позвъняване всяка минута.

Но Сам не се обади. В 6:40 тя отново набра номера. Пак заето. После съобщи в болницата, че ще закъснеят. Тя щеше да отиде, разбира се, но беше само зрител. Част от публиката, която обичаше песните на Сам. Сам беше шоуто. Нейният авторски концерт вече беше реалност, но къде беше самият изпълнител?

Дали не беше с Черил? Дали не беше го запленила с чара си и той да е забравил за малките деца? За това, че те бяха болни и тъжни, и също имаха нужда от радост в живота си?

„Не, мислеше Даяна, Сам не би постъпил така.“

Но доколко добре го познаваше?

Във вторник двамата бяха разговаряли, докато се приближаваха от приюта. Тогава Сам задаваше въпросите, а Даяна отговаряше. Тя му беше признала, че ще стане детска лекарка, въпреки че щеше да ѝ е

ужасно тъжно да преживява бедите, които бяха сполетели малките невинни същества. Тя искаше да облекчи тяхната болка, да ги накара да се усмихват.

Даяна не беше попитала Сам за мечтите му. Още не беше събрала кураж. Но от това, което беше видяла, ѝ се бяха изяснили много важни неща. Сам беше невероятно нежен с малчуганите. Понякога усмивките му бяха стеснителни и неуверени, като техните. Тези деца, които имаха толкова малко причини да се доверяват на който и да е възрастен, с него се чувстваха в безопасност.

Той не би могъл да ги разочарова.

Но стана 7. После 7:15, 7:30. Телефонът му непрекъснато даваше заето. Това можеше и да не е неговият номер. Координаторът ѝ се обади и остро ѝ зададе въпроси, на които тя просто не можа да отговори.

Концертът на Сам трябваше да продължи до 8:30. Децата останаха дотогава. Попяха си сами. В 8:45 координаторът ѝ се обади за последен път. Даяна сконфузено отговори, че няма представа къде е Сам. Вечерта приключи без повече обяснения и обещания.

Но за Даяна не беше завършила. Гневът ѝ се замести със загриженост. Нещо се беше случило със Сам. Въпреки че беше внимателен шофьор, сигурно е катастрофирал...

„Господи, моля те, остави го жив и здрав!“

В 10 часа той ѝ се обади.

— Даяна, съжалявам!

— Къде си?

— У дома.

— Какво се е случило, Сам? Да не си катастрофирал?

— Не, просто не успях да го направя. Страшно съжалявам!

Уверила се, че Сам е невредим, тя кипна.

— Как можа да им причиниш това?

— Ужасно ми е неудобно!

— Имаш ли представа колко са разочаровани те? Не помисли ли за децата, които те познават и се гордеят с тебе?

— Може ли да насрочим друга дата?

— Откъде да съм сигурна, че няма пак да постъпиш така? Каква гаранция ще дадеш на мен, на тях, че нещо или някой няма да ти попречи и следващия път? Ти въобще не разбираш какво причини на тези деца! Те ти се довериха, а вярата им е толкова крехка. Ти просто я разби.

— Съжалявам, Даяна!

— Аз също, Сам.

Нямаше какво повече да си кажат. Нямаше причина учтиво да се сбогуват. Затова след тишината, която настъпи, Даяна затвори. Не тръшна слушалката. Прекъсна връзката тихо и тъжно.

Едва след това осъзна, че Сам не беше казал нищо, с което да се защити. Той явно е разбрал, че за такова нещо не можеше да има извинение.

На следващия ден Сам не дойде на училище. Даяна провери в папката му при директора и установи, че телефонният номер е бил неговият. Дали двамата с Черил не са имали разпрavia и след това помиряването им по телефона да му е ангажирало вечерта?

През целия уикенд Даяна се безпокоеше за Сам. Реши в понеделник да го открие и да го попита какво става с него.

Сам я намери пръв. Когато се позвъни, той беше на площадката пред стаята ѝ. При вида му тя спря да диша. Гневът ѝ моментално се превърна в безпокойство. Нещо не беше наред. Сам изглеждаше като болен. Тъмните му очи бяха облачни и далечни.

— Какво има, Сам?

— Нищо. Не можах да спя добре заради това, което се случи, Даяна. Наистина ужасно съжалявам. Много бих искал да определим друга дата. Искам да знаеш, че можеш да ми се довериш.

— Тогава ми обясни защо стана така.

— Просто така се случи.

— И няма да се повтори?

— Не.

Даяна внимателно се взираше в него. Гласът му беше неуверен. Каквото и мистериозно нещо да се беше случило онази вечер, той не можеше да ѝ гарантира, че то няма да се повтори.

Сам не обясни на Даяна причината за гафа с концерта. Но цялото училище беше разбрало, че той и Черил са скъсали.

Новата дата на проваления концерт беше в средата на април. Сам се извини на децата от приюта и тържествено им обеща следващия път да дойде на всяка цена.

Всеки вторник двамата с Даяна прекарваха сред малките. Винаги пътуваха с неговата кола, и винаги — сред неловко мълчание. Всеки очакваше часовете, прекарани с децата, но нямаха какво да си кажат. Всичко зависеше от това дали Сам нямаше да ги разочарова отново.

Той не ги подведе. Когато пристигна при нея, пет минути преди концерта, беше се усмихнал до ушите.

В 8:30 Сам трябваше да свърши, но концертът продължи още един час. Магията продължи, защото той не откара Даяна направо у тях, а отби към Линкълн парк. Двамата седнаха на тревата под пролетната луна и той ѝ изпя всичките ѝ любими балади. Сред тях имаше и една, която тя никога не беше чувала. Примесена с копнеж и любов, по-хубава от останалите.

— Как се казва?

— „Да те обичам“.

— Кой е авторът?

— Аз.

Даяна пое дълбоко въздух. Тази красива и тъжна песен сигурно беше посветена на Черил. Нейната любов искаше Сам, но не можеше да я получи. Ами ако Черил му позвъни тази вечер и поиска да се помирят? Даяна потръпна.

— Искях да ти я изпея последния път, преди три седмици.

— Значи си я написал преди това?

— Работя върху нея от януари.

— Прекрасна е, Сам!

„Да те обичам“ беше само една от песните, които ѝ изпя Сам тази пролет. Всеки вторник, след като се сбогуваха с децата, двамата отиваха в парка.

Под безлунното небе на една майска вечер той я целуна. Оттогава я целуваше всеки вторник. Целуваше я между песните. След

това заряза музиката и само я целуваше. Продължителните му, дълбоки и топли целувки я караха да забравя целия свят.

Никой не знаеше за тяхната любов. Сам никога не ѝ определи среща. Само през една звездна нощ, в тяхното усамотено ъгълче в парка, той я покани да бъде с него на бала.

Когато Сам закъсня пет минути, тя се закле да не гледа часовника. След петнадесет минути сърцето започна да я боли. Молеше се безмълвно: „Не, не отново. Господи, опази го жив и здрав!“.

Когато след четиридесет и пет минути той пристигна, Даяна веднага забеляза, че нещо се е случило.

— Сам, какво не е наред?

— Няма нищо. „Нищо, което мога да ти кажа.“ Съжалявам, че закъснях. Много си хубава тази вечер.

— Благодаря! „А ти си толкова красив и толкова разстроен. Защо, Сам? Заради Черил ли?“

С усмивка Сам затъкна букетче бели орхидеи на роклята ѝ.

Под звуците на любимата им музика и в прегръдките му тя се чувстваше прекрасно. Сам я притискаше към себе си. Все по-близо и все по-здраво. Изведнъж той целият се стегна и лицето му пребледня, като от силна болка. След малко Сам отново се усмихна и я притегли до себе си.

„Явно му се повдига, реши Даяна, като се измъчваше заради мълчаливото страдание на Сам. Трябва да го боли стомахът.“

Тръгнаха си рано, защото жадуваха да са сами под лунната светлина, на тайното им местенце в Линкълн парк.

— Не трябваше ли да вземеш китарата си? — попита Даяна, когато Сам я поведе в тъмното, без да е отворил багажника на колата си.

— Тази вечер няма да има песни.

Без песни? Умът на Даяна се завъртя. Само целувки? Само танци под собствената им любовна музика и под луната?

Те танцуваха. Телата и устните им се целуваха. Когато ръцете ѝ се хлъзнаха около гърдите му, той се стегна и се отдръпна. Много леко. След това устните му нежно и настоятелно се плъзнаха по шията ѝ.

— Хайде да се любим, Сам — прошепна смело Даяна.

Тя никога не беше спала с мъж. Беше 1971 — ерата на свободната любов, но Даяна отдавна беше решила, че ще остане девствена за първата си брачна нощ.

Тя не беше се повлияла от това, което беше слушала и виждала. Сега обаче се вслушваше в мелодиите на сърцето си и те ѝ нашепваха, че щеше да е правилно, щеше да е чудесно да се люби със Сам.

— О, Даяна — отговори Сам нежно, — не мога.

— Заради Черил?

— Господи, не! Единствено заради тебе.

— Заради мене?

— Защото си чудесна, безценна и толкова красива! „Защото представата ти за живота е радостна и чиста. Не бих искал да засенча всичко това с истината.“ И така невинна.

— Не искам да бъда невинна.

— Мило момиче, след тази нощ ние никога няма да се видим.

— Никога? — Даяна разбираше, че след тази вечер щеше да им бъде трудно да се срещат. След два дена тя щеше да отлети за Бетезда, да работи за стипендия за Медицинския институт. Когато се върнеше късно през август — за кратко, преди да замине за Бостън, — Сам щеше да е вече в Лос Анджелис. Там щеше да тренира футболния отбор. Щяха да бъдат в много далечни колежи. Тя — в Радклиф, а той — в Южен Кол. Но можеха да си пишат! Можеха да се виждат за Коледа, както и през пролетната и лятната ваканция. — Ти няма ли да бъдеш в Далас за Коледа?

— Не. Баща ми току-що стана треньор близо до Денвър.

— Треньор?

— Той тренира футболния отбор в колежа.

Даяна не знаеше какво работи баща му. Не знаеше абсолютно нищо за семейството му. Беше ли жива майка му? Имаше ли братя и сестри? Даяна не знаеше почти нищо за Сам Хънтър. Мисълта, че никога вече няма да го види, неочаквано я изпълни с нещо повече от страх. „Бих могла да изживея остатъка от живота си и никога да не

почувствам това, което изпитвам с него — щастие, радост, трепетно желание.“

— О, Даяна — прошепна Сам нежно, когато видя избликналите сълзи върху любимото лице. Той започна да целува мокрото по страните ѝ и я притисна силно към себе си. — Недей!

— Ще ми липсваш.

— И ти на мен. „Ти ме поддържаше жив. Чудя се как ще оцелявам без теб!“

ГЛАВА 15

Кеймбридж, Масачузетс, Септември 1974

Даяна стана от бюрото, където учеше, за да обърне плочата с любимите си записи. Те бяха обичайната ѝ компания още от гимназията. Бяха я подкрепяли през трите години на здраво учене в „Радклиф“. Бяха с нея и вече като първокурсничка в Харвардския медицински факултет.

Когато се връщаше към бюрото, тя спря край прозореца на малкия си апартамент в „Хилярд плейс“ и се усмихна на огромните дъждовни капки, които се разплискваха по стъклото. През тази приятна дъждовна вечер Даяна щеше да учи анатомия на гръдния кош, на фона на „Бийтълс“.

Когато в 11 иззвъня телефонът, тя помисли, че е някоя състудентка, която, разочарована от днешната лекция, вероятно щеше да ѝ иска подробните записки по биохимия. Би могъл да е и Алън. Алън следваше втори курс право. Срещаха се от една година. Бяха се любили, но Даяна знаеше, че това няма да е мъжът, за когото ще се омъжи. Преди четири месеца, когато бяха правили любов за първи път, тя още не беше уверена в това. Но сега изпитваше нужда да му го каже направо.

„Ако е Алън, въпреки че е късно и имам да уча, ще го поканя. Трябва да се изясним!“ Взела веднъж това решение, тя смело се запъти към телефона. Докато вдигаше слушалката, тя силно се надяваше отсреща да е някоя състудентка.

— Даяна? Сам Хънтър е.

— Сам?

— Помниш ли ме?

— Разбира се, че те помня. „И никога не съм вярвала, че ще се видим някога пак.“ Гласът на Сам звучеше отблизо, но Даяна знаеше, че е в Лос Анджелис и тренира за мача срещу Вашингтон в събота. Тя се интересуваше от университетското първенство в Южна Калифорния. Гледаше срещите по телевизията и четеше във вестниците за онези мачове, които не бяха показвани. Даяна познаваше

в детайли зашеметяващата кариера на Сам. Беше сигурна, че тази година той ще поведе отбора си към националното първенство и ще спечелят купата. — Как си?

— Добре. Мокър.

— Мокър? — Сърцето ѝ щеше да изхвъркне, като видя как дъждът бие по прозореца ѝ. — Къде си?

— В телефонна кабина, недалеч от един площад, наречен „Кафез“.

— В Кеймбридж? — прошепна тя. „Само на четири блока оттук. Защо?“

— Да. Бих искал да те видя, Даяна. Може ли да прием някога кафе или да вечеряме заедно?

— Къде ще отседнеш?

— Още не знам.

— Пристигай. Чакам те.

Крайният етап от трансконтиненталното пътуване на Сам на автостоп го беше довел, подгизнал, на половин километър от площад „Харвард“. Той знаеше, че Даяна е още в Кеймбридж. Преди да напусне Лос Анджелис, от студентското бюро беше научил, че тя учи в Медицинския факултет. Оттам беше взел и телефонния ѝ номер.

Сам имаше пари за хотел. Беше продал колата, учебниците си, всичко, освен дрехите в раницата си и китарата. Редно беше да ѝ се обади, след като си намери стая и се преоблече, но не можеше да чака. Имаше нужда да чуе гласа ѝ.

Отчаяно искаше да я види. Тя изпитваше същите чувства.

— Здравей.

— Здравей. — Посинелите му от студ устни ѝ се усмихваха. С неговата си усмивка — стеснителната. От косата му се стичаше вода.

Докато Сам се изкъпа и преоблече, Даяна направи горещ шоколад и обърна — за кой ли път — плочата с любимите си песни.

След това двамата със Сам танцуваха. Започнаха оттам, където бяха спрели в лунната юнска нощ. Този път завършиха своя танц на любовта.

През онази лятна нощ ритъмът на танца им беше бавен и изящен. Едно приятно докосване на телата. Сега двамата бяха заредени с

напрежение, граничецо почти с отчаяние. Нуждата им да бъдат заедно беше сякаш неразумна и открадната.

Усещаха се така, сякаш някой щеше да се вмъкне в любовта им. Дори когато бяха утолили страстта и желанието си.

Още когато започнаха да се любят, около тях витаеше атмосфера на безнадеждност.

Някак отчаяно двамата се вкопчваха един в друг, за да уловят и запазят чувствата си.

— Не мога повече да играя футбол — й каза Сам, три дена след като беше пристигнал.

— Но ти трябваше да спечелиш купата тази година.

— Как си разбрала за това?

— Знам всичко за твоята кариера. Попитай ме колко паса си изпълнил и чий рекорд си счупил.

— Откъде си научила?

— От телевизията. От спортната страница на „Бостън Глоуб“.

— Наистина ли?

— Разбира се — усмихна се Даяна. Когато пръстите й погалиха назъбените белези по тялото му, хлътнаха в една вдлъбнатина от дясната част на ребрата. — Радвам се, че си оставил футбола. Мисля, че тялото ти е отнесло вече достатъчно травми.

— Предостатъчно. Но би могло да понесе мъничко любов.

— Колко деца ще имаме? — попита Даяна един ден в края на октомври, когато се разхождаха из Бостън. В съботния следобед, сред купищата листа, радостно лудуваха малчугани.

— Колкото искаш. Ти ще бъдеш прекрасна майка.

— А ти — чудесен баща. — Даяна се усмихна и попита: — Мислил ли си за имената на нашите деца?

— Не, не съм. — Сам й се усмихна влюбено. След това тъмните му очи станаха сериозни. — Впрочем бихме могли да кръстим една от дъщерите ни на моята майка. Тя се казваше Джейн.

— Казваше? — повтори тихо Даяна. Часове бяха говорили за любовта си, за песните му, за мечтите си, за тяхното бъдеще, за

нейното чудесно семейство. Но той винаги беше мълчал за своите роднини. — Майка ти не е жива?

— Не.

— Каква беше тя, Сам?

— Много нежна. И много смела. — Сам въздъхна. Погледът му беше зареян надалеч. — Почина при автомобилна катастрофа, когато бях на шест години. „Не, Даяна, тя загина, като се опитваше да спаси живота ми!“

Три седмици, след като беше научила за майка му, Даяна се запозна и с неговия баща.

Тя беше в апартамента си. Учеше и слушаше един от записите, които Сам беше направил за нея: смесица от любовни песни, стари любимци на Даяна. По средата на лентата Сам беше записал свое двадесетминутно инструментално изпълнение, наречено „Хармония“. Когато беше живял в Калифорния, той беше прекарвал много неделни следобеди в църквите. Там се беше вслушвал в звъна на камбаните. „Хармония“ беше смесица от прекрасни мелодии, които се преливаха една в друга. Един изумителен водопад от музика, триумф на талантливите му пръсти.

В онази ноемврийска вечер Сам беше в „Двата фенера“. Това бе едно кафене, в което той сервираше и пееше. Когато в 11 часа се звънна на вратата, Даяна първо погледна през шпионката. Беше време Сам да се прибира и тя помисли, че си е забравил ключа. Но на площадката пред вратата стоеше един мъж, който приличаше на него.

Когато отвори, Даяна се усмихваше топло и се канеше да му каже: „Вие трябва да сте бащата на Сам. Колко хубаво, че сте решил да ни посетите!“. Но вътре в нея нещо властно я предупреди: „Внимавай!“. Човекът приличаше на Сам. Същата мургавата красота, същото стройно тяло, същите кафяви очи с дълги мигли. Но погледът! Погледът на Сам беше топъл, мил, любящ. А този на мъжа пред нея — остър и студен.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Търся Сам.

— Сам?

— Вие сте Даяна Шепърд, предполагам.

— Да.

— Тогава би трябвало да познавате Сам Хънтър?

— Да, разбира се. Учихме заедно в гимназията в Далас. — Тя наклони глава и попита: — Вие негов брат ли сте?

— Аз съм баща му.

— О, какво мога да направя за вас, господин Хънтър?

— Може да ми кажете къде е Сам!

„Не се изчервявай! Гледай го в очите и говори убедително.“ Даяна въобще не можеше да лъже. Не вярваше и че трябва да се научи. Но тази вечер най-съкровениите ѝ инстинкти сами изтикваха напред лъжите.

— Нямам представа, съжалявам.

— Кога за последен път сте го видяла или сте се чула с него?

— Чакайте да помисля. Трябва да е било през вечерта на бала. Със Сам се познавахме и той беше така любезен да бъде мой кавалер. Господин Хънтър, да не би нещо да не е наред? Да не се е случило нещо със Сам?

Баща му понечи да се усмихне и Даяна се поуспокои. Но това беше само номер, който трябваше да отвлече вниманието ѝ. Когато тя започна да се чуди дали не е сгрешила с предпазливостта си към него, усмивката му се вкамени, а очите му подивяха.

Даяна почувства хладни тръпки по гърба си. Ужасяващото осъзнаване на опасността дойде с паническото решение да бяга. Точно тогава обаче той я сграбчи.

Вълните на страх, които я бяха облели преди малко, бяха само слаби тръпки в сравнение с ужаса, който я обзе сега. Масивните му длани безмилостно се впиха в деликатната плът на ръцете ѝ.

— Не ти вярвам, госпожице — изсъска той. — Той е тук, нали?

— Не. Пуснете ме веднага. Как смеете?

— Как смея ли? — Изсмя се грозно, след това я придърпа поблизо към озлобеното си лице и повтори многозначително: — Как смея ли?

„Господи, но той вони на алкохол!“

По време на студентските си години в „Радклиф“ Даяна беше работила като доброволка в Бърза помощ. В Бостънската градска болница беше виждала пациенти, подивели от алкохол и наркотици. Беше се възхитила на спокойствието и здравия разум, проявявани от

сестрите и лекарите. Тя само беше гледала. Но сега трябваше някак си да се справи с тази ситуация.

— Господин Хънтър... — започна тя тихо, като се опита гласът ѝ да звучи спокойно. Нямаше представа дали ще успее, защото всичко се губеше в пулсиращата кръв из мозъка ѝ. — Наистина не зная къде е синът ви. Знам само, че сте пиян и ме наранявате, въпреки че не искате това. Ако не си тръгнете, ще викам и съседите ще извикат полиция.

— О, госпожицата била сигурна, че не искам това, така ли? — присмя се той. В очите му нямаше страх.

Заплахата на Даяна беше пълен блъф. Повечето от съседите ѝ бяха възрастни хора и сигурно отдавна спяха зад непроницаемите си стени. Но думите бяха единственото ѝ оръжие срещу зверската му сила. В главата ѝ все по-силно чукаше предупреждението: „Хармония“ след минута ще свърши и ще прозвучи гласът на Сам. А след десет-петнадесет минути и той самият ще се прибере.

— Е, господин Хънтър, да извикам ли полиция?

— Твоя работа. Аз си тръгвам. Но ще се видим пак. Бъди сигурна!

Масивните пръсти на мъжа се впиха по-дълбоко в ръката ѝ, почти до костта. След това грубо я освободи. Смразяващият му поглед беше поглед на умопобъркан. После той се изсмя зловещо и пое надолу по стълбите.

Когато Даяна затвори вратата зад себе си, цялото ѝ тяло трепереше. Въпреки че си пое дълбоко въздух, помисли, че се задушаваше. Тя трябваше да се увери, че натрапникът наистина си е тръгнал! Олюля се към прозореца и с облекчение видя, че той се качва на колата си. Гумите изсвириха и със скандално спокойствие завиха зад ъгъла.

Чудовището си беше отишло. Засега...

Даяна навлече палтото си и в ледената ноемврийска нощ хукна към „Двата фенера“. Трябваше да предупреди Сам. Само преди минути, когато беше отворила вратата на почти познатия непознат, беше се потресла в мълчалив ужас. Сега, когато влетя в затъмненото помещение и видя любимото лице през мъглата на сълзите си, тя изкрещя.

Слава богу, това беше Сам, а не баща му. Силните му приятелски ръце я прегърнаха и здраво я държаха, докато тя хълцаше и се бореше

с ужаса. Най-после тя беше със Сам, приютена от гальовната топлина на тяхната любов. Почувства се защитена.

— Скъпа, какво има? — попита той, когато тя се успокои. Сам се страхуваше от отговора ѝ. Беше видял отчайващия ужас в очите ѝ. — Даяна?

— Баща ти беше тук!

Тази нощ Даяна научи, че не всички белези по тялото на Сам са от многобройните схватки по футболния терен. Повечето бяха резултат от друга война, продължила през целия му живот. Война с жестокия и безразсъден баща, подвластен единствено на болния си извратен мозък. Най-дълбоките рани на Сам още личаха, други бяха изчезнали.

— Много дълго време се опитвах да разбера с какво съм предизвикал гнева му и как да го избягна.

— Но ти не си правел нищо нередно, нали?

— Не. Той винаги е диктувал всичките ми действия. Мечтата му е била да бъде известна футболна звезда, но никога не е могъл да я осъществи. Затова прехвърли амбициите си върху мен. И доскоро аз ги реализирах. Докато не го предизвиках, бях идеалният син...

— Вечерта, когато трябваше да изнесеш първия концерт в болницата — прошепна Даяна. Тя добре си спомняше как тогава поради някакво предчувствие гневът ѝ беше изместен от загриженост. Спомняше си как Сам ѝ се беше извинил, без да дава обяснения. И как четири дена по-късно очите и лицето му изглеждаха направо мъртвешки.

— Онази вечер... ти се обадох веднага, щом можех да си го позволя.

— Сам, но ти настояваше и определи друга дата за след три седмици! Дори и тогава не би могъл да си сигурен, че пак няма да ти се случи нещо непредвидено. Защо го направи?

— Заради теб и децата. И заради мен. Нямах представа защо баща ми не искаше да пея тогава. След три седмици пък реши, че би било великолепно. Той беше... Той е абсолютно нелогичен. Винаги е бил такъв. Майка ми се опитваше да ме защитава от него, но и тя стана негова жертва.

— Той ли караше колата, когато е станала катастрофата?

— Не, тя беше на волана, а той ни преследваше. Бях на шест години и бях направил нещо. Или бях ходил из стаята, или не бях. Или бях говорил, или бях мълчал... Кой знае? Както и да е. Той се нахвърли върху мен и тя се опита да се намеси. Тогава баща ми насочи гнева си към нея, но майка ми някак успя да грабне ключовете на колата и мен. — Сам леко въздъхна. — Спомням си всичко много добре. Пътуването ни продължи само пет-шест минути. През това време тя поне десет пъти ми каза, че ме обича и че никога няма да се върнем обратно, че винаги ще бъдем далеч от него. Знаех, че ще катастрофираме, но ми беше все едно. Исках да бъдем на небето двамата. Тя и аз. И никога да не го видим отново: Но на небето отиде само тя.

„А ти прекара живота си в земния ад“, помисли Даяна. Сърцето ѝ се изпълни с ново, силно чувство — на ярост.

— О, Даяна, но как е разбрал за тебе? — попита Сам с очевидно страдание. Тогава, когато се бяха обикнали, в гимназията, той пазеше безценната си любов скрита. Най-тайната и най-прекрасна част от живота му не биваше да се докосва от неговия баща. За да не я оскверни, да не я разруши. — Той никога не е проявявал интерес към личния ми живот, освен вулгарно да ме дразни със секса. Въпреки че бях влюбен в теб онази пролет, се срещях с други момичета и ходих на партита с моята компания.

— Но ти ме заведе на бала!

— Да. Нашата първа и последна официална среща. Ако ме беше попитал, щях да му кажа, че съм с някоя друга. Но той не го направи. До тази вечер вярвах, че той не подозира за съществуването ти. Трябва да е разбрал за тебе след бала. И, очевидно, си е поставил за цел да те открие.

Даяна се замисли за нощта на бала, когато Сам беше дошъл с четиридесет и пет минути закъснение. Спомни си как тялото му беше някак стегнато, като от силна болка.

— Поставил си е за цел да ме открие, защото е усещал, че представлявам нещо за теб. Защото онази вечер ти си излязъл, въпреки... — Даяна усети как ѝ се сви стомахът от обич и ужас. — Кажи ми какво се случи тогава?

— Това, което се случи, моя прекрасна Даяна, беше, че аз исках да се любя с теб, но не можех.

Даяна потресена разбра, че в онази звездна нощ ребрата на Сам били счупени. Всяко вдишване се забивало като нагорещен ръжен в гръдния му кош. Сам не можел да се люби с нея, но искал да се видят за последен път. Защото тя била единствената светлинка в бурите на неговия живот.

„Но сега мога да се любя с тебе, скъпа моя, помисли Сам. Единственото нещо, което искам, е... една последна галювна нощ, преди да си отида от тебе завинаги!“

Тази нощ беше различна. До този момент тъмната тайна за бащата на Сам винаги беше правила любовта им открадната. Тази нощ се любиха бавно, нежно и чувствено... Удоволствието не бързаше да дойде. А после продължаваше безкрайно.

На сутринта, когато зората освети навъсеното ноемврийско небе, Сам я прегърна за последно и изрече думите, които беше длъжен да каже:

— Трябва да тръгвам, Даяна.

— Да тръгваш? — попита тя изненадана. След това добави разбиращо: — Отиваш да се срещнеш с него, нали? Надявам се да му кажеш, че никога няма да се върнеш към футбола. И да го предупредиш, че ако още веднъж се опита да ни безпокои, ще потърсим намесата на полицията.

— Как ми се иска всичко да е толкова просто, Даяна! Баща ми обаче не се страхува от полицията.

— Не си прав, Сам. Той си отиде, след като го заплаших с нея.

Сам ѝ се усмихна с обич. Вярата на Даяна в доброто беше толкова силна, сърцето ѝ — толкова обичливо, че сега тя просто отричаше истината. Тя му беше разказала за всеки ужасяващ детайл, включително и за това как баща му се беше подиграл с полицията. Сега някак си беше омекотила спомена си. Сякаш кошмарът се беше размил на дневната светлина.

Дори и да беше облагородила ужасния спомен, дори и един ден съвсем да го изличи от съзнанието си, Сам никога нямаше да забрави потресения ѝ поглед, с който изучаваше грозните синини по ръцете си.

Сам знаеше какво представлява баща му. Знаеше, че хладнокръвно и безмилостно ще продължи да души по следите на

непокорния си син. Като хищник, който дебне плячката си. Но за разлика от животното, той беше по-страшен. Когато го откриеше, той щеше да засенчи живота му, както винаги го беше правил. Щеше да се появява в полунощ, за да всява ужас, да изтезава и да се забавлява от болката, която причинява. Заплахата в живота на Сам щеше да бъде постоянна, диктувана от чудовищните пориви на баща му. И един ден, както беше станало с непрежалимата му майчица, насилието върху него можеше да се окаже смъртоносно.

Сам не се боеше за себе си. Той би могъл да остане с Даяна и да я обича, и да се радва на децата си от нея. Но само ако можеше да предпази любимите си същества от своя непредвидим баща.

Сам обаче знаеше, че това е невъзможно. А не би могъл да засенчи живота на Даяна с непрекъснат страх. Още по-малко — да позволи физическо насилие над нея и децата им. За любимата си той искаше само щастие и радост. Това означаваше, че докато баща му беше жив, любовта им бе невъзможна.

— Мила моя, баща ми си е тръгнал, защото той така е решил — увери я нежно Сам. — Не защото си го заплашила с полицията.

— Значи няма да се срещнеш с него?

— Не! „Защото, ако го срещна сега, може и да го убия!“

Мразеше тази своя мисъл, но наистина се опасяваше, че ужасът, преживян от Даяна, можеше да го захвърли в тъмната зона. И не малодушието или страхът от смъртта го възпираха да противопостави жестокостта срещу насилието. А фактът, че така ще заприлича на баща си. Това би доказало нещо, от което Сам се страхуваше най-много. Че част от бащината му отрова тече и в неговите вени.

— Тогава къде отиваш?

— Не знам още. Просто трябва да се махна от тебе. Да му се обадя и да му кажа къде съм. Да го накарам да мисли, че през цялото време, след като съм напуснал Лос Анджелис, съм бил там.

— Но после ще се върнеш, нали, Сам?

— Не, безценна моя. Никога няма да се върна. Не мога. Не разбираш ли? Нашата любов е застрашена. Ти трябва да забравиш за мен, Даяна. Другаде трябва да намериш щастие и сигурност.

— Но, Сам, ти си моята любов! Нашето чувство е по-силно от баща ти. Доброволно поемам риска.

— Аз обаче не желая да те замесвам в това!

И Сам отново беше излязъл от живота ѝ, както някога. С тъжната и сериозна клетва, че никога няма да се видят отново. Но точно както и преди, Даяна не му вярваше. Знаеше, че Сам ще се върне при нея. Тя знаеше това, преди да открие, че последната им любовна нощ беше създала нов живот. Тяхното дете, любимият дар на Сам, беше спомен и обещание.

Той щеше да се върне. Защото тук беше оставил част от себе си. Тържествуващ, жив символ на тяхната обич!

— Ние сме здрави и щастливи — увери Даяна родителите си за стотен път. Беше юни и за една седмица тя беше на гости при тях в Бостън. Налагаше ѝ се да повтаря това уверение хиляди пъти, защото точно толкова пъти майка ѝ настояваше да останат. Двамата с баща ѝ, прочути археолози, през август трябваше да заминат на разкопки в Северна Африка. Нямахше да ги има един месец. А през август бебето трябваше да се появи на бял свят. — Вървете!

— Ще ти бъде трудно да се свържеш с нас, Даяна!

— Няма да имам нужда. Между другото, мамо, първите бебета се раждат със закъснение, нали? Вероятно, когато се върнете, все още ще бъда бременна. — Гласът на Даяна омекваше, когато говореше за крехкия живот в нея. — Това малко животинче и аз ще прекараме едно спокойно лято. Ще подготвяме курсовата ми работа за втори курс. Ще имаме и много време да се забавляваме.

Даяна кръсти дъщеря си Джейн. Така, един радостен следобед в парка в Бостън, бяха планирали двамата със Сам.

Джейни се роди в началото на август — плод на любовта, щастлив дар на живота. Тя имаше тъмнокафявите очи на Сам и кестенявите коси на двамата. Беше красиво, нежно и усмихнато бебе.

— Този дефект се среща изключително рядко, Даяна — ѝ каза детският кардиолог на Масачузетската окръжна болница. Тогава Джейни беше на три дена.

След още три дни малките дробчета, отначало здрави, отчаяно започнаха да се борят за въздух.

Лекарят обясни какво не беше наред с малкото сърчице. Даяна го разбра превъзходно. Като първокурсничка, тя беше взела с отличен изпита си по анатомия, физиология и ембриология.

— Значи трябва да се оперира — заяви тя.

— Няма хирургическа интервенция за такава аномалия, Даяна. Съжалявам!

Даяна осъзна превъзходно и тези болезнени думи. Джейни имаше нужда от ново сърце, а медицината не можеше да ѝ го осигури. Трансплантацията на сърце при възрастни беше новост. Все още не всички операции бяха успешни. Дори в центровете, където се извършваха, все още не бяха се наложили.

Медицинската наука не можеше да предложи нищо на току-що родената дъщеря на Даяна. Сърцето, което тя и Сам бяха дарили на безценното си дете, беше пукнато. И не можеше да бъде поправено.

Джейни живя само един месец в малкия апартамент, там, където се бяха обичали майка ѝ и баща ѝ. Там, където имаше все още страшно много любов. Даяна прегръщаше малката си дъщеричка, целуваше я, шепнеше ѝ гальовни думи.

— Обичам те, Джейни! О, малкото ми момиченце, толкова много те обичам!

Даяна разказваше на бебето за чудесния му баща. Постоянно слушаха записите на Сам. И Даяна ѝ пееше. Този месец тя, която обичаше музиката, но никога не можеше да налучка правилния тон, пееше вярно.

Джейни умря в ръцете ѝ. Една спокойна смърт — последно вдишване и... нямаше повече.

Родителите на Даяна пристигнаха в Бостън два дена след смъртта на внучката си. Щастливото писмо, което Даяна им беше написала веднага след раждането, беше пристигнало в далечния лагер точно преди да тръгнат обратно. Нежно, после настоятелно те се опитаха да убедят любимата си дъщеря да прекъсне следването си в Медицинския институт и да се върне с тях в Далас. Но Даяна ги убеждаваше, че е добре, и им отказа.

Тя огради сърцето си със стена от желязо. Взимаше изпитите си с отличен. Настояваше, че е добре, въпреки че радостта си беше отишла

от очите ѝ, а лицето ѝ беше вкаменено. Беше винаги нащрек срещу болката. През годината, последвала смъртта на Джейни, тя не си позволи да мисли или да страда. Не си позволи да осъзнае единствената надежда в умиращото си сърце — отчаяното желание Сам да се върне.

В септемврийската вечер, когато се навършваше точно една година от смъртта на детето ѝ, Даяна седеше в тъмнината на апартамента си. Там великолепната ѝ любов беше живяла и после загинала. Отначало тъмнината беше изпълнена с тишина. Но след час или два, дори без да се замисли какво прави, Даяна започна да слуша песните, които Сам беше написал за нея.

Рязък телефонен звън взриви нежната музика от любовните песни.

— Здравей, Даяна.

— Сам? — Досега не беше плакала. Не беше си го позволила, но топлотата на нежния му глас я разлюля. Сякаш беше тук, до нея. Сякаш беше защитена в ръцете му. Той я спасяваше от болката, която беше толкова остра, че беше страшно да се говори за нея. Даяна затвори очи. Позволи си да бъде обладана от любящия му глас и стеснителната усмивка. — Къде си?

— В Лондон. Тук съм, откакто напуснах Бостън.

— Видя ли се с баща си?

— Говорих с него — отговори тихо Сам.

Беше позвънил на баща си в момента, щом пристигна в Лондон. Няколко седмици след това баща му още не се беше появил и сърцето на Сам се беше изпълнило с надежда. Но после бяха започнали телефонните разговори... Някои — заплашителни и побъркани, някои — ужасяващо нормални и почти бащински. Тези разговори, почти нормалните, бяха разбили надеждата. Докато вникваше в интереса на баща си към личния му живот, към приятелките му, Сам беше разбрал, че лудостта му не е утихнала. Нито гневът към предателя син. Баща му просто търсеше нови пътища да накаже Сам, като правеше своите малодушни, кавгаджийски проучвания за други, по-уязвими жертви.

Не, лудостта на баща му не беше намаляла. Беше станала лоша, по-пресметлива. Бомба със закъснител. Всеки звук на тишината

между обажданията потвърждаваше самотата, на която беше обречен Сам.

Всеки ден и нощ обаче той мислеше за Даяна. Тя жестоко му липсваше. Бореше се с властната нужда просто да чуе гласа ѝ. Беше устоял почти две години, защото не знаеше какво да ѝ каже. Но тази вечер сърцето му беше победило. Тази вечер той беше почувствал невидимо притегляне, сякаш тя също имаше нужда от него...

Може би му се искаше да чуе, че тя е щастлива. Че е намерила безопасната любов. Може би, ако знаеше това, щеше да престане да мечтае за времето, което никога нямаше да дойде. Времето, когато тяхната любов нямаше да живее единствено в сънищата, спомените и песните.

— Нищо не се е променило, Даяна — тъжно прошепна накрая Сам.

— Няма ли да се върнеш?

— Не. Просто исках да узная ти как си! — На самия него думите му прозвучаха бледо, посредствено, неточно. Само сянка на това, което в действителност искаше да ѝ каже.

— Добре съм, Сам. — Тя звучеше убедително. Механично изговаряше фразите, по рефлекс. Беше ги повтаряла цяла година, на всеки, дръзнал да прояви загриженост към нея.

— Как върви учението?

— Върви. Започнах клиничната си практика. Всъщност ще се дипломирам една година по-рано.

— Като в колежа. Брилянтната Даяна — прошепна Сам, горд от жената, която обичаше. Каква прекрасна лекарка щеше да бъде тя! Колко радост щеше да получава! Колко добро щеше да направи със съвършения си ум и с обичното си сърце! Много често беше мислил, че двамата с Даяна биха могли да живеят, като крият любовта си. Но тогава тя трябваше да се прости с много неща. Освен това кой можеше да им даде гаранция, че баща му нямаше да ги открие?

Сам знаеше какво може да предложи на Даяна — своята любов, сърцето си, живота си и... постоянен страх. За нея той желаше много повече. Тя можеше да има и други мъже, които биха ѝ осигурили всичкото щастие и радост, които заслужаваше.

— Кажете нещо за себе си, Сам — предложи Даяна след малко. Гласът ѝ беше омекнал, като неговия, защото тя още го обичаше.

Щеше да го обича винаги, въпреки че той нямаше да се върне при нея.
— Ти как си?

— Също съм добре — излъга и той.

— Пееш ли?

— Да. В ресторанти. — Сам замълча и после добави неуверено, сякаш сам не си вярваше: — Преди един месец подписах договор за двоен албум с Би Ем Ай.

— О, Сам! Това е чудесно! — Даяна се усмихна с любов, като си представи уязвените му тъмни очи. Животът, прекаран в наказания и страх, му беше внушил, че той няма стойност. Без значение какви успехи беше постигнал.

— Първият албум ще бъде готов следващото лято.

— Ще мога ли да получа един? Не — сто!

„Ще ти изпратя един. Не, ще ти донеса един!“ Тази мисъл се стори на Сам чудесна. Той обаче знаеше, че повече не трябва да ѝ се обажда. Защото тогава тя щеше да предложи да го чака. Защото веднъж ѝ беше казал „сбогом“, а след три години се беше появил отново. Тази вечер, преди да затвори, той искаше тя наистина да разбере, че любовта им няма бъдеще.

— Да, щом искаш — внимателно отговори след малко Сам. — Албумът ще излезе едновременно в Северна Америка и Обединеното кралство.

— Те са убедени, че ще има успех, нали?

— Да.

— И така ще стане. Аз просто трябва да грабна своите плочи, преди да са продадени. Много се гордея с тебе, Сам!

— Аз също съм горд с тебе, Даяна!

От нежността в гласа му тя се изпълни с нова надежда. През изминалите няколко минути двамата бяха обсъждали мечтите си. Изминалите две години бяха изчезнали. Те отново бяха заедно. Мечтаеха заедно, че животът им ще продължи с тържеството на тяхната любов.

— Моля те, върни се при мене, Сам!

— Не мога, скъпа. Просто не мога!

— Искаш да кажеш, че не искаш? — На овакантеното място на надеждата се настани гневът.

— О, Даяна! Колко бих искал! Толкова много те обичам!

— Ти не ме обичаш, Сам! Във всеки случай, не истински. Когато обичаш някого, ти не го напускаш. Правиш планове да прекараш живота си с него. Живееш с него и нищо друго няма значение. „Ако ме обичаше, ти щеше да бъдеш до мен, да обичаш детето ни с мен. Да я обичаш и да я прегръщаш. Да бъдем заедно и след като тя умря...“ — Не може да казваш „обичам те“ на някого и после да изчезнеш без причина!

„Без причина!“ Сам го заболя от тези думи. Тя отчаяно му липсваше във всяка минута от неговия живот, но никога не беше подложил на съмнение решението си да я напусне. Даяна още не разбираше смъртоносната опасност в лицето на баща му. Не разбираше, че Сам я е напуснал, защото му е била скъпа прекалено много.

— О, Господи! Даяна... — прошепна Сам. — Моля те, дори за миг не се съмнявай, че те обичам с цялото си сърце.

Страданието в гласа му прогони гнева ѝ. Или може би беше време да се спре яростта? През изминалата година желязната преграда около сърцето ѝ беше държала чувствата ѝ заключени. Но тази непробиваема крепост се беше срутила. Чувствата се бяха освободили. Един повличащ водопад, над който тя нямаше власт. Водопад от любов, гняв, тъга...

Тази нощ Даяна искаше само любов за Сам. Цял живот щеше да живее с гняв и тъга. И с горчивата истина, че Сам не я е обичал достатъчно, за да намери обратния път към нея. Сега се беше вкопчила в нежността на гласа му. За последен път си беше позволила да бъде обгърната от топлота, да бъде защитена и обичана. Защото Сам я беше обичал, макар и недостатъчно. Не беше негова вината. В този момент тя имаше нужда да живее с любовта му.

Те разговаряха почти три часа, споделяйки думи и мълчание. И двамата знаеха, че краят ще настъпи. Искяха нежността между тях да продължи вечно. В тъмнината дори се посмяха. Слаби изблици, защото и двамата отдавна не бяха се смели.

Когато осъзнаха, че е време да се сбогуват, Сам ѝ зададе въпрос, който беше изникнал в съзнанието му веднага, щом беше разбрал, че тя се съмнява в любовта му.

— Ще слушаш ли песните ми, Даяна? — Гласът му беше спокоен, въпреки че отчаяно имаше нужда да чуе отговора ѝ.

— Да! — Даяна не разбираше истинската заплаха от баща му. А и той не искаше да губи тези безценни часове, като я запознава в детайли с ужаса, който би поставил на изпитание дори нейното голямо сърце. Но той искаше да я убеди в любовта си. И да я накара да носи тази увереност в живота и бъдещите си хубави срещи. Ако тя слушаше неговите песни, написани единствено за нея, тя щеше да разбере. — Да, разбира се, Сам. Ти знаеш, че ще ги слушам.

Двадесет минути по-късно си казаха „сбогом“. После топлотата внезапно си беше отишла, сякаш никога не е била там. Тя седеше в хладната тъмнина на своя апартамент, а сърцето ѝ крещеше от болка. Отказваше да приеме суровата, горчива действителност.

Сам я беше обичал, но не достатъчно. И тя беше отново сама.

По някое време, преди зората да освети есенното небе, Даяна спокойно свали записа на Сам от касетофона. После събра всички останали ленти, на които бяха песните, посветени на нея. Не разкъсани нито една на парчета. Тя беше тъжна, а не ядосана. Постави всички записи в един кашон и просто го свали в бъркотията на мазето. След това дневната светлина си проби път и остърга спомените от нежния глас.

Даяна отново намести желязната ризница около сърцето си...

— Каква трагедия! Тази година отборът на Сам Хънтър трябваше да спечели националното първенство.

— Нещо се е случило на трениора?

— Да. Не си ли чул? Вчера е бил убит.

— Убит!

Двамата лекари, които дискутираха шокиращата новина за смъртта на най-добрия национален треньор по футбол, се обърнаха към тихия женски глас.

Тримата бяха в сестринската стая на отделението за бърза помощ в Масачузетската окръжна болница. Даяна караше четвърта година от хирургическата си практика. Беше краят на ноември. Шест години, след като Сам си беше отишъл, и четири — след нощното му телефонно обаждане.

— Убит — потвърди един от колегите й.

— Известен ли е убиецът? — попита тихо тя. Смъртта на бащата не можеше да се превърне в трагедия, освен ако Сам не беше в дъното на тази история.

— Разбира се. Един от помощниците му. Гледах интервюто с нещастния човек. Чувства се ужасно, разбира се. Станало е случайно. Двамата са били на лов.

— О, разбирам — прошепна Даяна успокоена. Не изпитваше и капчица съчувствие. Лекарят беше обвързан с клетва да зачита свещеността на човешкия живот. Но тя посрещна вестта за смъртта на чудовището с надежда, граничеща с щастието.

„Сега любовта ни е в безопасност, Сам. Ако ме обичаш, ще се върнеш при мен!“

Но Сам не се върна, въпреки че лесно би могъл да я намери. Тя живееше в стария си апартамент, на стария адрес. Защо беше останала там, където толкова неща бяха умрели? Дали не чакаше Сам? Или това беше усилие да изживее този живот? Едно механично придвижване от ден в ден?

Даяна не правеше анализи. Тя просто оцеляваше. Без да се замисля защо, се отказа от мечтата си да стане педиатър и насочи блестящите си умствени способности в сърдечната хирургия. Без да се замисля защо, създаваше сърца, които трябваше да спасяват беззащитни малки същества.

В тъмнината на нощта беше уверила Сам, че ще слуша песните му. Тогава я обгръщаше топлата нежност на неговия глас. Но това беше обещание, което не можеше да оцелее под властната светлина на деня. Някога сърцето на Даяна се изпълваше с радост от песните. Но сега всякаква музика отключваше болезнени спомени за всичко, което беше загубила. И тя вече не я слушаше.

Светът се наслаждаваше на великолепните любовни балади на Сам Хънтър, но Даяна — никога. Ако беше се заслушала, тя щеше да разбере, че той я е обичал толкова много не за да я напусне. За нея е искал повече, отколкото любовта му би могла да й даде. След смъртта на баща му песните на Сам я викаха по име. В стиховете имаше нежна молба да се върне при него, ако все още го обича.

По-голямата част от Сам вярваше, че през тези години на раздяла Даяна е намерила друга любов. Той ѝ го беше пожелал от сърце. Не ѝ беше дал и грам надежда да очаква неговата обич. Затова той се стремеше към нея с музиката си. Бяха минали толкова много години... Той не можеше просто да застане на прага ѝ. Но ако тя го обичаше още... Ако по някакво чудо не беше открила друга любов, тя щеше да разбере музиката му. Щеше да му позволи той да узнае. А мълчанието ѝ означаваше, че или я слуша, но не го иска повече, или не я слуша, защото си е намерила друг.

Когато надеждата на Сам угасна, песните му придобиха нов оттенък. Те се превърнаха в тъжно, мъчително и лирично сбогуване с голямата любов.

Много дълго сърцето на Даяна беше вледенено. След известно време то се откряна за малко топлота. Даяна допусна посетители в него, но не им позволи да намерят там своя дом.

Докато срещна Чейс. Него настани в сърцето си. Дори повярва, че той го притежава. Когато Чейс ѝ беше казал, че иска деца, тя беше разбрала, че нещо от себе си тя не му е отдала. Имало е съкровено кътче, което винаги щеше да си остане притежание на Сам и Джейни. Когато Чейс нахлу в тази забранена територия, любовта им приключи.

Личният живот на Даяна беше пълен с неудачи. Но професионалната ѝ кариера преливаше от успехи. Беше изобретила ново сърце, великолепно творение, което щеше да спасява живота на децата. Те нямаше да умират като нейната безценна дъщеричка. Светът я беше признал и короновал във вълшебната и красива Кралица на сърцата.

Сякаш сърцата бяха нейното кралство. Сякаш само на нея беше известно нещо за тяхната загадъчност като физиология и душевност...

Кралицата на сърцата. Как само мразеше това прозвище! То беше изцяло невярно! Беше се провалила в любовта си със Сам и Чейс. И беше извършила непостижима грешка — не беше спасила живота на своята обожавана Джейни!

ЧАСТ ТРЕТА

ГЛАВА 16

Международно летище „Джон Кенеди“, Септември 1989

С мъка Даяна се изтръгна от спомените за Сам и Джейни. Щеше да изпусне самолета. Запътила се към него, Даяна се чудеше защо изобщо беше тръгнала на това луксозно пътешествие. И въпреки че изпитваше необходимост да смени за малко обстановката, бе убедена, че изобщо нямаше да забележи красотите около себе си.

Мястото ѝ беше 2Б в първа класа. За непушачи. На 2А седеше Джефри Лоурънс.

— Докторе?

Поздравът на Джефри беше учтив, без следа от насмешка. Даяна се сепна. Завладя я споменът за високомерното ѝ грубо поведение при последната им среща. Но красивото му лице беше сериозно и върху него не бе изписан упрек. В тъмносините му очи имаше и още нещо. Без съмнение известният новинар беше се нагледал и наслушал на зловещите репортажи, залели света. Дали мисълта за тези неописуеми ужаси не бе причина за тъжния му поглед?

Не, реши Даяна. Бурята в душата на този мъж бе от друго естество. Дълбоко лично.

Инстинктивно Даяна прояви желание да помогне, без да се натрапва. С любезна усмивка тя поздрави:

— Здравейте, журналисте.

Даяна искаше да се извини на Джефри. Дължеше му това. Но когато подреди ръчния си багаж под седалката и затегна колана, той беше извърнал глава. Погледът му се беше зареял извън прозореца далече, далече... А когато самолетът се отлепи от земята и Джефри откъсна очи от обляното в слънце небе, Даяна се беше върнала към собствените си мисли.

Не разговаряха. Всеки държеше разтворена книга. Всеки се вираше в думите, въпреки че никой не четеше. Джефри пиеше силен скоч. Даяна отпиваше шампанско. И двамата отказаха вкусния обяд.

„Преди да слезеш, трябва да му се извиниш, заповяда си Даяна. Веднага, щом свърши филмът.“ Салонът все още щеше да бъде затъмнен, удобно затъмнен. Колкото и мъчителен да се получи разговорът им, самолетът скоро щеше да се приземи в Хийтроу и тя щеше да си спести неудобството някога да го види отново.

— Господин Лоурънс?

— Да?

— Дълга ви извинение за поведението си в офиса ви онази вечер. Непростимо беше от моя страна да ви обвиня, че не сте удържал на обещанието си. Много съжалявам.

— Недейте. — След малко Джефри добави тихо: — Имахте идеално извинение.

— Така ли?

— Да. Вашето сърце...

Джефри не успя да довърши изречението си. Вниманието му беше привлечено от стюардесата, която стоеше на пътеката зад Даяна.

— Да? — попита я Джефри.

— Съжалявам, че ви прекъсвам. Трябва да говоря с доктор Шепърд.

Даяна се обърна към жената.

— Кажете?

— В задната част на самолета имаме нужда от спешна медицинска намеса. Мога да потърся лекар от списъка за регистрация, ако предпочитате да не ви безпокоя. Вероятно има и други лекари в самолета. Но в списъка на пътниците от първа класа забелязах вашето име и си помислих...

— Няма проблем.

„Пациентът“ беше петгодишно момиченце с изплашени кафяви очи и силни болки в корема. Казваше се Беки и пътуваше сама. Връщаше се у дома при майка си в Лондон, след прекаран месец в Щатите при баща си.

— Здравей, Беки. — Даяна коленичи на пътеката край детето и се усмихна окуражително на изплашените очи. — Казвам се доктор Шепърд и съм тук да ти помогна. Искаш ли?

— Искам — съгласи се боязливо Беки.

— Добре. Боли те коремът, така ли?

Беки кимна.

— Можеш ли да ми покажеш къде?

Само няколко минути за кратък разговор и повърхностен преглед ѝ бяха достатъчни, за да постави диагнозата.

— Трябва да говоря с пилота — каза Даяна на стюардесата, когато привърши. — Бихте ли могли да уредите да седя до Беки до края на полета?

— Разбира се. Самолетът е пълен, но бих могла да направя нещо.

— Защо не я поставите на моето място? Аз ще заема нейното.

Даяна се обърна по посока на гласа. Досега не беше разбрала, че Джефри я е последвал.

— Това би било много добре. Благодаря.

— Да я пренеса ли напред? — попита той.

— Да, моля! — Даяна се усмихна и добави мило: — Благодаря ти, Джефри!

— Здравей, Беки. — Джефри коленичи, както Даяна го беше направила. Погледът му беше на нивото на тъмнокафявите очи, които храбро се бореха със сълзите. Тези очи силно му напомниха за малкото момиче, което той не познаваше, но така много искаше да опознае. — Не се страхувай, миличко. Доктор Шепърд е една от най-добрите лекарки в света. Ако аз се разболея, бих искал тя да ме лекува. Ще те пренеса напред, за да може тя да те наблюдава, докато се приземим. Искаш ли?

Даяна слушаше разговора, впечатлена от гальовността в тона на Джефри. Припомни си известния бейрутски епизод и разбра, че той обича децата. Точно като нея. Имаха и още нещо общо. Една вълничка на тормозеща тъга се бе притаила в дълбините на тъмносините му очи, въпреки усмивката към Беки.

Нещо в малкото момиченце причиняваше и на двамата болка.

Джефри и стюардесата настаниха Беки на неговото място. Той остана при нея, докато Даяна се върне от пилотската кабина. Щом тя се появи, той освободи мястото. Двамата се отдалечиха.

— Мисля, че е апендицит — обясни на Джефри тя това, което преди малко беше казала на пилота. — Симптомите са характерни.

Коремът обаче е мек, което е знак, че няма пробив. На летището ще ни чака линейка, която ще я откара в близката болница за операция.

Даяна седеше до Беки. Говореше ѝ насърчително и успокоително, и непрекъснато проверяваше състоянието ѝ — цвят и температура на кожата, скорост на дишането, пулса на малката китка.

Линейката ги чакаше. Веднага щом се приземиха, екипът и майката се качиха на борда. Даяна запозна лекарите с наблюденията си и успокои разтревожената майка. Понеже тънките вени се бяха скрили, а Беки вече ѝ имаше доверие, Даяна опитно вкара необходимата интравенозна инжекция в малката ръчичка.

— Бихте ли я оперирали вие, доктор Шепърд? — попита майката на Беки.

— Не, госпожо, не бих се наела.

Причината не беше в непознатата за нея болница. Даяна беше оперирала навсякъде по света. Но нейната специалност бяха сърдечните операции, а това беше апендицит. От години Даяна не беше правила коремни операции.

— Вие не оперирате ли деца?

— Само сърцата им. Нейната операция трябва да се извърши от интернист.

Докато детето беше настанено на носилката и отнесено, останалите пътници вече бяха напуснали самолета.

Джефри се беше върнал в първа класа за ръчния си багаж. Чакаше Даяна. След това взе чантата ѝ и я понесе вместо нея към митницата.

— Къде ще отседнеш, Даяна?

— В „Дорчестър“.

— Аз също. Ако желаяш, бихме могли да наемем заедно едно такси.

— Да, разбира се.

Пътуваха мълчаливо. И двамата се бяха разтревожили за невръстната им спътничка. Чувстваха се прекалено изтощени, за да обсъждат забележителностите на Лондон. Мълчаха, но, за разлика отпреди, тишината беше успокоителна. Достатъчно удобна, за да може Даяна да попита Джефри: „Какво беше идеалното ми извинение?“.

Но тя си спести въпроса. С Джефри бяха изморени. А и очите му отново плуваха в тъга. По-добре да го остави сам. Да се сбогува с него с една последна, благодарствена усмивка.

Джефри не можеше да заспи. Може би изобщо не трябваше да опитва? Беше ранна вечер и светът отвън току-що беше започнал да избледнява. Той не беше спал добре почти цяла седмица, а последната нощ в Манхатън дори не бе мигнал.

След един час, съвсем разстроен, той се предаде. Изкъпа се, преоблече се и започна да преглежда записките си във връзка с репортажа. Утрешният ден той щеше да прекара в лондонското студио, в детайли отразявайки историческата мирна конференция.

Но той нямаше нужда да преглежда бележките си. Знаеше много добре какво му е нужно: карти, графики, снимки на лидери и заложници. Познаваше историята на конфликта. От години беше живял в огнището на пожара. От години беше обмислял евентуалния мир.

Остави листата и си наля голяма чаша скоч. Алкохолът изгори празния му стомах.

Прекалено много уиски, прекалено малко храна. Прекалено много нерви, прекалено много болка. И не би могъл да направи нищо, за да я облекчи.

„Не трябваше да се омъжвам за тебе!“ От двадесет и четири часа насам тази опустошителна фраза ехтеше в мозъка му. Джефри не можеше да пропъди думите на Джулия. Оставаше му да живее с повтарящото се ехо и мъчителната болка. Нежно създание без черупка. Надяваше се да се излекува, но беше убеден, че ще му отнеме много време.

Джефри крачеше неуморно из луксозния си апартамент. Накрая, действайки съвсем импулсивно, се обади в болницата, където беше приета Беки. След това набра друг телефонен номер, още едно импулсивно обаждане.

— Даяна, Джефри е. Будна ли си?

— Да. — Даяна се засмя. — Прекалено съм изморена, за да заспя.

— Аз също. Имам добри новини. Беки е изкарана от операционната и се чувства добре. Било е точно това, което ти предсказа — апендицит без пробив.

— Това е чудесно. Благодаря ти, че си проверил. Тъкмо щях сама да позвъня.

— Имаш ли настроение за вечеря?

— Предполагам.

— Дали това е „не“?

— Това е твърдо „да“. Но трябва да знаеш, че когато съм прекалено изморена, за да спя, имам огромен апетит!

— Искаш ли нещо за пиене? — попита Джефри, когато седнаха. Ресторантът беше с огледален таван и облицован във весело синьо и бяло.

— Само мляко.

— Топло?

— Може би по-късно.

Джефри поръча две млека. Когато пристигнаха, той вдигна своята чаша, тя — нейната. Кристалните чаши нежно звъннаха, а Даяна вдигна тост:

— За мира! — Тя наклони глава и украси изречението, като го гледаше в очите. — За световния и за собствения мир.

— За световния и за собствения мир!

Тъжно усмихнат, Джефри издържа на погледа ѝ. Почувства нужда да ѝ разкаже за Джулия. Това беше поразително, защото любовта му беше изключително негова територия.

„Защо се изкушавам да споделя с Даяна? Та аз едва я познавам! Дали защото бях неволен свидетел на краха на нейната любов? А сега съдбата я превърна в свидетел на края на моята? Дали защото очите ѝ ми сигнализируют, че ще бъдат внимателни с тайните на моето сърце? Или защото на същия ден през ноември, преди тридесет и шест години... Най-вероятно това е, защото съм дяволски изморен и може би малко пиян!“

Докато Джефри обмисляше удивителния импулс да разкаже всичко на Даяна, тя самата водеше същата мълчалива битка. Защо, за

бога, тя беше изкушена да разкаже на шеметно популярния Джефри Лоурънс за провалите в личния си живот?

„Защото мисля, че той би ме разбрал. И защото съм сигурна, че ще бъде добронамерен към мен.“

В крайна сметка Джефри и Даяна потиснаха своите импулси и през следващите тридесет минути обсъждаха историческата мирна конференция. Джефри обясняваше какво мисли и се надява, че ще се случи. След това превключиха на причината тя да бъде в Лондон.

— Бизнес или удоволствие? — Даяна не отговори веднага. Въпросът му видимо я обърка. Той деликатно я подкани: — Докторе?

— Това е изненадващо труден въпрос, новинаре. Нито бизнес, нито удоволствие, предполагам.

— Какво е тогава?

— През следващите три седмици ще се опитам да проумея смисъла на моя тридесет и шест годишен живот.

— О, така ли?

— Да — засмя се тя. — Така.

Даяна не разкри подробностите, въпреки че добронамереността в очите и гласа му подкопаваха нейната прикритост. Вместо това тя го запозна в детайли с градовете, които ще посети. С легендарните хотели, в които ще отседне: „Риц“ — в Париж, „Лоу“ — в Монте Карло, „Лорд Байрон“ — в Рим, „Екселсиор“ — във Флоренция и „Киприани“ — във Венеция.

— После ме очаква петдневна обиколка по море из островите в Гърция.

— Чудесно! — възхити се Джефри.

Точно това би могъл да избере за медения месец, който беше обещал на Джулия.

— Какво беше идеалното ми извинение за нападките срещу тебе онази вечер, Джефри?

Бяха приключили с вечерята и с топлото мляко. Даяна реши просто да попита. Отначало не беше сигурна, че той ще отговори. Поразителната болка, която по-рано беше забелязала в очите му, изплува от дълбините. Тя тъкмо щеше да отмени този толкова личен и болезнен въпрос, когато дойде отговорът.

— Сърцето ти беше разбито. — Джефри се усмихна неуверено и добави извинително: — Не че аз съм експерт по разбити сърца...

— Не си ли?

— Не. Просто начинаещ. Не съм като тебе, Даяна. Ти със сигурност си преровила световния печат по въпроса. Какво казват големите медицински капацитети?

— Те са необичайно мълчаливи.

— Но какво мислиш ти? Може ли разбито сърце да се подмени?

— Мисля, че след време то само се лекува.

— И става като ново? Подобно на костта? Когато преди три години си счупих ключицата, лекарят каза, че заздравялата кост ще бъде по-здрава.

— Не мисля, че заздравялото сърце е като ново. Белезите остават. Но то може да бъде по-твърдо, по-предпазливо. — Даяна едва забележимо се намръщи. — Не съм сигурна обаче, че твърдостта е добър симптом за сърцето.

— Освен че няма да се разбие отново?

— Сърцето не е застраховано. Може би няма да се пропука точно на същото място, защото белегът там го пази. Но то притежава хиляди уязвими местенца.

„Затова, Джефри Лоурънс, ти ще се излекуваш от мъката, която в момента те убива. Но ако си позволиш да обичаш пак, болката може отново да те връхлети.“

Даяна разбираше, че танцуват прекалено притиснати. Това беше опасно и за двамата. Но Джефри не се отдръпваше. Тя му зададе друг личен въпрос:

— Ще ми се довериш ли, Джефри? Аз не съм експерт, но имам известен опит.

— Ще вечеряш ли с мен и утре? — отговори ѝ Джефри с въпрос, зад който се криеше категоричният му отговор: „Да, ще ти разкажа всичко!“.

Той не можеше да изрече думите, защото им нямаше доверие. Но уискито отдавна беше изоставило тялото му. Дори умората я нямаше, а той все още беше подвластен на поразителния импулс да ѝ разкаже всичко. Да повери разбитото си сърце на Кралицата.

На следващата вечеря те споделиха тайните си, които не бяха признавали пред никого. Поразителните истини за изгубените чувства и дъщери.

— Ти не вярваш, че бракът ти е приключил, нали Джефри? — попита Даяна, след като го беше изслушала.

— Джулия е убедена, че не е трябвало да се омъжва за мен.

— Била е наранена и ядосана. В гнева си хората често казват неща, които не мислят.

— Или винаги са мислили.

— Може би в този емоционален момент Джулия е пожелала да не е омъжена за тебе. Но преди десет години, Джефри, тя е избрала брака си с тебе. И, струва ми се, тези години са били изпълнени с много любов.

— Аз също мислех така, Даяна. Наистина вярвах, че любовта ни е силна, въпреки тайните на Джулия.

— И аз вярвам, че е така. — Думите, с които Джефри ѝ беше описал чувствата си, бяха достатъчно красноречиви. Но те бяха подкрепени и от копнежа в очите му и любящата гордост в гласа му. — Не мислиш ли, че трябва да разговаряш с нея?

— Сигурно. Само за да изслушам тайните ѝ. Може би, ако се запозная с всички детайли, ще мога да я намразя?

— Аз не бих разчитала на това.

— Ти не мразиш Сам.

— Имаш предвид Чейс?

— Не, Сам.

— Сам е минала история, Джефри.

Както Даяна беше проникнала в голямата любов на Джефри, така и той беше разбрал, че тя все още обича Сам. Сърцето ѝ напоследък беше разбито от Чейс. Но това беше рана, която щеше да зарасне. От пламъка в очите ѝ той беше разбрал, че на мястото, където трябваше да бъде Сам в сърцето ѝ, надали имаше белег. Любовта ѝ към него все още живееше там.

— Имам чувството, че не всичко е приключило между теб и Сам.

— Някой казвал ли ти е, че си непоправим романтик, Джефри?

— Единствено Джулия.

— Съжалявам. Както и да е. Сам отдавна ме е забравил. Признавам, че от страданията, които съм видяла в травматологията и от нощните новини, съм разбрала, че баща му наистина е бил опасен. Но дори ако Сам е трябвало да замине заради него, психопатът умря преди десет години. Сам трябваше да се върне, но той предпочете да стои далеч.

— Но ти не мразиш Сам.

— Опитвах се. Но какво е неговото престъпление? Че не е могъл да ме обича достатъчно и вечно? Ти, Джефри Лоурънс, знаеш, че това не са логични обвинения.

— О, да! — Той знаеше това. Защото, като Даяна, той беше перфекционист. Критикуваше и изискваше. И, също като нея, той предявяваше най-големи изисквания към самия себе си. Не обвиняваше Джулия за случилото се между тях. Той се беше провалил в опита си да покори сърцето ѝ. — Но, Даяна...

— Да?

Джефри се колебаеше. Той и Даяна се бяха доверили един на друг. И всеки беше откликнал с внимание. Искаше му се тя да повярва, че думите, които трябваше да изрече, са казани от загриженост. Веднъж вече я беше ядосал с предложението си да ѝ помогне.

Но това беше по времето, когато двамата не бяха обвързани с тайните на сърцата си.

— Какво, Джефри?

— Ако искаш да прекараш остатъка от живота си с убеждението, че Сам по твоя вина не те е обичал достатъчно, добре.

— Да. „Такава е истината!“

— Но, моля те, престани да се обвиняваш за смъртта на Джейни.

— Джефри...

— Време е да си простиш, Даяна.

— Мисля, че е по-добре да се прибера у дома — каза Джулия на Мери. Беше неделя, 8 сутринта.

Двете бяха в апартамента си, в близост до жилището на семейство Спенсър в Плаца. Предния ден петимата бяха посетили матинето на Джефри Робинс на Бродуей. След това бяха вечеряли в ресторант. Тази сутрин планираха да закусят стабилно в Градския

парк. Преди балета щяха да наблюдават състезанието с талиги. На утрешния ден щяха да бъдат туристи. Щяха да разгледат Статуята на свободата, Световния търговски център и Императорския дворец. После трябваше да се върнат в Саутхемптън, за да си починат преди празненствата във вторник — състезанието и рождения ден на Мери.

— Ще се прибера с тебе, мамо.

— Не, Мери. Ти остани и се наслаждавай на останалите забавления със семейство Спенсър. Аз имам нужда просто да се сгуша в леглото и да се наспя. Искам да съм напълно възстановена, когато се прибереш у дома утре следобед.

„Тогаваше ще съм добре, защото ще съм се видяла с Джефри. Любовта ни отново ще е цялостна.“

Джулия се усмихна на дъщеря си с любов. Вчера Мери беше толкова послушна. Но Джулия беше забелязала вълните на тъга в очите ѝ. Без съмнение тя си представяше колко по-забавно щеше да бъде, ако и татко ѝ беше с тях.

„Татко ще бъде с нас следващия път, скъпа. Трябва да бъде!“

— Сигурна съм, че това е просто грип, Пейдж — каза Джулия, когато двете разговаряха петнадесет минути по-късно.

— От вчера ли си болна, Джулия? Не изглеждаше съвсем добре.

— Мисля, че вчера ме е хванало. Днес е по-лошо. Ще се прибера в „Белведере“, ще изключа телефона и ще се опитам да се наспя. Може ли да оставя Мери с вас?

— Разбира се. Но, Джулия, не е ли по-добре да се приберем с тебе?

— Не. Сама ще се справя много добре.

— Повдига ли ти се?

— Какво? О, да! — призна убедително Джулия. Това беше една от малкото истини, които беше казала тази сутрин. Тя беше се хранила толкова малко през изминалите дни, че стомахът ѝ се беше свил на топка.

— Може би си бременна, Джулия?

— Не, Пейдж. Не е това!

От години сънят на Джулия беше тормозен от повтарящ се кошмар. Пламтяща експлозия във въздуха се превръщаше в

смъртоносна спирала към леденостудения океан. Отначало само родителите ѝ участваха в този ужас. После Джефри. После Мери.

Кошмарът не изчезваше със зората или с разбуждането. Той винаги беше там. Един отвратителен страх. Всеки път, когато Джефри излиташе, тя оставаше да се бори с живописни, мъртвешки образи.

Страхът ѝ я спираше да пътува с него, въпреки че той ужасно го искаше. Това може би щеше да направи любовта им по-силна.

Когато Джулия уверено се качи на презокеанския лайнер, тя не мислеше за катастрофа. Нито за нощния си кошмар. Нито за скорошната трагедия със свалени самолети в Спокс сити и Триполи. Тя не си повтаряше, че е затворена в огнен ковчег.

Джулия вече не се страхуваше от летенето. Тя се боеше единствено от това да не загуби любовта на Джефри.

— Мога да си представя как прекарваш цял ден в изучаване на мумиите. Или не би могла да проявиш такъв интерес?

— Не бих могла. А ти? Или цял ден ще разглеждаш Магна карта, или...

— Мислех да хвърля един поглед на Магна карта. После може би на мумиите.

Бяха решили да прекарат неделния следобед сред чудесата на Британския музей. Но разбираха, че няма да е лесно просто да се разхождат из него. Всеки имаше различни интереси.

— Е, журналисте, къде ще се срещнем?

Джефри разгледа пътеводителя на музея и предложи:

— Какво ще кажеш за Залата на времето? Там са изложени всички часовници, преди и след изобретяването на махалото.

— Звучи достъпно. И интересно.

— Добре. Е, при часовниците в 5?

— Идеално. Чао.

От разстояние Джефри видя Даяна, надвесена над мраморите на Елджин. Но беше вече 3:30. До 5 той повече не я срещна.

Даяна пристигна пет минути по-рано. Докато се спираше пред часовниците, тя беше погълната от тиктакането. То беше толкова

спокойно, толкова тържествено. Може би такива звуци чуваше бебето в майчината утроба? Успокоителното, насърчително тупкане на сърцето.

В 5, когато всички часовници отбелязаха часа едновременно, успокоителното тиктакане отстъпи пред симфонията на звуците.

И неочаквано Даяна беше погълната от „Хармонията“. Всяка мелодия се натрупваше върху другата. Както Сам ги беше подредил с талантивите си пръсти. Пласт върху пласт. Великолепен водопад от красиви напеви.

Тя не можеше да избяга. Стоеше в средата на залата, заобиколена от невидимата стена на музиката. Беше попаднала в затвор от спомени. От него нямаше спасение.

Джефри пристигна точно когато започна мелодичното съзвучие и успя да види промяната в Даяна. Красивото ѝ лице изгуби мекотата си. Усмивката ѝ се обърка. Погледът ѝ замръзна в озадачен ужас. Всичко стана много бързо. След малко часовниците се успокоиха. Безумието си беше отишло. Покоят бе възстановен. Но Даяна остана като закована на едно място.

Джефри я прегърна. След малко взе ръката ѝ и я поведе мълчаливо към следобедното слънце.

— Когато Сам е живял в Калифорния — обясни му тя, когато можеше вече да говори, — той е слушал звъна на камбаните в църквите и е написал композиция, в която всички мелодии се разливат една върху друга. Звучеше точно както в залата с часовниците.

— Съжалявам — прошепна Джефри.

— Когато Джейни заспиваше, ѝ пусках неговата „Хармония“. Как само я обичаше тя! От нея винаги се успокояваше. — Тя млъкна разтреперана и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Даяна, много съжалявам.

— Не е твоя вината. Ти не знаеше. А и на мен не ми бе хрумнало какво ще преживея, докато не попаднах в залата.

Когато таксито зави към Парк Лейн, в близост до „Дорчестър“, Джулия вдигна поглед от скута си. В неделния следобед в Хайд парк беше оживено. Тя гледаше лудуващите деца, майките, бутаци колички, семействата, които се наслаждаваха на топлото есенно слънце, влюбените, които се разхождаха, хванати за ръце. И се пренесе в

миналото. В един съботен следобед, на площад „Джирардели“, бе започнала любовта ѝ с Джефри. Стоплено от красивите спомени, сърцето на Джулия се изпълни с надежда. Може би по-късно, когато разговарят с Джефри и чувствата им отново станат цялостни, двамата ще направят романтична разходка в парка.

Но Джефри вече правеше своята разходка.

Джефри и... Даяна Шепърд. Джулия познаваше известната лекарка от юнската пресконференция и от последния брой на „Тайм“. През изминалата седмица, в късните нощни часове, тя лежеше будна и страдаше за Джефри. Тогава беше прочела статията за доктор Шепърд и се беше възхитила на гения ѝ.

А сега Джефри и Даяна бяха сред неделната тълпа на Хайд парк. Двамата представляваха съвършена картина. Изключително привлекателна двойка. Ръката му нежно беше положена върху раменете ѝ. Стояха, погълнати един от друг, шепнеха си нещо и се усмихваха. Есенното слънце подсилваше тяхното щастие със златна жаравя.

Даяна застана пред Джефри и го спря. Красивото лице на съпруга ѝ беше пред нея... Сякаш Джефри гледаше Джулия. В погледа му се беше настанила онази позната и скъпа нежност, от която тя така отчаяно се нуждаеше. Но днес любовният поглед на Джефри беше отправен към Даяна. След това той направи нещо, което Джулия вярваше, че принадлежи само на нея. Много деликатно докосна лицето на Даяна и отметна една къдрица от тъмнокестенявата ѝ коса. Искеше да погледне в очите ѝ.

Ако Джулия беше заварила Джефри да се люби с Даяна, впечатлението нямаше да бъде толкова опустошително. Това обаче беше интимен момент на нежност и привързаност. Джулия знаеше, че преди да го срещне, той е имал много любовници. Знаеше, че е способен да се наслаждава на удоволствието от секса без емоциите на любовта. Ако, вбесен, беше избягал от „Белведере“ в леглото на друга жена, ако необмислените ѝ думи бяха го тласнали към някое похотливо приключение, тя щеше да бъде ужасно наранена, но любовта им щеше да оцелее.

Това обаче, което видя в Хайд парк, не беше похот. Това беше нежност, привързаност, любов. Сега той говореше и докосваше Даяна по същия мил и галювен начин, както нея — едно време.

Любовта между Джефри и талантливата известна Кралица на сърцата дори не беше от вчера. В тяхната интимност имаше нещо отдавнашно...

От колко ли време бяха любовници? Дали тяхната тайна връзка не беше причина вечерите при Едмънд и Пейдж да бъдат така тайнствено прекратявани? Дали Джефри не беше причина за развода на Даяна и Чейс?

Джулия си спомни юнската вечер, когато Джефри се беше прибрал късно след интервюто си с нея. Тогава беше толкова загрижен и така настойчиво се нуждаеше от нея! Дали в навечерието на съобщението за развода на Даяна не е бил раздвоен между двете? Или тогава са се срещнали за първи път, но той веднага е разбрал, че между тях ще се породи нещо. Точно както преди десет години се беше влюбил в нея самата?

Тогава самотното и невинно сърце на Джулия се беше помолило: „Джефри, обичай ме вечно!“. И през всичките тези години, подмамена от огъня в очите му, от докосванията и усмивките му, тя беше повярвала в собствените си способности да задържи неговата любов.

Тя никога не се бе съмнявала, че той я обича. Това ѝ беше дало увереност, че голямата му любов ще се прехвърли и върху тяхната дъщеря. Това я беше подтикнало да помоли Джефри да осъществи мечтата ѝ — да заживеят като семейство.

Сега, когато ставаше свидетел на нежната интимност между Джефри и Даяна, Джулия почувства, че мечтата ѝ умира. Че Джефри не я обича и едва ли ще обикне и Мери.

По времето, когато беше бременна, Джулия можеше да разбере и преглътне любовта на Джефри с друга жена. Може би дори и сега, ако само нейните чувства бяха пострадали, тя можеше да прости предателството му. Хубавото ѝ момиченце обаче толкова търпеливо беше очаквало бащината си любов! Джулия беше повярвала, че това беше възможно. Явно е грешала.

Надеждите ѝ бяха разбити. Във всеки случай Джулия нямаше да позволи повече разочарования за малката си, чувствителна дъщеря.

Преди часове тя се беше качила на самолета с непоколебима увереност. Сега, с властната решителност на майка вълчица, която по дълбок инстинкт пази вълчето си, тя даде тихо нареждане на шофьора. Джулия не слезе в „Дорчестър“. Върна се обратно на „Хийтроу“.

Даяна беше унила, погълната от спомена за детето си, обичало толкова много музиката на баща си. Затова Джефри я прегърна. Тя се усмихна неуверено. Благодарна усмивка, предизвикана от докосването му. Той я върна към действителността с въпроса си:

— Ще вечеряш ли с мен?

— Не мислиш ли, че е рисковано да се появиш на публично място с жена, чиито очи са подпухнали?

— Всъщност мислех да вечеряме в моя апартамент. Вероятно от студиото ще ме търсят. Така че — продължи той с лека закачка, — умолявам жената с подпухналите очи да вечеря с мен. Този факт, за сведение, не бих забелязал изобщо.

Това беше моментът, когато Даяна беше застанала пред него и той беше отметнал къдрицата от разплаканите ѝ очи.

— Вие сте много добър човек, Джефри Лоурънс!

— А вие, доктор Шепърд, сте изключително хубава жена!

Вечерята в апартамента му наистина беше прекъсвана много пъти от телефонни обаждания, но те не осуетиха разговор им. Джефри и Даяна бяха тихи и замислени, защото знаеха, че трябва да се разделят. На сутринта тя трябваше да лети за Париж, а Джефри започваше да отразява конференцията.

Неочакваният, чудесен антракт, възшебният уикенд завършваше. Всеки се чувстваше по-обнадежден. Дълбоките тайни бяха осветени от златните есенни лъчи. Това нежно зарево беше направило въпросите и тревогите им по-малко заплашителни.

Всеки трябваше да продължи по своя път. За Даяна нямаше спасение от миналото. Джефри нямаше да бъде там, за да я предпазва от всепоглъщащия ад на самообвиненията, но я беше научил да избягва този капан. Даяна щеше да помни мъдрите му и нежни уроци. Обещавахе си да бъде по-състрадателна към себе си.

А Джефри трябваше да разговаря с Джулия, да се опита да спаси неповторимата им любов. Даяна го беше окуражила. Беше му върнала надеждата, че има начин да възстанови всичко. Имаше начин и той щеше да го открие.

Когато Джефри изпрати Даяна до нейния апартамент, дълго се взира в нея. После я целуна.

Това трябваше да бъде приятелска целувка. Въпреки че сърцата им биеха в такт с доверието и радостта, двамата никога не си бяха позволявали да се целунат. Чувството стана по-топло и по-дълбоко, отколкото беше планирано. Нежен поздрав, подвластен на желанието.

— Май не се получи по предписанието на лекаря, ти как мислиш? — попита Джефри, когато Даяна се отдръпна от него.

— Не знам, Джефри. — Даяна беше откъснала устните си от неговите, но не беше анулирала доверието, увереността, че щяха да бъдат честни един към друг във всяко отношение.

— Никога не съм изневерявал на Джулия.

— Това не ме изненадва. Ти много я обичаш.

— Досега дори не съм си помислял за такова нещо.

— Въпреки многобройните възможности? — подразни го тя.

Те нямаше да го направят. Тя не можеше, нито пък той. И двамата знаеха това.

— Нов следващия живот?

— Отсега ти определям среща.

— Бъди добра към себе си, Даяна!

— Пожелавам ти същото, Джефри!

ГЛАВА 17

Джефри набираше номера на „Белведере“. Пръстите му трепереха, а сърцето му биеше учестено. В апартамента си в „Дорчестър“ той се подготвяше за предаването, което щеше да се излъчи на живо по Източното крайбрежие.

Беше вторник, 12 септември, рожденият ден на Мери.

Джефри искаше да ѝ честити празника. Да ѝ каже колко съжالياва, че е пропуснал състезанието. Да ѝ обещае, че много дни, когато се върне, ще я гледа как язди.

Най-сетне презокеанската централа го свърза със Саутхемптън. Джефри чу характерния познат сигнал.

Колко пъти беше звънял на Джулия, просто за да ѝ каже, че я обича. Колко пъти беше долавял радостта в гласа ѝ, когато му отговаряше: „Аз също те обичам, Джефри!“.

Какъв лукс беше сега всичко това! Той трябваше по някакъв начин да намери обратния път към тази щастлива любов.

— Ало...

Гласът ѝ беше нежен, но много далечен.

— Аз съм. Как сте там?

— Добре.

— Джулия, трябва да поговорим! — Любимият ѝ глас само беше подсилил това желание. Толкова имаше нужда от нея! Така искаше да я люби! Да види обич и смях във виолетовите очи. — В събота ще си бъда у дома.

— Не мисля, че трябва да разговаряме, Джефри.

— Не? — Въпросът на Джефри беше изпълнен с надежда и тъга. С надежда! „Ти смяташ, че думите са излишни и просто трябва да се отдадем на нашата любов?“ С тъга! „Не трябва ли да поговорим, скъпа? Един път завинаги. Не трябва ли да оголим раните и след това заедно да ги лекуваме, докато оздравеят?“ Изповедта на Джулия за тайната ѝ любов сигурно щеше да му причини неопишуема болка, но нищо не можеше да се сравни с травмата да я загуби.

„Никога не съм те обичала, Джефри!“ Тези думи щяха да го съсипят. Но тя няма да направи такова признание, защото винаги го е обичала и все още го обича. Чувствата им един към друг не са били заблуда, нали?

— Няма какво да си кажем, Джефри.

— О, скъпа! Мисля, че между нас има доста неизказани неща.

— Не, Джефри! Всичко е свършено! „Не съм достатъчно смела да изслушам извинителното ти сбогом.“

Гласът на Джулия беше глух. Думите ѝ се разсейваха в пространството, преди да стигнат до другия край. Но Джефри успя с ужасяваща яснота да улови злокобното съобщение. Звучеше така, сякаш тя се сбогуваше с него.

— Какво е свършило, Джули?

Джефри затаи дъх. Последвалата тишина се проточи прекалено дълго. Той беше готов да повтори въпроса си, но накрая тя заговори и опустошителните думи завладяха пространството.

— Нашият брак.

— Нашият брак? Джули, моля те да ми обясниш защо.

— Ти знаеш защо, Джефри.

— Кажете ми! — Колко бързо беше забравил уроците на Даяна. Колко бързо беше угаснала мъдростта в думите ѝ „Бъди добър към себе си!“. Сега той молеше за още болка. Молеше да чуе думите, които мислеше, че никога нямаше да бъдат изречени: „Никога не съм те обичала, Джефри!“ — Кажете ми!

„Защо Джефри постъпва така?“, чудеше се тъжно Джулия. Може би я проверява дали знае за новата му любов? Защо не можеше просто да се успокои, че толкова бързо му е върнала свободата? Дали не беше още раздвоен между нея и другата.

— Джулия?

— Защото има и друг човек — прошепна тя накрая, борейки се със сълзите. Засега успяваше някак си да се абстрахира от вледеняващия образ на Джефри и Даяна в Хайд парк. И докато все още имаше устойчивост, тя бързо продължи: — Ще дойдеш ли в събота да прибереш нещата си? По-добре ще бъде ние с Мери да не сме тук. Затова, ако ми кажеш кога...

— Нямам нужда от нищо! „С изключение на това, което не мога да имам!“ — В „Белведере“ оставаха безценни съкровища. Но нито

жената, нито момиченцето му принадлежаха.

По време на мълчанието връзката се разпадна. Не се разбра кой затвори пръв.

Сред люлееща се празнота Джефри осъзна смисъла на всичко. Спомни си причината, поради която беше позвънил — да открие път за възстановяване на тяхната любов и да честити рождения ден на Мери. Не беше направил нито едното, нито другото. И никога нямаше да го направи.

Беше загубил другата половина от сърцето си.

В момента, в който беше видяла Джефри с Даяна, Джулия беше разбрала, че бракът ѝ е приключил. През следващите два дена се беше подготвяла за телефонното обаждане. Знаеше, че то неминуемо ще последва. Беше повтаряла думите си, беше втвърдявала сърцето си. Беше се опитвала да преодолее вцепенението, в което беше изпаднала.

Но не беше се подготвила за нежността и тъгата в гласа му. Това правеше болката ѝ още по-силна.

Половин час след разговора им Джулия си наложи да се раздвижи. Приготвяше се да отиде в конюшната. Момичетата вече бяха там. Предстоеше им състезание, после празнична вечеря. Как е могла толкова време да лъже безценната си дъщеря? „Татко те обича, Мери. Просто е страшно зает. Работата му е много важна.“

Благородни лъжи, които приличаха на приказките ѝ. Чрез надеждите си Джулия беше изпълнила сърцето на Мери и своето собствено сърце с глупави фантазии. И сега, след толкова години, трябваше да обясни на дъщеря си, че се е лъгала. Че грешката е в нея, а не в Мери или в Джефри. Тя не беше успяла да съхрани любовта на съпруга и бащата.

Джефри гледаше брачната халка. Плетеници от бяло и жълто злато, създадени от огъня. Сега пръстенът беше просто символ на всичко загубено.

„След като поставиш пръстена на ръката ми, аз никога няма да го сваля!“, си бяха казали един ден преди сватбата.

Джефри никога не го беше свалял и сега нямаше желание за това. Но трябваше. Мъката да го гледа на мястото му беше по-голяма от тази да не го вижда вече никога там.

Даяна беше свалила пръстените си много бързо. Тогава, когато все още не я познаваше добре, Джефри беше решил, че това е признак на коравосърдечност. Умело хирургическо отстраняване на Чейс от сърцето ѝ. Но сега вече я познаваше и беше разбрал, че ги беше махнала по същата причина — за да се опази от болката.

След като свали елегантната брачна халка, Джефри се загледа в голотата на пръста си. Кожата, доскоро покрита със златото, беше болезнено бяла.

Когато постави пръстена в чекмеджето на тоалетната масичка, Джефри осъзна, че брачната им клетва сега вече е само кървяща рана.

— О, Джули — простена той. — Винаги ще те обичам!

Джулия и Мери не бяха направили специален план с Джефри за след ваканцията.

— Дори и когато е в отпуск, татко вероятно трябва да се подготвя — предположи сериозно Мери.

— Вероятно — беше се съгласила нежно Джулия.

Нейната сладка, чувствителна дъщеря беше срамежлива и несигурна с баща си. Не го познаваше, но имаше нужда от него и го обичаше. Дълго време за нея Джефри беше фантом. Дори и напоследък, в чудесните мигове, когато той беше започнал да я забелязва, Мери не беше достатъчно смела, за да окупира целия му отпуск. Това, че нямаха специални планове за след вторник, беше добре, защото новото разочарование щеше да бъде още по-мъчително.

Срядата беше спокойна. Ден без никакви очаквания. Джулия предложи да измислят нещо заедно със семейство Спенсър, но Мери не се съгласи.

— Ти още имаш грип, мамо. Аманда и аз можем просто да отидем до клуба. Да поюзим или да поплуваме.

Четвъртък и петък приличаха на всички останали летни дни. В събота Пейдж даде парти за съученичките на Аманда. Последното преди започване на учебната година.

При нормални обстоятелства Джулия щеше да отиде и да забавлява децата с чудесните си приказки. Историите ѝ обаче бяха станали по-зрели, както и момичетата. Вече бяха благородни лъжи, а не романси. С всяка изминала година ставаха житейски по-мъдри.

— Ще се прибере ли Джефри днес? — попита я Пейдж, когато тя отклони поканата ѝ да влезе. Беше довела само Мери.

— Какво? О, да.

— Ако той, щом те види, не те откара веднага в болницата, ще го направя аз в понеделник.

— Ще се оправя, Пейдж. С всеки изминал ден ставам по-добре.

— Не ми се вярва да е така.

— Чувствам се отлично, повярвай ми.

Това не беше истина. Джулия се чувстваше все по-зле. С всеки изминат час умираше по малко. Не беше по силите ѝ да спре пораженията в сърцето си.

В името на Мери обаче тя беше длъжна да се владее. Върнала се в „Белведере“, тя се залута из стаите. Търсеше някаква опора, но намираще само призраци. Беше ветровит есенен ден, посивяващ бързо с буреносни облаци. При всеки порив на вятъра тя се свиваше. Дали това не беше колата на Джефри? Дали все пак не беше решил да дойде и да си вземе някои неща? Ами ако Даяна беше с него?

Джулия не можеше да изтърпи това. Тя посегна към най-отдалечения ъгъл на гардероба. Там откри дънките, с които беше в деня, когато се бяха срещнали с Джефри. Те бяха с нея от самото начало на любовта ѝ. С ловките си ръце той ги беше свалял. Беше се смял с тръпки на желание, когато беше събличала блузата и пуловера си.

Джулия облече старите си дрехи. Обу маратонки. След това слезе по стълбите. През плъзгащата се врата излезе в градината. Там една пролетна сутрин Джефри беше засадил рози и тържествено беше обещал през лятото да се радва на цветовете им.

„Обърни се към духовете, каза си Джулия. Тръгни по всички вълшебни места и прогони призрачните спомени на любовта!“

В онзи щастлив майски ден тя и Джефри се бяха разхождали из гората. Бяха стигнали до скалите над морето. Сега Джулия пое по

стръмните пътеки. Препъваше се в падналите клони с очи, заслепени от сълзи. Това пътешествие някога беше правено с любов. Когато стигна до скалите, тя се загледа в драматичния спектакъл на буреносните облаци над Атлантика. Есенното слънце се мръщеше, нещастно от това, което виждаше на земята. Океанът също беше сърдит. Кипеше и димеше сиво-зелен и развълнуван.

Поляната, на която двамата се бяха любили сред море от полски цветя, сега беше мъртва. Цветята бяха прецъфтели, а горещото слънце беше прегорило тревата. От дъжда сега тя беше и хлъзгава. Джулия се запрепъва по стръмната пътека, която извиваше край „Сийклиф“, и се запъти към края на сушата. Вълните се разбиваха в брега с гръмовен трясък и Джулия беше хипнотизирана от кипящата им енергия. Но странно — не изпитваше страх.

Тя винаги се беше страхувала от небето и от океана. Докато летеше за Лондон, беше пропъдила призраците на височината. Сега се вираше смело в необуздания океан и се усмихваше замечтано.

„Сбогом, призраци!“

Беше отишла много надалеч. Там бяха стигнали с Джефри в онзи пролетен ден. Сега тя гледаше бялата пясъчна ивица, която се протягаше в океана. Далечният полуостров беше заобиколен от бунтуваща се вода. Приличаше на остров, свързан със сушата чрез снежнобял провлак от пясък.

Тя реши да отиде на този остров. Там не беше ходила никога. Мястото би я ужасило, дори ако Джефри беше с нея.

Тя щеше да отиде там, защото това щеше да бъде символ на живота ѝ от сега нататък — да посещава нови места без Джефри и да владее сълзите и страховете си.

Джулия застана на големия камък. Вятърът блъскаше крехкото ѝ тяло. Дъждът и морето я замеряха. Тя се олюляваше от мощните тласъци, отслабнала от недояждане и недостатъчно сън. Но беше решила да устои на поривите на вятъра и превъртащите се вълни.

Водата, която се разбиваше в краката ѝ, беше величествен калейдоскоп от зелено и бяло. Някога океанът беше враг на Джулия. Караше я да настръхва. Но сега, дори с тътнещата си сила, беше неин

приятел. Хипнотични и примамливи, пенещите се вълни й шепнеха. Приканваха я към дълбините. Обещаваха й покоя на вечния сън.

Водата я мамеше. Вятърът я тикаше към нея. Тя вече беше обгърната във влагата — на морето, на дъжда, на собствените си сълзи. Толкова е лесно!

Когато Патрик излезе от гората на брега, той се загледа в пейзажа пред себе си. Покривалото на листата го пазеше от дъжда. Но небето сякаш цялото се беше разтворило. Дъждът се лееше, вятърът съскаше, океанът ревеше.

Драмата на небето и водата даваше енергия на жребеца под него. Патрик също усети неочакван порив. Тази вечер той щеше да нарисова това вълнение в зелено и сиво. В самотните нощни часове, които би трябвало да бъдат пълни с любов, Патрик рисуваше. Кейси все още беше с него. Той искаше да съхрани онзи отнемащ дъха образ на незащитеност и изненада, когато тя се беше извърнала от океана да го погледне. Образът беше толкова илюзорен, колкото самата Кейси. Мечта, мираж, който никога не беше съществувал. Който живееше само във въображението и в сърцето му.

През завесата от дъждовни капки Патрик погледна надолу към брега. Там беше срещнал Кейси. Полуостровът тази нощ щеше да изчезне, защото луната беше пълна, а океанът — набъбнал и сърдит. С бърза и гигантска глътка скоро щеше да всмуче земята. Патрик се готвеше да наблюдава внушителната драма от брега.

Когато погледът му спря върху най-отдалечения край на провлака, вдаден в морето, дъхът му спря. Сякаш някой стоеше на смъртоносния къс земя.

Вероятно това беше само халюцинация. Номер на паметта и заслепените от дъжда очи. Патрик се напрегна да проясни погледа си. Образът нито изчезна, нито стана по-ясен. С нарастващо чувство на паника той пришпори коня. Жребецът прободеше вятъра с гривата си. Копитата му лудо заудряха по смълчания от дъжда пясък.

Когато приближи, опасенията му се потвърдиха. Някаква жена балансираше несигурно на камъка, който скоро щеше да изчезне.

През юни Патрик беше открил друга жена там, но гледката не беше същата. Онази вечер океанът беше приятелски настроен. Топъл и

спокоен, а не набъбнал и ядосан. Тогава сред изумрудените води беше останала някаква пясъчна ивица. Сега опасността беше страшна и реална. Между брега и острова вече се беше образувал въртящ се канал. Днес земята щеше изцяло да бъде погълната. Дори и да беше добър плувец, жената щеше да бъде повлечена от мощния водовъртеж.

Може би и той? Той — със сигурност.

Веднъж обаче решил се да я спаси, той щеше да опита. Двамата или щяха да се удавят, или да живеят.

Патрик не се поколеба. Не можеше да гледа как непознатата загива. Когато наближи коварния канал, конят му се стъписа. Животното инстинктивно усещаше опасността и се отдръпна назад.

— Хайде — нежно го придумваше Патрик. Гласът му беше извинителен, но настоятелен. — Хайде!

Водата около тях се усукваше и надигаше. Мокрите ѝ пипала шибнаха гърба на коня и той залитна, но се задържа. Стремеше се бързо и мощно към временната сигурност сред канала — полуострова, който сега беше остров.

— Госпожо Лоурънс? — извика Патрик, когато наближи и я разпозна.

— Патрик?

— Трябва веднага да дойдете с мен!

Патрик придвижи коня към камъка, където Джулия се крепеше несигурно. След това се наведе над гърба на жребеца и протегна ръце към нея. Джулия беше объркана, но отстъпи. Патрик я издърпа нагоре. Тя беше толкова лека и неустойчива! Настани я между себе си и главата на коня. Обгърнал Джулия, той дръпна юздите. Краката му бяха върху нейните, за да не паднат и двамата от неоседлания кон.

— Хванете се за гривата и се дръжте здраво — инструктира я той, като обърна в галоп към протока. След мимолетно колебание жребецът стъпи във водата. Но само за няколко минути, през които бяха на острова, всичко се беше изменило. Сега водата беше по-дълбока и по-висока от коня. Около тях се усукваха течения. Циклонът вече ги засмукваше към дълбините.

Конят загуби почва под краката си и всички за момент потънаха. Краката на Патрик се затегнаха около тези на Джулия, но почувства, че тя се изплъзва. Той хвърли юздите, обви едната си ръка около кръста ѝ и впи силните пръсти на другата в гривата на коня.

Всичко зависеше от това дали жребецът щеше да се пребори с океана. Дали неговият инстинкт за самосъхранение беше по-могъщ от заплахата. Патрик и Джулия бяха просто пътници в пътешествието — към смъртта или към живота. Съдбата им изцяло зависеше от волята на изплашеното животно и от милостта на стихията.

В безкрайния момент, когато конят изгуби дъното, те бяха отвлечени от убежището на брега. После мощните копита започнаха отчаяно да рият, да накуцват във водата. Всички заплуваха към водния гроб, към задушавачката смърт.

— Хайде, момчето ми! — прошепна Патрик на животното, което се бореше за своя и за техния живот. В гласа му имаше извинение. Патрик знаеше, че няма право да рискува живота на невинното създание. — Хайде, плувай! Ти можеш да го направиш!

Конят отговори с дълга, изтощителна битка. Успяваше да направи няколко крачки, после отново биваше повличан назад. Но отново се напругаше. В един момент откри почва, стъпи на пясък и се втурна към вълните, които се разбиваха на брега.

Тогава конят спря. Белите му дробове се задъхваха. Силното му сърце биеше лудешки. След няколко секунди Патрик потупа коня по мощния врат и хвана юздите. Когато се наведе напред, той докосна Джулия. Почувства мълчаливите ѝ тръпки. Те всички бяха измръзнали, но Джулия — най-много. Той трябваше да я отведе в топлата сигурност на „Белведере“.

Патрик познаваше всички пътеки, свързващи именията на Саутхемптън, и избра най-краткия път към къщата. Докато яздеха, той придържаше жената пред себе си. Гръдният му кош докосваше гърба ѝ. Усещаше ледените тръпки и напрегнатостта на мълчанието ѝ. Джулия не говореше и той не можеше да си отговори на въпросите, които се въртяха из ума му.

Какво правеше тя на полуострова? Как е могла да бъде толкова разсеяна, че да се подложи на подобна опасност?

Тя изглеждаше болна, изморена и отнесена. Беше по-зле и от деня на състезанието, когато Мери му беше казала, че има грип. Дори и да оздравяваше, защо трябваше да бъде навън в този леден, буреносен ден?

Нещо не беше наред! Нещо я караше да трепери от студ. Този студ беше по-дълбок, по-суров и по-зловещ от студа на океана и

дъжда. Този студ я тласкаше към гибелта.

Нещо при нея беше много зле. Случило ѝ се беше нещо по-лошо и от смъртта.

Дали не беше свързано с Мери?, зачуди се Патрик, когато приближиха „Белведере“. Елегантната постройка беше тъмна. Патрик се почувства така, сякаш пъхаше Джулия между зъбите на черно чудовище, а не в желаните ръце на сигурния дом. Съпругът ѝ вероятно беше още в Лондон, но къде беше Мери в тази бурна събота? Ако нещо се беше случило с нея...

Само тогава Джулия би изглеждала така. Патрик беше убеден в това, защото я беше наблюдавал през лятото. Беше забелязал майчинската ѝ тревога и нежната ѝ гордост.

Когато стигнаха облицованата алея, Патрик слезе от коня, обви ръце около кръста на Джулия и внимателно я свали на земята. Тя слабо залитна, но бързо се стабилизира и се усмихна замаяно.

— Благодаря ти, Патрик. Ти ми спаси живота.

Патрик се взря във виолетовите ѝ очи и си помисли: „Не, твоят живот още е в опасност“. Той искаше да ѝ предложи помощта си, но тя вече се беше обърнала и вървеше към къщата.

— Благодаря ти — унило повтори Джулия, преди да изчезне в тъмнината.

Патрик се изкуши да я последва. Да я попита какво не е наред. Но тя очевидно искаше да бъде сама. А и той носеше отговорност за животното, спасило живота им.

Жребецът беше невредим, когато стигнаха в конюшната. Дори не беше измръзнал. Въпреки това Патрик внимателно го изсуши. После сам се изкъпа и преоблече и се върна в малкия си апартамент.

Гневът на бурята беше отшумял. Но тишината не успяваше да успокои тревожните спомени в съзнанието му. Не можеше да забрави отнесените очи на Джулия, вледененото ѝ тяло, тъмната постройка, полъха на смъртта.

Към 10 часа вечерта той не издържа и отиде в канцеларията на конюшната. Там се разтърси и откри папката с данните за членовете на клуба. Преписа телефонния номер на Джефри и Джулия Лоурънс и се върна в апартамента си, за да ѝ се обади.

Джулия лежеше в спалнята, но не спеше, а се вслушваше в тишината на нощта. Телефонният звън я стресна. Мислите ѝ за кратко се стрелнаха към Мери, но бързо се успокоиха. Мери беше при Пейдж, а там не можеше да ѝ се случи нищо лошо. Ако Джулия беше потънала в океана, на Мери нямаше да ѝ липсва обич. Нейните кръстници, Пейдж и Едмънд, щяха да я отгледат като истински любящи родители. В това семейство Мери дори щеше да си има и сестра.

Ако Джулия беше погълната от океана, Мери щеше да си има майка, баща и сестра. Такова нещо тя не можеше да ѝ осигури. Телефонът продължи да звъни.

— Ало?

— Госпожо Лоурънс, Патрик е. Чудех се дали сте добре?

— Да. Добре съм, благодаря.

— Радвам се. Ако нещо... Дали не се е случило нещо с Мери?

— Какво? Не, Мери е добре.

— Искрено се радвам. Просто исках да се убедя, че всичко е наред.

— Да. Благодаря още веднъж.

— Лека нощ.

— Лека нощ.

След като затвори телефона, Патрик си каза на глас:

— Ти не си добре!

Когато затвори, Джулия прошепна:

— Благодаря за загрижеността, Патрик!

— Как се чувстваш, мамо? — попита Мери, когато се прибра от „Съмърсет“ на следващия ден.

— По-добре съм.

— Татко прибра ли се?

— О, Мери! — Джулия въздъхна. Нежно погали дългата златиста коса на дъщеря си и коленичи. Искаше да бъде по-близо до огромните кафяви очи. — Миличко, татко няма да живее повече тук.

— Така ли? Защо? — попита Мери, но Джулия видя в умните ѝ тъжни очи, че тя разбира всичко.

— Решихме, че ще бъде по-добре, ако двамата не живеем заедно.

— Ти и татко ще се разведете ли?

Джулия не беше се замисляла за юридическата страна на проблема. Опитваше се единствено да надживее това, което ставаше в сърцето ѝ.

— Да, така мисля.

— И това е заради мене, нали?

— Не, Мери! Как можа да си помислиш такова нещо?

— Защото такава е причината при някои мои приятелки.

— О, скъпа! Това няма нищо общо с тебе. Татко те обича толкова много! И винаги ще те обича. — Джулия се насилваше гласът ѝ да звучи уверено, въпреки че вече имаше опит с тази лъжа. Беше я повтаряла, откакто се беше родила Мери. С цялото си същество Джулия се беше надявала, че Джефри ще бъде любящ баща. И въпреки че вече знаеше истината, тя беше длъжна да подкрепя заблудата. Трябваше да контролира собствените си чувства, за да живее силна до Мери.

— Затова беше болна, нали?

— Да.

— Защото всичко това те натъжава.

— Ти си много умно момиче. Сега съм тъжна, но ще се оправя. Ние ще бъдем добре. Може да говорим за това, когато пожелаеш. Искаш ли?

Мери кимна. Тя щеше да задава много въпроси. Но основният беше: „Защо? Защо? Защо?“.

— Е, скъпа, как прекара на тържеството? Всички се вълнувате от първия учебен ден, нали? Може да останеш в училище и следобед, ако искаш.

— Не. Предпочитам да бъда с тебе.

— Добре. — Очите на Джулия се напълниха със сълзи. — Много те обичам, Мери!

— Аз също, мамо! — Мери обви ръце около шията на майка си и силно се притисна към нея. После Джулия се взря в очите на дъщеря си. Там мъждукаше загриженост. Това означаваше, че Мери иска да я попита нещо, но не е сигурна дали трябва да го направи.

— Питай, скъпа — подкани я Джулия. Тя знаеше, че въпросите, които разумната ѝ дъщеря се колебаеше да зададе, бяха най-важните.

— Ще гледаме ли татко как представя новините?

— Разбира се. Ако ти искаш това.

— Мисля, че трябва, мамо — каза сериозно Мери. — Сигурна съм, че татко ще се върне при нас!

В неделя Джулия и Мери играха на карти пред камината, гледаха любимите си филми, пекоха шоколадови сладки и разговаряха. На следващата сутрин, два часа след като Мери беше отишла на първия си учебен ден, Джулия пъкна няколко от най-големите сладки в една кутия и подкара колата към клуба.

Със започване на занятията в училище и поради продължителния дъжд конюшнята беше пуста. „Както през юни, когато двете с Пейдж се запознахме с Патрик.“ Джулия си спомни пътя по стъпалата. Откри го в канцеларията. Той не я чу да се приближава, защото Джулия беше с маратонки, а не с токчета.

— Патрик?

— Госпожо Лоурънс? Здравейте. — Патрик стана иззад бюрото и ѝ се усмихна. Тя изглеждаше малко по-добре. „Все още е наранена, но някак си е станала по-силна.“

— Исках само да ти благодаря. — Тя замълча и после добави: — Мисля, че трябва да се обръщаш към мен с малкото ми име.

Това щеше да предизвика ужасни шушукания из Саутхемптън. Това беше недопустимо. Той е слуга, а тя — господарка. Не че някой я възприемаше като такава. Джулия знаеше това. Знаеше още, че това няма да бъде първата мълва, която е причинила. Как само мразеше преструвките!

— Добре. Как предпочиташ? Джулия или Джули?

Патрик беше чувал да се обръщат към нея и с двете имена. Пейдж Спенсър винаги я наричаше Джулия. Но в нощта на партито Джефри я беше нарекъл Джули.

— Джулия.

— Съгласен съм. — Той обаче предпочиташе Джули. Това име най-много ѝ подходеше. Особено когато нежно и любящо го произнасяше Джефри. Но сега това обръщение правеше виолетовите ѝ очи по-тъжни. — Джулия.

— Дойдох да ти благодаря още веднъж и... — Този път Джулия млъкна, защото внезапно се притесни от импулсивния си жест, от толкова тривиалната отплата за спасяването на живота ѝ.

— И?

— Донесох ти малко шоколадови сладки.

— Благодаря. — Патрик пое цветната кутия. Беше трогнат от нейната невинност и срамежливост. Тя се обърна да си върви.

— Защо не хапнем двамата от тях, Джулия? С малко кафе?

— О! — Джулия се колебаеше, почти изкушена.

Изкушена беше, защото знаеше какво я очаква, след като си тръгне. Страхуваше се от самотата в „Белведере“. Някога тишината в огромната къща беше мирна, топла и очакваща. Тишина, която всеки момент можеше да бъде нарушена от поздрава му: „Здравей, Джули. Как мина денят ти? Обичам те, Джули!“ . Но сега тишината тягостно ѝ напомняше за всичко загинало.

Джулия се ужасяваше да се върне в празния дом. Ужасяваше се и от това, което трябваше да направи — да отиде в „Съмърсет“ и да разкаже всичко на Пейдж. Дали тя вече не знаеше за авантюрата между Джефри и своята добра приятелка Даяна?

— Не, благодаря, Патрик. Имам да свърша някои неща. Искан само още веднъж да ти изразя своята благодарност.

— Не е нужно.

— Е, ще се видим утре в четири. На урока на Мери.

— Добре. И... Джулия!

— Да?

— Ако искаш да поговорим, аз съм тук. Не съм вече толкова зает, защото децата започнаха училище.

Тя не изглеждаше раздразнена. От цялото ѝ същество лъхаше единствено стеснителна благодарност.

— Благодаря, Патрик, ще си помисля.

— Господи, Джулия! Това не може да бъде. Ти и Джефри...

— Всичко е свършено, Пейдж. Ти наистина ли нищо не си знаела?

— Разбрах, че нещо те тревожи. Но през ум не ми е минавало, че е във връзка с брака ти.

— Не си ли знаела, че е влюбен в друга?

— Как бих могла да знам? И все още не го вярвам.

— Ще се увериш, Пейдж. — Тя щеше да разбере. Целият свят щеше да разбере. Вече не беше нужно Джефри и Даяна да се крият. Въпреки че съдбата ѝ вече не беше самотна болка, Джулия отново стана нервна. — Трябва да тръгвам.

— Защо не дойдете да вечеряте с нас? Едмънд е в Бостън по работа. Ще бъдем само четирите жени.

— Не знам, Пейдж. Трябва да питам Мери.

Мери не пожела да вечерят в „Съмърсет“. Искаше да остане с Джулия и да гледат предаването на Джефри.

— Татко изглежда тъжен, мамо — каза тя тихо. — Мисля, че му липсваме.

За Джулия беше истинска агония да го гледа. Да знае, че се е върнал в страната, че живее в Манхатън на шестдесет километра от тях, но че вече е излязъл от живота им. Джулия не беше сигурна дали това, което видя в тъмносините му очи, беше тъга. Може би сега тя вече го гледаше по друг начин? А и сълзите ѝ замъгляваха образа му.

„Той е различен, помисли си Джулия. Влюбен е в друга. Но въпреки това продължавам да го обичам от цялото си сърце!“

ГЛАВА 18

— Всичко наред ли е, Джефри?

— Разбира се. — Джефри вдигна поглед от листата. Подготвяше се за вечерното си предаване. На вратата в кабинета му беше застанал изпълнителният директор. Беше четвъртък.

— Зрителите са загрижени за тебе.

— Така ли? — Наистина ли страданието му беше толкова очевидно? Дали не беше закачил сърцето си на сакото? Той, чиято обективност беше всеизвестна. Той, който винаги беше успявал да прикрие личната си позиция зад журналистическа безпристрастност. — Какво казват те?

— Че изглеждаш малко, как да кажа, плосък. Миналата седмица, в Лондон, явно беше доста изтощен. С това мога да оправдая закъсненията ти в отразяването на конференцията. Но тази седмица... Зрителите са загрижени, защото понякога не си напълно достоверен.

Бяха получени много обаждания и писма, в които хората се тревожеха за главния водещ. Промяната беше едва забележима и никой не можеше точно да определи в какво се състои тя. Но, въпреки че не се поддаваше на диагноза, личеше, че с Джефри нещо става.

Само той знаеше, че причина за всичко това бе копнежът по Джулия.

Сега Джулия я нямаше, а също и интимността. Желанието му да я докосва винаги е било неосъзнато. Една директна връзка между сърцето и лицето му. Емоционална пътека, която подхранваше мозъка му. Тя съществуваше, когато Джулия беше до него. Сега гласът му не беше омокотен, в очите му нямаше радост.

Джефри вътрешно се чувстваше някак си изпразнен, кух и студен, но вярваше, че играе добре. Очевидно обаче нещо в постановката куцаше.

В любимия си водещ зрителите бяха забелязали нещо различно. Бяха се свързали с програмата, за да научат причината. Изпълнителният директор и целият екип бяха забелязали промяната в Джефри. Хората му се досещаха за истинската причина.

— Джефри, цяла седмица пазим ръцете ти от камерата.

— Ръцете ми?

— Липсата на брачната ти халка.

— Опитваш се да ми кажеш, че зрителите ще забележат, че вече не я нося?

— Веднага.

Джефри въздъхна. Не само зрителите бяха забелязали неговата потиснатост. Тези, с които работеше, бяха прикривали оголените му пръсти. Бяха го предпазили от неизбежното разкритие, че бракът му е приключил. Даваха му възможност да се подготви за пожара, който щеше да лумне при това разкритие.

— Може би трябва да изляза в отпуск следващата седмица?

— Защо не? Сигурен съм, че Джон ще те замести.

След предаването Джефри набра телефона на един близък до сърцето му дом, не в „Белведере“, а в съседното имение.

— Здравей, Едмънд. Джефри е.

— Джефри?

— Говорихте ли с Джулия?

— Да. И двамата с Пейдж.

— Значи знаете?

— Да. Ужасно съжалявам.

— Благодаря. Обясни ли ви Джулия причината?

— Каза само, че имало някой друг.

Джефри не попита Едмънд дали знае името на новата любов на Джулия. Това нямаше значение. Важното беше, че Джулия е признала пред Едмънд и Пейдж. Това означаваше, че тя няма да промени решението си.

— Едмънд, тя помоли ли те да заведеш дело за развод?

— Не. — Едмънд говореше истината. По негово настояване двамата с Джулия бяха обсъждали проблема. Едмънд искаше да я убеди, че ако се стигне до развод, тя трябва да потърси него, и то единствено заради себе си. Трябваше да се предотврати прекомерната публичност, с която се бяха нахвърлили върху Чейс и Даяна. Техният адвокат не беше проявил достатъчно съобразителност да изчака поне операцията на съветския посланик. Самият развод щеше да бъде

достатъчно лична травма за Джулия. — Не ме е молила за това. Ти ли искаш да подадеш молбата за делото?

— Не, Едмънд. Аз няма да бъда първият!

— Разбирам. — Това беше добре. Може би до разтрогване на брака изобщо нямаше да се стигне. Джулия му беше казала същото: „Аз няма да подам заявление за развод, Едмънд. Сигурна съм, че Джефри ще го направи!“.

В събота сутринта Джефри се качи на един Конкорд от Ню Йорк за Париж. На летище „Чарлз де Гол“ той се прехвърли на самолета за Венеция.

Даяна беше в хотел „Киприани“. Доколкото той си спомняше, утре следобед тя щеше да започне петдневната си обиколка на гръцките острови.

„Какво правя?, попита себе си Джефри, когато лодката го носеше от площад «Сан Марко» към остров Гиудеча и луксозния «Киприани». Прелетя половината свят, само за да попиташ Даяна дали ще вечеря с тебе?“

А ако тя не беше свободна? Ако е срещнала някого по време на своето пътуване и не иска да бъде безпокоена?

— Си, синьоре — отговори портиерът, когато Джефри попита дали се е регистрирала Даяна.

— Бихте ли позвънили в стаята ѝ вместо мен? — попита Джефри, като побутна към него телефона от злато и слонова кост.

— Черто.

Даяна не беше в апартамента си. Не се върна и един час покъсно. През това време Джефри се настани в своята стая, изкъпа се и се преоблече. Освежен, но вътрешно неспокоен, той реши да разгледа Венеция. Преди да напусне хотела, направи резервация за вечеря в луксозния му ресторант. След това остави бележка на рецепцията: „Даяна, ще вечеряме тази вечер в осем. Или следващата седмица в Манхатън. Джефри.“.

Лодката на хотела го върна на площад „Сан Марко“. Не беше се изкачвал на известната камбанария, не беше се разхождал из Двореца

на дожите, не беше виждал византийската мозайка в Базиликата. Той прекара много време да се наслаждава на античния град върху каналите. Часове, през които му се искаше Джулия да е до него и да споделя неговото възхищение.

Джефри криволичеше из лабиринт от мостове и канали. Не се движеше по карта, но добре се ориентираше къде да завие или да продължи направо, сякаш знаеше пътя към правилното място. Разходката му обаче беше плод на чиста прищявка. В един момент го привличаше вълшебният мост, после скромността на фонтана пред далечната сграда, изящната статуя на Верочио, съблазнителната миризма на близката пицария. Произволните му криволици го заведоха при Даяна.

Тя седеше в малко кафене на тротоара, далеч от атракциите за туристите. Пиеше капучино и гледаше отсрещния извор.

Когато я видя, Джефри намали крачка разколебан. Той беше тук, защото имаше нужда от нея, защото ѝ имаше доверие. Искаше да се взре в очите ѝ, да чуе откровеното ѝ мнение.

Имаше нужда от нейната интимност.

За добре дошъл тя го поздрави с нежна усмивка. В тази усмивка имаше и малко тъга, защото Даяна беше съзряла празнотата в очите му. Лявата му ръка изглеждаше така незащитена без халката... Даяна беше щастлива, че го вижда. Беше ѝ липсвал.

— Привет.

— Здравей. Е, аз... дойдох да ти пожелаая бон воаяж.

— Изглеждаш чудесно, Даяна.

— Сигурно е от свещите.

— Не, не е само от тях.

— Да, така е, Джефри. Благодаря ти. — Толкова ѝ беше помогнало това, че в Лондон беше споделила с него своите болки и терзания и че той я беше изслушал и разбрал! Беше чула от него това, от което имаше нужда: „Прости на себе си, Даяна!“. Послушала съвета му, сега се чувстваше по-добре. — Не мисля, че бих била такъв оптимист, ако не бях разговаряла с тебе в Лондон.

— Щеше да бъдеш.

— Не е вярно, Джефри... Ще ми кажеш ли какво се случи с Джулия?

— Когато ѝ позвъних, тя ми каза, че бракът ни е приключил. Намерила си е друг. Не знам кой е. Беше много кратък презокеански разговор.

— Съжалявам.

— И аз. Но всичко е минало. — Джефри сви рамене. — Кажи ми какво си помисли, когато ме видя?

— Че ще ми кажеш как се чувстваш.

— Не. Не за това съм тук. — Джефри замълча. „Не знам за какво точно съм тук, но чувствам, че правилно съм постъпил. Със сигурност обаче не съм дошъл да говорим за Джулия.“ След миг добави: — Между другото, ти знаеш как се чувствам, Даяна.

В полунощ, когато Джефри я целуна за лека нощ пред вратата на апартамента ѝ, тя го придърпа към елегантните стаи.

Даяна потръпна от докосването на Джефри и от собствените си страхове. Дали беше достатъчно силна, за да направи тази крачка? Беше се възстановила, но само донякъде. А раната на Джефри все още кървеше. Той също беше уязвим.

И двамата бяха толкова самотни.

Джефри държеше хубавото ѝ лице в дланите си, гледаше я и се питаше доколко честни бяха един към друг, какво доверие можеха да си имат.

— За какво мислиш, Даяна?

— Че ти си един самотен мъж, а аз — една самотна жена.

— Друго?

— Че това бедствие ни е било писано.

— Дори и ако много бяхме внимавали?

— Вероятно — меко се усмихна Даяна. — Вероятно.

Бодна я мисълта: „Не бъди така ужасно сериозна. Престани да анализираш всичко!“.

— Добър ли си в леглото, журналисте?

Игривото ѝ настроение предизвика блясък в тъмните му очи.

— Искаш ли да провериш, докторе?

— Определено!

Докато се любеха, със смях и нежен, дразнещ шепот, те откриваха непознати части един в друг. Загръщаха страховете и неловкостта с наметало от топлота.

— Знаеш ли, че си много хубава?

— Не знам, но ти благодаря. Ти обаче си много красив. Казвали ли са ти го?

— Ами...

Любовната им игра отново започна с усмивки, закачки и смях. Докато разпалваха взаимно горещата си чувственост, шепотът им стана по-малко насмешлив, смехът се разпадаше от чувството на радост, а не от думите. Защото сега, когато Джефри мълвеше, че е хубава, той не говореше за красивите ѝ форми и черти. Сега той шепнеше за това как неговото сърце възприема нейното.

— Поканен си да плуваш в Средиземно море с мен.

— Аз всъщност исках да ти пожелаая приятно пътуване.

— И го направи великолепно. — Даяна замълча, после добави:

— Знам, че би искал да бъдеш сам, че не искаш да се натрапваш, но...

— Но приемам благосклонната ти покана.

— Мога ли да ви помогна?

— Да, благодаря ви. Търся Патрик.

— Надолу, край тази редица от кабинни вляво, има тъмнозелена врата. Вероятно е там.

— Благодаря.

Джулия беше проверила в канцеларията и ездитния ринг. Луташе се из конюшната, докато не попадна на услужливия коняр. Тя се доближи до вратата и почука.

— Отворено е, влезте.

— О! — възкликна Джулия. Сякаш беше попаднала в склад за седла и други принадлежности, а не в апартамента на Патрик.

— Джулия! — Той беше толкова изненадан, колкото и тя. Беше очаквал някой от персонала, управителя на клуба, но не и нея. — Заповядай.

Стаята беше малка и нямаше прозорци. Явно служеше за всекидневна и кухня. Останалата част от жилището — спалня и баня, беше зад две затворени врати.

Апартамент без прозорци би трябвало да изглежда тъмен и потискащ. Но този тук беше превърнат в ателие. Във весела, светла бъркотия от моливи и четки, водни и маслени бои, скечове и картини.

Веднага, щом влезе Джулия, Патрик премести още влажната рисунка от малкия диван и я покани да седне. Джулия остана права, неочаквано смутена и несигурна в себе си.

— Как си? — попита той.

Не беше я виждал две седмици, от деня, в който му беше донесла сладките. Аманда беше дошла сама на урока следващия следобед. После се беше обадила Пейдж да прекрати уроците на момичетата за неопределено време.

— Добре. Благодаря.

— Ще пиеш ли кафе?

— Не. Всъщност да, ако не представлява трудност за теб.

— Ни най-малко. Мляко? Захар?

— Мляко.

Патрик се приближи към тезгяха, който разделяше всекидневната от кухнята, и напълни две големи чаши. Джулия съзерцаваше картините.

— Чудесни са, Патрик!

— Радвам се, че ти харесват. Заповядай, седни.

— Много си мил. Продаваш ли ги?

— Не.

— Защо ги рисуваш тогава?

— Когато не стигне мястото по стените, просто ги изхвърлям.

Патрик не пазеше спомени за живота си. Някога, в къщичката на градинаря в Кентъки, го беше правил. Но беше принуден да изостави всичко и оттогава нищо не съхраняваше. А и през изминалите пет години не беше се случило нищо, което си заслужаваше да се пази.

Освен едно. На статив в спалнята Патрик ревностно рисуваше нейния портрет. Опитваше се, въпреки че този спомен, който беше избрал да пази, беше най-мъчителният.

— Защо рисуваш?

— Това ми носи някакъв покой.

Джулия кимна с бегла усмивка на разбиране, сякаш и тя знаеше за силата на покоя.

— Мислиш ли, че би могъл да нарисуваш дракон? С пастели.

— Дракон? — повтори Патрик, като се вглеждаше във виолетовите ѝ очи. Необичайният ѝ въпрос явно беше от голямо значение за нея. — Бих опитал. Но защо с пастели?

— Трябва да бъде в различни нюанси. В зависимост от настроението ѝ.

— Нейното?

— Тя се казва Дафне. — Бледите страни на Джулия поруменяха. Най-бледият оттенък на розовото.

— Как изглежда, освен че е дракон и си сменя цветовете?

— Предполагам, че изглежда приятелски настроена. Тя е герой от любимата приказка на Мери. Мислех си, че ще е хубаво да я види нарисувана. Би ли могъл да се заемеш с това? Ще ти платя, разбира се.

— Това няма да е необходимо. Искаш да прерисувам в по-голям размер илюстрацията от книгата ли?

— Няма илюстрации. Само описания.

— Тогава ще трябва да ги прочета. Можеш ли да ми дадеш книгата?

— Ако ми позволиш да ти платя.

— Ще ти позволя да ми платиш с шоколадови сладки. — Патрик вдигна ръка, за да спре протеста ѝ. — Не приемам възражения. Става ли сделката?

— Съгласна съм.

— Добре. Мисля, че трябва да прочета за Дафне.

— Мога да донеса една от приказките утре. Кога ще ти е удобно?

— По това време.

— Добре. Тогава утре в 10.

— Идеално.

Джулия си отиде толкова тихо и загадъчно, колкото беше дошла. Не беше докоснала кафето, не беше седнала и не беше му казала коя е причината за посещението ѝ.

„Тя не дойде при мен, защото е знаела, че съм художник. Причината беше друга. Може би е искала да поговорим?“

Патрик се надяваше на това. Джулия си е спомнила за предложението му и е решила да го приеме.

„Прилича на крехка птичка, мислеше си Патрик. Тя е разбрала, че съм протегнал ръката си към нея, че съм ѝ предложил така нужната ѝ подкрепа. Но все още е много предпазлива, много изплашена.“

Щеше да мине много време, преди да спечели доверието на Джулия. Патрик обаче беше безкрайно търпелив. „Ще държа ръката си протегната, Джулия. Докато се претрашиш!“

— Ето описание на Дафне — му каза Джулия на следващата сутрин. Беше разгърнала четвъртата страница на една приказка. Там беше написано с едри букви: „Достатъчно големи за моите стари очи. Да мога да чета на правнучката си“. Листата бяха подвързани в розова тетрадка.

Патрик се опита да прочете откъса, който му посочи Джулия. Това обаче беше невъзможно. Той не успяваше да се съсредоточи от разтревожения ѝ поглед. А искаше и да ѝ зададе един въпрос.

— Какво е това, Джулия?

— Приказка.

— Откъде си я взела?

— Аз я написах. Тя е една от любимите на Мери. С нея е отраснала. Дафне е стара нейна приятелка. „Мери има нужда от старите си приятели — нежните дракони, игривите дяволчета, вълшебните еднорози и русите феи.“

— Може ли да я оставиш, Джулия? Мисля, че е по-добре да прочета всичко.

Когато на следващата сутрин в 10 Джулия се появи, Патрик вече беше скицирал Дафне. Преди това беше прочел чудесната приказка много пъти. След това дълго се беше разхождал, за да изплуват във въображението му героите и вълшебната земя, на която живееха.

Веднага щом се беше прибрал в апартамента си след полунощ, беше започнал да нанася на хартия това, което вече имаше в главата си. Срамежливи, нежни, приятелски настроени дракони.

— О, Патрик! Така изглежда Дафне, нали?

— Мисля, че да. Ще я оцветя малко в нарцисово жълто. Така ще изглежда по-щастлива.

— Ще дойда по-късно.

— Няма да ми отнеме много време. Налей си малко кафе и си придърпай един стол.

— Няма ли да те безпокоя като гледам?

— Ни най-малко — отговори уверено Патрик. Не искаше тя да си ходи, въпреки че не разбираше чувствата си. Рисуването за него винаги е било самотно и интимно занимание.

Но Джулия Лоурънс, нежното врачче, не посягаше към неговата самотност. Той рисуваше, а тя гледаше. Накрая Патрик заговори:

— Чудех се дали би ми позволила да илюстрирам цялата приказка. В ума си виждам Андрю, Робърт и Сесили, както и замъка. Разбира се, може и да бъркам в представите си.

— За Дафне не си сбъркал.

— Добре. Ще работим заедно. Ти ще ми казваш дали харесваш образите, които рисувам.

— Това ще бъде тежка работа за теб.

— Казах ти, Джулия, рисуването ми носи покой. За мен то всъщност не е работа. Харесах приказката ти. Има ли и други?

— Цели купища.

— Бих искал да ги прочета. Утре може да ми ги донесеш. Ако ти харесат илюстрациите на тази приказка, може да се заема и с останалите.

— О, Патрик, Мери ще бъде толкова щастлива!

— Как е тя, Джулия? Добре ли е?

Джулия се колебаеше в отговора си. Мери не беше добре. Оптимизмът ѝ, че Джефри ще се върне, избледня и се превърна в отчаяние. От няколко дена друг журналист водеше „Светът тази седмица“. Известният водещ бил в заслужен отпуск. Ваканцията му с Джулия и Мери не се беше състояла, а две седмици по-късно той беше заминал на почивка без тях.

— Мери изживява труден период, Патрик. Джефри и аз се разделихме.

— Периодът е труден и за двете ви.

— Да!

ГЛАВА 19

— Едмънд?

— О, добро утро, Кейси. Влизай.

Едмънд беше седнал зад бюрото си и работеше. Кейси се запъти към него.

— Нося ти адвокатското досие по „Случая Райт“ — каза тя, като му подаде дебела папка.

— Та аз ти възложих случая едва в петък след обяд! — възкликна изненадан Едмънд.

— Да, но не беше труден. Предимствата бяха достатъчно убедителни.

— Предполагам, че си работила всяка секунда през уикенда. — Едмънд се усмихна на най-умната нова звезда в юридическите кръгове на Ню Йорк. — Не те обвинявам, разбира се. Но е разрешено от време на време да спиш и да се забавляваш.

— Знам.

Кейси извади върху лицето си някакво подобие на усмивка. Искаше ѝ се това да бъде уверената усмивка на старата, енергична Кейси. Но тя още не беше се появила. Къде беше онази Кейси, която се наслаждаваше на предизвикателните игри и тънеше в триумф? Къде беше перфектно дисциплинираната актриса, чиито думи и усмивки преследваха единствено главозамайващ успех? Способностите ѝ се проявяваха, разбира се. Въпреки че беше едва средата на октомври, а тя беше получила назначение в съда преди седмица, Кейси вече работеше за най-ценните клиенти на „Спенсър и Куин“. Тя беше ужасно заета, ужасно успяваща и ужасно нещастна.

— Наред ли е всичко, Кейси?

— Всичко се нарежда добре, Едмънд. Благодаря ти. Когато съм заета, се калявам. „Веднъж си позволих свободно време и сега празнотата в мен е непреодолима.“

— Чудесно. — Успехите на Кейси надминаваха и най-смелите му очаквания. Въпреки това не беше сигурен, че тя самата процъфтява.

Изглеждаше напрегната и изтощена. Но той не беше работил с нея преди. Може би това бе обичайното ѝ състояние.

През изминалите няколко месеца той и Пейдж дълго бяха разговаряли. Двата бяха станали свидетели на разтрогването на браковете на свои най-скъпи приятели. Бяха изумени от проблемите, лъснали от места, които на пръв поглед изглеждаха райски. Умът на Едмънд не го побираше. Спомни си, че Кейси и Джулия се познават от гимназията.

— Виждала ли си се с Джулия, Кейси?

— С Джулия? Не.

— Нито пък ние. От седмици Пейдж се опитва, но Джулия се отдръпна. Дори Аманда и Мери вече се виждат само в училище.

— Едмънд, съжалявам. Очевидно има някаква причина, но аз не знам каква е тя.

— Ти май наистина си работила без прекъсване през цялото това време.

Всички явно се бяха наговорили да не забелязват раздялата на Джефри и Джулия Лоурънс. Затова пък хитът на деня беше любовната авантюра на популярния журналист с известната лекарка. Дори и най-разсеяните зрители на „Светът тази вечер“ можеха да забележат средиземноморския тен на водещия. Той самият беше новина. Връзката му с красивата Кралица на сърцата внасяше нюанс на пикантност. Джефри и Даяна не искаха да бъдат в центъра на вниманието, но се появяваха заедно на благотворителни вечери. Миналата седмица най-новата блестяща двойка беше на тържество по случай годишнина на кардиологичния институт.

Всички знаеха за Джефри Лоурънс и Даяна Шепърд, освен Кейси. Нейната решителност да бъде погълната единствено от работата си явно беше дала резултат.

— Джефри и Джулия се разделиха — поясни Едмънд.

— Абсурд!

— Очевидно Джефри се е влюбил в Даяна Шепърд.

— Но той обичаше Джулия толкова много!

— Пейдж и аз мислехме същото.

— Не мога да повярвам!

— Но е истина. Джулия е напълно съсипана.

— Ще се развеждат ли?

— Говорих и с двамата. Всеки е на мнение, че трябва, но никой не подава молба.

— Ще имат ли имуществен спор?

— Не мога да си го представя. „Белведере“ вече принадлежи на Джулия. Ще стане дума единствено за останалото им имущество, както и за попечителство и издръжка на детето.

— Не знаех, че „Белведере“ е на Джулия — изненада се Кейси.

— Но е така. Имението ѝ беше завещано от бабата на Джефри. — Едмънд замълча, леко въздъхна и добави сериозно: — Надявам се, че няма да се стигне до развод. Но ако това стане, всичко трябва да е изключително дискретно. Заради Джулия.

— Ти ли ще се заемеш?

— Може и ти, Кейси. Трябва да е човек, който познава Джулия и е загрижен за нея. Трябва да бъде абсолютно сигурен, че тя няма да бъде наранена повече, отколкото е вече.

Когато Кейси се върна в своя кабинет, видя познато лице в приемната.

— Джон Тилър? — Кейси го поздрави спокойно, въпреки че сърцето ѝ биеше учестено. Джон Тилър беше частен детектив. „Спенсър и Куин“ често ползваха услугите му. Кейси вече го беше привлякла към две от делата си. Сега обаче той беше дошъл по една задача, за която тя му плащаше лично. — Влез.

„Намери всичко, което можеш, за Патрик Джеймс!“ му беше наредила тя преди седмица.

Джон беше предположил, че ще му трябват шест дена. И точно след толкова беше дошъл да ѝ даде сведения за живота на Патрик.

— Нямам нищо за тебе — каза Джон, когато вратата се затвори след тях.

— Не разбирам. Не намери ли начин да разговаряш с управителя на клуба, без да се издаваш? — Това беше тяхното споразумение. Никой не трябваше да знае истинската причина за интереса към учителя по езда.

— Напротив, беше много просто. Един телефонен разговор. Казах, че правя втора проверка на пълномощията, които Патрик Джеймс е дал за кредит. Когато поисках социалния му застрахователен

номер, ми беше казано, че той няма такъв. Очевидно не е на постоянна работа. Плаща му се на час. Предполагам, че някаква незначителна сума, по-ниска от минималния годишен доход. Поисках имената на предишните му работодатели, но нямаше такива.

— Потърси ли други източници?

— Разбира се. Прерових списъците за Патрик Джеймс и за Джеймс Патрик, но не открих такъв. Вероятно името е измислено. Вероятно твоят човек се укрива, госпожице Инглиш. И може би от доста време!

— Не може ли да се направи нещо повече?

— Мисля, че може, но исках първо да се посъветвам с тебе. Управителят каза, че Патрик работи и като сервитьор. Имам смокинг за по-специални случаи. Бих могъл да се появя за няколко минути в клуба, когато Патрик е на смяна. Ще взема отпечатъци от кристалните чаши.

— Но защо?

— През последните няколко години в централната компютърна система се съхраняват пръстови отпечатъци на всички престъпници. Ако се издирва за някакво престъпление, лесно можем да установим самоличността му.

— Престъпление?

— Е, допускам, че са му взети отпечатъци от пръстите. Както и на теб, когато си станала асистент в районния съд.

— Нека да помисля върху това — измърмори Кейси. Тя нямаше какво да мисли. Патрик не беше престъпник.

— Разбира се. Знаеш къде да ме намериш.

След като Джон Тилър си отиде, Кейси се замисли. Какво я беше подтикнало да проучва Патрик? Тя не можеше да си представи, че любовта им е била илюзия. Това просто не можеше да бъде. Грубостта на Патрик онази сутрин в конюшната беше толкова нехарактерна за него! И толкова отчаяна!

Кейси все повече се убеждаваше, че Патрик е прекратил отношенията между тях заради това, което е искал да ѝ разкаже в „При Клод“. Това го е безпокоило още преди да разбере истината за нея. Ами ако веднъж научил, че тя е богата и успяваща, е решил, че тайната му ще я засегне прекалено много?

Кейси искаше да разреши загадката и да отиде при него. Да му каже, че знае тайната му, но това няма значение за нея. Че го обича.

„Утре ще отида в Саутхемптън! Трябва да си позволя малко свободно време. Ще се видя с Патрик. И когато отново бъдем заедно, преди да се върна в града, ще се отбия при Джулия. Трябва да видя дали не мога да ѝ помогна с нещо!“

— Беше ми безразлично дали ще падна в океана онази вечер!

За части от секундата четката замръзна в ръката на Патрик, толкова изумен беше от зашеметяващото признание на Джулия. Но той се насили да продължи рисуването спокойно. Не искаше да я стресне дори с бегъл намек за любопитство.

През изминалите три седмици Джулия идваше при него почти всяка сутрин и го гледеше как рисува вълшебните герои от приказките ѝ. Патрик деликатно беше настоял тя да му разкаже за детството си и Джулия го бе запознала с факти от живота си, без излишни емоции. Но той беше научил достатъчно. Двамата много си приличаха.

И двамата с Джулия бяха храненици. Можеше да се каже, че се бяха отгледали сами. Патрик беше оцелял в суровото си детство, като беше запълвал сивия му цвят с цветни видения. Джулия си беше създавала омагьосано царство от приятелски настроени дяволчета и дракони. Нежни образи и красиви фантазии бяха подкрепяли Патрик и Джулия като деца. Може би сега, като възрастни, те все още вярваха, че ще осъществят мечтите си?

Бягащи от света на отчаянието и бедността, бяха се прокраднали в този на богатите. Само за да опазят мечтите си. Но и двамата, почти достигнали ги, се бяха провалили. Наглите храненици бяха дръзнали да посегнат към палещата съвършеност на мечтите си... И двамата бяха се изгорили жестоко от своята самонадеяност.

Джулия беше разказала на Патрик основното от своя живот. Разкрила му беше скелета, но без сърцето. Мълчанието и ужасът в очите ѝ говореха достатъчно красноречиво за дълбоката ѝ тъга. И сега боязливото птиче му беше доверило най-важната истина.

— Било ти е безразлично, Джулия? — повтори тихо Патрик, като продължаваше да рисува.

— Да. Дори си мислех, че така е по-добре.

— За кого?

— За Мери.

— Не би било по-добре за Мери, Джулия. — Патрик остави четката и се обърна към нея. Изчака я да го погледне. — Не би било по-добре и за мен.

Страните на Джулия поруменяха.

— Онзи ден ти се бори с всички сили. Ако си искала да паднеш в океана, могло е да стане много лесно. Нещо обаче те крепеше срещу силата на вятъра и съблазънта на водата.

— Нещо... — повтори тихо Джулия.

— Мисля, че обичаш Мери прекалено много, за да я изоставиш. — Патрик замълча, възползвайки се от шанса да се сближи с нея. Надяваше се тя да не се отдръпне. — И мисля, че все още се надяваш Джефри да се върне.

Джулия не се сви в себе си. Само се усмихна, слабо и измъчено.

— Това няма да стане никога.

— Така ли смяташ?

Джулия погледна смело в очите му.

— Бил ли си влюбен някога?

— Веднъж. Жената, която обикнах, не се оказа тази, за която я мислех.

— Може би така стана и с мен.

— Но ти още го обичаш, нали, Джулия? Въпреки всичко, което е направил.

— Да. — Джулия наклони глава и попита: — А при тебе как е, Патрик?

— Още я обичам.

Кейси паркира спортния си мерцедес на паркинга за гости и се запъти към конюшната по добре познатия ѝ път. Когато стигна павирания двор, един от конярите я насочи към апартамента на Патрик.

Кейси тъкмо щеше да почука на вратата, когато чу гласа на Патрик и един друг, по-нежен. Кейси се отдръпна в празната клетка наблизо и зачака. Цяла сутрин сърцето ѝ биеше лудешки, изпълнено с

надежда и увереност. Сега обаче тя почувства застрашителния дъх на смъртоносна заплаха.

Патрик си беше намерил някоя друга. „Но ти ще му припомниш за чудесната ви любов! Която и да е при него, Патрик ще предпочете тебе!“

Която и да е... Но това беше Джулия. Древният враг на Кейси беше при Патрик!

Дали наистина беше загубила Джефри? Или просто го беше захвърлила заради другия?

Вчера, когато беше научила за краха на любовта между Джефри и Джулия, Кейси беше изпитала искрено съчувствие към съперницата си заради опустошителната за нея загуба.

Но, оказа се, че Джулия не беше загубила нищо. Както винаги беше победила.

Всички неща, които Кейси Инглиш беше пожелавала, Джулия ѝ ги беше отнемала. Но любовта на Патрик беше единственото нещо, което я интересуваше.

— Ще се видим утре, Джулия. — Патрик изрече думите, които повтаряше всеки ден. Днес обаче те бяха изпълнени с дръзко съдържание. С обещанието, че от сега нататък двамата биха могли да разговарят от сърце. Така, както бяха разговаряли днес.

— Довиждане, Патрик. До утре.

Кейси чу нежното сбогуване и обещанието за утре. Представи си поруменелите страни на Джулия, виолетовите ѝ очи, които гледаха Патрик невинно прелъстително.

Джулия с Патрик! Дали двамата са лежали един до друг под звездите на поляната на любовта? Там, където Кейси и Патрик се бяха любили върху благоуханните треви? Но това вълшебно кътче от „Белведере“ бе собственост на Джулия.

И сега Патрик беше с пълноправната му господарка. А какво притежаваше Кейси? Какво беше нейното любовно завещание? Тя притежаваше единствено отчайващото чувство за несъвършенство. Отвратителни емоции, причинени от Джулия.

Патрик гледаше след Джулия. Кейси — също. Когато тя се скри зад ъгъла, Кейси излезе от клетката.

— Патрик?

— Кейси? — Сърцето на Патрик отговори преди мозъка му. Реакцията на желание и копнеж изпревари мисълта само със секунди. После усмивката му като че ли се начупи. Очите, които искаха да се усмихнат щастливо, станаха предпазливи. — Здравей, Кейси.

— Опитах се да открия кой си.

— Ти знаеш кой съм.

— Знам, че името Патрик Джеймс не съществува. За какво е всичко това, Патрик? Една непрекъсната върволица от богати наследнички, може би? Със съпрузи, готови да отмъстят?

— Остави всичко това, Кейси. Моля те!

„Не мога!“, осъзна Кейси. Тя обичаше този мъж така, както не беше обичала никого в живота си. Заради този мъж можеше да прости всичко. Всичко, само ако и той я обичаше!

Но Патрик не я обичаше. Или, може би, търсеше някоя по-добра от нея?

Някоя по-добра? Най-добрата? Джулия?

„Не мога да оставя това, Патрик. Не успявам да се преборя с чувствата в мен!“

— Надявам се, че това е тайна, която ще те унищожи! — Шепотът на Кейси беше ледено съскане. То беше породено от древната, но вечно жива омраза към Джулия. И от неочакваната неприязън към Патрик.

„Да, помисли тъжно Патрик, като я гледаше да си отива. Това е тайна, която ще ме унищожи. И ако има някой на света, който да я разкрие, това си ти, амбициозна, умна и отмъстителна Кейси. Моята любов, моята най-голяма любов, която сега е най-злият ми враг!“

Кейси влезе в кантората на „Спенсър и Куин“.

— Мислех, че ще дойдеш след обяд. — Секретарката я поздрави, очевидно изненадана.

— Просто не мога да стоя надалеч. Ще се свържеш ли с Джон Тилър?

— Да, разбира се.

Докато чакаше в кабинета си, тя почувства, че в нея се връща старата Кейси: заслепяващо присъствие, белязано с приливи на сила и

контрол, сила на разрушението, воля да надвие продължаващото хленчене на разбитото си сърце.

Когато се обади частният детектив, тя беше ужасяващо спокойна.

— Тилър, искам веднага да вземеш отпечатъците на това лице!

— Даяна? Марк Хол е.

— Здравей, Марк. — Даяна погледна към часовника до нея. Той примигваше на 3:12. Тя беше сърдечен хирург на повикване. Нощта ѝ беше започнала в 4 след обяд предишния ден. Спешната операция беше продължила почти до 11. Докато се върне в апартамента си, беше станало полунощ. Сега ѝ се обаждаше доктор Марк Хол, главният хирург. Това означаваше, че има пациент. — Какво имаш?

— Прободна рана в сърцето.

— Жив ли е още?

— Отворихме гръдния кош и направихме няколко шева на камерата. Сега е в интензивното. Скоро ще бъде готов за байпас.

— Тръгвам веднага.

— Благодаря, Даяна!

Спешната операция на мъжа, прободен в сърцето, завърши успешно към 6. Даяна имаше време да се върне в жилището си, да вземе душ, да се преоблече и да успее за събранието на административния отдел, насрочено за 7:30.

Душът и чистите дрехи ѝ създадоха илюзията, че денят започва след добър нощен сън. Заблудата издържа само до половината път към събранието. Тогавя Даяна осъзна, че трябва да бръкне дълбоко в енергийните си резерви. Предстоеше ѝ битка с доктор Том Чандлър. Те често спореха по въпроса за скорошното снабдяване на Мемориалната болница с хеликоптер. Нужни им бяха транспортни услуги при спешни травми на сърцето.

— Дълга нощ? — попита я секретарката ѝ, когато Даяна се появи в кабинета си към 9.

— Не толкова дълга, колкото събранието. — Даяна се усмихна пресилено. — Имам ли нещо за днес?

— Не много. Вчера, след като отидохте в операционната, се обадиха по телефона.

— Да?

— Един мъж позвъни от Калифорния и поиска среща с вас. Каза само, че трябва спешно да ви види. Ще дойде днес в 4.

— Добре. Как му е името?

— Сам Хънтър. Каза, че сте учили заедно в гимназията в Далас. Това означава ли, че е Сам Хънтър певецът?

— Да — отговори Даяна. Възхищаваше се на измамното спокойствие в гласа си. Сърцето ѝ обаче отново се беше разлудувало. Един стар рефлекс, когато Даяна чуеше това име. В мозъка ѝ вече тътнеха въпроси, на които не можеше да си отговори.

— Ще дойде днес в 4?

— Ако самолетът му кацне навреме.

Даяна се прибра в кабинета и в самотата си. Върху нея се нахвърлиха мислите ѝ.

Сам тука? Днес? Защо? Дали беше прочел статията в „Тайм“ и съобщението за развода ѝ? Дали не идваше да ѝ каже, след всичките тези години, че не е трябвало да я напуска? В съобщението, което беше прочела за него, не си спомняше да се споменават съпруга, семейство. Никакви подробности от личния му живот. Ами ако Сам беше свободен и идваше да я види, защото сега и тя беше свободна?

Но Даяна вече не беше свободна. В сърцето и живота ѝ се беше настанил Джефри. Джефри, нейният чудесен любовник и приятел. В отношението им имаше честност и доверие, нещо, което винаги ѝ е липсвало с другите. С него споделяше всичките си тайни. Включително и истината, че Сам Хънтър живееше в нея. И винаги щеше да си остане там!

— Джефри Лоурънс слуша.

— Добро утро.

— Здравей. — Гласът му омекна. — Как мина нощта?

— Малко претоварена.

— Искаш да кажеш, че не си мигнала?

— Е, не съвсем. Спах от полунощ до три.

— Искаш ли да отменим вечерята за днес?

- Джефри, имаш ли нещо общо със срещата ми в 4?
- Не те разбирам?
- Сам се е записал за прием.
- Сам? Не. За пръв път чувам, скъпа. Защо идва да те види?
- Понятие нямам. Не е казал нищо повече на секретарката ми.
- Добре ли си?
- Малко съм нервна. — Тя леко въздъхна. — Щеше да е по-добре да посрещна това след хубав сън през нощта.
- Ти ще се справиш.
- Каквато и да е причината?
- Аз съм тук, Даяна.
- И ще изоставиш националното телевизионно предаване, ако имам нужда от тебе?
- Ще го направя, ако съм ти необходим.

ГЛАВА 20

Гъстата му кестенява коса леко се беше прошарила около слепоочията. Годините бяха издълбали малки бръчици около очите му. С възрастта беше станал още по-красив. Но това беше Сам. Тъмните му очи все още излъчваха чувственост и не бяха по-уверени от годините, когато не беше така известен. Усмиваше се плахо и, както винаги... толкова нежно.

Това беше Сам и тя все още го обичаше.

„Той не те е пожелал, си припомни Даяна, когато му се усмихна храбро. Той не те е пожелал и не е дошъл тук да ти каже, че те иска.“ В погледа на Сам се четеше приятелство. Липсваше мълчаливото обещание за любов, което винаги я беше карало да трепери. Тя и сега тръпнеше. Надяваше се и нейният поглед, както неговия, да блести с приятелство. Да не издава нищо повече!

Сам се бореше с властния копнеж, който отново го помете яростно. Неговата безценна Даяна! Когато я беше срещнал за пръв път, очите ѝ блестяха с щастливата увереност, че животът е добър, чудесен, красив. Тъжните истини от неговия живот бяха загнездили ужасна тъга в тези очи. Меланхолията трайно се беше настанила там. Сякаш е имало и други разочарования в живота ѝ.

Как му се искаше да ѝ прошепне любовните думи! Но през всичките тези години той ѝ беше изпял толкова влюбени песни! Може би беше слушала изпълненията му и те са породили у нея само копнеж и тъга, защото вече е късно? Или просто беше престанала да слуша, защото е открила друга любов и вече не я беше грижа? Каквато и да бе причината, мълчанието на Даяна му беше дало отговора: тя не го искаше.

Сам никога нямаше да потърси Даяна, но имаше нещо друго, някой друг. И този „някой“ за него бе по-важен от разбитото му сърце.

— Здравей, Даяна.

— Привет, Сам. Влез.

Когато го поведе през огромния си кабинет с изглед към Манхатън, сърцето ѝ заби учестено.

— Как си? — попита Сам, веднага щом седнаха.

— Справям се, Сам. А ти? Много успял, доколкото разбирам?

— Както и ти. Не проумявам... Винаги съм си представял, че ще станеш педиатър. След това прочетох статията в „Тайм“.

— Плановете понякога се променят. — Даяна сви рамене. — В града за концерт ли си?

— Не, дошъл съм да се видя с тебе. Даяна, дъщеря ми се нуждае от операция на сърцето.

— Дъщеря ти?

— Да. — Сам извади няколко папки от куфарчето, което носеше. — Донесох всичките й медицински изследвания, рентгенови снимки и кардиограми. Тя е на шест месеца. Роди се с порок на сърцето. Лекарите предположиха, че с възрастта преградата между камерите ще се затвори и може би ще се наложи само малка корекция, когато детето стане на шест-седем години. До преди три седмици тя беше добре. Сега специалистите са на мнение, че сърцето й няма да издържи напълването с кръв. Нужна е операция. Лекуващият й лекар е Антъни Джонс. Твърди, че те познава.

„Да, познавам Тони. Той е един от мъжете, с които съм спала навремето, когато отчаяно се опитвах да те забравя. Един от мъжете, приятелството с които можеше да прерасне в любов. Но това не стана заради теб. А аз никога не му дадох обяснение.“

— Тони е отличен специалист по детска сърдечна хирургия. Ще бъда щастлива аз също да дам мнението си, Сам. Но щом Тони смята, че е необходима операция, мисля, че ще го подкрепя.

— Не съм дошъл само за мнението ти, Даяна. Дойдох да те помоля ти да я оперираш. На никой друг по тая земя не бих поверил живота на Джейни!

„Джейни!“ Даяна отривисто стана и отиде до прозореца. Очите й се напълниха със сълзи. През тях тя се взираше в ръмжация поток от коли отдолу. „Аз се опитах да се грижа за другата ти дъщеря, Сам. Не можах да спася нашата Джейни!“

— Даяна?

Тя не можеше да се обърне. Не още. Трябваше първо да се измъкне от задънената улица. Цялото й съществуване крещеше срещу това, че Сам е избрал да създаде живот с друга жена.

— Съпругата ти къде би предпочела да се извърши операцията? Тук или в Лос Анджелис? „Знае ли тя за нас? Или това е просто една незначителна, отминала история, за която не е било нужно да споменаваш. Може би си казал: С Даяна се познаваме от гимназията. Тя е много умна и обича децата.“

— Аз нямам съпруга. Майката на Джейни беше Роксан.

— Роксан?

— Английска рокпевица — поясни Сам, малко изненадан. Със сигурност Даяна, която обичаше музиката, познаваше песните на Роксан. — Тя и аз бяхме заедно около година. Връзката ни беше към своя край, когато тя забременя. Роксан не искаше детето. Тя не би го пожелала дори ако всичко между нас беше наред, но аз настоях.

— Роксан очевидно се е решила да го роди. Иначе щеше да направи аборт.

— Платих ѝ, за да се съгласи. Всъщност купих собственото си дете. Трудно е да се каже, че парите означаваха нещо за Роксан. Наркоманските ѝ навици поглъщаха буквално всичко, което тя изкарваше. Споразумяхме се да ѝ дам десет милиона след раждането на детето и аз да поема грижите за него. Другото споразумение, разбира се, беше, че няма да се боцка, докато е бременна. Пет месеца и половина, след като разбрах, че е бременна, Роксан живя извън Лондон. Осигурих ѝ постоянен антинаркотичен лекарски контрол. Ходех там всеки ден. Придружавах я до звукозаписното студио. Знам, че през този период не е взимала наркотици, само медикаментите, които ѝ бяха предписани, за да се откаже. Чудя се обаче дали дрогата, която е приемала през първите три месеца от бременността, не е причинила порока на сърцето при Джейни?

„Наркотиците може и да са причината, може и да не са, мислеше тъжно Даяна. Просто съдбата на Сам беше такава да му се раждат дъщери с болни сърца. Нито аномалията на тяхната безценна дъщеря, нито порокът на малкото бебе на Сам бяха наследствени. И двете бяха съдба, а не гени. Между двата случая, все пак, имаше огромна разлика. Сърцето, паднало се на малката дъщеря на Сам и Даяна, можеше да оцелее. Но през онези години медицината беше безсилна. Сърцето, което бяха създали Сам и Роксан, ако успешно бъде коригирано, щеше да живее. И малкото момиченце един ден щеше да може да се смее, да пее и да се влюбва.“

След малко Даяна се обърна към Сам. Освободила се от сълзите, беше станала по-силна.

— Не знам дали причината е в наркотиците, Сам. Порокът на сърцето често се появява без определени рискови фактори.

— Така каза и лекуващият ѝ лекар.

— Роксан веднага ли ти даде детето, след като роди?

— Без да го погледне дори.

— А ти затова ли напусна Англия? Да не би тя да промени решението си?

— Да, мисля, че това е една от причините. Но отдавна исках да се прибера у дома.

— И сега, когато си тук, Роксан не е ли с тебе?

— Тя умря от свръхдоза един месец след раждането на Джейни.

„Джейни нямаше майка!“ И двамата си помислиха едно и също нещо. Мисълта им беше проникната с копнеж и болка. Когато се погледнаха, тези чувства се отразиха в погледите им. Прекалено еднакви мисли, прекалено болезнени...

— На мнение ли е Тони, че Джейни може да пътува без опасност за живота ѝ?

— С кислороден апарат и при непрекъснат полет — да.

— Колко скоро, смята той, можем да оперираме?

— След три дни, в петък.

Колкото повече Даяна слушаше, толкова по-критично ѝ се струваше състоянието на момиченцето. Малкото ѝ сърчице изпомпваше кръвта храбро, но безуспешно. А и щом се е наложило да се започне лечение, това означава, че леталният изход по време на операция е много вероятен. Порокът на сърцето се лекуваше успешно. Но малкото шестмесечно сърце можеше да не издържи напълването с кръв. Така че една евентуална операция би могла да бъде колкото животоспасяваща, толкова и смъртоносна.

— Трябва да прегледам изследванията и да поговоря с Тони.

— Разбира се. — Сам стана да си ходи. Той не попита Даяна кога ще вземе решение, не искаше да я насилва. Но тя видя въпроса в тъмните му очи. Очевидно той много обичаше дъщеря си.

— Къде си отседнал, Сам?

— Все още никъде. Дойдох направо от летището. Мислех да летя обратно, освен ако...

— Освен ако?
— Имаш нужда от мен.
— Не. Мога да ти звънна утре сутринта в Лос Анджелис. В 8
удобно ли е?
— Разбира се. Ще ти дам домашния си телефон.

Когато Джефри приключи с вечерното предаване, Даяна беше в кабинета му. Седеше на канапето, навела глава, потънала в мисли.

— Безпокоях се за тебе.

Като чу гласа му, тя вдигна поглед.

— Джефри!

— Разказвай! — Той затвори вратата и седна до нея.

— Той има шестмесечна дъщеря с порок на сърцето. Необходима е спешна операция. Джефри, тя се казва Джейни и Сам иска аз да я оперирам!

— И какво смяташ да предприемеш? — Джефри имаше отговор на въпроса си: „Точно ти не трябва да оперираш!“.

— Не знам. Ще помисля. Може ли да вечеряме заедно друг път?

— Разбира се, скъпа. Аз съм тук, за да помогна, ако мога.

— Ти ми помагаш достатъчно, Джефри.

Даяна взе решението си към полунощ. Часове наред в ума ѝ се тълпяха въпроси без отговор.

Брилянтните ѝ умствени способности не ѝ помогнаха, но се намеси сърцето. Отговорът дойде уверен, спокоен и ясен. Като блестящото октомврийско небе.

Това беше единственото възможно решение. И умът ѝ се съгласи, че е така.

— Здравей, Даяна. Имаш ли операция тази сутрин? — Том Чандлър не си спомняше да е видял името ѝ сред екипите тази сутрин. Но часът беше 6:30 сутринта, а тя беше в операционната.

— Не. Дойдох да поговорим. Бих искала да ми направиш една услуга.

— Разбира се. — Това означаваше „Питай“, а не „Ще направя всичко за тебе“. Том предполагаше, че тя ще го упрекне за нещо или ще се заяде с него. Но никога досега не бе виждал очите ѝ толкова сериозни и добронамерени.

— Бих искала да оперираш с мене, Том. Пациентът е шестмесечно момиченце. Поддържат я с лекарства, но хирургическата намеса е неизбежна. Имам намерение да оперирам в петък. Ако денят не е удобен за теб, можем да отложим за уикенда или за началото на следващата седмица.

— Трябва да проверя, но мисля, че в петък би могло да стане. Даяна, нещо не разбирам. Очевидно трябва да погледна изследванията ѝ и да я прегледам. Но искам да ми обясниш. Какво не е наред?

— Не ме безпокои самата операция, Том. Аз съм лично заинтересована в този случай. И точно заради това не съм сигурна, че ще мога да овладеея чувствата си по време на операцията.

— Не мисля, че ти някога си се поддавала на чувствата си, Даяна.

— Опитвам се, Том. Точно като теб. Но може би този път няма да успея да се овладеея.

Колегата ѝ я гледеше смутен. Достатъчно поразителен беше фактът, че доктор Шепърд допуска пукнатина във величествената си броня. Но да признае това пред него? Това вече беше нещо изключително.

— Какво би искала да направя, Даяна?

— Да ме наблюдаваш и да се намесиш, ако мислиш, че не върша всичко перфектно.

— Правила си стотици такива операции. Всеизвестна истина е, че си една от най-добрите в детската сърдечна хирургия.

— Както и ти, Том.

— Но, Даяна, ти имаш цял екип от опитни хирурзи. Защо се спря на мен?

— Защото знам, че няма да допуснеш да се отпусна и за секунда. На това разчитам.

Том разбра смисъла на думите ѝ: „Разчитам на тебе, Том. Имам ти доверие“.

— Окей, Даяна. Няма да те изтърва от погледа си.

— Ти не харесваш този човек, Даяна. И от това, което си ми разказвала, знам, че чувствата ви са взаимни.

— Но той е чудесен хирург, Джефри. Няма да позволи нищо да се случи на Джейни. Ще се намеси веднага, ако се наложи.

— Ти имаш идеално подготвен екип от хирурзи. На тях се доверяваш всеки ден. Защо някой от тях не те наблюдава?

— Защото това е моят екип, Джефри. Аз съм ръководителят. Страхувам се, че те ще се поколебаят да се намесят, дори и да са сигурни, че в нещо бъркам. Не разбираш ли?

— Не.

— Добре. Представи си, че трябва да направиш репортаж на живо. Нещо много критично. Дори най-лекото подхлъзване ще хвърли зрителите ти в паника. По някаква причина ти се съмняваш, че ще намериш най-точните думи. Кой би искал да ти помогне? Кореспондентите от собствената ти програма, които са сигурни, че ти никога не грешаш? Или водещият на конкурентно предаване? Някой, като Дан, например?

Джефри въздъхна. Не можеше да отрече логиката ѝ. Собственият му екип цяла седмица го беше предпазвал от зрителските безпокойства. Хората му знаеха, че има проблеми и се бяха опитали да го прикрият, без да го обидят.

— Има разлика, Даяна. И тя е в това, че всичко, което нравя, на живо или на запис, е по предварително написан сценарий. С операцията на Джейни не е така.

— Но с Том зад гърба ми... Може и да не го харесвам, Джефри, обаче нито за секунда не подлагам под съмнение способностите му на хирург. Не се съмнявам в неговата готовност да се намеси, да поеме отговорност за доброто на нашия пациент.

— Защо тогава не го помолиш той да оперира?

— Защото разбрах, че след като умря моето дете, съдбата ме е водила към този момент. За това съм станала хирург кардиолог. И съм добра, Джефри. Една от най-добрите. Трябва да направя това за Джейни.

— За коя Джейни, скъпа?

— За всички по света.

— Здравей, малка Джейни. Как си тази вечер? — шепнеше Даяна на малкото момиченце в детското отделение на Мемориалната болница. От дребничкото личице ѝ се усмихваха очите на Сам. — По-добро ли е дишането ти? Да? Добре. Ти си толкова хубавичка, малката ми. Татко те обича много, знаеш ли това? Знаеш, нали? Ти ще се справиш, миличко. Просто ще оздравееш.

Беше 9:30 вечерта, четвъртък. Джейни беше пристигнала в ранния следобед. Сега дишането ѝ беше равномерно и спокойно. Доказателство, че лекарствата изтласкваха достатъчно течност от малките ѝ дробчета.

Сам беше в стаята си в хотел „Клеърмонт“, на една пряка оттук. Към 8, когато приключваше часът за посетители, Даяна го беше убедила да си тръгне, независимо че болничната охрана му беше позволила да остане.

Сам трябваше да си почине добре през нощта. От същото имаха нужда и Джейни, и Даяна.

— Здравей. — Даяна уморено се усмихна на Джефри, когато го видя в коридора пред детското отделение.

След телевизионното предаване той беше отишъл в апартамента ѝ. Беше я чакал един час и накрая беше решил да я открие тук.

— Даяна, как е тя?

— Готова за операция.

— А ти?

— Аз също съм готова, Джефри.

— Ще бъдеш, след добър сън обаче.

— Ти наистина ли ще ме натъпчеш с топло мляко, ще ме пъхнеш в леглото и ще си отидеш? — В гласа ѝ имаше лека закачка. Но Даяна не искаше да го придумва да променя намерението си. По много причини тази вечер, както и миналата, тя имаше нужда да си легне сама.

— Точно това имам намерение да направя.

„Малката Джейни, малката Джейни.“

Тези думи танцуваха предизвикателни пируети във всички ъгълчета на ума ѝ, в такт с водопада от мелодии на „Хармонията“.

Сърцето ѝ биеше лудешки. Чувствата ѝ не успяваха да се успокоят. Не, тя нямаше да може да прогони духовете от операционната.

Старите призраци завладяха мислите ѝ. Но те не попречиха на хладнокръвието ѝ, така характерно за нея, докато оперира.

Даяна се опита да се концентрира върху познатото усещане. В детското сърце имаше някаква чистота и невинност, някаква първична съвършеност. Точно както децата бяха първични, идеални и неомърсени. Сърцата на възрастните винаги издаваха страданията в техния живот, диетите, употребата на алкохол и тютюн. Но детските сърца бяха докоснати единствено от надеждите и обещанията на младия им живот.

Надежда и обещания!

Надежда за Джейни, обещания за Сам.

„Малката Джейни, малката Джейни...“ Думите се въртяха в такт с „Хармонията“. Но въпреки това част от нея успяваше да се съсредоточи. Даяна чувстваше, че цялата трепери — сърцето ѝ, чувствата ѝ...

Том трябваше да се намеси. Всеки момент той трябваше да го направи!

По средата на вихрушката от мисли се зароди една, която изведнъж смрази сърцето ѝ. Ами ако грешеше по отношение на Том? Ако той я мразеше толкова, че би изпитал удоволствие да я наблюдава как унищожавя живота на Джейни?

— Том?

Гласът ѝ наруши тишината, настъпила след началото на операцията. Достатъчно стряскащо беше, че Даяна говори. Но паниката в гласа ѝ го разтревожи най-много.

— Какво има, Даяна?

— Защо не се намесваш?

— Защото правиш всичко перфектно — отговори ѝ Том искрено и с възхищение. Беше слушал за вълшебствата, които се раждат от красивите ѝ пръсти. Но всички думи бяха недостатъчни да опишат истинския ѝ талант.

— Сигурен ли си? Чувствам се така, сякаш ръцете ми треперят и прекалено бавно действам!

— Съвсем сигурен съм, Даяна. Ръцете ти не треперят и не действаш бавно. Наистина! Имам чувството, че наблюдавам най-

прекрасната хореографска композиция.

Като балета в мозъка ѝ. Само дето мислите, които танцуваха и подскачаха там, не бяха в такт с красивата хореография. Всяка мисъл дръзко танцуваше в собствен ритъм. И това можеше да предизвика катастрофален сблъсък.

— Ако залитна, Том...

— Ще те хвана.

Но Даяна не залитна. Въпреки треперенето на сърцето и мислите ѝ, онази част от нея, подготвяла се за този момент петнадесет години, не я подведе. С уверените пъргави пръсти на способна моделиерка Даяна деликатно избродира най-фините шевове в сърцето на Джейни. Заздрави малката, чиста тъкан. Изличи заплахата от нейната съдба. Направи така, че безценната дъщеричка на Сам да има живот, пълен с любов и обещания.

Докато анестезиологът я подготвяше за транспортиране в интензивното отделение, Том и Даяна се оттеглиха в ъгъла на операционната, където свалиха стерилните си ръкавици и престилки.

— Том, не знам как да ти се отблагодаря.

— Не съм направил нищо, ти наистина си божествен хирург.

— Задължена съм ти, Том.

— Ни най-малко. — Том се намръщи леко. После се чу да казва нещо толкова удивително, колкото операцията, на която беше станал свидетел. — Може би и двамата си дължим друго мнение един за друг?

— Прав си. — Даяна се усмихна на мъжа, който по нейно мнение винаги е бил безнадеждно арогантен и самовлюбен. Сега той изобщо не ѝ изглеждаше такъв. — Аз харесвам повече другото си мнение.

Когато Даяна влезе в чакалнята на хирургическото отделение и видя Сам, всичките ѝ емоции неочаквано пак я завладяха.

— Даяна? — Той скочи разтревожен, когато я видя, че плаче.

— Джейни е добре, Сам — увери го тя бързо. — Ще стане едно здраво и хубаво момиче!

Тъмните очи на Сам се напълниха с щастливи сълзи. Той понечи да я прегърне, но се въздържа и само прошепна с разтреперан глас:
— Благодаря ти!

Джейни бързо се възстановяваше. Малкото ѝ телце енергично се приспособяваше към увеличението приток на обогатена с кислород кръв и към отдръпването на течност от белите ѝ дробчета. Към края на следващата седмица тя беше готова да се завърне в дома си в Калифорния. Раната в гърдичките ѝ я болеше, но това не ѝ попречи да нададе радостни писъци, когато видя баща си. Винаги, когато усетеше присъствието му или чуеше неговия познат глас, тъмните ѝ очички светваха щастливо. През тази седмица тя се научи да се усмихва и на други едни очи, да се вслушва в друг един нежен глас. Една красива жена я даряваше с грижите си от ранна сутрин до късна вечер.

Даяна виждаше Джейни по-често, отколкото Сам. Тя смяташе, че ако поддържа дистанция между тях, това ще я направи безчувствена на влиянието му. Но не се получи. Всеки път, когато го видеше, сърцето ѝ се разиграваше в болезнен ритъм.

Само веднъж, през седмицата на възстановяване на Джейни, двамата се върнаха за малко в миналото.

— Ти си чудесен баща, Сам.

— Никога не съм бил сигурен, че ще бъда.

— Така ли? — попита Даяна изненадана. Безброй пъти бяха разговаряли за децата, които ще имат, и Сам никога не се беше съмнявал в това, че ще се грижи всеотдайно за тях и ще ги обича.

— Да. Безпокоях се, че съм наследил злото от баща си. Някакъв отровен ген, който да ме тласка към тъмното. „Знаех, че ще бъда чудесен баща на нашите деца, любов моя, защото ти щеше да бъдеш до мен. Но, самичък, не бях сигурен, че ще се справя.“

— Убедена съм, че няма никакво завещано зло, нали?

— Няма — съгласи се тихо Сам. Ако все пак някакви семена на жестокост и злъч са били посети в него, то сега те бяха напълно унищожени от огромната му любов към невръстната дъщеря. — Не, няма.

Тази седмица разговорът им ги върна за кратко към бащата. Но нямаше и намек за чудесната им любов. Сякаш изобщо не я бе имало.

Настана време да се сбогуват.

— Сбогом, малка Джейни — прошепна нежно Даяна на бебето, гушнато в ръцете на Сам. След малко тя вдигна поглед и каза: — Сбогом, Сам.

После Сам си беше отишъл. Даяна усети чувство на огромна загуба, но и на успокоение. Някога, когато и двамата с Джефри щяха да бъдат готови, тя щеше да отдаде сърцето си на него.

Нейният чудесен Джефри! През седмицата, когато Сам и Джейни бяха в Ню Йорк, той беше стоял достатъчно близо до нея, за да я подкрепя, изслушва и обича. Но беше стоял и достатъчно далеч, без да се натрапва и без да поставя условия. Даваше възможност на Даяна да открие отново пътя към сърцето на Сам, ако това беше важно за нея.

И ако тя и Сам бяха преоткрили любовта си, Джефри щеше да се радва за нея. Нейният чудесен приятел щеше да се натъжи от загубата на близостта и доверието между тях, но щеше да бъде щастлив заради нея.

Точно както Даяна би била щастлива, ако Джефри намери начин да си върне любовта на Джулия. Въпреки че щеше да се бори с усещането за ужасна липса.

ГЛАВА 21

Кейси разкри самоличността на Патрик в Деня на благодарността. Джон Тилър беше снел отпечатъците му без затруднение, по време на сватбено тържество в клуба в края на октомври. Но те не съвпадаха с нито един от хилядите отпечатъци в компютъра.

Кейси обаче не се предаде. Водена от неотслабваща решителност да отмъсти на Патрик и Джулия, тя се впусна в другата възможна следа — изключителните ездитни способности на Патрик. Събра всички издания за коне през последните десет години. Луксозният ѝ апартамент беше задръстен от купища издания. Тя прекара неизброими часове да преравя списанията, да се взира в малките фотографии на шампионите, въпреки че лицата им бяха отчайващо засенчени от козирките на шапките.

Неуморните, решителни, дисциплинирани часове ѝ се отплатиха.

Снимката на носителя на Гранд при, направена преди осем години, беше неясна, но на нея без съмнение беше Патрик.

Кейси гледаше младия шампион, изведнъж почувствала се щастлива заради очевидно доволния му и триумфиращ вид.

„Радваш се за победата на Патрик? Не заради твоето откритие? Но ти сега знаеш истинското му име и можеш да разкриеш тайната му. Сега можеш да го унищожиш!“

„Остави това, Кейси. Моля те!“ Това беше кротка молба. Тя сякаш видя сиво-зелените му очи, в които се четеше страх.

Кейси не беше изоставила битката. Сега обаче, когато държеше ключа за погубването на Патрик, сърцето ѝ отправи същата молба към самата нея: „Зарежи всичко!“.

Кейси се вслушва във вътрешния си глас десет дена. Но чувствата ѝ определено нямаха шанс. Желанието да отмъсти на Патрик и Джулия беше прекалено силно. Нежният шепот на разбитото ѝ сърце не можеше да спре неизбежното проклятие. То се беше зародило в момента, когато невинно прелъстителните виолетови очи на старата ѝ съперница се бяха усмихнали на Патрик.

На 4 декември Кейси нае друг частен детектив. Инструктира го да открие всичко за Джеймс Патрик Джонс.

— Тя е абсолютна безсрамница — отбеляза надменно Ади Хамилтън.

— Една дама трябва да бъде по-дискретна — съгласи се Даниел Монтгомъри с подobaващо презрение.

— Никой никога не е приемал Джулия Лоурънс за дама.

— Какво говорите за Джулия?

— О, Пейдж! Не знаехме, че си тук.

„Тук“ беше скъпият и красив магазин за сувенири на Емили. Лавиците му бяха отрупани с обичайните подаръци от кристал, порцелан и сребро. Но понеже вече беше почти Коледа, към претрупаните щандове бяха прибавени музикални кутии, венци и гирлянди. Пейдж разглеждаше една сложно избродирана пола. Ади и Даниел не бяха я забелязали зад скъпите, ръчно изработени проходилки, изложени на най-горния рафт.

Двете се смутиха малко от острия поглед, въпреки че едновременно си помислиха едно и също нещо. Дори и да са били истински приятелки, Пейдж и Джулия със сигурност вече не бяха. Вълшебните следобеди на децата от Саутхемптън в „Белведере“ бяха прекратени. През тази учебна година Аманда си играеше с техните дъщери, а не с Мери.

— Дочух, че говорите за Джулия — повтори Пейдж.

— Е, Пейдж, ти не може да не знаеш. Джулия има очевидна авантюра с инструктора по езда от клуба. В конюшната той има стая и... легло. Почти всеки делничен ден Джулия е при него.

— Джулия и Патрик?

— Пейдж?

— Здравей, Джулия. Може ли да вляза?

— Да, разбира се. Да не се е случило нещо с Мери? — попита изплашена Джулия. Неочакваното посещение на приятелката ѝ в „Белведере“ я беше учудило. После беше забелязала състрадателната загриженост на лицето ѝ. Джулия току-що се беше върнала от

конюшната. Дали от училището не се бяха опитвали да се свържат с нея и не са я открили?

— Не, Джулия — увери я Пейдж бързо. — Исках просто да поговорим. Как си?

— Добре.

— Радвам се. — Пейдж се усмихна топло, но си помисли, че Джулия не изглежда добре. Беше някак чуплива, някак много крехка. Ами ако Патрик, чувственият и заплашителен звяр, просто се възползваше от уязвимостта и самотата на приятелката ѝ? — Джулия, днес научих, че се срещаш с Патрик.

За момент Джулия не разбра какво ѝ говореха. После се смая. Пейдж, а явно и всички в Саутхемптън, вярваха, че тя е любовница на Патрик. Вярваха и я осъждаха.

— Какво лошо има в това, Пейдж? — Очите на Джулия заблестяха гневно. — Не мога да свикна с побъркаността на този град. Прекрасно е, че Джефри Лоурънс напусна жена си и детето си заради Кралицата на сърцата! Но когато аз се сприятелих с инструктора по езда, когото между другото всички искат, те внезапно показаха патрицианските си нокти. Каквото направи Джефри, е чудесно. А това, което Патрик и аз правим, е... Не мога да си представя, че Патрик Джеймс би напуснал съпругата си и детето си заради друга жена! Джефри беше този, който пристъпи брачната ни клетва, Пейдж, не аз. Джефри беше този, който разби сърцата ни!

— О, Джулия!

— И ти мислиш като тях, Пейдж. Доволна ли си, че Джефри е с Даяна?

— Как може да ми задаваш такъв въпрос?

— Даяна е твоя приятелка.

— Ти си моята приятелка, Джулия! „Моята скъпа приятелка, която винаги съм искала да запозная с Даяна. Бях сигурна, че двете ще се харесат!“

— Така ли? Мислиш ли, че е приятелски жест това да дойдеш и да ми кажеш, че Саутхемптън е шокиран от срещите ми с инструктора по езда? Била съм раздразнила дамите? Мене ме мразят от момента, когато дойдох в този град, Пейдж. Но изобщо не ме интересува мнението им! Часовете, прекарани с Патрик, ми помагат да преживявам дните си.

— Не бих ли могла и аз да ти помогна, Джулия? Добре, да започнем разговора по друг начин. Дойдох, защото ми липсваш и съм загрижена за тебе и Мери. Ако ти и Патрик сте любовници, това си е твоя работа. Веднага излизам. И ако не ме изпратиш до вратата, няма да те обвиня.

Тя вече беше прекосила стаята, когато я спря гласът на Джулия.

— Пейдж, чакай! Ти също ми липсваш. Просто не можех да те погледна в очите.

— Заради Даяна?

— Отчасти да. Ти си ги виждала заедно, нали?

— Един-единствен път. Бяха заедно на тържеството по случай годишнината на Кардиологичния институт преди шест седмици. Не сме ги канили на гости, Джулия. И не възнамеряваме да го направим.

— Но бихте могли, Пейдж. Ти и Едмънд сте техни приятели. Не може да не приемете промяната.

— Изобщо не приемаме промяната. Не разбираш ли, че Едмънд и аз сме изцяло на твоя страна? Да, не отричам, че Джефри и Даяна са наши приятели. Но ти и Мери сте част от нашето семейство.

— Благодаря ти. — Джулия наведе глава и попита с тъжно удивление: — Ти наистина ли повярва, че аз и Патрик сме любовници, Пейдж?

— Не е моя работа да се меса в личния ти живот.

— Не мога да си представя да се любя с друг, освен с Джефри — призна тихо Джулия. Някога, след много време, може би трябваше да си го позволи. Ако не искаше да прекара живота си, обречена на загиналата мечта. — Искаш ли да знаеш какво правим двамата всяка сутрин?

— Само ако ти пожелаеш да ми кажеш.

— Ще ти покажа. — Джулия прекоси огромната стая и спря пред махагоновото бюро. От най-долното чекмедже измъкна цял куп оригинални скици. На тях Патрик беше съживил нейните приказни герои. Рисунките бяха прекалено големи за книгата, която той илюстрираше за Мери. Джулия искаше да ги постави в рамка. — Патрик е художник, Пейдж. Той илюстрира някои от моите приказки. Опитваме се да довършим поне една за Коледа. Говоря в множествено число, но всъщност всичко прави Патрик. Той рисува, а аз гледам. Разговаряме.

— Господи! — Когато разгледа рисунките, Пейдж остана без дъх. — Това е Дафне, нали? А това — Робърт, Сесили и Андрю?

— Колко се радвам, че и твоето виждане е същото. Надявам се Мери и Аманда да се съгласят с нас.

— Аманда?

— Помислих, че ще хареса една от илюстрациите в рамка. В книговезницата казват, че могат да направят повече от едно копие.

— Сигурна съм, че Аманда ще хареса ето тази. Открила си художник, чийто талант съответства на твоето въображение, Джулия.

— Той наистина е талантлив.

— Говорила ли си с него да ги публикувате?

— Не, никога.

— Защо? Ако Патрик е съгласен, имам една приятелка, която с удоволствие ще разгледа рисунките му.

На Джулия ѝ беше безразлично дали ще публикуват приказките ѝ. Но това щеше да даде възможност на Патрик да прояви забележителния си талант. А и ще допълни оскъдните му доходи.

— Ще го попитам. Благодаря ти, Пейдж.

— Сърдиш ли се, че ти казах какво си шушукат дамите?

— Не. Съжالياвам, че те обвиних в нелоялност.

— Аз съм твоя приятелка, Джулия. Ако има някакъв начин да помогна Джефри да се върне при тебе...

— Не, Пейдж. Всичко е свършено. Остават формалностите. Очаквах Едмънд да ми се обади и да ми каже, че Джефри е подал молба за развод.

— Джефри не е пожелал. Това не е ли обнадеждаващо?

— По всяка вероятност просто е бил зает.

— Джулия, според закона и сърцето ти твоят брак все още съществува.

— Но с него е приключено, Пейдж. Притеснявам се единствено за Мери.

— Тя ужасно липсва на Аманда.

— Не мисля, че Мери вече е готова да се среща с нея. Аз я уговарям за това, разбира се. Но, Пейдж, как би могла Мери да играе с най-добрата си приятелка, когато аз съм се отдръпнала от тебе?

— Всичко е въпрос на време, Джулия. А Мери е с най-добрата си приятелка. Тя е с теб.

— Да, напоследък се сближихме много. Но съм отчаяна заради нея. Тя толкова страда, а аз не мога да ѝ помогна. — Джулия тъжно поклати глава и добави: — Джефри никога не е отделял много време на дъщеря си, но винаги е значел много за нея. Нямах представа, че тя ще преживява така болезнено загубата. „Но трябваше да се досетя, защото помня как се чувствах, когато загинаха родителите ми.“

— Джефри изобщо ли не я е виждал?

— Не. И не мисля, че някога ще пожелае да я види.

— Джулия! Как да ти помогна? Мога да поговоря с Джефри. Или Едмънд да го направи?

— Не, Пейдж. В никакъв случай! Моля те, обещавай ми, че няма да го направиш!

— Добре, добре. — Пейдж смени темата. — Джулия, защо двете с Мери не дойдете с нас за Коледа? Ще ходим в Мауи. Аманда и аз заминаваме на 17 декември, а Едмънд ще дойде на 23. Ще се радваме, ако сме заедно. — Пейдж се усмихна конспираторски, преди да завърши: — И, Патрик, разбира се.

— Много съм ти задължена за поканата, но не мисля, че Мери ще се съгласи. Една от причините е, че Аманда си има баща, а тя си няма.

— Знаеш, че Едмънд обича Мери. Може би, ако бъде с него, това ще ѝ помогне? Както и да е. Помисли си. И за двете ви Коледата с нас би била добра промяна.

— О, мила, обещавам ти — ще говоря с Мери.

— А Патрик винаги е добре дошъл в нашата компания.

Мери не пожела да заминат за Коледа със семейство Спенсър, но не назова причината за това. Джулия не се и опита да я накара да говори, а и не искаше да ѝ натрапва нищо.

Дали не беше отказала, защото очакваше татко ѝ да дойде при тях за празника? Но до този момент празнуването на Коледа никога не е било свързано с баща ѝ. За Мери Рождество Христово беше време на чудо, щастие и любов единствено в компанията на прабаба ѝ, Аманда, Едмънд и Пейдж. Тогава, както винаги, Джефри не беше емоционално съпричастен.

На 17 декември, дванадесет часа, след като Пейдж и Аманда бяха заминали за Мауи, Патрик дойде на вечеря в „Белведере“. Мери не беше го виждала от септември, когато се беше отказала от уроците си по езда. След като Джефри ги беше напуснал, тя беше зарязала всичките си извънучилищни занимания. Джулия беше успяла да я увери, че Патрик не е разстроен от постъпката ѝ и иска да я види.

Мери също нямаше нищо против да се види с инструктора си по езда, но вечерята за малко щеше да се отмени. Цяла седмица момичето се чувстваше много уморено. В неделя сутринта се беше събудила с болки в стомаха, но след обяд се беше почувствала по-добре. Затова Джулия потвърди поканата. След вечерята двамата с Патрик поднесоха на Мери предварително коледен подарък.

— Мамо? — възкликна Мери, когато отвори книгата и видя грейналото заглавие върху титулната страница. Под него се усмихваше розовата Дафне.

— Патрик нарисова героите.

— Патрик? — Очите на Мери станаха огромни.

— Не беше трудно, защото твоята майка ми ги описа много добре. Тя наистина е прекрасна разказвачка.

— Не мога да повярвам! Почакай само да ги види Аманда!

Джулия се разчувства: Мери отново говореше за Аманда.

— Ако искаш, мога да направя същата книга и за Аманда, Мери — предложи ѝ Патрик.

— Можеш ли?

— Разбира се.

— И ще ѝ я изпратим за Коледа — добави Джулия. — Дори бихме могли да ѝ я занесем лично.

Докато момичето обмисляше отговора, Джулия най-последно видя проблесък на надежда в тъмнокафявите очи.

— Ох! — Усмивката на Мери се сгърчи.

— Скъпа?

— Много ме боли стомахът!

— Искаш ли да си пийнеш малко мляко? Да го затопля ли? — Разтревожена, Джулия прегръщаше Мери.

— Мисля, че е по-добре да поспя малко.

— Искаш ли да те настаня на канапето? Да бъдеш близо до нас?

Мери кимна. Тя не искаше да бъде далеч от майка си. Джулия нагласи пухена възглавница под главата на Мери и внимателно я зави.

— Патрик и аз ще отидем в кухнята. Трябва да поговорим и за другите приказки. — Джулия я целуна по челото. То беше хладно, а не трескаво. — Лека нощ, любов моя.

— Ти къде ще спиш, мамо?

— След като изпратя Патрик, ще взема няколко одеяла и ще се сгуша на другото канапе. Искаш ли?

— Искам. Лека нощ, мамо. Лека нощ, Патрик. Много ти благодаря за рисунките.

— Ще пиеш ли кафе?

— Разбира се. Сега ли да измием чиниите?

— Утре сутринта аз ще имам грижата. О, Патрик, Мери беше толкова доволна. Просто не знам как да ти се реванширам.

— Джулия, на тебе ти е ясно, че тази работа ми доставя удоволствие.

— Но не и доходи. Пейдж е на мнение, че трябва да покажеш илюстрациите си на издател.

— Не знам, не съм мислил.

— Мамо — о-о!

Джулия и Патрик се втурнаха в хола към сърцераздирателния вик на Мери. Тя седеше в леглото и се взираше в тъмните петна по завивката.

Кръв! Кръв от стомаха, който я гризеше.

— Мери! — Джулия прегърна дъщеря си и сложи ръка на челото ѝ. Сега то бе влажно и лепкаво.

— Къде е най-близката болница? — попита Патрик, навеждайки се да вдигне детето.

— В Саутхемптън. На пет километра оттук.

— Аз ще държа Мери. Ти ще караш, Джулия.

— Момичето има язва — им каза лекарят няколко часа по-късно.

Цяла вечер непрекъснато ги бяха осведомявали за състоянието ѝ: „Кръвното налягане е добро. Кръвоизливът е намалял. Трябва да

направим няколко рентгенови снимки на стомаха ѝ. Ако това не помогне да поставим диагноза, ще надникнем вътре чрез ендоскопия. Ще я преместим в интензивното. Там ще следим по-добре жизнените ѝ процеси на монитора“.

Съобщенията бяха поднасяни със спокойна увереност. Мери се стабилизираше и скоро диагнозата щеше да бъде поставена. На Джулия задаваха обезпокоителни въпроси: Взимало ли е момичето аспирин? Била ли е в стресово състояние? После въпросите станаха плашещи: Кървели ли са ѝ венците? Изтичала ли е много кръв от малки рани? Забелязва ли се зачестяване на инфекциозните болести? Отпадане, лесна умора?

— Язва? — повтори Джулия. Фактът, че гризящата рана в деликатния стомах на дъщеря ѝ се е получила от стрес, я изпълни с огромна вина. Но, от друга страна, тази диагноза беше успокоителна. Язвата беше нещо, от което Мери щеше да се възстанови. Явно тя беше предизвикала всички ужасяващи въпроси за кървене, инфекции и умора, които караха Джулия да си мисли за левкемия.

— Раната е много малка, госпожо Лоурънс. Няма симптоми да е проникнала в съседни органи. Кървенето е овладяно. С лекарства и почивка Мери бързо ще се възстанови. Но има един друг проблем... — продължи лекарят с променено изражение върху лицето.

Допълнителният проблем не беше рак на кръвта. Симптомите обаче и причините бяха подобни. Костният мозък на Мери не образуваше необходимите кръвни клетки — еритроцити, левкоцити и тромбоцити.

— Заболяването се нарича апластична анемия. Това означава, че по някаква причина костният мозък е престанал да функционира. Понякога това потискане се причинява от вирус или от лекарства. Понякога, особено на нейната възраст, причината е идиопатична. Това означава, че не може да се определи точно.

— Емоционален стрес може ли да причини апластична анемия?

— Да, би могло.

— Как се лекува тази болест? — Джулия съзнаваше, че въпросът ѝ е наивен.

— Ако костният мозък е потиснат от външна причина, като вирус или лекарство, той може да се възстанови от само себе си. Ако супресията е идиопатична, съществува потенциална възможност за лечение чрез трансплантация. Но и в двата случая чрез кръвопреливане трябва да се увеличи броят на кръвните клетки.

— Ще ѝ преливате кръв?

— Ние правим отлични тестове на донорите, госпожо Лоурънс — бързо увери лекарят разтревожената майка.

— Да. Знам. — Миналата пролет Джефри беше направил специално предаване, озаглавено „Колко безопасна е кръвта“. То беше свързано с изследването на кръвните банки, с най-новите тестове за антигени. Изводът беше, че е изключително ниска опасността от заразяване с донорска кръв. Джулия знаеше подробностите, защото двамата с Джефри бяха обсъждали прочетените статии. — Трябва да ѝ прелеете от моята кръв. Сигурна съм, че е безопасна.

— Мисля, че и моята е подходяща — предложи услугите си Патрик.

— Вие бащата на Мери ли сте?

— Приятел.

— Има ли Мери братя, сестри?

— Не. Защо?

— Мислех си да трансплантираме костен мозък. Когато донорът е роднина, ефектът е по-добър. Братята и сестрите са идеален случай, защото се предполага, че са идентични. Но и имунологичното съответствие с родителите може да бъде голямо. Тъй като вие сте потенциален източник на костен мозък за Мери, госпожо Лоурънс, ние няма да използваме вашата кръв.

— Защо?

— Защото не е идентична с тази на Мери и неминуемо ще предизвикаме имунна реакция. Исках да говоря с вас за прехвърлянето на Мери в Детския хематологичен център на Манхатънската болница. Ако е нужна трансплантация, това е едно от най-подходящите места в страната. А ако костният мозък се възстанови сам, там детето ви ще се чувства по-добре под наблюдението на специалистите.

— Ще бъда ли тествана като донор на костен мозък?

— Да, това ще бъде направено там, на място.

— Кога трябва да бъде транспортирана?

— Най-добре утре рано сутринта.

— Съответствието е много добро, госпожо Лоурънс — каза доктор Фил Макгрегъри на Джулия късно на следващия ден. — Бих искал обаче да тествам и бащата. Може неговите показатели да са още по-подходящи.

— Разбирам.

— Възможно ли е? Той местен ли е? Ако живее до друг голям трансплантационен център, може да го тестват там.

— Той живее в Манхатън. „С една от най-известните лекарки на Мемориалната болница.“

— Защо да не разговарям с него, Джулия? Аз съм един от онези, които не се страхуват от великия Джефри Лоурънс. За разлика от теб.

— Това е, защото той никога не е искал да родя Мери, Патрик.

— Страхуваш се, че ще откаже да тестват кръвта му? Та от това зависи животът на неговата дъщеря! Той не може да бъде такова чудовище!

— Патрик, той е...

— Разбирам. Той не е чудовище. Въпреки всичко, което причини на теб и Мери. Знам, че още го обичаш, Джулия, и това е може би още една причина, поради която не искаш да го виждаш.

Патрик беше прав, разбира се. Ако тя отидеше при Джефри, щеше да се разчувства, дори да се ядоса. Нещо, което нямаше да помогне на Мери.

— Мисля, че трябва да помоля Едмънд да разговаря с него. Знам, че са приятели и Джефри го уважава. Може би има и юридически начин да бъде принуден за кръвна проба?

— Джулия, семейство Спенсър са в Мауи.

— Едмънд е още тук. Пейдж ми каза, че той няма да замине до 23 декември, освен ако не е променил плановете си.

— Мисля, че това е добра идея — съгласи се Патрик.

Той имаше намерение сам да потърси Пейдж. След като беше станало ясно за апластичната анемия, беше подканил Джулия сама да й

се обади. Но Джулия беше отказала. Патрик не настоя, въпреки че сам нямаше да се справи с ужасяващото безпокойство в младата майка.

Патрик беше с Джулия, когато се бе разболяла Мери. Беше чакал в „Белведере“, докато майката опакова дрехи за себе си и за дъщеря си. Двата бяха в линейката, която откара Мери в Мемориалната болница. Патрик беше с Джулия през целия ден. Беше останал с нея и в стаята ѝ в хотел „Клеърмонт“, до момента, докато Джулия, съвсем изтощена, беше си легнала. Едва тогава Патрик се бе прибрал.

Той искаше да бъде до нея. Веднъж вече я беше отгървал от мамещите дълбини на океана. Но не беше сигурен, че на този свят има нещо или някой, който би спасил Джулия, ако Мери умре.

Джулия обичаше единствено Джефри и Мери. Семейство Спенсър бяха нейни приятели. Джулия вече беше загубила едната си любов. Ако загубеше и втората, тогава щеше да има нужда от тримата си приятели — Патрик, Едмънд и Пейдж. Със сигурност обаче те не биха могли да запълнят зейналата яма в живота ѝ.

— Джеймс Патрик Джонс е изнасилил жена! — натърти частният детектив, хвърляйки тежък плик върху бюрото на Кейси. В него бяха докладът му и копия от решенията на полицията в Луисвил.

— Изнасилил?

— Намерен е за виновен, защото е избягал веднага, след като се е случило. Жертвата, Памела Барингтън, е дъщеря на високоуважаван съдия в Луисвил. Както виждате, досието от местната полиция е доста обемисто. От време на време са го издирвали, но не са успели да го открият. Искаха да знаят защо се интересувам от случая. Казах им истината: че не знам и че съм длъжен да крия самоличността на клиента си, но...

— Не искам да излагам на опасност вашата кариера или моята, като укривам углавен престъпник — отбеляза сухо Кейси.

— Не съм и допускар такава нещца. Добре, изчетете това и ще разберете всичко. Като дете Джеймс Патрик Джонс е крал десетцентови монети, храна и одеяла. След това е стигнал върха на успеха, като шампион по конна езда. До изнасилването никой не е знаел нищо за произхода му.

— Какви доказателства от физиологическо естество има?

— Тогава Памела Барингтън е била непълнолетна. На следващия ден я е прегледал семейният лекар и е установил скорошно полово сношение. Не е правил обаче проба.

— В такъв случай един добър адвокат би се усъмнил в способностите му.

— А по-добрият би убедил съда да повярва в свидетелските показания на невинната девойка и на баща ѝ, който е станал свидетел на ужаса след събитието. Обясненията на бившия малолетен престъпник, който е направил кариера чрез прикриване на истината, нямат стойност. Да не споменавам факта, че веднага е избягал и до този момент се укрива.

Едва след като детективът си тръгна, Кейси почувства ефекта от поднесената ѝ информация. Докато той беше в кабинета ѝ, тя беше запазила професионално спокойствие. Но сега, останала сама с дебелия папка, почувства, че главата ѝ се върти.

Патрик е изнасилил? Патрик е извършил най-гнусното престъпление срещу жена? Патрик, който знаеше тайните на луната, океана и звездите? Патрик, с когото тя се беше чувствала толкова защитена, обичана и свободна?

И сега — предадена!

— Кейси?

Колебливият глас я изтръгна от мислите ѝ. Вдигна поглед и видя Джулия — древния си враг, живия символ на най-голямото предателство на Патрик.

Едно отдалечено ъгълче от ума на Кейси се трогна от външността на неприятелката ѝ. Тя изглеждаше жестоко отслабнала, изтощена и разтревожена. Но този образ остана в най-отдалеченото място на съзнанието ѝ. Кейси я видя такава, каквато винаги я беше виждала: омагьосваща прелъстителка, с лесни победи.

— Съжалявам, че те безпокоя, Кейси. Дойдох да видя Едмънд, но той е във Вашингтон за два дни. Секретарката му ми каза, че ти би могла да ми помогнеш.

— Да ти помогна? — повтори, невярваща на ушите си, Кейси.

— Да. Чудя се дали...

— Джулия! — Кейси вдигна ръка да спре думите ѝ. Тя беше сигурна, че Джулия е дошла да попълва документите за развод. Едмънд искаше един от тях двамата да се заеме с това. Сега Едмънд го нямаше и секретарката му беше препратила Джулия при нея. — Не си хаби думите. Аз няма да ти помогна!

— Разбирам, че си много заета, Кейси.

— Нищо не разбираш, Джулия! Винаги си живяла в един измислен свят. Но мечтите свършиха. Този път ти няма да победиш!

— Не те разбирам?

— Патрик ще разбере.

— Патрик?

— Моля те, кажи на Патрик, искам да кажа — на Джеймс, че знам неговата тайна. — Сините очи на Кейси светнаха триумфиращо. — Той не ти е разказал, нали?

— Какво да ми разкаже?

— За Джеймс Патрик Джонс и Памела Барингтън! Не, разбира се. Защо трябва да ти говори за това? Мисля обаче, че е време да го направи. Защо не отидеш веднага при него? Помоли го да ти разкаже за Джеймс и Памела.

След няколко напрегнати мига Кейси свали поглед от очите на Джулия и се върна към заниманието си върху бюрото. Джулия мълчаливо излезе.

Кейси се замисли върху това, което току-що беше направила. Беше признала на глас десетгодишната си война с Джулия. Освен това беше предупредила Патрик.

„Защо?“, чудеше се тя. Така той би могъл да избяга.

Защото, въпреки всичко, ѝ беше много скъп!

От кантората на „Спенсър и Куин“ Джулия се върна в болницата. Мери спеше, а до нея седеше Патрик. Джулия улови погледа му и го повика с жест. Двамата мълчаливо се запътиха към чакалнята на детското отделение. Тя беше празна, както и по-голямата част от отделението. Всяко дете, чието състояние позволяваше това, си беше отишло вкъщи за Коледа.

— Говори ли с Едмънд?

— Не. Заминал е за Вашингтон. Патрик, Кейси Инглиш ли е жената, която си обикнал? Която се е оказала не това, за което си я мислил?

— Да. Защо?

Джулия му предаде смайващия разговор и заплашителните предупреждения на Кейси.

— Не знаех, че я познаваш, Джулия. Ти беше на партито в нейна чест, но там беше цял Саутхемптън.

— Всъщност не я познавам добре. Учихме заедно в гимназията. Винаги съм мислила, че е много добра.

— О, не Джулия. Не бих казал...

— Ти наистина ли се казваш Джеймс Патрик Джонс?

— Това е истинското ми име.

— Коя е Памела Барингтън?

— Една богаташка щерка, която твърди, че съм я изнасилвил.

— Но ти не си, нали? — попита го бързо Джулия, уверена в отговора.

— Не, не съм. — Патрик се усмихна на безпрекословното доверие на Джулия. — Ти обаче си може би единственият човек на света, който би повярвал на мен, а не на Памела. Кейси явно не е като теб!

— И по всяка вероятност ще се обади на полицията.

— Да. Мисля, все пак, че е някакъв жест от нейна страна да ме предупреди. Преди да ме арестуват, имам да довърша две неща: да отида в кръвната банка... и да разговарям с Джефри.

— Не, Патрик. Ти трябва да отидеш в полицията преди нея и да им обясниш, че не си го направил!

— Хубавата Джулия и нейното благородство! Дали аз ще отида при тях, или те при мен, е без значение. И в двата случая ще ме хвърлят в затвора. В това изобщо не се съмнявам. Тъй като имам да свърша важни задачи, те ще дойдат при мен.

— Ще наема най-добрия адвокат в твоя защита.

— Благодаря ти. Но който и да е той, няма да е по-добър от Кейси. Не бих се изненадал, ако самата тя се ангажира със случая.

— Бягай тогава, Патрик! Веднага! Когато стигнеш на безопасно място, ми се обади. Ще ти изпратя пари.

— Успокой се, Джулия. Всичко е наред. Наистина страшно се изморих да бягам и да се крия. „А и сега няма начин да те оставя!“

Съвсем скоро, когато го открие полицията, той щеше да я остави. Тогава щеше да проведе телефонния разговор, който Джулия му беше забранила. Дори заклеен като престъпник, обвинен в най-гнусно престъпление, той имаше право на едно телефонно обаждане: Патрик щеше да говори с Пейдж. Дотогава той щеше да остане с Джулия и, с каквото може, щеше да ѝ помогне.

— Е, Джулия, къде да отида първо? В кръвната банка или при Джефри?

— В кръвната банка — отговори без колебание тя. Кръвта на Патрик беше здрава и подходяща за Мери. — Аз ще говоря с Джефри.

След като Патрик отиде да даде кръв за Мери, Джулия се върна при дъщеря си. Тя още спеше и вероятно щеше да спи дълго, защото беше отслабнала и изтощена от анемията. Джулия я целуна нежно и мълчаливо ѝ обеща: „Ще разговарям с татко, скъпа моя. Само така ти ще се справиш!“

Джулия вървеше към асансьора, който щеше да я отведе във фоайето. Тогава чу някой да вика:

— Доктор Шепърд! Доктор Даяна Шепърд!

Несъмнено това име е било извиквано много пъти, откакто Мери беше в болницата, но Джулия не беше го чувала досега.

Изведнъж в главата ѝ се зароди една идея.

Кого би послушал, Джефри? На кого би повярвал? На коя от двете би се доверил?

На Джулия, която винаги беше обвинявал, че пази тайни и го лъже? На Джулия, която беше родила нежеланото от него дете и която беше напуснал? Или на Даяна — жената, която обичаше? На Даяна — състрадателната и внимателна лекарка, чиито хирургически способности лекуваха разбитите сърца на децата?

Джулия разбираше, че ако ѝ беше трудно да се види с Джефри, още по-трудно щеше да ѝ бъде да се срещне с любовницата му. Но тя не се поколеба. Джефри би послушал единствено Даяна, а това щеше да спаси Мери.

А може би Джулия би могла да открие и съюзник в лицето на Кралицата на сърцата?

ГЛАВА 22

— Възможно ли е да се видя с доктор Шепърд?

— По какъв въпрос?

— Отнася се за дъщеря ми. Тя е много болна.

— Аз съм доктор Шепърд. — Даяна беше близо до вратата на кабинета си и беше дочула разговора. — Влезте, моля.

— Благодаря ви.

Даяна я поведе към къта си за разговори.

— С какво мога да ви помогна? — попита лекарката, когато седнаха. Тя гледаше съчувствено младата майка, чието дете беше болно. „Ще ти помогна, с каквото мога!“

— Аз съм Джулия Лоурънс.

Даяна не направи веднага връзката. През месеците, когато тя и Джефри бяха заедно, си беше създала някаква представа за съпругата му. Образът на Джулия беше изграден единствено от мълчаливото страдание на Джефри. Даяна си я представяше само красива, самовлюбена и пресметлива жена. Като една съвременна Клеопатра, която беше омагьосала Джефри, беше откраднала сърцето му и го бе зарязала без никакви угризения.

— Джефри и аз... — добави след малко Джулия, когато стана унизително ясно, че Даяна не знае дори името ѝ.

— О! — Даяна си пое въздух. Значи тази срамежлива и хубава жена била Джулия? Да, сега тя разбираше защо с такава любов я беше описвал Джефри. По време на онзи уикенд в Лондон в гласа му имаше толкова нежност, толкова любов, толкова гордост! Тогава беше благославял своята умна и скромна любима, майката на дъщеря си. До този момент Даяна беше убедена, че това е бил измамен образ на влюбен човек. Но сега разбираше, че е бил прав. — С какво мога да ви помогна, Джулия?

— Разказвал ли ви е Джефри за нашата дъщеря Мери?

— Да.

„Нашата дъщеря!“ Всичко в Даяна се стегна. Джефри ѝ беше казал, че невинните виолетови очи могат да лъжат, без да мигнат. В

тях обаче имаше толкова болка и отчаяние! Даяна не можеше да повярва, че Джулия я лъже.

— Миналата неделя Мери получи кръвоизлив от язва. Докато я лекувах, открих и апластична анемия.

— Сигурна съм, че Джефри не знае това.

— Не. Нямах да му кажа, но Мери има нужда от трансплантация на костен мозък. Доктор Макгрегър вече тества моята кръв, защото съм евентуален донор. Тя е подходяща, но той иска да провери дали кръвта на Джефри не е по-добра.

— Разбирам. — Но Даяна нищо не разбираше. Докато обмисляше какво да каже, извънния личният ѝ телефон. Неговият номер се знаеше само в операционната, от колегите ѝ и от сестрите в интензивното. Когато ѝ се обаждат на този номер, обикновено ставаше дума за някой пациент. — Извинете, трябва да отговоря.

— Здравей, докторе.

— Здравей. — Даяна обикновено отговаряше „Здравей, водещ“, но сега тонът ѝ беше скован.

— Мислех си за миналата нощ.

— Да. — Миналата нощ. Нещо се беше случило тогава: ново сближаване, изгаряне следите от болката, лекуване раните на любовта. Миналата нощ беше началото на тяхното завинаги. И двамата бяха разбрали това. — Сега не мога да говоря.

— Затварям веднага. Обичам те, Даяна.

„Аз също те обичам, Джефри!“

— Подобно. Ще говорим по-късно.

Докато се връщаше обратно, Даяна се чудеше дали Джулия се е досетила кой е бил на отсрещната страна.

Тъжните очи срещу нея говореха, че е разбрала и страда ужасно от това.

„Ти изостави Джефри. Запомни това, Джулия. Ти до смърт го нарани.“ Но Джулия също изглеждаше наранена.

— Какво трябва да направя, Джулия?

— Моля ви да убедите Джефри да даде кръв за проба.

— Разбира се, че ще даде — отговори бързо Даяна. Джулия беше поставила изискването си тихо и спокойно, но в гласа ѝ се усещаше паника. Даяна познаваше отчаянието на младите майки, които се

опитват да спасят живота на умиращите си деца. Беше преминала през него. — Как може изобщо да допуснете, че няма да го направи?

— Мислех, че Джефри ви е разказвал. Той никога не е искал Мери.

„Това не е истина!“ Даяна си спомни тъгата в очите му, когато говореше за Мери. За огромното си желание да бъде баща на детето, което не беше от него, но което бе грабнало сърцето му.

— Кръвта на Джефри ще бъде тествана още днес, Джулия — каза спокойно Даяна, въпреки озадачаването си. — Обещавам. Имам ли вашето разрешение да говоря с доктор Макгрегър за състоянието на Мери?

— Разбира се. Благодаря ви.

Преди да си тръгне Джулия, Даяна беше на път да я предупреди: „Кръвта на Джефри може и да не е като тази на Мери“. Не го направи, защото Джулия сега имаше нужда от надежда.

След един час Даяна се появи в кабинета на Джефри. Със себе си носеше малка чанта, пълна с игли и спринцовки, пластмасови тръбички, турникет и епруветки. Джефри я посрещна с усмивка на изненада и любов. Когато Даяна заизважда съдържанието от чантата си, в усмивката му се появи ням въпрос.

— Би ли ми подал ръката си?

— Може да ме имаш целия, Даяна.

Даяна замълча. Нави сръчно ръкава на едната му ръка, приготви турникета, изчисти кожата на свивката на лакътя, изтегли кръв и напълни една епруетка. След това седна на стола срещу него и го погледна.

— Джулия идва в кабинета ми тази сутрин.

— Джулия? Защо?

— Миналата неделя Мери е получила кръвоизлив от язва.

Джефри се задъха от тревогата, която го връхлетя.

— Как е тя?

— Кървенето е овладяно и язвата ще се излекува без операция.

Но има друг, по-сериозен проблем. Мери има апластична анемия.

— Какво означава това?

— Това означава, че броят на кръвните клетки е нисък. Налага се кръвопреливане, докато се възстанови костният мозък. Възможна е и трансплантация. Точно преди да дойда тук, разговарях с лекуващия лекар. Той е на мнение, че костният мозък на детето не се възстановява и час по-скоро трябва да се направи трансплантация. Тъй като Мери няма братя и сестри, най-добрият донор са родителите. Джулия е подходяща, но има шанс кръвта на бащата да е по-добра.

— Даяна, казвал съм ти, че...

— От това, което си споделял с мен, изглежда е невъзможно ти да си бащата на Мери. Но, скъпи, Джулия истински вярва, че си ти.

— Тя много добре знае, че не съм!

— Не, Джефри, мисля, че грешиш. Джулия е майка, която отчаяно се бори да спаси живота на умиращото си дете. Тя е убедена, че ти си бащата на Мери и че твоята кръв може да е по-подходяща.

— Но защо е говорила с теб? Защо не е дошла при мен?

— Не знам. Мога само да ти кажа, че й е било много трудно да го направи. Тя беше в кабинета ми, когато ми се обади. Разбра, че си ти и от това явно много я заболя.

— Господи! Но защо? Тя беше тази, която ме изостави!

— Знам. Не мога да отговоря на въпросите ти, Джефри. Знам само това, че Джулия е убедена, че Мери е от тебе. И че никога не си я искал.

Спомени от обвиненията на Джулия гърмяха в мозъка му: „Ти никога няма да ми простиш, че родих Мери! Дори и сега, след десет години, ти би предпочел да я няма. Ти искаше да направя аборт, нали?“.

Джефри се опита да протестира. Та това не беше истина! Но спря. Не беше нужно Даяна да чува това. Тя знаеше истината. Жената, която трябваше да го изслуша, беше съпругата му.

— Джулия какво те помоли да направиш?

— Да те убедя да дадеш кръвна проба.

— Допускала е, че мога да откажа?

— Може би — предположи Даяна, стъписана пред ужасените му и невярващи очи. — Като че ли я беше страх лично да те помоли за това.

— Страхувала се е? — повтори Джефри. Как можеше тя да се страхува от него? Той помнеше обаче, че я беше ужасявал няколко

пъти. Как само беше мразил уплахата в очите ѝ! Но защо, защо беше всичко това, след като толкова много я бе обичал?!

— И трябва да знаеш още нещо, Джефри — продължи Даяна. — Може и да те е оставила заради някой друг, но тя все още носи брачната халка, която си ѝ дал!

В 8:30 вечерта Даяна се обади в имунологичната лаборатория. Оттам ѝ дадоха резултатите от изследваната кръв на Джефри. При нея бяха тези на Джулия и Мери. Опитът ѝ в трансплантацията на сърце я беше запознал и с тъканните проби.

— Джефри — прошепна тя нежно, — Мери е твоя дъщеря, скъпи!

Загубил способност да говори, зашеметен, Джефри не можеше да повярва на ушите си. След десет години буреносни вълни на страдание той буквално бе смазан от прозрението. „Десет години отказвах да призная собствената си дъщеря! Десет години се съмнявах в жената, която обичах!“

— Даяна, сигурна ли си?

— Да, Джефри, съвсем. Съответствието е поразително. Ти си подходящ от Джулия за трансплантация.

Думите ѝ захвърлиха мислите му в миналото. След това ги фокусираха върху настоящето.

— Значи бих могъл да стана донор?

— Категорично. Да се обадя ли на Фил Макгрегър? Той ми е дал домашния си телефон.

Фил Макгрегър употреби думата „забележително“, за да формулира сходството.

— Ще се съгласите ли да дадете костен мозък, господин Лоурънс?

— Бих дал и сърцето си, ако Мери има нужда от него!

— Добре. Ще планираме операцията за вдругиден. Защо не дойдете в болницата утре сутринта? Трябва да направим комплексен рутинен тест. Даяна обясни ли ви процедурата?

— Не.

— Ще ви запозная с нея в детайли, когато се видим. Но основното е, че ще взема мозък от бедрената ви кост. Процедурата се прави под упойка. Обикновено се взима по-голямо количество костен мозък, защото в него има полепнали костички. След това няма да се чувствате съвсем добре. Като малка фрактура, но...

— Ще бъде ли болезнено за Мери?

— Не. Същността на трансплантацията е интравенозна трансфузия. Мозъчните клетки проникват в кръвообращението и бързо си откриват мястото.

— Какви са шансовете за успех?

— С вашия костен мозък, бих казал, отлични.

— Ще се излекува ли детето ми?

— Можем да се надяваме на това. И така, утре трябва да отидете първо в лабораторията. Ще ги предупредя тази вечер. След това, към 11, ще дойдете при мен.

— Добре. Говорихте ли с Джулия?

— Още не, но бих искал тя да разбере тази вечер, че вие ще сте донорът.

— Разбира се.

— Вие ли ще ѝ се обадите или аз да го направя?

— Бих желал да сте вие.

Щеше да мине много време, преди Джефри да успее да овладее чувствата си. Необходимо беше да намери най-правилните думи за Джулия.

Но тя трябваше да узнае веднага за планираната операция.

Бяха в апартаментата на Даяна. Джефри седеше до прозореца на всекидневната. Навън валеше сняг и обгръщаше Манхатън с пухкаво наметало: девствено, спокойно и чисто.

— Що за човек съм аз? — попита накрая Джефри. След разговора с доктор Макгрегър беше настъпила дълга, мъчителна тишина.

— Ти си чудесен, любящ съпруг и баща, журналисте.

— Чудесен? Любящ? Има ли нещо по-грозно от това да отричаш собственото си дете? Помниш ли как разговаряхме за родителите на Сам и Джулия? За огромната травма, която са им причинили?

— Те са знаели, че ги нараняват, Джефри. А ти не си имал представа, че Мери е твое дете. Казвал си ми, че десет години Джулия внимателно е пазила Мери от тебе.

— Защото мислеше, че не я искам. Джулия защитаваше Мери от бащата, който отказваше да я обича. Джулия познава тази болка, защото сама я е изпитала. Тя ни държеше настрана един от друг, за да предпази детето. Но трябва да е вярвала, че един ден... — Джефри спря, потресен от проникновението, че всъщност Джулия търпеливо, с много любов и надежда, е очаквала той да приеме дъщеря си. Накрая тя вече не е могла повече да чака и му беше отправила плаха, почти извинителна молба. Да намери малко време и да станат истинско семейство. — Ти веднъж ме нарече негодник, Даяна. Била си абсолютно права!

— Ужасно съм сбъркала.

— Но аз изобщо не съм бил прав! Господи, толкова бях сигурен! Имаш ли представа колко награди съм получавал за изключителни постижения в журналистиката? Правех хората луди, защото съм непреклонен, когато стане дума за истината. Уволнявал съм колеги за невнимателно отразяване на фактите. Казвал ли съм ти как разговарях с репортера, който се държа позорно по време на пресконференцията?

— Не, и не желая да ми казваш. Това, което искам, е да си спомниш колко усърдно си работил. Сега получи травма, която не заслужаваш. Джефри, ти си се срещал с много лекари, включително и няколко месеца преди да се роди Мери. Какво са ти казвали те?

— Че на практика не мога да бъда баща. На практика, не абсолютно никога.

— Освен това Мери се е родила девет седмици по-рано. И дори тогава си разговарял със специалист. Той е потвърдил, че е недоносена и че е невероятно добре развита за дете, родено преждевременно.

— Това беше другото чудо, Даяна. Джулия знаеше. Повтаряше ми много пъти, че Мери е чудо. А аз не ѝ вярвах. Не вярвах в чудеса, въпреки че исках.

— Защото фактите не са ти позволявали, Джефри.

— Трябваше да бъда по-настойтелен. Още тогава трябваше да си направим кръвни тестове. Но дори и през ум не ми е минавало. Изобщо не се съмнявах в това, което си бях навил на пръста. И наричам себе си журналист?

— Джефри, скъпи, някои от наследствените фактори в кръвта ти не са били там преди десет години. Тогава си могъл да научиш единствено, че ти и Мери имате антигени на най-често срещаната кръвна група. Сега беше направен тест, изключващ бащинството. Той нямаше за цел да докаже, че си баща на Мери. Преди десет години не си могъл да знаеш това, което ти е известно днес. Сега е извън всякакво съмнение, че чудеса наистина се случват.

— С десет години закъснение!

— Никога не е късно за любовта.

— Опитваш се да ме предпазиш да не се намразя, нали?

— Знаеш много добре, че ако си решил да се намразиш, ще го направиш. Никой не би могъл да те спре. Надявам се само да не се съсипеш от омразата. — После Даяна добави нежно: — Спомням си как един чудесен човек някога ме посъветва да си простя...

— Казах ти да си простиш за смъртта на любимата ти дъщеря. За тази загуба ти си нямала вина. А аз държах настрана своето хубаво малко момиче, Даяна. И трябва да бъда заклеймен! — Аз трябва да...

— Върви. Разбирам те. — Даяна не можеше повече да гледа мъката в тъмносините му очи. Джефри имаше нужда да остане насаме с чувствата си. А по-късно трябваше да се види с Джулия и може би щеше да успее да върне любовта на обожаваната си съпруга. Тя беше майка на дъщеря му. Жената, която въпреки всичко не беше го излъгала и още носеше брачната си халка. Даяна му пожелаваше това щастие. — Бъди добър към себе си, Джефри!

Мемориалната болница беше само на пет снежни минути от апартамента на Даяна. Джефри отиде първо там. Искаше да види дъщеря си.

Часовете за посещение бяха свършили и в болницата беше тихо. Джефри беше бродил из залите ѝ, когато беше търсил Даяна. Знаеше, че часовете за свиждане не се спазваха стриктно, особено когато ставаше дума за тежко болни деца. Когато наближи стаята на Мери, Джефри забави крачка. Тревожеше го срещата с малкия ангел, когото беше пренебрегвал през целия му живот. Тревожеше се и от евентуалната си среща с Джулия.

Но може би тя не беше там? Може би доктор Макгрегър не я беше уведолил, че може да остава, колкото поиска? Сигурно е разбрал, че ако ѝ каже такова нещо, тя ще прекарва всяка секунда край леглото на дъщеря си.

Поради празника повечето от стаите в детското отделение бяха тъмни и празни. Когато Джефри наближи откритата врата на стаята на Мери, видя, че отвътре струи светлина.

Мери беше сама. Седеше на леглото, подпряна на възглавниците, и четеше книга със светлорозова обложка. Лампата образуваше ореол над златокосата глава.

Джефри застана на прага и се загледа в дъщеря си. Тя беше ужасно бледа. По слабичките ѝ ръце имаше синини: огромни лилави съсиреци, причинени от интравенозните манипулации. Той знаеше, че без достатъчно тромбоцити в кръвта, тя дълго се процежда през нежните капилляри.

Мери беше щастливо залутана в приказката, която четеше. Така погълната от книгата, Джефри можеше да я гледа вечно. Той се опитваше да овладее връхлетелите го чувства, когато неочаквано момичето вдигна глава. Очите ѝ грейнаха.

— Татко!

— О, Мери! — Джефри стремително се насочи към нея. Седна на леглото и гальовно докосна златистата ѝ коса, бледите страни, крехките рамене. Искаше му се да я притисне до себе си, но се страхуваше да не ѝ причини болка.

— Знаех, че ще се върнеш!

— Мери, скъпо мое дете...

— Татко, защо плачеш? Недей!

— Плача, защото съм щастлив да те видя! — Джефри държеше хубавото ѝ, обезкървено лице в треперещите си пръсти. — И защото не бях достатъчно добър баща!

— Татко, не говори така! Просто беше много зает, а работата ти е много важна. Беше принуден да си далеч от мене, но това не означава, че не си ме обичал! — Мери го убеждаваше сериозно, повтаряйки рефрена, крепял я през целия ѝ живот.

— Много те обичам, Мери! Тежеше ми това, че не можех да бъда до тебе! „Но как може ти да ме обичаш? Как и кога си станала толкова мъдра?“

— Мама винаги ми е повтаряла, че ме обичаш, че някога ще намериш време и за мен. Мама не би излъгала, нали?

— Не, тя не би излъгала! — Какъв дар му беше поднесла Джулия! Любовта на дъщеря му, въпреки че би трябвало тя да го презира!

— Тревожех се, че няма да се върнеш при нас — продължи тихо Мери. — Затова се появи язвата.

— О, миличко!

— Сега съм добре, татко. Наистина! Когато ми трансплантират и костен мозък, съвсем ще се оправя.

— Това ще стане вдругиден, Мери. Аз ще бъда донорът.

— И се връщаш при нас, нали?

— О, Мери — прошепна Джефри. „Ако знаеш как копнея да се върна при вас!“ — Ще бъда с вас колкото мога повече. Мама обаче може да не ме иска.

— Но, татко, тя иска да се върнеш. Липсваш й. Знам, че мама също плаче, но се крие. Не иска да я видя.

— Така ли? — попита обнадяден Джефри, отново почувствал горещината на сълзите. Той се насили да откъсне за момент очи от лицето на дъщеря си. — Интересна ли е тази книга?

— Да. Това е една от приказките, които мама ми разказваше, когато бях малка.

„Когато бях малка!“ Сърцето го заболя при мисълта, че през всичкото това време той е бил безучастен свидетел. Тя все още беше малка, но беше пораснала.

— Спомням си, че мама ти разказваше приказки, Мери. Помня дракона Дафне и дяволчетата Сесили и Робърт.

Емоциите прекършиха гласа му и го върнаха назад, в онзи момент, когато пътуваха с кола от Лос Анджелис до Ню Йорк. Джулия тогава се притесняваше, че приказките, които разказваше в колата на дъщеря си, можеха да му досадят. Но той обичаше приказките и слушаше с удоволствие. Обичаше и възбудата на Мери, когато възклициваше ликуващо: „Кравите правят мууу, мамо“.

— Ето я Дафне.

— Тази рисунка е чудесна.

— Патрик я направи.

— Патрик? Инструкторът по езда от клуба?

— Да. Той беше на вечеря у нас, когато получих кръвоизлива. Той ме носеше, когато мама караше към болницата. А това е неговата кръв. — Мери посочи към пластмасовата банка, окачена на стойка до леглото ѝ. Оттам в слабите ѝ вени бавно се вливаше живителна сила.

Съзнанието на Джефри се изпълни с образа на красивия мъж, чиято кръв спасяваше безценната му дъщеря. Дали стройното му силно тяло е дарявало удоволствие на Джулия? Дали е карало виолетовите ѝ очи да блестят от желание и радост?

— Татко? Какво има?

— Всичко е наред. Просто една далечна мисъл. Да ти почета ли малко, докато заспиш?

— Да.

Без колебание, сякаш нейният баща ѝ беше чел приказки цял живот, Мери се притисна към него. Джефри нежно обгърна слабичките ѝ рамене и почувства топлината на нейното доверие. Колко му е липсвала!

— Искаш ли просто да ти разкажа нещо, Мери? — попита Джефри, нарушавайки тишината, която го караше да се чувства удобно и спокойно. Джефри вдигна поглед от книгата с чудесните рисунки на Патрик. — Искаш ли да ти разкажа какво стана, когато те държах за пръв път в ръцете си?

— Добре — съгласи се енергично Мери, като се обви още поплътено около него. След миг блесналите ѝ очи станаха сериозни. Беше докоснала влажните му страни със слабите си пръсти. — Но, татко, само ако това не те кара да плачеш!

— Това са щастливи сълзи, скъпа — прошепна Джефри. — Между другото, когато за пръв път те взех на ръце, ти плачеше.

— Така ли?

— Да. Може би си била разстроена, че до този момент не съм те държал.

— А съм искала това?

— Навярно, защото, когато го направих, ти млъкна и ми се усмихна.

— Наистина ли?

— Да. — Джефри нежно целуна копrienената коса и затърси други спомени за Мери. Бяха толкова малко, болезнено малко. Не можеше да изрови от съзнанието си почти нищо. Но си спомняше

слънчевия ѝ щастлив образ, който беше наблюдавал от разстояние. Джефри придърпа много нежно Мери до себе си и започна да ѝ описва картини и образи от миналото...

Момичето заспа в ръцете му с щастлива усмивка върху бледите си устни. Дълго време Джефри я държа, а сълзите му капеха. После внимателно постави главата ѝ на възглавницата, оправи завивката и угаси лампата. Преди да си тръгне, отново прошепна:

— Обичам те, Мери!

ГЛАВА 23

Джефри се разходи безцелно из Манхатън. Възхищаваше се на тежко падащия сняг, на празничната коледна украса и на радостната хармония в далечните светлини. Беше се изгубил в бурята на спомените. Заклучен в стъклено кълбо от снежинки и празничен пейзаж, целият му свят беше в безпорядък.

Той крачеше, забравил за всичко наоколо, и му беше добре. Накрая пронизителният писък на спирачки и клаксон го разтърси и върна към реалността.

Изви се снежна виелица. Край Джефри сновяха късните купувачи под трепкащите светлини на Пето авеню. Светът се вихреше около него и го охлаждаше. В главата му също бе истинска вихрушка от мисли. Сред тях изплува една: „Трябва да говоря с Джулия“.

Сестрата от болницата го беше информирала, че Джулия е отседнала в хотел „Клеърмонт“, през улицата срещу болницата. В полунощ той влезе в топлото фоайе и помоли да го свържат със стаята на Джулия.

Мислеше, че не би могъл да понесе повече болка, но се оказа, че може: обади му се мъжки глас.

— Патрик Джеймс ли е на телефона?

— Да.

— Джефри Лоурънс е. Бих искал да се чуя с Джулия.

— Момент.

Щеше ли да разговаря с него тя? Имаше ли право да я обвини, ако откажеше?

— Джефри?

— Здравей, Джулия. Искан да бъда сигурен, че доктор Макгрегър се е свързал с тебе.

— Да. Джефри, благодаря ти.

„Не ми благодари!“, крещеше сърцето му. След малко той продължи по-уверено:

— Доктор Макгрегър е оптимист. Мери ще оздравее.

— Дай боже — отговори тихо Джулия. „Моля се за това!“

— Джулия, може ли да те видя? Трябва да ти кажа нещо.

— О!

Това беше само едно възклицание, но Джефри долови в него така познатата му тревога. „Джули, не се страхувай от мене!“

— Моля те. Няма да отнеме много време.

— Добре.

— Тази вечер може ли? Аз съм във фоайето на хотела. Тука има бар, в който е удобно да се срещнем.

— Защо не се качиш в стаята ми? — предложи Джулия. Тя знаеше какво ще ѝ каже Джефри и искаше да няма свидетели на това.

— Добре. Но бих желал да те видя насаме.

— Ще бъдем сами.

Сърцето му заби учестено, както винаги, когато я видеше. Усмихна се колебливо на изморените очи, които му бяха липсвали толкова много.

— Заповядай, Джефри.

Когато влезе в малката стая, Джефри се подготви да открие следите на Патрик. Както му беше обещала Джулия, двамата бяха сами. Нямаше и намек от присъствието на другия.

— Патрик в бара ли отиде?

— Не, в стаята си. Какво искаше да ми кажеш, Джефри? — Той не отговори веднага на въпроса ѝ. Но изражението му — тъжно и извинително, потвърди догадките ѝ. Тя искаше всичко да приключи бързо. Не можеше да го гледа такъв. — Подал си заявление за развод?

— Не. Не е това. — Много нежно, много тихо и много тъжно Джефри ѝ каза: — Джулия, до тази вечер с цялото си сърце вярвах, че Мери не е мое дете.

— Ти беше толкова ядосан, че я родих — слабо запротестира Джулия.

— Никога не съм се сърдил заради Мери. Бях наранен и гневен от тайната, която вярвах, че пазиш. Бях убеден, че тя е плод на друга твоя любов.

— Но не е имало друг, Джефри. Винаги съм ти го повтаряла.

— Зная това, Джулия. Тогава просто не ти вярвах!

— Ти вече би пожелал Мери? Би я обикнал?

— Аз искам Мери. Обичам я.

Джефри наблюдаваше как очите на Джулия се изпълват с прозрение и очакваше в тях да се напласти мъката. Вълна след вълна, всеки спомен тя щеше да преживява двукратно. Това, което е било, и онова, което би могло да бъде в живота им.

Отначало тя се натъжи. Вълните скръб бяха просто предупреждение за опустошителния ураган, който се задаваше в душата ѝ. Джефри усети, че с нещо отново беше причинил страх у нея. Защо беше този страх сега?

— Джулия?

— Само се опитай да ми отнемеш Мери! Ще се боря за нея!

— Не разбираш ли, че никога няма да направя такова нещо? — Джефри отново видя в погледа ѝ: „Не, Джефри, не разбирам“. След момент на терзание той прошепна сподавено: — О, Джули!

Джули! Името ѝ, произнасяно само от него с такава гальовност, ѝ причини нова мъка. Тя наведе глава и косата ѝ прикри очите. Треперещите му пръсти внимателно разделиха тъмно копринената завеса. Тогава болката ѝ стана непоносима. Тя се отдръпна от него и седна на леглото. Главата ѝ се сведе още по-ниско, тялото ѝ сякаш натежа от невидимо бреме, ръцете ѝ бяха плътно притиснати в скута.

На тях нямаше пръстени!

„Джулия може да те е напуснала заради някой друг, но още носи брачната халка, която си ѝ дал!“ Така му беше казала Даяна само преди часове. Оттогава тези думи пърхаха в мозъка му като крехък лъч светлина в тъмнината.

Но Джулия не носеше брачната си халка. Нямаше дори и вдлъбнатина в деликатната кожа на безименния ѝ пръст. Пръстите ѝ бяха по-тънки от деня, когато се бяха оженили. По-слаби и по-прозрачни дори от деня, когато я беше видял за последен път.

Джефри гледаше своята хубава Джулия. Тя беше буквално съкрушена от това, което ѝ беше казал, сърцето ѝ се беше стегнало в още по-голяма болка. Той се чудеше дали не трябва просто да си тръгне. Но имаше неща, които тя трябваше да разбере. Беше ги повтарял много пъти навън, под снега.

— Джули, обещавам ти да си тръгна веднага. Но те моля да ми позволиш да ти кажа всичко, за което съм дошъл.

Тя кимна с глава покорно.

— Искам да знаеш колко съжалявам, че не те помолих да ми простиш. Знам, че за това, което съм направил, прошка няма. — Джефри си пое дъх и продължи: — И въпреки всичко ти ми поднесе най-хубавия подарък: любовта на Мери. Когато отидох при нея тази вечер, тя беше щастлива да ме види. Аз не заслужавам нейната любов, Джули. Но съм ти страшно благодарен, че я имам, и то благодарение на теб.

Джулия вдигна глава и го погледна през пелена от коси и сълзи.

— Видял си Мери тази вечер?

— Да. Нямах начин да не го направя. Трябваше първо да попитам тебе, но... исках да я видя. Съжалявам!

— Джефри, Мери е твоя дъщеря и има нужда от теб. Аз също искам да се виждаш с нея.

— Благодаря ти.

Джулия се усмихна с треперещи устни и се загледа в побелелите си от стискане ръце.

След няколко мига мълчание Джефри продължи с това, което имаше нужда да й каже:

— Бих дал всичко, ако мога да променя миналото. Обичах те толкова много, Джули. Вярвам, че и ти някога ме обичаше. Никога не съм съжалявал, че съм се оженил за тебе. Сега разбирам, че си държала Мери настрана от мене, защото си била убедена, че не я искам. А аз си вярвах, че тя не е от мен. Никога съзнателно не бих наранил някоя от вас двете. — Джефри въздъхна тихо. — Това е всичко, Джули. Мечтата ти беше да създадеш щастлив живот за нас. Направи го красиво и с любов. С теб бях наистина щастлив. Вероятно няма да ми повярваш, но и моята мечта беше да те направя щастлива. Исках да ти дам всичката радост, която заслужаваш, но се провалих. Сега разбирам защо си почувствала нужда да намериш нова любов. И ти се възхищавам, че остана с мен, докогато можа. Колко ли трябва да си ме мразила, че не обичам нашата дъщеря?

Джефри искаше да й каже още много неща, но чувствата го задавиха. Той се обърна да си върви и вече беше докоснал дръжката на вратата, когато думите й почти спряха сърцето му.

— Аз не съм намерила нова любов, Джефри!

Джефри се обърна, невярващ на ушите си. Сега Джулия беше вдигнала глава и го гледаше. В очите й вече нямаше страх, тъга, дори

болка. Оттам надничаше обнадеждена почуда, както в онзи далечен ден, когато очите ѝ се отдръпнаха от океана, по мълчаливия повик на сърцето му.

— Джули — прошепна Джефри, — ти ми каза, че бракът ни е загинал, защото има някой друг.

— Да. Казах ти го заради Даяна.

— Даяна и аз се сбlijихме, след като ти заяви, че бракът ни не съществува.

— Видях ви двамата в Лондон.

— Идвала си в Лондон?

— Да. Видях те с нея в Хайд парк. — Джулия говореше с почуда, не с гняв. Беше започнала да се пита дали не си е направила погрешен извод от видяното. Понеже никой друг мъж не беше я докосвал с такава обич, за нея всичко в парка беше единствено израз на любов. Но през изминалите няколко месеца, и особено през последните дни, скъпият ѝ приятел Патрик я беше прегръщал със същата загриженост. — Видях начина, по който я гледаше и как отметна един кичур от очите ѝ.

— И защото съм го правил преди с теб, затова се разстрои толкова много?

— Да.

— О, моята Джули! Аз просто се опитвах да помогна на Даяна. Този уикенд и двамата бяхме много тъжни. Всеки един от нас оплакваше погубената си любов. Станахме приятели, скъпа. Добри приятели, нищо повече. През целия онзи ден ѝ говорех колко много те обичам, колко се страхувам да не те загубя. Тя ме изслуша и ме убеди, че това не може да стане. В Лондон Даяна разбра за голямата ми любов към тебе. Тя ми каза, че когато си била при нея в кабинета ѝ, си носила халката. Така ли е?

— Да. Свалих я, след като ти ми се обади от фойето. Мислех, че идваш да ми съобщиш за развода.

— Но до този момент си я носила, защото си се надявала, че отново ще бъдем заедно?

— Не смеех да се надявам на това. — Джулия леко потрепери. — Просто трябваше да я нося. Просто не можех да я махна.

— А аз трябваше да я сваля, въпреки че никога не съм искал това.

— Джефри? Никога не съм те мразила. Но ти сигурно си ме ненавиждал, като си мислил, че те лъжа за нещо толкова важно?

— Не е вярно! Обичах те и винаги ще те обичам, Джули! — Джефри ѝ се усмихна и я подкани с любов: — Кажи ми какво искаш, Джули?

— Единствено това, което винаги съм искала, Джефри. Да ме обичаш. — Джулия замълча за момент и добави: — И да обичаш нашата дъщеря!

— Обичам и двете ви от цялото си сърце! О, милата ми!

Джефри протегна ръце към Джулия. Само след миг двамата отново бяха там, където им беше мястото: един до друг! Джефри шепнеше името ѝ, а устните му милваха косите ѝ. Накрая погледна в очите ѝ.

— Моята хубава Джули! — Виолетът отново блестеше с любов и щастие. Джефри обгърна лицето ѝ с треперещите си пръсти и ѝ зададе въпроса, който го беше измъчвал и на който само Джулия знаеше отговора. — През септември твърдеше, че ти си отговорна за твоята бременност. Защо каза това?

— Ще ти обясня. Навремето трябваше да те измамя, Джефри. Позволих ти да вярваш, че съм по-възрастна и по-опитна. Че зная за предпазването. Но бях девствена и абсолютно неподготвена.

— О, скъпа! Дори да ми беше казала, че си само на шестнадесет, пак щях да се любя с тебе, ако ти го пожелаеше. Или просто щях само да те прегръщам, ако не искаше другото. А ако знаех, че си девствена, щях да бъда по-внимателен.

— Ти беше внимателен, Джефри!

Внезапно тя си спомни нещо.

— Ще поставиш ли халката отново на пръста ми? — попита тя, като я измъкна от джоба на жилетката си.

— Да, любов моя. След тридесет минути.

— След тридесет минути?

— След толкова време можем да повторим брачната си церемония, ако още ме искаш.

— Искам те, и още как!

— Тогава отивам в апартамента да взема моя пръстен.

— Ти го пазиш?

— Разбира се. Мястото му е на пръста ми, час по-скоро.

— Джефри, но отвън е снежна буря!

— Това е топъл, приятен и красив сняг — усмихна се Джефри.
— Много те обичам, Джули!

— Аз също. — Внезапно тя леко се намръщи. — Джефри, докато се върнеш, трябва да говоря с Патрик. Той и аз сме приятели, Джефри, не любовници. След като ти си отиде, този човек направи много за мен. Сега има нужда от моята помощ.

— Защо?

— Обвинен е в престъпление, което не е извършил.

— Какво престъпление?

— Не мога да ти кажа. Първо трябва да говоря с него. Ще се опитам да го убедя да избяга: Но ако не пожелае, той ще има нужда от моята... от нашата помощ.

— Добре. „Вярвам ти, Джули. През целия остатък от своя живот ще ти вярвам!“

— Патрик, моля те!

— Няма да бъда в затвора вечно. А и не мисля, че могат да направят това с мен. — Но под блестящото влияние на Кейси Инглиш не можеха ли да го заключат и да хвърлят ключа надалеч? — След това, като изляза, ще бъда свободен. Не искам да се крия повече.

— Ти няма да отидеш в затвора, Патрик! Няма да позволя на никого да постъпи така с тебе!

— Джулия, използвай всяка минута и се наслаждавай на любовта в живота си. Забрави за мен! Сам съм си изкопал този гроб.

— Не, не си!

— Добре. Избирам. Няма да бягам, няма да се боря. Изморих се вече. Утре в Саутхемптън ще яздя, ще рисувам и ще се разхождам по снежния бряг, докато чакам да дойдат и да ме приберат. Не се тревожи за мене, Джулия. Аз ще бъда добре!

— Мамо? — Мери беше будна, а очите ѝ блестяха от нетърпение да я изненада. — Снощи татко беше тук. О, татко е с тебе?

— Татко ще бъде с вас двете винаги — каза ѝ Джефри, като я целуваше за добро утро. — Как си днес, Мери?

— По-добре. Стомахът не ме боли изобщо.

— Много се радвам, скъпа. Исках само да ти пожелаая добро утро и да ти кажа, че се връщам при вас. Трябва да направя така, че всички да разберат това. Трябва да говоря с някои хора.

Джефри погледна към Джулия и безмълвно ѝ припомни какво трябва да направи: „Трябва да се сбогувам с Даяна, Джули. След това вече никога няма да се виждам с нея!“. Така ѝ беше казал Джефри миналата нощ, когато лежах в леглото, когато се прегръщаха и споделяха всичките си страхове. Старите им рани най-сетне щяха да зараснат. Двамата вече си вярваха един на друг, вярваха в любовта си.

Когато Даяна се върна от визитация, Джефри я чакаше в кабинета ѝ. Тя надникна в тъмносините му очи, които не бяха я лъгали никога, и разбра всичко. В тях видя нежно извинение и надежда. Извинение — за нея, и надежда — за живота му, пълен с любов към Джулия и Мери.

— Радвам се за тебе, Джефри — каза тя искрено. Той щеше до болка да ѝ липсва. Но сега не се чувстваше отчаяна, както се беше чувствала след раздялата със Сам и след това — с Чейс.

— Можех да прекарам остатъка от живота си с теб, Даяна!

— Знам това. „Знам също, че Джулия те обича. Знам, че твоята любов към нея е толкова голяма, колкото моята към Сам.“

Джефри мълчаливо я прегърна. Измина дълго време преди двамата да се освободят от прегръдката си и да си прошепнат:

— Сбогом!

— Господин Лоурънс? Джулия, радвам се, че също сте тук — поздрави ги доктор Макгрегър, когато двамата влязоха в кабинета му за назначената среща в 11.

— Нещо не е наред ли?

— Не, всичко е наред, но нещо се случи. В сравнение със снощи тромбоцитите и левкоцитите на Мери са увеличени.

— Снощи ѝ преляха кръв.

— Да, но това щеше да повлияе върху броя на еритроцитите. Преди трансфузията те не бяха паднали под критичното ниво. Исках да

й дам малко резерв, дори и да се възстанови функцията на костния й мозък.

— Дори и да възстанови работата си костният й мозък?

— Наредих повторно преброяване и за след обяд. Ако тромбоцитите и левкоцитите продължават да се повишават, ще отменя трансплантацията.

— Искате да кажете, че тя ще се оправи без операция?

— Да. Явно аплазията е причинена от външен фактор. Когато преглеждах данните, наистина не мислех, че така ще стане, но...

— Лекарите вярват в чудеса точно както всеки друг — прошепна Джефри. Така му беше казал специалистът, изследвал семенната му течност четири месеца преди раждането на неговото дете.

ГЛАВА 24

— Добър ден, съдия Барингтън. Казвам се Кейси Инглиш. Благодаря ви, че се съгласихте да разговаряте с мен. Работя в Манхатън за „Спенсър и Куин“. Преди това бях в районния съд в Сан Франциско. Там се специализирах по престъпления, свързани с изнасилване.

— Какво мога да направя за вас, госпожице Инглиш?

— Узнах, че дъщеря ви е била изнасилена преди пет години. Дали е възможно да говоря с нея?

— Налага ли се?

— Много съм загрижена за същността на това престъпление, съдия Барингтън. И за ефекта му върху жертвите.

— Трябва да питам Памела дали би се съгласила на един разговор.

— Разбира се.

— Тъкмо вчера се прибра от Париж. Тя живее в чужбина, но за празниците си е у дома.

— Мога да долетя в Луисвил по всяко време. Мисля, че разговорът с мене ще помогне на дъщеря ви. Наистина имам огромен опит в контактите с пострадалите. Знаете ли дали Памела се страхува, че онзи човек би се върнал да я насили отново?

— Не знам. За да бъда честен, трябва да ви кажа, че ние разговаряме малко на тази тема.

— Но това не прави онзи човек по-малко опасен и тя може би се тревожи?

— Предполагам, че е така. Нека да говоря с нея довечера. Ще ви позвъня утре сутринта.

Ако Памела Барингтън откажеше да се срещне с нея, Кейси не беше сигурна какво щеше да прави. Открила следите на издирван престъпник, тя беше длъжна да се обади в полицията веднага.

Но не можеше!

Беше решила първо да изчете всички документи, които частният детектив беше събрал за нея. От тях разбра за детството на Патрик. За биологичната му майка, която непрекъснато го е зарязвала. За серията приюти. За бездомността и безнадеждността в живота му. Сърцето я заболя.

Разбира се, че Джеймс Патрик Джонс е станал престъпник! Разбира се, че е мразел богатите и привилегированите, че е чувствал гняв срещу жените...

Част от Кейси, част от сърцето ѝ не можеше да повярва, че Патрик е извършил такова жестоко деяние. Та той беше самата нежност!

А имаше и още нещо в рапорта на полицията...

Според Памела Барингтън онази вечер Патрик я накарал да отидат край езерото в имението. Тя винаги се страхувала малко от него, но тази вечер бил ужасно заплашителен. Бил пиан. Памела видяла, че носи почти празна бутилка бърбън. Предложил ѝ алкохол. Когато тя учтиво отказала, я насилил да пие. След това я принудил да го целуне. Когато се опитала да се отдръпне, одраскала шията му. При вида на кръвта той съвсем се вбесил. Счупил бутилката в един голям камък и я изнасил.

Показанията на съдията Барингтън потвърждаваха тезата за кръвта по шията на Патрик. Той не бил достатъчно близо, за да потвърди, че престъпникът е бил пиан, но видял подивелите му очи. Полицията пък намерила парчета от бутилка край езерото. Върху тях имало и отпечатьци. Въпреки че не бяха влезли в централния компютър, Кейси можа да ги оприличи на тези, взети от Джон Тилър.

Дълбоко обидената жена в Кейси искаше да накаже Патрик за дълбоката рана, която ѝ беше нанесъл. За това, че бе я накарал да повярва в любовта му, а след това я беше захвърлил грубо. За това, че беше я заменил с Джулия. А способният адвокат в Кейси, жената, която съчувстваше на безмълвните викове на жертвата, страстно желаше справедливостта да възтържествува.

Но Кейси беше обезпокоена от показанието, че Патрик е бил пиан. На огряната от лунна светлина поляна Патрик ѝ беше признал, че никога не е вкусвал алкохол. Не се чувствал достатъчно сигурен в себе си, за да пие. И Кейси му беше повярвала, защото в сиво-зелените

му очи имаше такава мъка. Тя самата беше видяла изненадата му от ефекта от алкохола.

„Когато ти казах, че те обичам, бях пиан!“ Кейси изтръпна от спомена за тези жестоки думи. Но тя трябваше да се върне към тях, защото онази нощ Патрик не беше пиан. Беше само малко възбуден, малко замаян. Той обаче не е могъл да направи разлика между напиването и лекото замайване, защото до този момент алкохолът не му е бил познат.

Затова Кейси трябваше да разговаря с Памела Барингтън. И трябваше добре да наблюдава очите ѝ, когато ѝ задава трудните си въпроси.

Кейси беше казала на съдията истината. Тя се тревожеше за жертвата на изнасилването... Дори ако истински засегнатият беше Патрик!

Кейси се срещна със съдията и Памела във всекидневната на къщата им. Беше 22 декември, след обяд. Обстановката ѝ напомни за собствения ѝ дом в Сан Франциско по Коледа. Огромна елха, украсена със скъпи играчки. Аромат на бор, кристални вази със зеленика, планина от красиво опаковани подаръци. Празничната приповдигнатост обаче не изпълни Кейси с радост, а само с неудобство. Неловкостта нарасна, когато се появи и Памела Барингтън.

Тя толкова много приличаше на нея самата — красива и богата, живееща с убеждението, че животът ѝ е длъжник. Очите на Памела потъмняха, когато заговори за Патрик. Но в тях нямаше страх, нямаше срам или възмущение от постъпката му. Тези очи излъчваха само гняв и страстно желание за отмъщение. Памела не беше отказала да се срещне с Кейси. Ако бе истинската жертва, дали би пожелала да преживее отново унижението? Памела сякаш с удоволствие отново пресъздаваше драмата. Като талантилива, добре репетирала актриса, която е щастлива да даде друго представление.

— Виждали ли сте го да пие, Памела?

— Да. Той носеше бутилка със себе си. Вече беше пиан, но и пред мене пи много. Насили и мен да пия.

— И това беше бърбън?

— Да. „Джим Бийм“. Полицайте намериха счупената бутилка на скалата до езерото.

— Памела, какво ще стане, ако ви кажа, че Джеймс Патрик Джонс има смъртоносна алергия към всякакъв вид алкохол? Включително и към бърбън?

Съдията искаше да каже нещо, но Кейси вдигна ръка да го спре.

— Разбирате ли ме добре, Памела? — Кейси поясни въпроса си, сякаш се обръщаше към свидетел в съдебната зала. — Какво ще стане, ако ви кажа, че само една глътка алкохол би го убила моментално?

Кейси виждаше как жената търси случка в паметта си, която да опровергае казаното. Но тя никога не беше виждала Джеймс Патрик Джонс да пие. Тя беше тази, която го насили да пие уиски онази нощ. Това беше част от нейното прелъстяване. А той беше бутнал бутилката настрана, сякаш се страхуваше да бъде близо до нея. Сякаш беше смъртоносна!

— Памела? — Съдията сякаш не искаше да повярва. После повтори по-остро: — Памела!

— Да? — Очите ѝ се разшириха от изненада. Обикновено нейният баща не ѝ държеше такъв тон.

— Джеймс наистина ли те изнасили?

— Той не ме искаше, татко — обясни Памела спокойно поразителния факт, че Джеймс Патрик Джонс беше дръзнал да откаже на нея! — Разбираш ме, нали?

— Не, нищо не разбирам.

— Той не ме искаше. — Тя беше раздразнена от това, че баща ѝ недоумява. — Трябваше да си плати, татко. Защо не схващаш това?

— Той изнасили ли те? Да или не?

— Не, но...

— Господи, Памела — шокиран, продума съдията. От гърдите му се откъсна въздишка на мъка за един незаслужено пострадал човек. И за ужасно разглезената му дъщеря, която винаги е била безотговорна в постъпките си. — През всичките тези години полицията го издирва. Ако го бяха открили, той щеше да отиде в затвора.

— Не ме интересува! Той заслужава да отиде в затвора.

Докато слушаше спора между безпощадната Памела и покъртения ѝ баща, Кейси също се ужаси. Защото и тя приличаше на

Памела. Защото и тя искаше Патрик да плати за непростимото престъпление, че не я беше пожелал!

— Господин Лоурънс?

— За бога, наричай ме Джефри.

— Заповядай, Джефри. — Патрик го покани в малкия апартамент, където двамата с Джулия бяха прекарали много часове. — Мери вкъщи ли си е? Когато говорих с Джулия снощи, тя ми каза, че кръвната ѝ картина е достатъчно добра. Очакваше днес да я изпишат.

— Изписана е и е вкъщи.

— Това е чудесно.

— Наистина. Патрик, дойдох да ти благодаря за всичко, което си направил за Джулия и Мери. Искам да знаеш, че ако трябва, ще обърна света наопаки, за да ти помогна.

— Не съм изнасилвал никого, Джефри!

Джефри кимна с разбиране. За него беше важно, че Джулия е убедена в невинността на този човек.

— Не мислиш ли, че е по-добре сам да се предадеш?

— Каквото и да направя, няма да избегна затвора. Всичко зависи от Кейси. Сигурен съм, че тя има нещо наум.

Патрик знаеше, че Кейси и полицията ще пристигнат скоро. Той беше готов. През последните няколко дена беше яздил, беше се разхождал по брега до поляната, беше рисувал. Късно миналата нощ беше довършил портрета, който го беше терзал толкова много — портрета на Кейси, на неговата вълшебна Венера. Величествената картина висеше на стената в спалнята му като зловец знак за собственото му безумие.

— Джулия, аз и Мери те каним утре вечер у дома.

— За Коледа?

— Да.

Патрик поклати глава. Джулия и Мери можеше и да го искат, но не и Джефри.

— Винаги си добре дошъл в нашия дом, Патрик. Ти спаси съпругата ми и дъщеря ми. Просто не знам как бих могъл да ти се отблагодаря за това!

Двадесет и четири часа по-късно, малко преди Патрик да тръгне за „Белведере“, Кейси почука на вратата му.

— Наистина съм те подценявал, Кейси. И през ум не ми е минавало, че ще го направиш в коледната вечер.

— Може ли да вляза?

— Разбира се. Къде са полицаите?

Докато чакаше Кейси да му отговори, Патрик се опитваше да успокои сърцето си. Той не се страхуваше от органите на реда. Беше приел съдбата си. Това, което го развълнува сега, въпреки всичко, беше Кейси. Тя беше облечена в идеално ушит морскосин костюм. Русата ѝ коса беше стегната отзад в строг кок. Типичен адвокат, с изключение на очите.

Погледът ѝ беше уязвим и неуверен. Точно като този на портрета, закачен в другата стая. Портрет, който Патрик беше убеден, че е плод на илюзорната му представа за нея.

Кейси би трябвало да изглежда триумфиращо. Но вместо това тя приличаше на жената, която той обичаше.

— Няма полиция, Патрик. Само това. — Кейси извади голям плик от куфарчето, което носеше. След това пое дълбоко дъх, панически търсейки думите, които си беше повтаряла. Но добре подготвеното обяснение, след което тя трябваше бързо да си тръгне, беше изчезнало. — Този плик съдържа копие от признанието на Памела, с което тя оттегля обвинението си, официално известие от полицията в Луисвил, че издирването е прекратено, и писмо от съдията Барингтън. Нямам понятие какво пише той, но знам, че те е харесвал, Патрик. Уважавал те е и е страшно разкаян за това, което ти е причинила дъщеря му. Мисля, че към писмото е приложил чек за пет милиона долара. Това е голяма сума, но съдията вярва, че е малка компенсация за съсипаните ти пет години живот, които не могат да бъдат заместени с нищо. Съдията се надява да бъдеш по-мек към Памела. Тя сега е пълнолетна, със собствено състояние. Поради това се очаква да се предприемат законни мерки срещу нея.

— Кейси! — Патрик прекъсна бурния поток от думи, които едва стигаха до съзнанието му. Беше запомнил само едно: Издирването е прекратено. Кейси не откъсваше поглед от куфарчето си. — Как се стигна до всичко това?

— В показанията си Памела е казала, че си бил пиян.

— Но ти знаеш, че това е невъзможно и си я принудила да признае, че е излъгала. Нали е така, Кейси? „Погледни ме!“ Нали това си направила?

— Ти си бил невинен, Патрик. — Кейси вдигна поглед. — Жертвата си бил ти!

— Отишла си в Луисвил и си я изобличила?

— Нещо такова.

— Кейси...

— А... портфейлът, паспортът и свидетелството ти за раждане също са тук. Дрехите и трофеите, конфискувани от полицията, ще ти бъдат изпратени допълнително. Има и някои картини... — Докато говореше, погледът ѝ отскачаше по стените в апартамента му. Те бяха покрити с истински произведения на изкуството. Кейси не искаше да идва на мястото, където Патрик и Джулия се бяха любили. Но ѝ беше невъзможно да избегне срещата си с него. — Не знаех, че рисуваш. „Художник, а не изнасилвач!, крещеше сърцето ѝ. Патрик, не можа ли поне да споменеш за това?“ — Трябва да вървя. Иначе ще изпусна самолета.

— Къде отиваш?

— На Бермудските острови. Ще се върна след една седмица. Моля те да ме известиш дали аз или някой друг от кантората ще движи делото срещу Памела.

— Не мисля да съдя Памела.

— Добре. Ако промениш все пак намерението си...

— Отмъщението не ме интересува.

„Ти никога не отмъщаваш, Патрик. Ти си мъдър и знаеш кои са важните неща. Някак усещаш разрушителната сила на отмъщението!“ Кейси набързо го погледна с трепереща усмивка. После тръгна към вратата.

— Кейси? Благодаря ти!

— Недей... — прошепна тя почти извинително.

След това си тръгна. Той трябваше да се затича след нея. Но тя толкова бързаше да се махне от него! А и той беше все още смутен от това, което се беше случило.

Накрая една ясна мисъл изплува от вихъра в съзнанието... Очакваха го на вечеря в „Белведере“.

След като напусна малкия си апартамент, Патрик се сети, че не беше погледнал в плика. Не беше прочел писмото на съдията. Не беше погледнал поне чека си.

Нищо друго нямаше значение, освен това, че той е свободен. Отиваше в „Белведере“ на вечеря като свободен човек.

Благодарение на Кейси.

Два дни след Коледа Патрик отлетя за Бермудските острови. Той знаеше къде е отседнала: беше звънял навсякъде. Когато стигна в хотела, кацнал на скалата над пясъчния бряг, сърцето му се изпълни с надежда. Дали не беше избрала това място, защото ѝ напомня за къщичката над океана, където беше имало толкова много любов?

Кейси не беше в стаята си. Воден от импулсите си, Патрик се запъти по стръмната пътека, надолу към брега. И в далечината той я видя. Кейси стоеше на една скала, с лице срещу вятъра и вълните. Кехлибарените светлини на фара танцуваха под безмълвните лъчи на зимното слънце.

— Все още не се страхуваш от океана, нали? — попита я Патрик, когато застана на няколко стъпки зад нея.

Тя не беше го чула да се приближава. Мразовитият Атлантик бушуваше, вятърът ръмжеше. Но гласът, така скъп за нея, беше надвил вятъра и вълните.

— Патрик! — прошепна Кейси на вълните, без да се обърне. Очите ѝ бяха пълни с горещи сълзи. Същите като в онази юнска вечер. — Защо си дошъл?

— Няма ли да ме погледнеш?

Тогавя Кейси се обърна, без да изтрие очите си. В онази далечна вечер беше крила сълзите си от Патрик, но той се беше досетил за тях.

— Ти ми върна свободата, Кейси. Имаш ли някаква представа какво означава това?

— Да, Патрик, имам представа. През лятото с теб се чувствах свободна.

Кейси почти беше загубила безценния подарък на своя любим. Почти се беше унищожила от чувството за омраза и отмъстителност.

Но, дарявайки свободата му, тя отново беше започнала да вярва в жената, която Патрик беше открил през лятото — прелестна и благородна. Необходимостта ѝ да побеждава не беше толкова силна, колкото любовта ѝ към него.

— Благодарение на тебе, Кейси, съм свободен да яздя отново и да се състезавам. Свободен съм да рисувам и да излагам творбите си. Свободен съм да пътувам в чужди страни. Да показвам паспорта си без страх, че ще ме разкрият. Това са чудесни неща, Кейси. Но има една друга свобода, по-велика от останалите.

— Тази, която не ми призна през лятото?

— Да. Най-безумната от всички свободи. Волята да обичаш, да отдадеш сърцето си и да знаеш, че любовта ти няма да нарани другия. Сега мога да направя това, Кейси. Мога да попитам жената, която обичам, дали ще се омъжи за мен. Мисля, че поне през уикендите можем да живеем в къщата, която ще построя на поляната с полските цветя.

— Поляната на Джулия. Сега ти си свободен да се ожениш за Джулия — прошепна Кейси, пожелавайки през сълзи щастие на Патрик със стария ѝ враг. — Когато тя дойде онзи ден в офиса ми да поиска помощ за развода си, мисля, че бях доста груба. Трябва да ѝ се извиня.

— Не е било за това. Тогава Мери беше в болница.

— О, съжалявам, през ум не ми е минало!

— Знам това и Джулия го знае. Всичко е наред. Е, не всичко, защото още не съм чул „да“ на предложението си.

— Патрик?! — възкликна Кейси, като се взря в очите, които я гледаха с неопишуема любов и желание.

— Кейси, никога не съм искал да се женя за Джулия. Никога не съм обичал друга жена, освен тебе. Ще се омъжиш ли за мен?

— Патрик, нима си дошъл да ме спасиш отново?

— Трябваше да дойда, за да те обичам вечно!

Джулия намери Джефри в библиотеката. Беше 3 часът сутринта на една снежна януарска нощ. Беше заспала в ръцете му, а когато се беше събудила, той беше изчезнал.

— Какво правиш?

— Чета писмата, които си ми писала, когато бях в Бейрут.

— О, скъпи! — Джулия застана зад него и постави ръце на раменете му. Почувства напрежението на мускулите му, знак за обхваналото го огорчение. Той четеше описанията за ежедневието на своето малко момиче. — Моля те, престани да се тормозиш!

— Как ми е липсвало всичко това!

— Но сега пропускаш много малко.

— Само часовете, когато съм на работа.

— И когато Мери е на училище и с приятелките си. Въпреки това Мери е едно щастливо, здраво и обичано дете.

— Благодарение на теб, Джули. Защото ти не ѝ позволи да се съмнява в обичта на баща си. Макар че очевидно беше обратното.

— И съм била права. — Джулия нежно го целуна, след малко го погледна загрижено.

— Тревожи ли те нещо?

— Мери е планирала този уикенд да разговаря с баща си. Помислих, че е добре да знаеш това предварително.

— Съгласен съм.

— Твоята дъщеря иска братче или сестриче. Може и по две от двете. Тя е още много наивна и не знае откъде идват бебетата. Вярва, че ако ние тримата го пожелаем силно, то ще стане.

— Мери желае да си имаме и друго дете?

Джулия видя, че Джефри се натъжи. Беше се страхувала точно от това. Дъщерята, която най-сетне беше получила чудесната му любов, бързаше да я сподели с друг.

— Мили, никога досега Мери не е говорила за братя или сестри. Това е признак колко уверена е тя в твоята обич. Разбрала е, че нищо няма да прекъсне връзката между вас. Но иска ти да получиш любовта и на други деца. Мери винаги е била забележително и великодушно създание.

— Като майка си. Но, Джули, аз не заслужавам това.

— Точно обратното. Заслужаваш го и твоите неродени деца заслужават да бъдеш техен баща.

— А ти — да бъдеш тяхна майка. Искаш ли още деца, скъпа?

— Бих била щастлива, Джефри, ако отново имам този късмет.

— Има нови техники. Оплождане *in vitro*. Мисля, че бихме могли да потърсим... Защо се смееш?

— Какво му е лошото на старомодния начин? След като се роди Мери, се пазим. Бихме могли да престанем.

— Но, Джули, аз наистина мисля, че раждането на Мери беше истинско чудо.

— Всички бебета са чудо, любов моя.

— Джули, казвал ли съм ти някога, че те обичам?

— През цялото време. Но никога няма да ми омръзне да го слушам.

Джулия наклони глава. Една къдрица падна върху челото ѝ. Когато Джефри внимателно отметна тъмната коприна, лека тъга прозираше във виолетовите ѝ очи.

Джефри знаеше причината. Въпреки че Джулия беше по-уверена от всякога в тяхната любов, тя не можеше да надживее болезнения спомен за авантюрата му с Даяна. Неговата мъка беше по-голяма, защото не би могъл да промени миналото.

Спомените не можеха да бъдат изличени, но можеха да бъдат облагородени с любов. Точно както Джулия нежно умоляваше Джефри да спре да се тормози, той би се опитал да изтрие мъката в нейните очи.

— Какво има, скъпа? Каж ми?

— Мислиш ли за нея?

— Понякога. Когато се чувствам щастлив и изпълнен с радост, тогава си спомням за нея. Хубаво би било да може и тя да изживее нашето щастие. Това е всичко, Джули. Просто искам тя да бъде щастлива.

ГЛАВА 25

Манхатън, Февруари 1990

— Щастлив Свети Валентин! — с вълнение каза Джефри, току-що престъпил прага на дома си. Беше 10 вечерта и той се връщаше от работа.

— Щастлив Свети Валентин, скъпи.

— Ти слушаш музика?

— Купих албум с някои мои любими лирични песни. Издадени са специално за Деня на влюбените. — Джулия му се усмихна с обич. Джефри беше безкрайно романтичен, но нямаше навика да слуша любовни песни. — Само да изключи уредбата и идвам в спалнята.

Бяха си създали нов навик — да си лягат веднага, щом Джефри се прибере от студиото.

Джефри последва Джулия в хола. Когато тя посегна към скалата на радиограмофона, погледът му попадна върху светлата обложка на албума. На нея с красиви пурпурни букви пишеше: „Сам Хънтър. Спомени на любовта“. Акцентът беше върху една песен, озаглавена „Кралицата на сърцата“.

— Джефри? — Джулия беше забелязала внезапния интерес в погледа му, който само след миг премина в объркване и замисленост. — Скъпи? Какво има?

Джефри би могъл и да си замълчи пред Джулия. Да не споменава името на Даяна. Да не възкресява старите болезнени спомени. Но най-новата песен на Сам Хънтър беше озаглавена „Кралицата на сърцата“ и той беше длъжен да я чуе. Можеше да го направи като се върне в хола през нощта, когато Джулия е заспала. Но в любовта между тях вече нямаше място за тайни.

— Съжалявам, че трябва да ти кажа още нещо за Даяна. — Джефри замълча извинително.

— Слушам те, Джефри.

— Преди да се омъжи за Чейс, тя е била влюбена. И тази нейна отдавнашна любов е така силна, както моята към тебе.

Джулия разбираше, че щом съпругът ѝ е заговорил за Даяна, става дума за нещо важно.

— Разкажи ми.

— Голямата ѝ любов е Сам Хънтър. Учили са заедно в гимназията в Далас.

Джулия леко се намръщи. Това признание не беше истинска изненада. Тя познаваше и обичаше песните на Сам, особено онези, написани преди десет години. От много време тя знаеше, че жената, която певецът обича, се казва Даяна.

— Сам я е напуснал. Това дълбоко я е наранило. Въпреки че е било отдавна, Даяна никога не е преставала да го обича. Както и да е, забелязах, че новата му песен се нарича „Кралицата на сърцата“, и се чудех...

— Сам е бил принуден да напусне Даяна, Джефри — прекъсна го мило, но уверено Джулия. — Не е искал, но е трябвало.

— Но ти откъде знаеш?

— Има го в песните му. Всички са тук, Джефри, в този албум. Има и брошура със стиховете и датите, когато ги е написал. Ако искаш, може заедно да ги прегледаме и да ги изслушаме. Но, скъпи, аз съм сигурна, че те са написани за Даяна. В тях се казва, че той напуска любимата си, защото я обича.

— Той я назовава по име?

— Отначало не. Най-хубавите му песни, до тази новата, са „Песни за Даяна“. Те бяха издадени точно преди Даяна Спенсър да се омъжи за принц Чарлз. По това време Сам живееше в Англия и човек би могъл да си помисли, че ги е написал за красивата кралска булка. Но аз винаги съм смятала, че и те са за онази жена, за която винаги е пял. Сам я възпяваше, но тя не се е връщала при него. Самата аз съм забелязала, че песните му, въпреки че бяха хубави и мелодични, в един момент станаха някак тъжни.

— Даяна ми е казвала, че никога не е слушала песните му, Джули.

— Защо не ги е слушала? Те звучаха и по радиото.

— Не е могла. Не е имала сили за това.

— Разкажи ми, моля те.

Джефри се поколеба, но реши, че трябва да разкаже на Джулия всичко.

— Когато Сам я е напуснал, ти си права, моя прелестна Джули, че е бил принуден да го направи, Даяна е била бременна от него. Сам и до ден-днешен не е разбрал за тяхната дъщеря. Кръстила я е Джейн, на неговата майка. Момиченцето се родило със сериозен сърдечен дефект и починало един месец след това.

— О, не! — Джулия си спомни за нежната загриженост и съчувствие, което беше усетила в кабинета на доктор Шепърд.

— Животът и любовта на Даяна към Сам и Джейни са били изпълнени с музика. Джейни починала, а Даяна повярвала, че Сам я е напуснал, защото не я е обичал достатъчно. Тогава престанала да слуша музиката му. Споменът за починалата дъщеря и за изгубената любов е бил достатъчно болезнен. В деня, когато си ни видяла в Хайд парк, Даяна беше много тъжна, защото тогава чу мелодия, която ѝ напомни за музиката, обичана от Джейни.

— Но Сам е обичал Даяна толкова много!

— И Даяна го е обичала. Ако беше слушала песните му, тя щеше да отиде при него. И си мисля, че все още би го направила.

— Сам продължава да я обича, Джефри. Затова е написал „Кралицата на сърцата“. Трябва да я е видял отново.

— Да. Видяха се. През октомври той помоли Даяна да оперира малката му шестмесечна дъщеря... Джейни. Даяна се съгласи, не без вътрешна борба, и се справи чудесно. Операцията мина успешно, бебето се възстанови бързо и двамата със Сам се върнаха в дома си в Малибу.

Очите на Джулия бяха плувнали в сълзи. Джефри се надяваше, че Даяна няма да му се разсърди, дето е разкрил тайната ѝ. Той беше разказал истината на Джулия, защото трябваше да я помоли за нещо. Но не се наложи.

— Трябва да ѝ кажеш, Джефри. Трябва да отидеш при Даяна и да ѝ кажеш!

— За моите Валентини — обяви Джефри на закуска, като подаде и на двете по една кутийка, опакована в розово и бяло.

— Татко! — възкликна Мери, поклащайки във въздуха красив златен медальон. — Мамо, това е Дафне!

— Колко е красива! — каза Джулия, като разглеждаше перфектно пресъздадената героиня от своята приказка. — Джефри, как го направи?

— Занесох една от илюстрациите на бижутер.

— Великолепно се е справил.

— И аз така мисля. Но няма ли да погледнеш и своя подарък?

За Джулия имаше колие, което приличаше на елегантния ѝ венчален пръстен. Нежна усукана нишка от бяло и жълто злато.

— О, Джефри!

— Харесва ли ти? Да ви кажа и друго нещо, преди Мери да бяга за училище. Планирах си отпуск за пролетната ваканция. След около месец трябва да започнем да правим планове.

— Може и да си зает, татко.

— Не, Мери. През тези дни няма да работя.

— Ако обаче изникне нещо много важно, като Мирната конференция, не е нужно да се притесняваш, татко.

— Много си мила, дъще. — Любовта между тях двамата вече беше в безопасност. — Но може да се случат и две ваканции една след друга. Така че предлагам да започнем с плановете.

Пет минути, след като Мери излезе, Джефри и Джулия отидоха в антрето да чакат колата, която щеше да го откара в студиото.

— Харесвам колието, Джефри. И идеята ти за ваканцията. Но ние още не сме прекарали нашия меден месец, забрави ли?

— Мислех, че можем да го отложим, докато се родят всичките ни бебета. Не мога да си представя да отидем в отпуск без Мери.

Колата пристигна и Джефри неохотно се откъсна от жена си. В куфарчето му беше албумът на Сам Хънтър.

— Довиждане и лек ден, Джули!

— Искам да направиш това, Джефри. Аз също желая щастие за Даяна.

— Здравей, Даяна — каза Джефри, когато тя вдигна слушалката в кабинета си.

— Джефри...

— Трябва да те видя. Важно е.
— Джефри...
— Това е идея на Джулия.
— ?!
— Свободна ли си тази вечер?
— Не. Заминавам на едноседмична почивка във Флорида.
— Защо не в Малибу?
— Познаваш ме много добре. Понякога имам мазохистични хрумвания. Отново ми е необходимо да остана сама със себе си.
— Имаш ли някакви проблеми?
— Други, освен Сам? Да, директорството на Института. С Том вече не воюваме. Ако ме питаш, смятам, че той е по-подходящ за това място. Мисля да оттегля кандидатурата си.
— Имам чувството, че всичко доста ще се промени!
— Така ли? Какво забележително чувство, базирано на липсата на факти, водещ!
— Мога ли да те видя, преди да заминеш, Даяна? „Имам фактите!“
— Този следобед?
— Когато се освободиш.
— Свободна съм по всяко време. Имам само писмена работа.
— След един час съм в апартамента ти.

— Привет. — Джефри се усмихна съзаклятнически на старата си приятелка.
Даяна беше изморена, но очевидно ѝ беше приятно, че го вижда.
— Здравей. — В гласа ѝ се долавяха нотки на недоверие. — Това наистина ли е идея на Джулия?
— Да. Снощи с Джулия заедно направихме едно откритие. Тя разбра колко е важно то и сама ми предложи да дойда при теб. — Джефри се насочи към ъгъла на луксозния хол. — Тази уредба работи, предполагам.
— Да. На нея Чейс слушаше любимите си опери.
Джефри извади плочата на Сам от куфарчето си и я пъкна в ръцете на недоумяващата Даяна. След това бързо заговори:
— Сам те обича, скъпа. Винаги те е обичал.

Даяна дори не погледна албума. Беше се втренчила като хипнотизирана в тъмносините очи, на които толкова вярваше. Джефри знаеше за любовта ѝ към Сам и никога нямаше да я нарани.

— Как разбра?

— Всичко е тук. Сам току-що е издал най-хубавите си песни. С всяка песен той ти казва, че те обича и че желае да бъде отново с теб.

— Назовавал ме е по име?

— След смъртта на баща си, когато е станало безопасно, да. А преди това, скъпа, красноречиво ясно е, че песните му са били винаги за тебе.

— През всичките тези години... — промълви Даяна с усещането на неизмерима загуба — той ме е обичал?

— Да, точно както те обича и сега. Знаеш ли как е нарекъл най-новата си песен? „Кралицата на сърцата“! Винаги съм мислил, че това име страшно ти подхожда, Даяна, въпреки че ти не го харесваш. Но Сам много добре знае, че прозвището отговаря на състоянието ти. В тази своя песен той доказва, че пее единствено и само за теб. — Джефри нежно докосна лицето ѝ и се вгледа в обнадеждените, но все още невярващи очи. — Трябва да тръгваш, скъпа. Не се отдавай на спомени, защото ще изпуснеш самолета.

— Полетът ми е в 7.

— Не, в 4 е. — Джефри извади самолетен билет от джоба си. — Пристига в Лос Анджелис в 8:30. Запазил съм ти място 2Б.

— Джефри, приятелю...

— Билетът е еднопосочен.

— Май трябва да се видя с него, нали?

— Горещо се надявам.

— Е, Джефри, благодаря ти! И предай моята признателност на Джулия.

— Тя ме помоли за същото.

Даяна още пазеше листчето, на което Сам ѝ беше написал телефонния си номер. Досега не беше го докосвала, но то си стоеше, пъхнато в тефтера с адресите. Не беше го преписала там, но и не го беше изхвърлила.

Когато пристигна в Лос Анджелис, с треперещи пръсти набра номера му.

— Сам? Даяна е.

— Даяна?

— Помниш ли ме? — попита тя тихо. Неочаквано ѝ дойде на ум, че Сам ѝ беше задал същия въпрос в онази дъждовна нощ в Бостън.

— Мога ли да те забравя?... Къде си?

— На летището.

— Дошла си да ни видиш?

— Да, Сам. Наистина искам да ви видя.

— Нека да повия оздравялото си малко момиче и тръгваме веднага.

— Джейни спи ли?

— Да, но няма проблеми, ако се събуди. В колата ще заспи пак.

— Ще взема такси и след малко съм при вас.

Сам я чакаше пред входната врата.

През октомври двамата внимателно бяха прикривали чувствата си. Но сега любовта просто струеше, лъчиста и силна, от сапфирените ѝ очи.

— Даяна, мила — прошепна той. — Как само ми липсваше!

— Ти също ми липсваше, Сам.

С тръпнещи пръсти той нежно докосна лицето ѝ. После с едната си ръка посегна към куфара ѝ, а с другата взе нейната. Качиха се в неговата спалня и се загледаха в пенещите се вълни на мастиленочерния океан. После Сам я поведе през хола към стаята, където Джейни спеше спокойно. Даяна се наведе над детското легълце.

— Здравей, малката ми.

Джейни не се събуди. Само дългите ѝ черни мигли трепнаха, а розовите ѝ устенца се извиха в лека усмивка. Сякаш беше познала гальовния глас.

— Тя е съвсем здрава, Даяна. И вече може да се смее, защото белите ѝ дробчета са чисти. — Сам сепнат се спря, взирайки се в пълните с влага очи срещу себе си. — Даяна? Какво има, кажи ми?

— Може ли да се върнем в твоята стая и да поговорим?

— Разбира се.

Двамата седнаха на леглото. Лицата им се осветяваха от луната. Той обгърна с длани тъжното ѝ лице и изпи сълзите, които безмълвно се стичаха по него. После хвана ръцете ѝ в своите, търпеливо изчаквайки вълната на скръбта да премине.

— Има нещо, което трябва да знаеш — отрони накрая тя, мислейки за болката, която ще причини на Сам с разказа за изгубената им дъщеря. — Може би утре...

— Добре, скъпа...

— Тази вечер искам да ти кажа, че непрекъснато те чаках да се върнеш при мен. Знам, че ти обещах да слушам песните ти, но никога не го правех.

— Вместо да дойда при теб, Даяна, аз пеех. След като умря баща ми, не исках да ти се натрапвам. Мислех си, че може би си намерила нова любов.

— Не се върна и защото си бил убеден, че ако те чакам, бих слушала песните ти!

— Но ти не си го правила. И ето как непрекъснато сме се разминавали...

— Сам, чак вчера прочетох стиховете ти. Такава прекрасна лирика!

— За най-прекрасната любов! — Сам целуна треперещите ѝ устни. — Ще прекарам живота се да пея за теб, Даяна.

Сам и Даяна танцуваха под златната луна, както някога, в оня парк. Устните и телата им се докосваха. Сенките им се люлееха в такт с музиката на любовта.

В един момент техният танц се превърна в прегръдка на любовта. Бавно и нежно, в ритъм с радостта, обещаваща вечност, Сам се люби със своята Кралица на сърцата!

Издание:

Автор: Катрин Стоун

Заглавие: Модерни жени

Преводач: Пенка Дамянова

Година на превод: 1995

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1995

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Редактор: Ани Стаменова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/15537>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.